BRENDAN DUFFY

REGELE FURTUNII

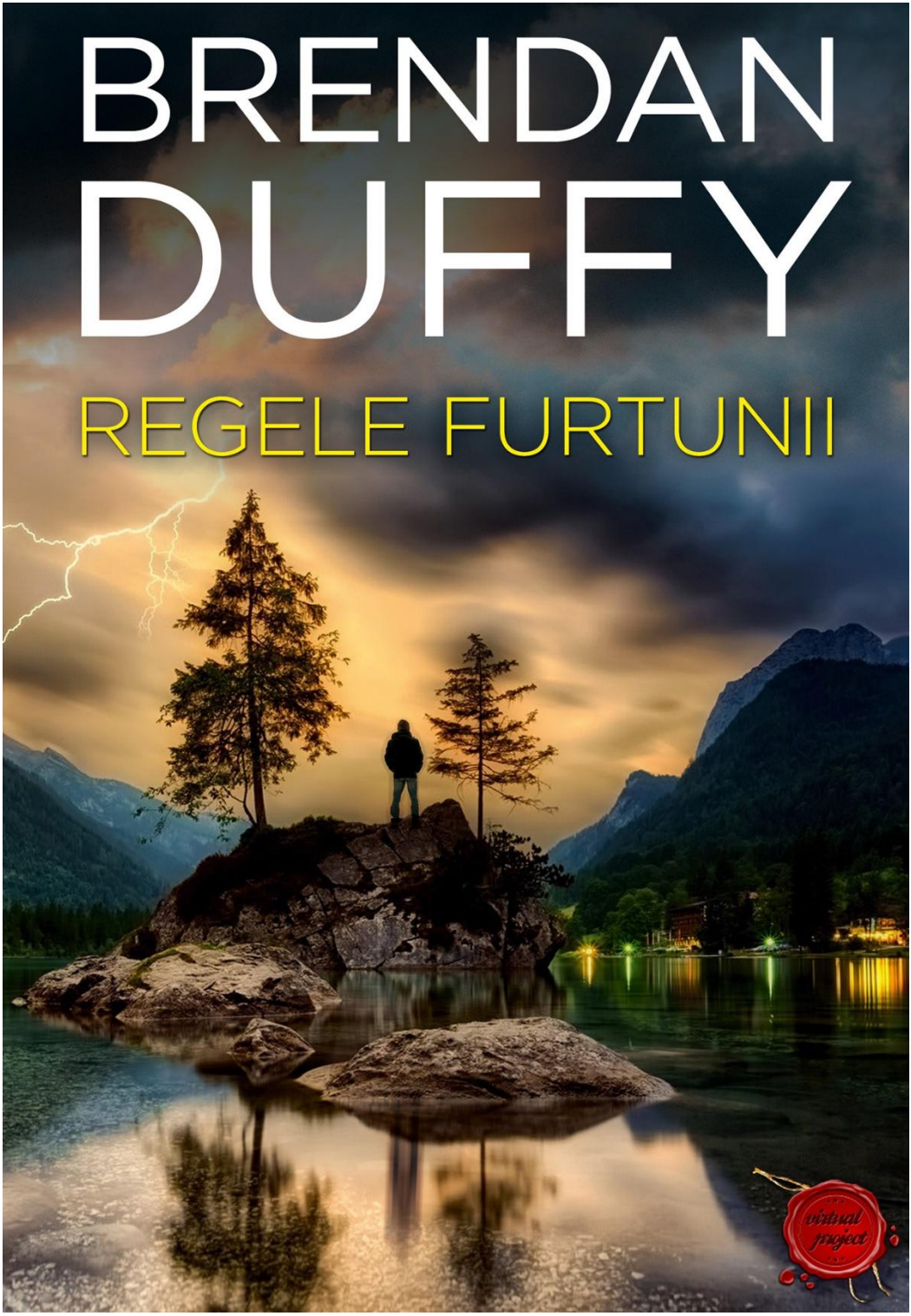

BRENDAN DUFFY

REGELE FURTUNII

Original: *The Storm King* (2018)

Traducere din limba engleză:
MONICA-LAURA CIBORATIU
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2019

PARTEA I

DE-A LUNGUL ŢĂRMULUI

BĂIATUL-CARE-A-CĂZUT

I

Pentru Nate, primăvara, zilele de sâmbătă înseamnă baseball.

Colegii lui de echipă consideră că a juca pe câmp este înjositor, dar lui îi place. O dimineaţă petrecută urmărind lovirea puternică a mingilor cu bâta de baseball are pentru el un farmec ce izvorăşte din contemplarea rotirilor acestora în aer şi a felului în care acestea încetinesc după ce ating punctul maxim al parabolelor descrise de traiectoria lor. Nate nu este cel mai atent dintre jucători, dar se descurcă bine la bază, ca „hitter". Este al treilea jucător RBI[1] din echipa de juniori Greystone Lake a universităţii, iar când face mişcări de încălzire cu bâta, ovaţiile galeriei sunt sincere.

Mama, tatăl şi fratele lui se află printre cei care ovaţionează în această ultimă sâmbătă din aprilie. Este doar un meci amical cu North Hampstead, aşa că prezenţa mamei lui în tribună e neobişnuită. Vine la meciurile oficiale, dar, în cele mai multe weekenduri, poate fi găsită afară, la soare, lucrând în grădina ei de legume. Fratele mai mic al lui Nate, Gabe, obişnuieşte să se joace în iarbă în timp ce mama lui îşi bate capul cu plantele. Niciunul dintre ei nu se află astăzi în grădină, pentru că mama are o durere de spate, iar răsadurile ei pot supravieţui câteva zile şi fără plivire. Pe Gabe nu-l deranjează acest lucru, pentru că lui îi place baseballul.

El numără de ceva vreme zilele până la ultimul meci din T-ball[2] Nici tatăl nu poate ajunge la toate meciurile lui Nate, dar acesta este genul de zi care îţi face fiecare celulă a trupului să cânte, iar el poate citi *Times* la fel de bine în răstimpurile când nu se întâmplă nimic interesant în joc, ca la masa din

---

[1] *Run Batted In* - număr de puncte marcate în urma loviturilor sale (în limba engleză în original, n.tr.).

[2] *Tee Ball* - Versiune modificată a baseballului. Mingea nu mai e lansată de un aruncător, ci este aşezată pe un suport (n.tr.).

bucătărie.

Echipa lui Nate câştigă datorită unei triple pe care el o reuşeşte în ultima rundă. Deşi confruntarea nu este una importantă, sunt exclamaţii admirative şi zâmbete peste tot. Antrenorul îi dă lui Nate mingea victoriei, iar el se simte mândru că familia lui a fost acolo ca să-l poată vedea jucând atât de bine şi câştigând.

Mama îl numeşte eroul ei baseballist. Ce fel de plăcintă şi-ar dori eroul ei la desert în seara aceea? La Wharf[3], pe chei, este o piaţă cu produse organice, aşa că ea îi va prepara orice îşi doreşte. Mama vrea să vadă mingea victoriei câştigată de Nate, iar acest lucru îl face să se simtă, de asemenea, mândru.

Echipa lui joacă pe unul dintre terenurile liceului, în apropiere de centrul oraşului Greystone Lake, iar de acolo până pe chei au de mers doar câteva minute cu vechiul Passat negru al tatălui său. De asemenea, Wharf se află la numai câteva minute distanţă de casa familiei McHale de pe Great Heron Drive. Oraşul, situat de-a lungul ţărmului, nu e unul mare.

E încă devreme pentru turişti în această lună a anului, şi totuşi piaţa este aglomerată. Clienţii caută miere de albine, gemuri şi produse de patiserie, în timp ce localnicii din zona Lake şi din oraşele învecinate cumpără mărfuri aduse de departe şi peşte proaspăt, pescuit din apele lor. Cerul e limpede precum cristalul şi vântul cald adie plăcut, aşa că tata sugerează să meargă cu toţii la picnic pe un promontoriu. Familia nu face frecvent acest lucru, dar ziua aceasta e ameţitor de frumoasă. Lacul sclipeşte în soare, iar de pe acea înălţime, oraşul arată ca o nestemată montată în coroana munţilor.

Cumpără baghete, carne conservată, brânzeturi şi ceaiuri reci din frunze fermentate şi uscate la soare. Gabe se delectează cu o sticlă de *root beer*[4]*.* Vânzătorii au expuse pe tarabe cireşe din California şi căpşuni din Arizona, dar Nate e atras de piersicile din Florida – primele din acest sezon. Le atinge cu aceeaşi grijă cu care ar atinge capul unui bebeluş. Mama cumpără un coş întreg cu piersici. Portbagajul Passatului e plin cu echipament de baseball şi cu un teanc de teste necorectate de la cursul de istorie avansată predat de tata, aşa că tata pune punga cu mâncare pe bancheta din spate, lângă Nate şi de Gabe, în timp ce mama se urcă în faţă, ţinând coşul cu piersici în poală. Mingea lui Nate e tot acolo unde a lăsat-o ea, pe scaunul din faţă. Pentru a evita să se aşeze pe ea, mama pune cu delicateţe mingea pătată de iarbă în coşul cu piersici.

Acest lucru e important.

---

[3] Debarcader (n.tr.).

[4] *Root beer* este o băutură nealcoolică, adesea carbogazoasă, aromată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri şi scoarţă de copac ale mai multor plante care au fost fermentate cu zahăr şi drojdie (n.red.).

Nate realizează doar mai târziu că toate acestea fuseseră importante.

Promontoriile se înalţă de-a lungul ţărmului vestic al lacului Greystone. Cărări pentru drumeţii sunt săpate în piatră pe tot cuprinsul pădurilor protejate, parcările marcând punctele de plecare ale principalelor trasee turistice. Dintre numeroasele puncte de interes presărate de-a lungul promontoriilor, părinţii lui Nate preferă o anumită pajişte. În adâncul pădurii seculare, un luminiş vast se povârneşte către apă, oferind o privelişte asupra lacului şi întregului oraş.

Pentru a ajunge acolo, ei trec cu maşina pe lângă casele impunătoare ce mărginesc Strandul[5], unde bulevardul se ramifică dinspre ţărm spre promontorii. Acolo, drumul urcă dealurile în serpentine deasupra lacului, fiind închis în timpul lunilor de iarnă, când curbele oarbe sunt prea înşelătoare pentru a fi practicabile.

Dar în această sâmbătă de aprilie, iarna e doar o amintire îndepărtată. Vântul aduce în maşină miresmele proaspete ale pădurii, iar păsările acvatice cercetează ţărmul, mai jos de ei.

Nate tocmai priveşte un stol de păsări acvatice când Passatul virează brusc, iar el este izbit violent de geamul maşinii. Ridică privirea şi vede un Jeep verde cu farurile aprinse ivindu-se dincolo de parbriz. Mama lui icneşte, iar coşul cu piersici se răstoarnă în poala ei. Apare încă o maşină, un SUV sclipitor, care rulează pe linia continuă de pe mijlocul drumului ca un elefant care face echilibristică pe o sârmă. Tata accelerează pentru a evita SUV-ul. O curbă e chiar în faţă.

Nate îl vede pe tatăl său călcând frâna, dar viteza maşinii nu se schimbă. O aude pe mama strigându-l pe tata în timp ce se apleacă pentru a ridica un obiect căzut la picioarele acestuia. *Piersicile*, realizează Nate. *Nu,* îşi spune el o secundă mai târziu. *Mingea de baseball* Tata nu poate reduce viteza pentru că mingea s-a înţepenit sub pedala frânei. Mama încearcă să o tragă de sub pedală, dar aceasta nu are cum să se clintească atâta timp cât tata apasă frâna cu toată puterea.

Gabe întinde braţul spre Nate, ca să-l apuce de mână. În agitaţia momentului, acest gest îl surprinde pe Nate la fel de mult ca şocul impactului cu geamul, pentru că Gabe le-a atras atenţia în mod special la ultima lui aniversare, atunci când a împlinit şase ani, că nu mai vrea să fie tratat ca un bebeluş. Nate se uită la fratele său şi vede că gura acestuia e larg deschisă, deşi nu scoate niciun sunet.

Vrea să-i spună lui Gabe să nu-şi facă griji, dar în acel moment maşina intră în parapetul de pe marginea drumului. Cerul senin care umpluse

[5] Fâşie costieră (n.tr.).

parbrizul maşinii se întunecă, devenind albastru-cenuşiu – culoarea lacului. Nu au trecut mai mult de câteva secunde de când Nate s-a izbit cu capul de geam, dar viaţa aceea s-a sfârşit deja. El realizează acest lucru atunci când mama sa se întoarce să-l privească.

Încearcă adesea să-şi amintească privirea aceea, expresia ochilor ei. Ce încearcă o mamă să-i transmită copilului ei atunci când mai au de trăit doar câteva momente? Teamă sau regret? Tristeţe sau milă? Când Nate îi surprinde expresia în acel moment, încearcă să găsească în ea dragoste. Dar pe faţa ei nu distinge decât groază. Cad cu toţii prea repede ca să simtă altceva în afară de groază.

În filmele pe care Nate le-a văzut, evenimentele de acest gen erau reproduse cu încetinitorul. Efectul evidenţiază importanţa acelei scene. În aceste secunde încărcate de tensiune, până şi cel mai mic gest, ori cea mai vagă privire capătă o importanţă capitală. Conştiinţa se amplifică atunci când cineva simte iminenţa sfârşitului.

Dar aceste momente nu par să se prelungească şi pentru Nate. Passatul se prăbuşeşte în gol aşa cum cade orice obiect de o tonă şi jumătate. Preţ de o clipă, ei par să fie în imponderabilitate, iar mama lui îl priveşte, apoi parbrizul maşinii explodează şi lacul îi înghite.

∵

Nate îşi revine încet pe pietrele de pe mal. Aude un geamăt. Apoi un urlet de durere, întretăiat, ca al unei persoane atacate de un animal. Ţipătul răsună peste lac până în depărtare, pe stânci, de parcă nu ar putea găsi un loc în care să se odihnească. Are senzaţia că pieptul i-a fost strivit în pumnul unui uriaş. E o adevărată agonie să respire. Nu-şi poate simţi braţul, iar tricoul lui de baseball este acum mai mult roşu decât alb. Primul lui gând este că suprafaţa scânteietoare a lacului este un miraj, pentru că îi e frig până în măduva oaselor. Are o amintire vagă – apa rece ca gheaţa şi senzaţia de sufocare, când îşi simţise gâtul strâns ca într-o menghină.

Trupul lui e răvăşit de durere şi scuturat de frisoane. Îşi şterge sângele din ochi şi cercetează cu privirea ţărmul bolovănos al apei, sperând să-i zărească pe membrii familiei, dar nu-i vede nicăieri.

Abia atunci îşi dă seama că urletul pe care-l aude este al lui.

Unu

Nate pierduse sărbători, nunţi şi mai multe aniversări decât ar fi putut număra. A fost nevoie de o înmormântare ca să se întoarcă acasă.

Un autobuz Greyhound l-a dus până la Syracuse, de unde a luat un tren local ce parcurge acel traseu până în North Country. La opt ore după ce părăsise ceaţa fluorescentă din Port Authority, se afla din nou la poalele dealurilor din Adirondack.

O revistă medicală era încă deschisă pe genunchii lui, cu toate că nu citise nici măcar un cuvânt kilometri întregi. În schimb, stătea cu telefonul la ureche, ascultând informaţiile transmise de unul dintre medicii rezidenţi din secţia lui, care îi dădea detalii despre luptele purtate în dimineaţa aceea. Numărul de celule albe, date despre biopsii şi investigaţii imagistice. Cifre în scădere, în creştere şi constante. Astăzi, mai multe victorii decât înfrângeri fuseseră înregistrate, iar asta era aproape un triumf – cel mai important lucru la care pot spera cei care luptă împotriva cancerului. Dar eşecurile dor.

Nate telefonase pentru a afla rezultatele rezecţiei secvenţiale a unui ganglion limfatic voluminos – rezecţie pe care o practicase în cazul lui Nia Kapur, o fetiţă zburdalnică de nouă ani, cu nişte ochi enormi de culoarea chihlimbarului şi cu cel mai frumos şi mai zgomotos râs pe care-l auzise vreodată Nate. Lucrase cu Nia şi cu părinţii ei încă de la început, de când îi fusese oferită bursa pentru cercetare în chirurgie şi oncologie pediatrică. Dar rezultatele rezecţiei ganglionului ei limfatic nu erau deloc bune. Informaţiile primite de la medicul lui rezident îi sugerau că timpul petrecut cu familia Kapur se apropia de sfârşit.

— Doctore McHale?

— Scuze, Gina, semnalul e foarte slab aici. Nate îşi drese glasul, apoi adăugă: Poţi repeta ultima parte?

Nate ascultă ceea ce nu auzise prima oară, îi mulţumi Ginei pentru informaţii, urându-i apoi succes pentru a trece cu bine furtuna iminentă.

Dar, undeva mai aproape, nori ameninţători se îngrămădeau deja de-a lungul coastei, prevestind un uragan de proporţii.

Medeea.

Cineva de la Serviciul Naţional de Meteorologie schimbase în mod constant numele retrase ale uraganelor cu unele de inspiraţie clasică – Antigona, Brutus, Circe –, denumiri care dădeau fiecărei furtuni o notă de solemnitate, sugerând un anumit grad de ostilitate. Nate considera că, în scurt timp, furtunile aveau să fie numite după zei de mult uitaţi, energiile lor fiind alimentate de milenii întregi de neglijenţă umană. Momentul în care începu furtuna se dovedi a fi teribil. Deşi, într-un mod paradoxal, era, de asemenea, perfect.

Autobuzul se zdruncină la intrarea într-o curbă, însă Nate era atent la linia dintre pământ şi cer, care începea să traseze contururile familiare. Era septembrie, dar fereastra era rece ca gheaţa sub vârfurile degetelor sale, iar

strălucirea munţilor Summer se fragmenta deja într-o mulţime de culori. Pădurea sălbatică începea să piardă teren în faţa reşedinţelor coloniale cu peluze îngrijite şi straturi de flori ornamentale. Printre copaci, Nate zări prima licărire de lumină reflectată de suprafaţa întunecată a lacului.

Fusese o călătorie lungă, dar Nate era în sfârşit acolo.

Se număra printre ultimii călători rămaşi în autobuz şi era singurul care cobora în zona verde a oraşului.

La început, lacul Greystone i se păru aşa cum îl lăsase. Domul în stil neoclasic al primăriei încă se profila maiestuos pe fundalul roşu al arţarilor tomnatici. Faţada din calcar a hotelului Empire încă strălucea ca o perlă uriaşă printre arbuştii ornamentali care mărgineau pajiştea. Înspre nord erau promontoriile, în est, debarcaderul, iar spre sud se profilau dealurile submontane. Acesta era Greystone Lake. Aici era acasă. Iar Nate cunoştea fiecare colţişor al acestui loc, de parcă ar fi făcut parte din propria sa fiinţă.

Extinse mânerul geamantanului şi porni spre debarcader. Trecuseră paisprezece ani de când cutreierase aceste străzi, iar acum era nevoit să-şi spună, cu fiecare pas pe care-l făcea, că acesta nu era un vis. Conturul fiecărei clădiri, fiecare curbă a drumului şi fiecare stâlp de iluminat – toate îi erau familiare, deşi toate se schimbaseră. Şi Nate se schimbase.

În timp ce înainta pe bulevardul Kingfisher privind curios în jur, înţelese de ce erau atât de multe proverbe legate de acest tip de întoarcere acasă. Fiecare pas era o nouă rundă a jocului „Găseşte diferenţa". Deasupra vitrinelor familiare erau firme noi, telefoanele publice învechite fiind înlocuite acum cu suporturi moderne pentru biciclete. Reîntoarcerea acasă după o absenţă îndelungată era o combinaţie unică de recunoaştere şi explorare.

Mai mulţi copii, prea mici ca să fie la şcoală, erau conduşi cu blândeţe de către însoţitorii lor pe marginea pajiştii. O rafală de vânt purtă spre ei un noian de frunze uscate, făcându-i să scoată ţipete exagerate de spaimă. Erau cam de vârsta lui Livvy, dar, în clipa aceea, Nia Kapur era copilul cel mai important din mintea lui Nate. Trebuia să-i sune pe părinţii ei. Era genul de veste pe care ar fi preferat să le-o dea faţă în faţă, dar aveau să treacă zile întregi până să se întoarcă în oraş şi era posibil ca micuţei Nia să nu-i mai fi rămas prea multe zile.

Încercă să se gândească la ce anume ar fi putut spune, mai exact, dar încă nu se inventaseră cuvintele potrivite pentru o astfel de veste.

Nate reuşi în sfârşit să cuprindă cu privirea tot lacul, odată ce se apropie de baza dealului. Scânteia în lumina soarelui, deşi liniştea lui nu-l păcălea deloc pe Nate. Exista un proverb cunoscut în orăşelul situat de-a lungul ţărmului: „Lacul dă înapoi ceea ce ia". Iar acest proverb se referea atât la

plasele de pescuit, cât şi la trupurile celor înecaţi; atât la bunuri materiale, cât şi la secrete. În timp ce era acolo, Nate plănuia să-şi testeze cunoştinţele despre toate legendele urbane ale oraşului.

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar, anunţând primirea unui mesaj. O mulţime de adjective ar fi putut descrie oraşul aflat de-a lungul ţărmului, dar „plăcut" nu se găsea printre ele.

„Abia am ajuns aici", răspunse Nate printr-un mesaj. „Ai ajuns deja în NJ?"

Autobuzul era un mijloc de transport oribil pentru a ajunge în acest oraş, dar când un uragan de categoria a treia ameninţa coastele Carolinei de Nord şi de Sud, să o lase pe Meg fără maşină nu fusese o opţiune. Cu două zile în urmă se anunţase că uraganul avea să se formeze în Atlantic, dar presiunea ridicată deviase curenţii de aer de la direcţia lor normală. Medeea urma să lovească uscatul, iar când avea să se întâmple acest lucru, se va fi dovedit cea mai puternică furtună care cuprinsese vreodată zona de nord-est.

Nate o ţinuse la curent pe Meg cu notificări regulate – pe care le primea, la rândul lui, prin intermediul aplicaţiilor meteo instalate pe telefonul său: date privitoare la viteza vântului, poze ale oraşelor de pe coastă distruse de uragan, comparaţii inevitabile cu Sandy şi Katrina. Când ajungea la astfel de lucruri, o bombarda pe soţia lui cu o mulţime de avertismente, pe care ea le lua în seamă foarte rar. Nate credea că reuşise să o convingă pe Meg să o ducă pe Livvy pe durata uraganului Medeea în afara oraşului, la casa părinţilor ei din suburbii, dar nu avea să se relaxeze până ce nu primea din partea ei confirmarea că ajunseseră în siguranţă acolo. Conform programului Google Earth, casa socrilor să i se afla la patruzeci de metri deasupra nivelului mării şi la peste trei kilometri distanţă de orice râu care ar fi putut ieşi din matcă.

Dar şi fără Medeea, această călătorie în interiorul ţării era făcută într-un moment neprielnic. Meg simţea că era pe punctul de a deveni partener la firma ei de avocatură. Livvy făcuse din nou o infecţie la ureche. Iar la spital totul se complicase, el fiind mult mai ocupat decât de obicei. Programul vieţilor lor era ca o partidă de şah în trei dimensiuni, dar, în acel moment, Greystone Lake era locul în care trebuia să se afle Nate. Ar fi putut închiria o maşină pentru călătoria spre nord, dar monotonia deplasării cu autobuzul avea ceva care-l atrăgea. Hurducăturile simţite ori de câte ori autobuzul accelera, frânările bruşte şi opririle periodice la fiecare punct intermediar de pe ruta sa întortocheată. Să meargă cu autobuzul era ca şi cum ar fi plecat într-un voiaj – mai mult decât o simplă călătorie cu maşina. Era un tranzit necesar între lumea pe care şi-o crease şi lumea care îl crease pe el. Lucrase mai mult decât îşi propusese în timpul călătoriei, dar Nate ştia că acele ore îndelungate îl ajutaseră să se acomodeze cu ideea întoarcerii acasă. Chiar şi

în cele mai bune circumstanţe, ar fi fost la fel de traumatizant pentru el să vadă pânza argintie a lacului unduindu-se la mal, să audă zgomotul traficului ce se desfăşură pe asfaltul ud al bulevardului Strand şi să simtă aroma proaspătă a pădurii, purtată de vânt.

Bunica lui îl sunase cu trei săptămâni în urmă, imediat ce fusese găsit cadavrul pe unul dintre promontorii. Îl sunase înainte să fie făcută vreo identificare oficială, dar Nate nu mai aşteptase amprente dentare sau probe ADN.

Pubul bunicii lui, Union Point, era peste drum de debarcader, de cealaltă parte a străzii pietruite. Atât localul, cât şi clădirea îngrijită din cărămidă care îl adăpostea aparţineau familiei lui Nate de mai bine de un secol. Generaţii întregi de McHale dăduseră cep la butoaie acolo şi măturaseră podelele acelui local. Nate nu mai ştia care ar fi fost locul lui în acest oraş, ca moştenitor al familiei sale, dar încă mai simţea o anumită emoţie la vederea localului.

Cu excepţia unei prelate impermeabile din plastic, fixată acolo unde ar fi trebuit să fie un geam de sticlă, vechiul pub arăta destul de bine. În interior, toate suprafeţele din lemn negru fuseseră lustruite, iar pe pereţii lui din cărămidă erau atârnate fotografii spectaculoase cu oraşul şi cu lacul. În local se aflau doar trei tineri studenţi care stăteau la bar şi membrii unui echipaj, care ocupau un separeu din spatele incintei. O fată cu părul negru, lung până la umeri, înregistra ceva la casa de marcat cu touch screen din spatele barului.

Barmaniţa avea un zâmbet pe faţă, dar când se întoarse spre Nate, acesta îngheţă. Expresia ei senină se schimbă brusc, ca o floare care se închide la lăsarea serii.

— Este în spate, zise în cele din urmă barmaniţa, după o pauză stingheră. Părea mult prea tânără pentru a servi la bar. Vreţi să o aduc aici?

— Desigur, spuse Nate.

În acest oraş nu avea niciun rost să se mire că o fată atât de tânără îl cunoştea din vedere.

Studenţii nu păreau să se sinchisească de prezenţa lui Nate atunci când acesta se aşează la bar, la numai câteva scaune distanţă de ei, însă localnicii din interior deveniră tăcuţi. Curiozitatea lor apăsa deranjant pe umerii lui – o povară care-i era familiară.

Auzi pasul sigur al bunicii sale înainte ca aceasta să deschidă nerăbdătoare uşile bucătăriei. El vorbea cu ea pe Skype în fiecare duminică, dar nu o mai văzuse în persoană din iulie, de la ultima ei vizită în oraş. Cu părul grizonant şi foarte înaltă, aşa cum o ştiuse dintotdeauna, bunica lui era puţin mai gârbovită decât în amintirile lui.

— Frumosul meu băiat, îl întâmpină ea.

Nate se aplecă puţin ca să o sărute pe obraz, iar femeia îl îmbrăţişă strâns.

— Aş fi venit să te aştept în staţia de autobuz, zise ea.

— Şi să abandonezi acest loc când ai atât de mulţi clienţi? El făcu un semn larg cu mâna către mesele goale şi spre cei şase clienţi. Nu vreau să declanşez o revoltă chiar în primele zece minute după ce am ajuns acasă. Trebuie să o iau încet.

Ea îl lovi uşurel cu palma peste umăr.

— Nu fi rău, drăcuşor ce eşti!

— Ce s-a întâmplat cu fereastra? întrebă el.

— Oh! Bătrâna aruncă o privire în partea din faţă a localului. Prelata de plastic se umfla din cauza vântului ca un plămân plin cu aer. E de la ultima furtună, zise ea. Cel care se ocupă de asta îmi tot aduce geamuri de altă mărime. Va trebui să acoperim fereastra cu scânduri, ca să reziste la uragan. Eşti atât de slab, băiete, zise ea, împungându-l cu degetul în coaste. O să-ţi aduc ceva de mâncare.

Când bunica lui dispăru în bucătărie, telefonul lui Nate începu să bâzâie, anunţând un nou mesaj. Era o poză – Livvy, cu zâmbetul ei de păpuşă chinezească, stând în poala bunicii. Ea şi Meg reuşiseră să ajungă la adăpostul dealurilor din New Jersey. Erau în siguranţă. Nate îşi vârî telefonul înapoi în buzunar, iar fata din spatele barului împinse spre el, pe tejghea, o halbă cu bere.

— Se pare că ţi-ar prinde bine ceva de băut. Probabil că era un soi de scuză pentru reacţia ei iniţială. Nu cred că îţi este uşor să te întorci în acest loc.

Era frumoasă, cu pometii ei înalţi, cu ochii verzi şi cu pielea ca porţelanul.

El încuviinţă din cap. Ceea ce-i plăcea în mod deosebit la acest oraş era faptul că puţini locuitori aveau habar sau erau interesaţi de treburile lui. Berea îi oferi o scuză ca să nu se uite le ea.

— Eu sunt TJ, îi spuse tânăra. Îşi muşcă puţin buzele roşii, iar Nate nu reuşi să-şi dea seama dacă licărirea din ochii ei era ospitalitate, curiozitate ori cu totul altceva. Nu voia să afle.

— Încântat de cunoştinţă, TJ, răspunse el, apoi se frecă la ochi ca şi cum ar fi fost foarte obosit, expunându-şi verigheta sclipitoare de pe deget. Concentrându-se asupra interiorului pleoapelor sale, îşi dori ca fata să se lichefieze şi să se prelingă printre scândurile din duşumea.

Însă ea rămase acolo unde era, iar bunica lui se întoarse din bucătărie cu un sandviş cald cu caşcaval şi un bol cu supă de roşii.

— Tommy ştie că vii astăzi? îl întrebă bunica, aşezându-se lângă el.

TJ se duse spre tinerii studenţi, care păreau foarte fericiţi de prezenţa ei.

— Le-am trimis câte un e-mail lui şi lui Johnny. Cred că mă voi întâlni cu ei mai târziu.

— Tommy a venit aici pentru masa de prânz împreună cu şeful. Cei de la postul de poliţie îţi vor spune unde îl poţi găsi. Ai vrea să te mai vezi cu cineva?

— Poate. Erau, de fapt, mai mulţi oameni pe care aş fi vrut să-i întâlnesc şi cu care mi-ar fi plăcut să vorbesc. Cred că îi voi întâlni la... ştii tu, la înmormântare.

Luă o înghiţitură zdravănă din halba lui cu bere. Lagerul era fabricat la o microberărie locală. Avea gust de pajişti văratice şi de tinereţe, iar în momentul de faţă, acestea erau nişte amintiri nespus de dureroase pentru el. Amintirile trezite îi îndepărtară gândurile de la Meg şi de la Livvy, de la Nia Kapur, de la spital şi de la toate celelalte lucruri legate de viaţa lui din oraş. Dar asta era necesar. Tocmai de aceea venise aici, pentru a face acest lucru.

Simţi privirea bunicii.

— Ştiu că nu te-a adus aici nimic bun, îi şopti ea, mângâindu-i umărul cu mâna ei subţire şi uscată ca hârtia. Dar mă bucur atât de mult să te văd.

Nate lăsă fruntea pe umărul ei uscat şi se înfioră – aşa cum se înfiora când avea pielea udă, într-o noapte răcoroasă de vară. Ea puse o mână pe părul lui des şi îşi ascunse faţa la pieptul lui, de parcă ar fi fost din nou singurii oameni de pe pământ.

Nate se văzu nevoit să-şi reamintească faptul că acesta era Greystone Lake. Aici se aflau moartea şi durerea pierderii, aici erau secretele, minciunile şi furia. Dar, în acelaşi timp, era acasă. Pentru următoarele câteva zile, ştia că trebuia să-şi impună să simtă din nou că aparţinea acelui loc. Aceasta era minima lui datorie.

Când Nate se ridică în picioare, ochii bunicii sale erau plini de lacrimi.

— Cine te iubeşte mai mult decât oricine pe lumea asta, băiete?

* * *

După ce mâncă, Nate plecă de la Union pentru a arunca o privire spre ţărm, în drum către casa bunicii sale de pe strada Bonaparte. Bunica se oferise să-l ducă până acolo cu maşina, dar localul începea să se aglomereze, iar pe Nate nu-l deranja să facă pe jos câţiva paşi.

În ciuda faptului că uraganul era din ce în ce mai aproape, o mică ambarcaţiune încă străbătea suprafaţa unduioasă a lacului. Câţiva înotători tăiau valurile de-a lungul malului opus. Nate ştia foarte bine că pasionaţii de înot încercau apele lacului indiferent de vreme sau de anotimp.

„Matinalii", o confederaţie excentrică, îşi făceau antrenamentele înotând de-a lungul malului sudic al lacului ori de câte ori acesta nu era acoperit de

gheaţă. În fiecare zi, adesea la ivirea zorilor, ei se lăsau în voia apelor îngheţate. Chiar şi după atâţia ani, gândul la aceste lucruri îi provoca lui Nate confuzie şi stupoare.

Văzu că faţada unui magazin turistic se extinsese între pub şi parcarea din spate a acestuia. Inscripţia GREYSTONE LAKE apărea pe bluze de golf şi parasolare, pe obiecte din ceramică făcute pe plan local şi pe diverse sculpturi în lemn. Nate cercetă cu privirea produsele expuse în vitrina magazinului, căutând o jucărie de pluş pe care ar fi putut să i-o ducă acasă, lui Livvy, sau un ornament pentru părinţii lui Meg. Îşi spuse că făcea cumpărături, dar, în realitate, încerca doar să-şi distragă atenţia.

Îi făcuse bine să o vadă pe bunica lui. Livvy o adora pe străbunica ei, iar lui Nate îi plăcea foarte mult să le privească atunci când erau împreună, însă de această dată preferase să se bucure singur de compania bunicii. Pentru un timp, i se păruse că totul era la fel ca pe vremuri. Dar să-şi petreacă timpul cu bunica lui era singurul lucru uşor la care trebuia să se aştepte în timpul acestei întoarceri acasă. Trebuia să se întâlnească apoi cu Tommy şi Jimmy. La fel ca Nate, ei fuseseră acolo încă de la început, când lucrurile începuseră să meargă rău.

Magazinul oferea o mulţime de cărţi poştale aranjate sub formă de turn: imagini ale lacului în fiecare anotimp, fotografii secvenţiale ale cerului şi ale ţărmului. Unele înfăţişau produsele pline de culoare expuse la târgurile organizate la sfârşit de săptămână şi pădurile în nuanţele toamnei, dar altele erau fotografii alb-negru din vremuri de mult apuse. În timpul prohibiţiei, unele oraşe turistice se ofileau, în timp ce altele înfloreau. Mulţumită apropierii sale de St. Lawrence, Greystone Lake înflorise ca un centru de contrabandă la frontiera de nord. Acestea fuseseră vremurile legendare ale oraşului Greystone Lake, când bogăţia, infracţionalitatea şi personalităţile gigantice ale epocii inspiraseră o mulţime de poveşti – mit şi realitate istorică în egală măsură.

Nate se simţi atras de o astfel de carte poştală. O fotografie „pusă în scenă", reprezentând nişte bărbaţi, îmbrăcaţi în salopete, care stăteau călare pe nişte buşteni ce se ridicaseră deasupra liniei de plutire. Neiniţiaţii ar fi putut crede că era un instantaneu de la construcţia debarcaderului, dar Nate ştia adevărul. Bărbatul îndesat din centrul fotografiei, spilcuit ca un actor de vodevil, cu un sacou în dungi şi o pălărie de paie, era tânărul Morton Strong. Pe spatele cărţii poştale era tipărit anul „1919", chiar sub o scurtă descriere: „Construcţia Debarcaderului Greystone Lake Entertainments, cunoscut publicului drept Night Ship[6]".

[6] Corabia Nopţii (n.tr.).

Night Ship.

Până la dezvoltarea zonei cheiului, în anii ’50, Night Ship fusese centrul industriei turistice a lacului Greystone. Iniţial, debarcaderul găzduia restaurante, magazine şi săli de jocuri. Mai avea, de asemenea, un club de noapte, Night Ship, de la care debarcaderul preluase în cele din urmă denumirea. În timpul anilor ’60, zona turistică se consolidase în jurul cheiului, iar clubul Night Ship rămăsese izolat în partea rezidenţială a lacului Greystone. La scurt timp după aceea, ajunsese la faliment, pradă ruinei, şi fusese închis şi baricadat. Primăria încercase să-l demoleze, dar militanţii pentru protecţia mediului fuseseră împotriva acelor planuri.

Copil fiind, Nate se bucurase că nu fusese demolat. Era o ruină, dar una spectaculoasă. În timp ce podeţele din scânduri erau deformate şi umflate din cauza umezelii, acoperişurile elegante şi turnurile de basm nu păreau din această lume. Era o relicvă a unor epoci mult mai optimiste – şi, la fel ca oricare lucru atât de vechi, avea o poveste a lui.

Nate se concentră pe trăsăturile feţei lui Morton Strong.

Încercă să găsească vreun înţeles în grămezile de buşteni ce se înălţau din apa argintie, să desluşească un scop în arcele de oţel din fundal. Cerceta acest moment al naşterii clădirii Night Ship, căutând un indiciu cât de mic care să-l facă să înţeleagă cum ajunsese debarcaderul să-i umbrească viaţa aşa cum o făcuse.

— Ia uite ce-a scos lacul la suprafaţă.

Nate se întoarse şi-l zări pe Tom în pragul magazinului.

— Domnule şerif!

— Doctore!

Tom, cel mai vechi prieten al lui Nate, îi întinse acestuia mâna, dar Nate îl trase spre el într-o îmbrăţişare zdravănă.

— Arăţi bine!

Era ciudat să-l vadă pe Tom într-o uniformă, dar i se potrivea.

Tom izbucni în râs.

— Iată-te aici, cercetând împrejurimile ca un turist de weekend. Vrei să mergi cu maşina poliţiei pe strada Bonaparte? Te duc eu.

— Putem folosi semnalele luminoase?

Nat fusese pe punctul de a cumpăra cartea poştală cu Night Ship. Un impuls ciudat. În schimb, o puse la loc şi învârti indiferent turnul ornamental format din cărţi poştale pentru a-şi disimula interesul.

Tom îl bătu pe umăr.

— Am să te las chiar să pui în funcţiune sirena. Eşti singur în acest weekend?

— Livvy are din nou problema aceea la ureche. Nate îşi urmă prietenul

înapoi pe stradă. Ar fi fost o călătorie prea lungă pentru un copil de trei ani, şi bolnav pe deasupra. În plus, mai este şi uraganul.

— Ştiu prea bine, crede-mă. Toată dimineaţa am umplut saci cu nisip împreună cu cei de la clubul Kiwanis.

— Adevărat? Saci cu nisip?

Într-adevăr, lacul era sălbatic pe timp de furtună, dar nu putea fi Atlanticul.

— Dumnezeule, eşti chiar ca un turist pe aici, nu-i aşa? Un val de un metru şi jumătate va inunda digul de apărare. Ar trebui să ştii asta! Tom râse. A fost găurit într-o mulţime de locuri în timpul ultimului uragan, aşa că ne vom pregăti aşa cum trebuie de această dată.

— Aţi reuşit să păstraţi locul ăsta la fel de frumos.

— E frumos tot ceea ce reuşeşte să plătească facturile pe aici. Cum ţi se pare?

— Lacul? E fantastic, zise Nate, şi era sincer.

Faţadele magazinelor din oraş şi ţărmul erau foarte bine întreţinute – la fel cum fuseseră pe vremea copilăriei lor. Priveliştea oferită de lac era, de asemenea, extraordinară. Culmile promontoriilor. Pădurile fremătătoare de pe dealurile submontane. Felul în care toată această frumuseţe era dublată de oglinda lacului.

Era un oraş desprins dintr-o carte de poveşti, însă, la fel ca în oricare basm cu zâne, lucrurile nu erau perfecte, aşa cum păreau la prima vedere.

— S-au făcut multe îmbunătăţiri de când ai fost ultima dată aici. Johnny a deschis acest magazin anul trecut, zise Tom, arătându-i o ceainărie ceva mai în faţă, pe stradă. Ferestrele acesteia erau acoperite cu scânduri bătute în cuie – o măsură de precauţie împotriva urgiei care se apropia, iar copertina fusese rulată.

— Deserturi şi produse de patiserie furnizate de bucătăria hotelului Empire. Emma este cea care-l administrează. Uite-o acolo. Vrei să o saluţi?

Emma Aoki, pe vremuri colega lor de clasă, era femeia care strângea copertina, capul ei fiind aplecat în direcţia valului de nori ce se apropia ameninţător dinspre sud. Fusese întotdeauna subţirică, dar acum părea făcută din hârtie. Nate era la o stradă distanţă, dar observă că rochia atârna pe trupul ei ca pe un umeraş. Emma scruta încruntată cerul, dar privirea i se opri în cele din urmă asupra lui.

Ceva se schimbă în expresia ei, dar rămase încruntată. Trecuse mai bine de un deceniu, dar îl recunoscu dintr-o privire.

— Pare ocupată, zise Nate. El îi făcu un semn cu mâna, iar, după o clipă, Emma ridică la rândul ei mâna, răspunzând gestului lui. Poate mai târziu, zise el.

Cotiră pe o stradă lăturalnică, unde era parcată maşina lui Tom.

— De fapt, la momentul potrivit, aş vrea să stau de vorbă cu toţi cei pe care-i cunosc, să mai depănăm amintiri. Tu ţii legătura cu ei? întrebă Nate.

— Cu majoritatea. Cu unii mai mult decât cu alţii.

— Şi cu Emma? Te vezi des cu ea?

— Doar câteodată. Tom aruncă geamantanul lui Nate în portbagaj. Ah, vrei să ştii dacă suntem împreună? Nu.

Nate se urcă pe locul din dreapta şoferului şi lăsă spătarul uzat al scaunului să se adapteze trupului său.

— E foarte slabă. A fost cumva bolnavă?

— Nu suntem toţi bolnavi de cancer ca pacienţii tăi, doctore. Nu încă, mai bine spus.

Maşina se puse în mişcare, parcurgând curba amplă a bulevardului Strand – cea mai apropiată de ţărm.

Tom însuşi părea sănătos şi în cea mai bună formă. Arăta bine, dar amândoi ajunseseră la o vârstă la care unii bărbaţi încep să se prăbuşească. Avea obrajii mult mai umflaţi. O nouă cută pe frunte. Unghiul dintre bărbie şi gât începuse să se transforme într-o curbă. Nate nu şi-ar fi dat seama că linia părului prietenului său începea să se retragă de la nivelul frunţii către creştetul capului, dar Tom avea acum fruntea mult mai înaltă decât înainte.

— A trecut totuşi printr-o perioadă dificilă, zise Tom. Locuieşte în apartamentele acelea de lângă clădirile unde se ambalează fructele – cred că erau noi atunci când ai plecat de aici. Oricum, au avut o problemă cu canalizarea acum o săptămână sau două, iar apartamentul în care locuieşte ea este la parter.

— Rahat!

— Exact! Cred că locuieşte împreună cu părinţii.

Strada bunicii sale nu fusese denumită după împăratul francez, ci după o specie de pescăruş. Dacă lacul Greystone avea forma unui bumerang proptit în malul vestic al proeminenţei sudice a lacului, atunci strada Bonaparte se întindea către mijlocul lungimii sale, casa bunicii fiind amplasată la jumătatea distanţei dintre centrul oraşului şi capătul nordic al străzii. Vile impozante construite la sfârşitul anilor 1800 scânteiau de-a lungul bulevardului Strand, în timp ce mai multe case modeste, la fel ca a ei, erau amplasate mult mai departe de ţărm. Din centrul oraşului făceau parte cheiul şi zona turistică. Pescari, dane de acostare dărăpănate şi case de ambalare vechi ocupau cea mai mare parte a flancului sudic al lacului. Night Ship părea o sabie întunecată înfiptă adânc în apele lacului, aproape de limita nordică a oraşului.

Nori sumbri acopereau acum cerul, iar suprafaţa lacului tremura în bătaia

vântului din ce în ce mai puternic. Nate bănuia că nu aveau să mai vadă soarele vreme îndelungată.

În timp ce străbăteau cele câteva străzi care-i mai despărţeau de casa bunicii, Tom îi atrase atenţia asupra câtorva schimbări ale caselor din zona lacului şi asupra unor noi firme. Case care-i erau familiare fuseseră zugrăvite în alte culori. Curţile locuinţelor fuseseră amenajate diferit. Garduri se înălţaseră peste tot şi noi terenuri extinse se conturau dincolo de limitele proprietăţilor.

Toate acestea erau indicii că oraşul prosperase, iar asta era bine. Un oraş trebuie să se schimbe. Familii vin şi familii pleacă, studenţii de ieri devin profesorii de mâine. Acest lucru era firesc şi bun, dar acum, îndreptându-se spre casa bunicii lui, Nate îl găsea dureros, într-o bună zi, tot ce făceau ei avea să fie uitat. Într-o bună zi, tot ceea ce iubeau ei nu avea să mai conteze pentru nimeni.

Tommy parcă maşina în faţa căsuţei galbene a bunicii, apoi se întoarse către Nate, care nu părea să aibă intenţia de a coborî.

— Tommy, ştii că trebuie să te întreb. Trebuie să aflu ce anume ştiu ei.

Tom îşi drese glasul.

— Bunica zice că excursioniştii au găsit-o. Tom încuviinţă din cap, apoi continuă: în timpul unei ruperi de nori. Înaintau cu greu printre pietre, încercând să scape de ploaia torenţială, şi au văzut-o acolo.

— Ce ştiu ei?

— Tata nu m-a lăsat să mă apropii. Dar ea... cadavrul ei... nu a mai rămas mare lucru din el. Au trecut paisprezece ani, Nate.

Preţ de o clipă nu se mai auzi nimic în afară de zgomotul ventilatorului de la sistemul de răcire al maşinii. Nate aflase deja informaţiile sumare pe care i le oferise Tom, dar conversaţiile pe această temă trebuiau să înceapă cumva. Întrebările uşoare luminează calea pentru cele mai grele care trebuie să urmeze. Nate atinse geamul din dreptul său. Era la fel de rece ca lacul la ivirea zorilor.

— Vrea să-ţi vorbească, ştii? zise Tom. Tatăl meu.

Tatăl lui Tom era şeful poliţiei din Greystone Lake şi deţinea această funcţie de douăzeci de ani.

— M-am tot gândit la mama ei, zise Nate. Oare e mai bine să ştim cu siguranţă că e ea?

De la naşterea lui Livvy, Nate se tot întreba ce ar fi făcut dacă ea ar fi dispărut la un moment dat. Dacă s-ar fi făcut nevăzută şi el nu ar mai fi găsit-o niciodată. Această teamă îl însoţea pretutindeni. Până şi în cele mai euforice momente ale sale, această teamă aştepta ca o piatră sub valuri. Atunci când Nate îi cânta lui Livvy ca să o adoarmă, nu se putea decide dacă

sfârşitul era mai bun decât speranţa.

— Mă tot gândesc ce aş putea să-i spun mamei ei, adăugă el.

— Să nu-l uităm pe tatăl ei.

Răspunsul lui Nate fu un sunet ciudat – ca zgomotul unei vechi cicatrice deschizându-se din nou.

— Bunica ta *trebuie* să-ţi fi spus.

Nate nu putu decât să clatine din cap. Aerul închis din maşină i se părea sufocant.

— A ieşit de mult din închisoare. Eliberat condiţionat. Credeam că ştii. Ţi-aş fi spus dacă...

— E în regulă. Nu contează.

Nate rosti aceste cuvinte cu tot calmul de care era în stare. Îşi scoase centura de siguranţă şi trase mânerul portierei. Trebuia să iasă cât mai repede la aer. Încercă să respire adânc în timp ce Tom deschise portbagajul pentru a lua geamantanul.

— Nu trebuie să vorbeşti cu el. Expresia lui Tom era cea pe care acesta o afişa atât de des când erau mai tineri. O doză de jovialitate la suprafaţă, pentru a camufla panica de dedesubt. Nimeni nu s-ar aştepta să faci asta. Iisuse, credeam că ştii!

— E în regulă, zise din nou Nate. Briza dinspre lac era rece şi îi făcea bine să o simtă pe faţă. M-ai luat prin surprindere, atâta tot. El zâmbi şi-l bătu pe umăr pe prietenul său.

Îşi luă geamantanul şi înaintară împreună pe nişte dale de piatră cenuşii, către veranda din faţă. Nate apăsă mânerul, dar uşa nu se clinti. Împinse uşa cu umărul, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu era cumva înţepenită în cadrul ei. Deschisese această uşă de mii de ori şi niciodată nu o găsise încuiată.

— Stai puţin, doctore! Tom începu să caute ceva în buzunar, strecurându-se între Nate şi uşă.

— Ţi-a dat o cheie?

— Sunt demn de încredere. Am o insignă şi tot ce trebuie.

Tom descuie uşa, iar Nate păşi peste prag, intrând în viaţa pe care o lăsase în urmă.

Văzu nişte hortensii uscate pe o măsuţă, alături de un teanc de plicuri care nici nu fuseseră deschise. Aroma săpunului de lavandă, acoperită de mirosul puternic al soluţiei de lustruit mobila. Vibraţiile pardoselii sub tălpile lui, odată cu bâzâitul înfundat al sobei.

Străbătu holul, privind în jur precum un turist într-un muzeu. Culorile încăperii păreau mult mai palide. Un perete pe care şi-l amintea galben era acum crem, iar un fotoliu care fusese verde-închis devenise măsliniu. Deşi

Nate avea aceeaşi înălţime ca atunci când absolvise liceul, totul i se părea mult mai mic acum. Mai delicat şi mai puţin real, într-un fel. Ca şi cum canapeaua din living ar fi fost un concept de mobilier şi nu un obiect pe care s-ar fi putut aşeza de fapt o persoană. Un mozaic de fotografii acoperea peretele cel mai îndepărtat al încăperii. În centru era una veche, alb-negru, cu tatăl lui, celelalte fotografii fiind aranjate în jurul acesteia. Poze cu Nate la absolvirea Facultăţii de Medicină, de la nunta lui şi una cu Livvy, care avea un zâmbet larg cât o lume.

— E atât de frumoasă! zise Tom.

— Mulţumesc, amice!

Tom îi vizitase în oraş chiar înainte de naşterea lui Livvy, dar discuţiile lor la întâlnirile suplimentare nu fuseseră niciodată substanţiale. Nate realiză că prietenul lui cel mai bun nu o văzuse pe Livvy decât în felicitările trimise de sărbători şi în fotografiile ocazionale din mesajele telefonice.

Urcară împreună treptele şubrede care scârţâiau sub paşii lor, către dormitorul pe care-l ocupase Nate în copilărie. În încăpere era un pat de o singură persoană, mai multe rânduri de rafturi înguste pentru cărţi, confecţionate din lemn de pin, o măsuţă de toaletă şi un mic birou. Afişe cu filme de groază acopereau pereţii acolo unde lipseau rafturile de cărţi. Dormitorul era aproape identic cu cel din casa de pe Great Heron Drive, în care locuise înainte de accident – înainte de a se muta la bunica lui. Nate domiciliase aici, pe strada Bonaparte, mai mult de doi ani, dar dintre toţi anii din viaţa lui, aceştia îi lăsaseră cele mai adânci urme în suflet.

— E la fel cum l-ai lăsat, nu? întrebă Tom. E bine de ştiut că unele lucruri nu se...

Nate se întoarse spre prietenul său. Urmă privirea lui Tom, îndreptată către o fereastră spartă de lângă pat. Pe cuvertura de un albastru pal, în carouri, zări o minge albă cusută cu aţă roşie. O minge de baseball.

O minge de baseball.

Lumea lui Nate se îngustă brusc, reducându-se la sfera cu diametrul de opt centimetri.

În spatele lui, Tom zise ceva. Nate nu avea cum să-l audă, pentru că pulsul îi bubuia cumplit în urechi. Se îndreptă spre fereastră, pentru a privi printre cioburile de sticlă.

Pentru o clipă, se simţi una cu marginea ciobită a geamului.

Dincolo de copaci, Nate zări apa scânteietoare a lacului. Îi trecu prin minte că munţii din jurul oraşului arătau ca nişte fălci deschise care se puteau închide pe neaşteptate în orice moment, lacul însuşi semănând cu un pântec nesătul. Pentru o clipă, nimic nu i se mai păru familiar. Nu recunoştea acel loc, acea întindere capricioasă cu apă adâncă.

Dar acesta era lacul Greystone. Aici era acasă.

Doi

Nate ţinea mingea de baseball cu vârfurile degetelor, de parcă s-ar fi spart dacă ar fi strâns-o prea tare.

Un obiect aproape identic îi distrusese odinioară lumea. Nate nu mai atinsese o minge de baseball de ani întregi. La fel ca toate celelalte lucruri, aceasta i se părea mai mică decât îşi amintea.

— Copiii! zise Tom. E septembrie. Toţi au impresia că joacă la Yankees. Adăugă repede: O să-l sun pe Mace Harware să înlocuiască geamul.

Nate cercetă mingea, de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu fusese cumva turtită de o pedală de frână apăsată până la podea. Căută pe pielea deschisă la culoare a mingii urmele în formă de semilună lăsate de unghiile mamei sale.

Îndreptă privirea spre Tom.

— Ne mai întâlnim cu Johnny?

După voce, Nate părea un bărbat complet lipsit de griji, dar voia să-l întrebe din nou pe Tom despre cadavrul ei. Voia să audă tot ce era de aflat în legătură cu acest subiect. Voia să-şi întipărească pe piele toate detaliile posibile şi să le poarte cu el oriunde s-ar fi dus.

— Desigur, răspunse Tom în timp ce-şi închidea fermoarul hainei. Bem ceva la Empire, pe la şase?

— E perfect.

— Trebuie să petrec ceva timp pe chei mai întâi, zise Tom, verificându-şi telefonul. Mai sunt multe ferestre care trebuie acoperite cu scânduri şi multe uşi ce trebuie asigurate de saci cu nisip. Va fi o furtună electrică, la fel ca uraganul Katrina. Un spectacol pe cinste.

Nate îl urmă, coborând treptele. Din celelalte camere se auzea zgomotul crengilor care se izbeau de ferestre. Atunci când Tom deschise uşa din faţă, aerul rece inundă brusc holul, ca un val învolburat.

— Mă bucur sincer să te văd, zise Tom. Din nou aici, la lac.

— Şi eu mă bucur să te văd. Dar va trebui să vorbim mai târziu, Tommy, zise Nate, iar zâmbetul îi păli. Tu, eu şi Johnny.

Tom întinse mâna, iar Nate o acceptă. Apoi îl urmări cu privirea pe prietenul său, care străbătu peluza şi se urcă în maşina sa de patrulare.

Lui Nate nu-i era deloc uşor să aibă răbdare, dar răbdarea era o virtute pe care el o cultivase de-a lungul anilor.

În primul rând, „să nu faci rău”.

Imediat ce maşina de poliţie dispăru, realiză că încă avea în mână mingea de baseball. O ţinuse atât de strâns, încât forma cusăturii i se întipărise în palmă, de parcă el însuşi fusese asamblat din bucăţi. Urcă înapoi în dormitorul pe care-l ocupase în adolescenţă, ducându-se direct la şifonier. Sacouri cu nasturi de alamă, cămăşi îngălbenite de vreme, flanele largi, supradimensionate. Vechea lui haină de ploaie, neagră ca un veşmânt de doliu, atârnată în acelaşi loc în care probabil că o lăsase el cu paisprezece ani în urmă. Începu să caute prin mormanul de pe ultimul raft al şifonierului pentru a descoperi o cutie plină cu pulovere. Desfăcu hainele şi dădu peste trei mingi de baseball. Pe prima o primise pe veranda din faţa casei chiar în prima lui zi de liceu. A doua apăruse în dulapul său de la şcoală, câteva săptămâni mai târziu. Iar pe a treia o descoperise chiar înainte de Halloween, când începuse totul. Cea de-a treia trecuse prin aceeaşi fereastră ca şi mingea din ziua aceea.

„Copiii!”, spusese Tom când văzuse fereastra spartă.

Nate puse mingea pe care o avea în mână lângă celelalte, şi le acoperi din nou cu pulovere. Măcar să nu le vadă.

Jos, în sufragerie, începu să se plimbe în jurul altarului de fotografii.

O analiză pe fiecare în parte, încercând să-şi potolească durerea izvorâtă din amintirile pe care i le trezeau. Mama, tata, Gabe. Morţii lui, pe care-i iubise atât de mult.

Ochii lui zăboviră asupra ultimei poze din acea serie. Livvy, într-o rochiţă de Crăciun, strălucind ca un heruvim în mijlocul unui morman de cadouri. Peste trei ani avea să fie de vârsta lui Gabe. Peste patru, ar fi fost mai mare decât Gabe. Nate nu prea putea să înţeleagă aceste calcule matematice. Strânse cioburile de geam din dormitorul său, apoi căută o bucată de carton cu care să poată acoperi fereastra spartă. Descoperi o scară plină de pânză de păianjen din garaj, cu care putea verifica jgheaburile. Conform estimărilor, în următoarele trei zile, nivelul apei de ploaie avea să atingă şaizeci de centimetri în ţinutul nordic.

Jgheaburile erau înfundate complet. Deocamdată ploua încet, însă jgheaburile de aluminiu erau deja pline ochi cu apă aproape neagră ca taninul. Nate întinse mâna spre burlanul de scurgere şi scoase din el câţiva pumni de frunze şi crenguţe putrede. Ca şi cum ar fi eviscerat carcasa unei creaturi ciudate, fiecare grămadă de resturi pe care le scotea din burlan era îmbibată cu apă.

În timpul acestei activităţi, Nate se gândi cum avea să trimită familiei Kapur rezultatele examenului patologic al Niei. Avea nevoie de proceduri în plus pe lângă operaţie. Chimioterapia, razele şi imunoterapia erau opţiunile

uzuale, însă depășeau nivelul lui de competență. Când avea să vorbească despre asta cu părinții ei, urma să le dea o scurtă listă cu specialiști în oncologie care să se ocupe de tratamentul ei. Indiciile despre boala ei erau clare, dar modul în care el avea să le prezinte părinților fetei urma să fie decisiv.

Speranța avea să reprezinte un element esențial pentru orice viitor tratament, dar Nate nu ar fi putut să-i inducă în eroare, negând realitățile medicale. Avea o obligație atât față de ei, cât și față de adevărul științific. Aveau să urmeze mai multe conversații, cu siguranță, dar era important ca el să o susțină pe aceea – prima dintre ele – așa cum trebuia.

Tocmai se mutase către alt colț al acoperișului când telefonul începu să-i bâzâie. Își scoase mănușile de protecție, lăsându-le să aterizeze pe peluză. Când scoase telefonul din buzunar, chipurile soției și fiicei lui îi zâmbeau de pe ecranul acestuia. Își trecu degetul peste ecran și răspunse.

— Scuze, tocmai voiam să vă sun, zise el.

— Unde ești? întrebă Meg.

— Pe acoperiș. Sunt frunze care putrezesc de vreo zece ani în aceste jgheaburi.

— Bea nu a pierdut nicio clipă să te pună la treabă, nu-i așa? Întotdeauna mi-a plăcut stilul bătrânei doamne.

— Călătoria voastră a fost în regulă?

— Ceva trafic pe pod. Ceva mai mult de nouăzeci de minute bară la bară. Nu pot să mă plâng. Tu ești cel care a ales să plece într-o călătorie de opt ore cu autobuzul.

— Aveți destule provizii?

Starea de alertă înaintea dezastrelor devenise sport național, iar presa atrăsese atenția asupra Medeei chiar înainte să se anunțe că uraganul avea să se întoarcă spre partea centrală a teritoriului. Nate avea un sentiment de vinovăție că nu era acolo, împreună cu ele.

— Doar nu vine apocalipsa.

— *Probabil* că nu va fi chiar apocalipsă, o corectă Nate.

— Ne-am procurat destule ouă și pâine pentru a supraviețui unei eventuale coliziuni cu un asteroid și, în același timp, unei invazii de zombi.

— Asta îmi place să aud. Ce face maimuțica?

— Mă tem că e cam tristă, cu toate fețele posomorâte din jur.

— Picăturile sunt bune la ceva?

— Cine poate ști? Doctorul Klieg jură că nu va mai avea nevoie de ele peste câțiva ani. Să sperăm că înainte să facă treizeci de ani. Cum stau lucrurile acolo?

— Bine, zise el. Sunt în regulă.

— Mincinosule! Nate era sigur că, în acel moment, ea îşi îndepărta de pe faţă o şuviţă de păr negru şi lung. Vrei să-mi povesteşti ceva în legătură cu asta?

Căsnicia lui Nate cu Meg părea atât de împlinită, încât puţini ar fi bănuit cât de incompletă era schiţa copilăriei lui în mintea soţiei sale. Nate îşi imagina că soţia lui prefera să creadă că el se formase ca adult abia după ce o întâlnise pe ea. Că tot ce se întâmplase înainte de acel moment fusese doar rutină. Într-un fel, probabil că era adevărat.

Îi spusese lui Meg multe poveşti despre acest oraş aflat de-a lungul ţărmului. Dar nu-i spusese totul.

— Nu aş şti de unde să încep.

— Ei, bine, anunţă-mă când vei şti. Ce face Bea?

— E neînduplecată. Mă gândeam să o invităm la noi o săptămână, înainte de Ziua Recunoştinţei.

— Lui Livvy i-ar plăcea nespus o „zi a curcanului" cu bunica, nu-i aşa?"

— E acolo?

Nate parcă le şi vedea, cuibărite sub cuvertura galbenă de pe pat, în camera de oaspeţi a socrilor lui, Livvy tastând preocupată pe ecranul iPadului, probabil jucându-se, în timp ce stelele de pe abajurul veiozei se roteau ca într-o fantezie pe tavanul de deasupra lor.

Se auzi un bâzâit strident când telefonul trecu dintr-o mână în alta.

— Tăticule?

Nate zâmbi la auzul glasului cristalin al fiicei sale.

— Cum te simţi, maimuţico?

— Mă doare capul.

Livvy vorbea prea aproape de receptor, ca şi cum tot ce spunea era un secret.

— Îmi pare rău. Cu toate astea, mama are mare grijă de tine, nu-i aşa?

— Spune-mi o poveste. Povesteşte-mi despre Night Ship. Mama spune că eşti acolo. Zice că eşti pe malul lacului.

— Mi-aş dori să fiu cu voi.

De pe ultima treaptă de sus a scării, Nate nu trebuia decât să întoarcă puţin capul pentru a vedea turnurile clădirii Night Ship înălţându-se precum obsidianul pe fundalul apei cenuşii.

— Ai fost acolo? O să mă duci şi pe mine?

— Nu e un loc potrivit pentru maimuţe mici.

— Mie îmi plac fantomele.

Nate pomenise odată de Night Ship în poveştile lui cenzurate dramatic despre lacul Greystone. Acestea rămăseseră întipărite în mintea lui Livvy, care întreba de Night Ship înainte de a merge la culcare şi chiar în timp ce

făcea baie. Desena această clădire şi o construia din cearşafuri şi perne.

— Eşti o maimuţică foarte curajoasă. Eu nu sunt atât de curajos ca tine.

— Unele fantome sunt simpatice, cred.

„Nu şi cele de la Night Ship", se gândi el.

— Ţi-am spus vreodată cum Ronald Rinocerul şi-a pierdut cornul, iar prietenul său, Bali, papagalul albastru, a trebuit să-l ajute să-l găsească?

— Ronald nu-şi poate pierde cornul! chicoti Livvy. Cornurile nu se desprind!

— Şi el credea acelaşi lucru. Dar într-o dimineaţă s-a trezit şi s-a uitat în oglindă pentru a se spăla pe dinţi, dar nu l-a găsit nicăieri.

Nate născoci pentru Livvy o poveste despre o aventură nostimă în junglă, dar gândurile lui rătăceau în turnurile întunecate din spatele lui. Trecuseră paisprezece ani de când păşise ultima dată în interiorul clădirii de la debarcader, dar când închise ochii văzu clar arcadele ruginite din oţel nituit, panourile din sticlă murdare de muşchi, promenada care se pierdea în întunericul impermeabil. Îi putea simţi mirosul de putregai şi putea auzi respiraţia apei care clipocea pe pilonii afectaţi de intemperii.

Livvy îi puse întrebările cu care era obişnuit, dar acestea se transformară în scurt timp în murmure.

— A adormit, în sfârşit, şopti Meg la telefon. Am tot încercat să o fac să adoarmă de când am ajuns aici, aşa că-ţi mulţumesc pentru ajutor.

— Cum se face că asta nu funcţionează niciodată când sunt eu acolo? Aşteptă ca Meg să se ridice din pat fără să o trezească pe Livvy. Ce fac părinţii tăi?

— Sunt agitaţi. Au scos trei aparate radio, vechi de când lumea. Ştii tu, pentru orice eventualitate. Şi la fiecare colţ dai peste câte un palet cu apă îmbuteliată. Tata şi-a petrecut jumătate de dimineaţă rearanjând cărămizile de pavaj din patio. Nu mă întreba de ce.

— Ei bine, măcar ei se distrează.

— E cel mai palpitant moment din viaţa lor.

— Iar tu stai la adăpost până se termină, nu-i aşa? Fără mici escapade cu maşina? Fără turism catastrofic?

— Doar mă cunoşti, doctore.

— De aia te-am şi întrebat.

— Vreau să ai şi tu grijă de tine. Nu lăsa fantomele să te prindă.

Nate râse, pentru că Meg o spusese că pe o glumă.

Ea îi povesti despre vacanţa petrecută acasă de către una dintre cunoştinţele lor din Outer Banks. Ieri fusese doar o căsuţă cu trei dormitoare, iar astăzi era o casă mare, construită pe piloni. În timp ce Nate o asculta vorbind, aruncă încă o privire spre Night Ship. Copacii începuseră să

se clatine, iar lacul se vălurea, având la suprafaţă creste de spumă. Tunetele bubuiau la distanţă. Munţii şi pădurile din jurul oraşului tremurau şi se zbuciumau de parcă se treziseră dintr-un somn îndelungat.

MATINALII

Apele reci se închiseră deasupra ei ca nişte fălci, iar ea le lăsă să o înghită. La fel ca orice altă bestie, lacul avea toanele lui. Străinilor li se părea calm în timpul după-amiezilor argintii şi primitor în amurgul verii, dar ca să înţelegi lacul trebuia să ştii că acel curent din adâncurile lui era întotdeauna la fel. Sub pânza valurilor sale, apele adânci erau înfometate.

De aceea înota ea cu atâta sălbăticie. Fiecare matinal se arunca în apele reci ca gheaţa pentru un motiv, iar ea înota acolo pentru a se curăţa. Înota pentru ca lacul să o devoreze pe fata de odinioară.

În ziua aceea, întreaga lume părea hămesită. Valurile loveau cu mai multă înverşunare. Vântul bătea mai tare. Pădurile se cutremurau sub cerul sumbru şi ameninţător. Un uragan se forma dincolo de linia orizontului şi toate elementele naturii urlau, aşteptând să se declanşeze furtuna.

Fiecare furtună amintea de alta, iar acest oraş de pe malul lacului trecuse prin multe.

În faţă, masa întunecată a clădirii Night Ship străpungea suprafaţa palidă a lacului ca un colos răsturnat. Vechiul debarcader era abandonat, părăginit şi aproape năruit, dar în unele privinţe rămăsese la fel de maiestuos. Pentru că un astfel de loc era mai mult decât lemn, oţel şi sticlă.

De obicei, ea ocolea edificiul de la debarcader, dar de la descoperirea cadavrului în promontorii, fiecare zi devenea tot mai nesigură.

Ceva nu era în regulă.

Ceva avea să se întâmple.

Lacul dă înapoi ceea ce ia şi, după atâţia ani de linişte, seminţele vechilor păcate se ridicaseră din adâncurile lui pentru a înflori pe ţărm. Ca şi în cazul suferinţei care apăsa acest oraş, Night Ship era cauza acestei probleme recente. În ziua aceea, înotă spre locul în care valurile se izbeau cu furie de fundaţia debarcaderului.

Undeva, dedesubt, la subsolul clădirii Night Ship, o tânără prostituată născuse fetiţe gemene şi se spunea că le rupsese gâturile imediat ce se născuseră. Sau, cel puţin, aşa era povestea.

În timpul prohibiţiei, trei fraţi contrabandişti fuseseră capturaţi de bătrânul Morton Strong şi ajunseseră hrană pentru peştii lui tropicali, bucată cu bucată. Sau, cel puţin, aşa era povestea.

O persoană sus-pusă, care-şi băga mereu nasul unde nu-i fierbea oala, ameninţase odată cu ruina clubului de noapte şi, astfel, Just June o împinsese de la balconul Camerei Century. Sau, cel puţin, aşa era povestea.

Night Ship avea multe poveşti.

Unele dintre acestea nu aveau un final cunoscut. Nici măcar ea nu le ştia sfârşitul. Din cauza curentului, apropierea de pilonii debarcaderului era primejdioasă. Să înoate printre pilonii acoperiţi de muşchi verde era ca şi cum s-ar fi aventurat printr-un templu scufundat. Începu să înoate pe spate pentru a privi masa întunecată a clădirii înălţându-se semeaţă către cer.

Din când în când credea că putea auzi ţipetele morţilor, purtate de rafalele de vânt ce şuierau printre stâlpii de susţinere ai debarcaderului. Ea nu îşi putuse imagina că urletele acestora erau mai înfiorătoare decât tăcerea lor.

Nu credea în fantome, dar asta nu însemna că nu putea fi bântuită. Odată ce ajunse printre piloni, se întoarse din nou pe burtă. Night Ship nu mai era deasupra ei, dar ea era întotdeauna în umbra acestei clădiri.

Primul tunet începu să bubuie din spatele munţilor.

O furtună se apropia, iar ea ştia că avea să aducă mai mult decât vânt şi ploaie.

Trei

După ce Nate termină de vorbit cu domnul Kapur, lăsă telefonul jos şi îşi masă ochii cu vârfurile degetelor. Aceste conversaţii telefonice nu erau niciodată uşoare, iar aceasta fusese mult mai complicată decât majoritatea. Ştia că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru Nia, iar acum era rândul altcuiva să încerce acest lucru. Dar era furios pe eşecul lui, se simţea neputincios că nu reuşise să o vindece. Cancerul era la fel de absurd ca orice calamitate naturală. Războiul dus împotriva lui avea atât zile bune, cât şi zile proaste, însă cele proaste i se păreau absolut îngrozitoare.

Făcu un duş înainte să se îndrepte spre hotelul Empire. Îi făcea bine să stea sub jetul de apă fierbinte. Era încordat după acel telefon, înţepenit după călătoria cu autobuzul şi murdar din cauza jgheaburilor înfundate. După duş, îmbrăcă un costum elegant, albastru-închis.

Tocmai se înserа. În curând avea să fie întuneric. De-a lungul străzilor ude, lămpile oraşului se aprindeau pe rând, emiţând o lumină rece, ca nişte luni miniaturale. Ţinea o umbrelă, deşi vântul îi făcea dificilă înaintarea. Picăturile răzleţe, la fel de mari ca nişte bile, se înteţiră în timp ce Nate

înainta către hotel. Căutase informaţii noi despre uragan înainte de a părăsi casa bunicii sale. Un pod din Virginia fusese luat de ape. O insulă din Chesapeake dispăruse sub apă după înteţirea furtunii. Mii de zboruri fuseseră amânate, iar sistemele de transport public de la Baltimore la Boston erau închise sau programate să se închidă.

Proprietarii de magazine din Greystone Lake lipiseră bandă adezivă peste geamurile faţadelor sau acoperiseră vitrinele cu scânduri bătute în cuie, iar unii ridicau acum bariere de saci cu nisip în jurul intrărilor. Rafale de vânt dinspre lac şuierau ca nişte săbii, tăind văzduhul atunci când treceau printre copaci şi peste acoperişurile caselor.

Pregătirile oamenilor din oraş îi permiteau lui Nate să treacă aproape neobservat printre ei, ţinându-şi umbrela ca pe o mască.

Zona verde a oraşului era pustie. Printre coroanele copacilor înclinaţi de vânt, Nate zări hotelul Empire. Silueta gotică a acestuia se profila pe fundalul de un albastru cenuşiu al cerului.

Nate nu prea ţinuse legătura cu Tom şi nu mai ştia nimic de Johnny, pe care-l văzuse ultima dată pe vremea studenţiei lor. Aşa cum se întâmplase cu relaţiile sale cu mai mulţi prieteni din copilărie, nimic nu se terminase. Pur şi simplu totul rămăsese în aer şi intervenise uitarea, din prim-plan până în fundal, înainte de a dispărea complet din peisaj.

Şi, totuşi, Johnny îl invitase la nunta lui, în urmă cu patru ani, iar Nate îi trimisese un cadou, însă lipsise de la ceremonie şi de la petrecere. Aflase de la Tom că recepţia fusese minunată, deşi divorţul se dovedise, de fapt, de-a dreptul spectaculos. De atunci, Johnny moştenise hotelul Empire, devenind unul dintre cei mai de seamă cetăţeni din Greystone Lake. Tatăl lui, domnul Vanhouten, murise cu trei ani în urmă, pentru că, aşa cum spuneau localnicii, „făcuse o plimbare lungă pe un ponton foarte scurt”. În cazul său, pontonul în discuţie fusese trambulina piscinei proprii. Deşi apa clorinată din piscină îl înecase, se putea afirma categoric că sticla de gin de 750 ml fusese cea care-i venise de hac.

Deasupra lui Nate se îngrămădeau nori grei – ca nişte vârtejuri cu nervuri întunecate. Ploaia era încă domoală, însă vântul sufla cu putere.

În lămpile cu gaz atârnate de o parte şi de alta a uşilor lăcuite, din lemn de abanos, ale hotelului Empire, pâlpâiau flăcări albe cu nuanţe albăstrii – ca nişte duhuri captive între pereţii de sticlă. Un portar înveşmântat în negru şi auriu deschise uşa principală. Doi poliţişti păzeau intrarea interioară.

Prezenţa poliţiei nu era singura schimbare din acel loc. Designul modern adusese hotelul Empire în secolul XXI. Nate îşi amintea că pardoseala de marmură era la fel de lucioasă ca înainte, însă acolo unde pe pereţi fuseseră tablouri cu lacul Greystone, acum erau oglinzi antice şi lambriuri acoperite

cu piele gravată, care se înălţau până la tavan. Rotunjimi sculptate, acoperite cu catifea indigo, înlocuiseră unghiurile drepte ale canapelelor tapiţate cu satin dungat.

Corpuri masive de iluminat din fier forjat, cu sticlă albastră, atârnau acolo unde candelabrele de cristal străluciseră odinioară. Pupitrul portarului era înconjurat de tineri în costume negre, în timp ce turiştii şi chelnerii traversau grăbiţi podelele lucioase ale recepţiei.

— Domnul doctor McHale? O tânără blondă, cu părul strâns într-un coc perfect, îi întinse lui Nate mâna. Domnul Vanhouten este în Colonnade.

Nate o urmă pe hol, către restaurantul hotelului Empire. În timp ce mergeau, observă că o bandă galbenă de avertizare înconjura sera, o construcţie din sticlă, foarte populară pentru căsătorii, care făcea parte din grădinile hotelului. Dincolo de intrarea acesteia, muncitorii întindeau prelate deasupra tavanului şi aranjau folii de plastic, de jur-împrejur, peste parchet.

— Ce s-a întâmplat acolo? o întrebă Nate pe cea care-l însoţea.

— Stricăciuni de la furtună.

— Şi uraganul nici nu a lovit încă, zise Nate.

Un zâmbet politicos fu singurul răspuns pe care-l primi.

Spre deosebire de hol, interiorul de la Colonnade era exact aşa cum şi-l amintea: o sală pe două niveluri, cu majoritatea meselor aranjate într-un spaţiu larg, la baza unui scurt şir de trepte. Separeurile erau aliniate de-a lungul pereţilor nivelului superior. Lumina palidă a aplicelor şi candelabrelor dădea acelui loc cavernos un aspect fantomatic.

Îl zări pe Tom aplecat deasupra unei mese, înainte ca acesta să-l vadă pe el. Se schimbase de uniformă şi purta o cămaşă oxford albastră. Avea o cută pronunţată între sprâncene şi clătina ferm din cap, cufundat într-o discuţie. Chipul lui se calmă şi apoi se destinse într-un zâmbet când îl observă pe Nate.

— Amice! Johnny ieşi din separeu şi se ridică pentru a-l îmbrăţişa pe Nate. Puse mâna o clipă pe bicepşii lui Nate, măsurându-l din cap până-n picioare. Arăţi fantastic, omule! Chiar enervant de bine, sincer să fiu.

— Şi tu arăţi bine! îi spuse Nate, bătându-l pe umăr.

Johnny îşi lăsase părul să crească mai lung, pentru a compensa probabil lipsa lui din anumite zone. Se şi îngrăşase: Profilul pieptului şi cel al burţii i se uniseră într-o singură curbă generoasă. Purta un costum gri, ciudat de prost croit pentru cineva atât de bogat.

Linia gulerului cămăşii sale era atât de strâmbă, încât acesta semăna cu aripile frânte ale unei insecte moarte. Părea să întâmpine dificultăţi în încercarea de a intra din nou în separeu.

— E fantastic cât timp a trecut, nu-i aşa? zise Nate în timp ce se aşeza lângă Tom. Hotelul arată nemaipomenit.

Johnny făcu semn unui chelner.

Un pahar cu felii de lime şi ghimbir cristalizat apăru pe masă.

— „Întunecat şi Furtunos", spuse Johnny cu un zâmbet strâmb. Pare tocmai potrivit. Şi hai să începem, iar tu poţi să aduci următoarea rundă, îi preciză el chelnerului.

În paharul lui Johnny nu era decât gheaţă, dar îl ridică oricum.

— Bun venit acasă! îi aruncă el o privire lui Tom. Pentru „fiul risipitor"? Sau pentru „fratele rătăcitor"?

— Ce-ai zice să bem pentru „prieteni vechi"? întrebă Tom.

Era evident că Nate întrerupsese o conversaţie tensionată între cei doi. Dincolo de zâmbetul de pe buze, Tom părea iritat.

— Mie îmi convine.

— Şi pentru cei absenţi, adăugă Nate.

Ciocniră toţi trei paharele.

Sunete cristaline ca acesta răsunaseră de nenumărate ori, în nenumărate locuri, de-a lungul secolelor. Zgomotul băuturilor împărtăşite de prieteni. Toastul fiind terminat, Nate ar fi trebuit să se simtă bine în seara aceea. În schimb, simţea mai acut lucrurile care-i separau. O mie de bucăţele din propria fiinţă fuseseră construite în jurul eşafodajului reprezentat de cei doi bărbaţi, dar cât de bine înfruntaseră trecerea timpului aceste legături? Probabil că nu atât de bine pe cât spera Nate.

Încercă să-şi amintească ultima întâlnire cu ei şi dacă marcase acel moment ca fiind unul important.

— Cât timp vei sta în oraş? întrebă Johnny.

— Până duminică, dacă Medeea nu are alte planuri.

— E o vizită scurtă, dar tu trebuie să fii un tip ocupat.

— Nu suntem cu toţii?

— Mda, Tom salvează pisici urcate în copaci. Iar eu, în unele zile, sunt organizator de nunţi cu pretenţii.

— De fapt, de pisici trebuie să se ocupe mai mult pompierii, zise Tom. El se întoarse spre Nate. Nu te-am întrebat despre slujba ta. Beneficiezi încă de bursa pentru cercetare, nu-i aşa?

— Da, mai beneficiez doi ani de ea. E o muncă istovitoare.

Nate nu luase mai mult de o înghiţitură din băutura lui, dar îi zâmbi bucuros chelnerului când acesta sosi cu încă un rând.

— Nu eşti doar doctor, ci şi chirurg. Nu doar chirurg, ci şi pediatru. Nu doar chirurg pediatru, ci chirurg pediatru specialist în oncologie. Johnny clătină din cap şi luă o înghiţitură zdravănă din pahar. Ne faci pe toţi ceilalţi

să părem nişte oameni buni de nimic, omule. Dă-mi voie să ghicesc: operezi, pe deasupra, doar orfani şi refugiaţi.

— Nu, chestiile astea altruiste le păstrez pentru când voi ajunge la pensionare. Nate ridică paharul cu cocktailul. E absolut delicios. Şi, sincer, îmi place foarte mult acest loc. Acest oraş. Voi, băieţi. Zâmbi larg, până ce zâmbetul lui îi cuprinse pe amândoi. Ne-am descurcat bine, nu-i aşa? E atât de bine să mă aflu aici, cu voi doi.

— Oh! oftă Johnny. Ai început cu sentimentalismele astea exagerate când ai devenit tată sau e doar efectul secundar al lipsei de somn?

Zâmbetul lui Nate rămase la fel de larg. Johnny dădu ochii peste cap, zâmbind de asemenea.

— Bine, fie, zise Johnny. Arată-mi-o pe micuţă, ştiu că mori de nerăbdare. Îmi dau seama că ai în telefon o mulţime de poze – chiar acolo, în buzunar.

De Crăciun, de Halloween, de la zile de naştere, vacanţe la mare, în cadă, dezastre cu îngheţată... era uimitor cât de multe poze putea aduna un tată.

Nate nu le etală prea mult timp în faţa prietenilor săi. Se simţea bine să le arate familia pe care şi-o construise, astfel încât să se bucure împreună cu ei de succesul său pe plan personal. Dar era o linie subţire între mândrie şi fală, pe care el era foarte atent să nu o depăşească. Avea nevoie de multe lucruri din partea celor doi, dar nu de invidia lor.

— Ah, voiam să-ţi spun că-mi place foarte mult noul hol al hotelului, zise Nate, punând telefonul în buzunar. Bunul tău gust e de-a dreptul remarcabil.

— O să-i transmit complimentul fostei mele soţii, dacă o voi mai vedea vreodată. Dar ea avea într-adevăr bun gust, nu-i aşa, Tom? Portarul pentru care m-a părăsit avea cei mai frumoşi ochi albaştri. Cine are nevoie de o vacanţă în Caraibe când poate să se scufunde în nişte ochi că ai lui?

— Şi afacerile au mers bine, zise Tom, ignorându-l pe Johnny. Mai bine ca niciodată.

— Aşa se pare, spuse Nate. Nici nu ţi-ai fi dat seama că suntem în extrasezon.

Johnny golise deja noul pahar, dar îl dădu peste cap, sorbind şi ultima picătură. Gheaţa se ciocni sonor de dinţii lui. Cu siguranţă, aceea nu era prima dată când savura acele cocktailuri.

— Când eram în apropiere de chei, am văzut-o pe Emma asigurând uşa şi geamurile magazinului de ceai, zise Tom. Nate se gândea că ne-am putea întâlni cu toţii înainte să plece acasă. Să strângem vechea gaşcă.

— Am auzit că va avea loc o înmormântare, zise Johnny. E un moment nemaipomenit pentru o reuniune.

Cercetă din nou fundul gol al paharului său.

Tom scoase un oftat înăbuşit.

— Mda, sunt sigur că vom vedea o mulţime de oameni acolo, rosti Nate. Dar va fi plăcut să petrecem ceva timp cu ei după aceea. Nu doar cu cei din grupul nostru, ci şi cu toţi ceilalţi – cu Lindsay, cu cele două Sarah, cu toţi cunoscuţii de odinioară. A trecut mult timp de când nu i-am mai văzut şi mi-ar plăcea să reluăm legătura.

Rânji spunând aceste cuvinte, ca şi cum nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să păstreze amintirea acelui loc şi a oamenilor să-i gravată în marmură şi înrămată în aur.

Johnny îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Altruist. Sentimental. Şi acum? Nostalgic? Ce calităţi ai de gând să etalezi în continuare, Nate?

Nate încerca să-şi ascundă iritarea. În schimb, îl analiză pe Johnny cu privirea expertă a unui doctor. Acesta avea ochii injectaţi, cu sclera gălbuie. Cercuri întunecate în jurul ochilor. Pete de sudoare pe guler. Johnny moştenise pielea măslinie a mamei lui, însă a sa era aproape pământie. Vechiul prieten al lui Nate nu era deloc sănătos. Kilogramele acumulate nu-l ajutau deloc, şi nici alcoolul. Nate se întreba dacă Johnny obişnuia să bea la fel de mult ca domnul Vanhouten.

— Johnny e într-o dispoziţie de zile mari, îi zise Tom lui Nate.

— Cu toate aceste geamuri expuse când uraganul se îndreaptă încoace? spuse Nate, făcând semn către peretele de sticlă dintre Colonnade şi grădini. Nu îl pot învinui.

Nate părea bunăvoinţa în persoană, dar nu intenţiona să renunţe la ideea unei întâlniri cu toţi foştii lor colegi de şcoală. O astfel de reuniune avea să fie cea mai uşoară cale de a se întâlni cu toate vechile lor cunoştinţe.

— E ciudat, dar ai dreptate, mai mult sau mai puţin, zise Johnny. Luna asta sunt patru nunţi, iar sera are un aspect apocaliptic. Poate că asta ar fi tema muzicală pe care ar trebui să o alegem pentru ceremoniile nupţiale. Locul miresei este în stânga, iar aici e masca ta de gaze. Sunt cincizeci la sută şanse să fii străpuns de un stâlp de susţinere.

— Am văzut că sera era închisă. Ce s-a întâmplat?

— Stricăciuni după furtună, zise Johnny. Aşa le spunem noi, nu-i aşa Tommy?

Chelnerul sosi cu încă o băutură pentru Johnny. Nate scoase o bucată de ghimbir cristalizat de pe beţişorul pentru amestecat din paharul său.

— Un copac? întrebă Nate. Puse această întrebare doar pentru că Johnny părea dornic să vorbească despre asta. Vor trebui să-l scoată de acolo pentru a putea face progrese cu reparaţiile.

— Un copac mare, zise Tom. Este posibil să fi avut două sute de ani. A stricat jumătate dintre panourile de sticlă, dar ne trebuie mai mult timp

pentru a repara cadrul din oţel.

— Trebuie să fi fost o furtună de proporţii, vorbi Nate.

— Desigur, răspunse Johnny. Dar, sincer să fiu, tind să cred că drujba a fost adevărata cauză a dezastrului.

Tom clătină din cap.

— Te rog! zise el.

Nate era pe punctul de a mai întreba ceva, dar un bărbat mai în vârstă se apropie de separeu în acel moment. Era tatăl lui Tom, şeful poliţiei din Greystone Lake.

— Poliţiştii vor rămâne peste noapte şi vor face de pază, cu rândul, la fiecare jumătate de oră, i se adresă şeful Buck lui Johnny.

— Şefule! Mă bucur atât de mult să te văd, zise Nate, ridicându-se să-l salute.

Şeful poliţiei şi tatăl lui Nate fuseseră nedespărţiţi în tinereţe. Prietenia lor continuase până acea zi nefastă din aprilie, cu ani în urmă, când avusese loc plimbarea cu maşina spre promontorii. Soţiile lor fuseseră şi ele prietene bune, iar fiii lor deveniseră la fel de apropiaţi precum fuseseră ei în copilărie. Nate îşi imagina că părinţii lor găsiseră o simetrie plăcută în toate astea. Pentru ei, să-şi vadă fiii jucându-se în timp ce frumoasele lor soţii râdeau împreună la sfârşitul fiecărei zile a vieţii lor plăcute, în oraşul lor drăguţ, trebuia să fi fost cea mai pură formă a fericirii, îşi spunea Nate.

— Nate, îl salută bărbatul, dar fără să-i întoarcă zâmbetul.

— Ce mai faci? Au trecut secole de când nu te-am mai văzut. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă şi să ne mai aducem aminte de trecut.

— Ce-ai spune să facem asta chiar mâine, înainte de înmormântare? Pe la nouă, să zicem, la secţia de poliţie? O să am grijă să-i anunţ că vii.

Chipul bărbatului era neclintit ca o stâncă. El lăsă mâna lui Nate şi se îndepărtă de separeu.

Atitudinea glacială a şefului poliţiei îl lăsă perplex pe Nate. În toate amintirile lui, acesta era un unchi plin de bunăvoinţă. Când se aşeză din nou pe scaunul său, atât Tom cât şi Johnny se zgâiau stânjeniţi la cocktailurile lor.

— Mi-a spus să mă duc la secţia de poliţie, zise el, de parcă amicii lui nu ar fi fost de faţă la discuţie.

— E vorba de cadavru, zise Tom. Cadavrul *ei.* Sunt multe întrebări.

Nate ştia că avea să se întâmple asta. Era inevitabil. Întrebările aveau nevoie de răspunsuri, trebuiau făcute declaraţii. Vreme de paisprezece ani, acest oraş se împăcase cu iluzia că fiica lui cea mai frumoasă fugise. Încă un copil nefericit, provenit dintr-o familie dezorganizată, destinat unei vieţi sordide. Nate ştiuse mai bine, iar acum restul oraşului aflase, în sfârşit, tot

adevărul. Descoperirea din promontorii schimbase totul.

Nate se întoarse spre Tom.

— Ţi-am spus. Am fost ţinut departe de acest caz, îi explică Tom. Din motive cât se poate de evidente.

— Trebuie să ştii totuşi ceva.

— Nu ştiu nimic. Crede-mă!

Aşa ar fi trebuit să decurgă această conversaţie? se întrebă Nate. Se aşteptase să dureze mai mult până aveau să ajungă la acest subiect. Plănuise să restabilească mai întâi vechile relaţii, dar probabil că planul lui fusese stupid. Poate că acea politeţe aparţinea unor vremuri mai civilizate şi unui loc mai îngăduitor. La urma urmei, acesta era Greystone Lake. Se întorsese aici pentru a vorbi despre un singur lucru, iar acesta era crima.

Tăcerea din jurul mesei lor se prelungi până când i se păru potrivit să înceapă.

— În noaptea aceea, zise Nate, aplecându-se puţin în faţă. Ştiu că a trecut atât timp de atunci. Dar...

— Vrei să vorbeşti despre absolvire, Nate? întrebă Johnny. Vocea lui avea volumul unei şoapte şi intonaţia unui strigăt. Aici? Acum? Crezi că nu suntem deja urmăriţi de jumătate dintre clienţii restaurantului? Crezi că aceştia nu încearcă să ne citească fiecare cuvânt de pe buze? Ştiu că ai lipsit mult timp, dar mai slăbeşte-mă.

Nate cercetă cu privirea incinta restaurantului. Câţiva clienţi de la mesele alăturate întoarseră brusc capetele, evitându-i privirea. Barmanii care stăteau cu spatele la perete coborâră ochii spre paharele pe care le ştergeau de zor.

— În afară de asta, trebuie să ne facem mai multe griji pentru prezent decât pentru întâmplările de demult.

— Nate nu vrea să mai audă nimic despre sera ta stupidă, zise Tom.

— Ştii că acesta e doar vârful aisbergului, Tommy. Dar ce spui de canalizarea din apartamentul Emmei, care a dat pe-afară? zise Johnny. Vrei să auzi ceva despre asta, Nate?

— Mi-a spus Tom.

Nu înţelegea unde voia să ajungă Johnny, abordând acest subiect.

— Dar ce spui despre ţeava spartă din biroul de avocatură al lui Adam Decker? Nimic? Dar despre maşina stricată a lui Owen? Şi despre fereastra de la Union?

— Bunica a spus că fereastra s-a spart din cauza furtunii, explică Nate.

Umbra unui gând începu să se contureze la periferia conştiinţei sale. Forma lui finală nu-i plăcea deloc.

— S-a întâmplat în timpul unei furtuni de proporţii, dar *noi* ştim că asta

nu înseamnă nimic, de fapt, nu-i aşa? Nici măcar cărămizi aruncate de furtună prin ferestre. De parcă furtuna ar putea să folosească drujbe pentru a tăia copacii sau topoare pentru a sparge pereţii ca să ajungă la conducte.

— Johnny, îl opri Tommy, aplecându-se peste masă şi apropiindu-şi faţa de cea a prietenului său. Destul, adăugă el.

Dar acum Nate trebuia să afle totul. Chiar dacă nu voia.

— În regulă. Aşadar, voi susţineţi că stricăciunile nu au fost cauzate de furtună.

— Îţi sună familiar?

Furtunile – nu ca nişte cauze ale pagubelor materiale, ci ca ocazii pentru producerea lor. Aceasta era o fantomă din anii tumultuoşi ai tinereţii lor.

— O fereastră a vechiului meu dormitor din casa bunicii a fost spartă, de asemenea, zise Nate. O minge de baseball.

Chipul lui Johnny strălucea.

— O minge de baseball. Fantastic! Şi cum, tu ai crezut că este doar o coincidenţă?

Nate nu credea aşa ceva, chiar dacă pentru o clipă se prefăcuse că era de acord. Avea o senzaţie de arsură la stomac din cauza romului. Luase în calcul mai multe posibilităţi în legătură cu această dificilă întoarcere acasă, dar nu se pregătise pentru aşa ceva. Nu ştia ce putea să însemne. I se părea ceva imposibil – această reluare ciudată a adolescenţei lor. O farsă de un prost gust nemaipomenit, dar îşi dădea seama că prietenii lui erau cât se poate de serioşi.

— Ce se petrece? îi întrebă el. Spuneţi-mi, oameni buni! Ce trebuie să ştiu?

Gura lui Johnny era strânsă şi încordarea i se citea pe frunte. Maxilarul lui Tom se încleştase, dar ochii îi erau vulnerabili, bântuiţi.

Acelea erau chipurile unor bărbaţi cu secrete. Nate ştia foarte bine acest lucru, deoarece în unele dimineţi, înainte de a-şi aminti cine ar fi trebuit să fie, vedea aceleaşi semne când se uita în oglindă. Călătorise până aici, pe teritoriile blestemate ale copilăriei sale, pentru a se achita de datoriile acelor ani. Venise aici pentru a echilibra ecuaţiile suferinţei. Dar trecutul era un loc spre care Nate putea să privească doar de la distanţă. Pentru că îl îngrozea. Îi era frică de ceea ce putea să găsească. Acolo erau monştri pe care el nu putea să-i înfrunte.

— Vă rog!

Cercetă chipurile prietenilor să-i şi, preţ de o clipă terifiantă, realiză că nu era sigur dacă-i cunoştea pe acei oameni.

Dar nu fusese întotdeauna aşa.

STRIGOII

I

Nate urmărea din întuneric cum străzile se umpleau de clovni, vrăjitoare şi staruri pop.

În stânga lui era Tom, iar de pe masca lui de hochei picura sânge, în dreapta sa se afla Johnny, îmbrăcat într-o salopetă pătată de sânge, ca un evadat de la un azil de boli mintale. Dar costumele erau pentru copii, iar copilăria lui Nate se sfârşise în acel aprilie – după o cădere în gol şi o aterizare fatală. De acest Halloween, Nate umbla pe străzile oraşului, deghizat în băiatul care obişnuia să fie.

— Auzi tunetul? întrebă Tom în şoaptă.

— Dumnezeule, linişteşte-te! zise Johnny. Aproape că au trecut.

O pereche costumată trecu pe lângă ei şi se îndepărtă. Unul dintre cei doi părea să fie un băiat foarte gras, într-un costum care semăna cu un teanc de cutii pentru băuturi spirtoase. Băiatul era urmat de o femeie micuţă, îmbrăcată într-o salopetă strâmtă şi având pe cap urechi de pisică – mama băiatului, bănuia Nate. Distanţa era prea mare pentru ca Nate să poată auzi în detaliu tirada femeii, dar înţelese că era furioasă dintr-un anumit motiv. Ea trebui să se ridice pe vârfuri pentru a-l lovi pe băiat peste ceafa, iar zgomotul impactului răsună înăbuşit în noaptea aceea senină şi umedă.

Nate întoarse privirea spre căsuţa din cărămidă de peste drum, unde încă nu se vedea nicio mişcare. Spre deosebire de celelalte case din vecini, aceasta nu avea nici dovleac sau cimitir, nici tufişuri pline cu pânze de păianjen sau vampiri iluminaţi sinistru. Cu fiecare lumină aprinsă şi fiecare perdea trasă într-o parte, casa era deschisă către lume. Expusă.

Băiatul gras şi mama lui dispărură după un colţ al străzii, cu toate că Nate încă auzea obiecţiile femeii peste freamătul constant al copacilor.

— Nu văd pe nimeni altcineva, zise Johnny.

Cum ploaia se înteţise, grupurile de colindători începuseră să se rărească. Strada era, în sfârşit, pustie.

— În regulă, spuse Nate. Ştiţi ce aveţi de făcut. Aveau pastă de dinţi, cremă de ras şi ouă. Plecaţi, îi goni el, iar ei se îndepărtară.

Johnny o luă la fugă, străbătând peluza. După mişcarea braţelor lui, Nate realiză că îşi golea deja un tub de pastă de dinţi în palmă. Mişcările lui Tom cu crema de ras erau mai puţin convingătoare, împroşcă un jet de cremă la

capătul aleii familiei Bennett, apoi aruncă o privire spre tufişurile în care stătea ascuns Nate. Nu scoase niciun sunet şi nu făcu vreun semn, dar Tom înţelese mesajul. Începu să golească recipientul în zigzaguri sistematice de-a lungul aleii.

Nate luă trei cutii cu ouă şi cercetă din nou scena din faţa lui.

Rămăseseră mult timp ascunşi în tufişuri, pentru că i se părea a fi ceva în neregulă cu casa aceea. Nu-i plăcea faptul că era atât de bine iluminată şi, în acelaşi timp, goală. Îşi făcuse temele şi ştia că doamna Bennett şi copiii ei mai mici erau plecaţi din oraş. Ştia că rămăsese doar Lucy acasă. Poate că ieşise şi ea cu noii ei prieteni. Poate că lăsase luminile aprinse tocmai pentru a descuraja eventualele acte de vandalism.

Johnny turnă nişte gel pentru combaterea tartrului pe fereastra cea mai apropiată de uşă.

Oare avea să se întristeze la vederea casei ei mâzgălite?

Avea să se înfurie, să fie dezamăgită sau îngrozită?

Nate era ud leoarcă, dar furia îi ţinea de cald. Din stradă, el lansă primul ou. Acesta se sparse pe fereastra dormitorului ei.

— Frumoasă lovitură, citi de la distanţă pe buzele lui Johnny.

Nate plănuise să bombardeze fiecare fereastră de la etaj cu ouă, apoi să le spargă şi pe celelalte pe acoperiş. Voia ca toată casa să fie murdară. Voia ca fiecare suprafaţă şi fiecare ornament al acesteia să fie pângărite. În schimb, se trezi aruncând ou după ou în fereastra lui Lucy. Încă mai avea un braţ bun, iar ţinta lui era precisă.

Lucy atacase fereastra dormitorului său cu o săptămână în urmă. A treia dintre blestematele ei mingi de baseball împrăştiase peste tot cioburi sclipitoare de sticlă – de la patul lui şi până la birou. Cea mai oribilă profanare. Pasta de dinţi, crema de ras şi ouăle – aruncate, pulverizate şi sparte pe toată proprietatea ei, sub acoperirea acestei nopţi ploioase de Halloween era replica lui dintr-o conversaţie nesfârşită, în care cuvintele nu erau niciodată de ajuns.

Puteau ouăle să spargă geamul? Voia să întindă albuşul lor vâscos pe toţi pereţii camerei ei. Voia ca duhoarea lor să se îmbibe în toate hainele ei şi să contamineze fiecare vis al ei cu miros de pucioasă şi cu focul iadului.

Aruncă ouăle în direcţia dormitorului ei, dar toate îşi ratară ţinta. Johnny se deplasă spre celelalte camere, iar Tom umplu cutia poştală cu Barbasol, însă Nate se încăpăţâna să arunce cu ouă în aceeaşi fereastră. Resturile de coji şi conţinutul acestora deveniră o pastă vâscoasă care se prelingea de pe fronton în jgheab, dar, în lumina constantă, geamul era intact. O idee ciudată îl bântuise pe Nate încă din aprilie. Era sigur că putea face o vrajă. Pe măsură ce cutiile cu ouă se goleau, fiecare zgomot de impact îl marca mai mult decât

cel anterior. Dacă reuşea să spargă fereastra aceea, avea să se simtă mai bine. Dacă spărgea fereastra aceea, şi-ar fi dat seama că totul fusese un vis. Dacă spărgea fereastra aceea, familia lui ar fi fost în viaţă. În timp ce arunca ultima duzină de ouă, se simţi copleşit de un val de emoţie care ameninţa să devină chinuitor şi insuportabil, dar reuşi să-l potolească, transformându-l într-o sămânţă de furie incandescentă. Atunci când Nate îşi îndreptă privirea nimicitoare spre casă, aproape că se aştepta ca aceasta să ia foc, aprinsă de furia lui.

Poate că din această cauză nu observă Mustangul negru care se apropia de el pe strada pustie. Cineva îl trase de mânecă. Din cauza distragerii, unul dintre ouăle pe care le arunca zbură departe, peste cornişă.

— E timpul să mergem, omule, zise Johnny.

Atât Johnny, cât şi Tom erau lângă Nate. Avea senzaţia că amicii lui aşteptaseră ceva timp acolo, încercând să-i capteze atenţia. Timpul devenise o variabilă nesigură în universul său. Uneori, zile întregi se transformau în nopţi fără ca el să observe. Şi mai erau ere de plictiseală greoaie, când fiecare săptămână din penultimul său an de liceu devenea o eternitate.

Nate văzu maşina, în cele din urmă. Chiar dacă nu ar fi recunoscut-o ca aparţinând lui Adam Decker, iubitul lui Lucy, faptul că avea farurile stinse era destul ca să-i trezească suspiciuni. Acum înţelegea de ce erau toate luminile aprinse în casă şi ferestrele atât de expuse. Totul fusese plănuit astfel încât casa să pară o ţintă uşoară. Nimeni nu ar fi putut rezista tentaţiei. O momeală. O capcană.

Prietenii lui aveau dreptate. Era timpul să plece. Dar, în timp ce lăsa jos ultimele ouă, altceva îi atrase atenţia.

Lumina unei ţigări licărea în capătul îndepărtat al aleii învăluite în întuneric. O ţigară ţinută într-o mână, care era ataşată de un braţ, ataşat la rândul lui de o fată. Ea începu să se apropie, iar trăsăturile ei prinseră contur între casa puternic iluminată şi întunericul străzii. Părul îi atârna în şuviţe ude pe umerii jachetei pe care o purta. Părea negru în întuneric, dar ori de câte ori păşea în lumină era castaniu.

— *Vino*, Nate! îi spuse Tom. Trebui*e să fugim!*

Însă Nate nu o luă la fugă. Probabil că Lucy aşteptase ascunsă în întuneric încă de la început – înainte ca el să ajungă acolo şi să supravegheze casa. Se îndrepta acum către el. Ţigara dispăru pe asfaltul ud într-o ploaie de scântei.

Roţile scrâşniră strident pe fundalul sonor monoton asigurat de susurul ploii atunci când Mustangul se trezi la viaţă. Lumea prinse din nou culoare datorită farurilor acestuia. Înjurătura lui Johnny îl făcu pe Nate să îndrepte privirea spre alte două siluete care se apropiau din direcţia opusă Mustangului. Prietenii neanderthalieni ai lui Adam Decker, bănuia Nate.

Ambalară motoarele mopedurilor absurde pe care le deţineau.

— Strada e blocată! zise Johnny.

Nate îşi concentră atenţia asupra lui Lucy, care se oprise pe loc. Nate făcu un pas în direcţia ei, doar ca să vadă cum avea să reacţioneze. Nu se clinti din loc.

— Băieţi, suntem morţi! exclamă Tom.

În ultima vreme, Nate era uimit de lumea aceea din Greystone Lake. Cum putea fi el *într-un* loc, *din* acel loc, rămânând totuşi atât de diferit de acesta. La petreceri, prietenii lui puteau pălăvrăgi şi îşi puteau mişca în ritmul muzicii capetele, dar Nate era sigur că urechile lui auzeau o muzică total diferită. Putea sta în picioare într-un cerc, sau putea şedea pe o canapea uzată de la subsol, dar nu era de fapt acolo. El era în lac, în adâncul apei reci ca gheaţa, unde numai peştii puteau respira.

— Luaţi-o direct prin curtea din spate a familiei Cohen, zise el. Îndreptaţi-vă spre Strand. Ne întâlnim acasă la Johnny.

— Dar tu? întrebă Tom.

Nate avea destule obiceiuri nesănătoase, dar îngrijorarea nu se număra printre ele. Un băiat care nu mai avea nimic de pierdut nu se temea de nimic.

— Voi fi chiar în spatele vostru.

— Omule, vreau să spun...

— Plecaţi, zise Nate, îndreptându-se către fata de pe alee.

Era o casă mică. Fosta casă a familiei Bennett de pe Strand avea trei garaje de aproximativ aceleaşi dimensiuni. Nate făcu doar câţiva paşi ca să ajungă faţă în faţă cu Lucy.

Erau la aceeaşi şcoală, în aceeaşi clasă, dar Nate nu-şi putea aminti dacă mai fusese atât de aproape de ea din aprilie. Era sigur că dacă ar fi schimbat cu ea un singur cuvânt de atunci, şi-ar fi amintit fiecare inflexiune a vocii ei. Luni întregi gravitaseră unul în jurul celuilalt ca nişte stele binare. Fiecare mişcare a unuia era dictată de celălalt, fără ca ei să intre măcar o dată în contact direct.

Dar asta se sfârşise acum. Urma să aibă loc o coliziune. O supernovă.

Paşii celor doi, Tom şi Johnny, se auziră traversând strada către peluza lui Cohen. Se sfătuiseră probabil ce să facă înainte de a fugi, Nate era sigur de acest lucru. Erau prieteni buni, iar prietenii buni nu se abandonează unul pe altul atât de uşor. Dar această acţiune era contra-cronometru, iar metronomul ei era uruitul motoarelor.

Nate îşi spuse că prietenii lui aveau să fie în siguranţă. Adolescenţii de pe mopeduri şi din maşină nu erau acolo pentru ei. Evenimentele degeneraseră, tensiunea dintre el şi Lucy devenind imposibilă de când ea îi lăsase, în august, prima minge de baseball. Fiecare simţea că fusese

nedreptăţit de celălalt, însă Nate ştia că el fusese cel mai persecutat dintre ei doi. Analizând totul la rece, care era de fapt crima lui? Nu făcuse decât să supravieţuiască.

— Eşti fericit acum? îl întrebă Lucy.

I se părea şocant să o audă cum i se adresa direct. Vocea ei era mai profundă decât îşi amintea el. Îi zgâria auzul, ca nişte frunze uscate strivite sub talpă.

Ea probabil că sperase să-i pună această întrebare. Poate că această întrebare fusese pe limba ei încă din aprilie. El putea să tragă concluzia că era doar una retorică.

Ea nu-i lăsă timp să răspundă.

O mână îl apucă pe Nate de umăr şi îl întoarse. Fu împins peste bordura aleii şi se rostogoli pe suprafaţa neagră şi lucioasă a acesteia. Trei băieţi mai mari se aplecară deasupra lui, însă Adam Decker era singurul care conta. Acesta era un uriaş blond şi un jucător remarcabil – atât în echipa de fotbal a universităţii, cât şi în echipele de lacrosse. Şi o legendă a şcolii în cel mai negativ sens.

— Ce cauţi pe jos, omule? îl întrebă Adam. O să te uzi până la piele.

Nate încercă să se ridice în picioare, dar cel mai solid băiat din grup îl împinse înapoi.

— Băiatul-care-a-căzut continuă să cadă, zise Adam.

Câţiva şerpi erau un cuib, iar nişte şobolani însemnau o invazie, dar care era substantivul colectiv potrivit pentru un grup de bătăuşi? O ceată de nătărăi? O pacoste? Poate un grup de remediere? Lui Nate îi plăcea această formulare, dar rădăcina latină a cuvântului era problematică. *Remediatorii*, *de la* „remediu”.

— Băiatul minune nu vorbeşte? Sau şi-a pierdut şi vocea în căderea aceea? întrebă ironic băiatul îndesat.

Erau o maladie, nu un remediu.

— Probabil că-ţi place Halloweenul, nu-i aşa, McHale? întrebă Adam. Fantome şi zombie în tot oraşul? Ochii masivului adolescent erau de un albastru cenuşiu, la fel ca lacul într-o zi de iarnă. Poate că în noaptea asta tu crezi că mămica, tăticul şi frăţiorul tău vor reveni din morţi.

El zâmbi, dar ochii lui de culoarea lacului nici nu clipiră.

Nate se ridică încet în picioare. Adam, îndesatul şi cel de-al treilea băiat, cu pielea ca iahnia de fasole, îl izbiră de uşa garajului. Nate nu putea citi expresia de pe chipul lui Lucy. Voia să-i trântească în faţă propria ei întrebare. Dorea în schimb un răspuns cinstit.

— Tu ce crezi, Luce? întrebă Adam, întorcându-se către Lucy. Băieţi? Voi aţi mai văzut vreodată pe cineva care să cadă de pe o stâncă şi să arate totuşi

atât de bine?

Înalt şi zvelt, Nate încă nu era prea lat în umeri, dar se ţinea totuşi bine pe picioare. Întoarse privirea spre Lucy şi rânji. Ochii ei de smarald se făcură mari. La început, Nate se gândi că ea era entuziasmată de ideea carnagiului ce avea să urmeze. Dar în acelaşi moment ea îşi muşcă buza inferioară. Şi ce însemna acea cută dintre ochii ei?

Adam păşi între ei.

Băiatul blond se mişca precum un tren, dar Nate era pregătit. Îşi ajustă poziţia corpului, încleştă pumnii şi îi ridică în dreptul feţei. Apoi faţa lui Adam zvâcni şi se crispă, iar el se prăbuşi pe caldarâm cu toată graţia simplă a unui copac în cădere. Când bătăuşul căzu, Nate constată cu stupoare că Johnny era în spatele acestuia. Prietenul lui Nate rânjea cu sălbăticie şi ţinea deasupra capului – ca pe o bâtă de baseball – o ramură groasă, ruptă probabil din creanga unui copac căzut.

Cel care avea pielea ca fasolea se aplecă pentru a-l ajuta pe Adam să se ridice, în timp ce îndesatul îl lovi tare pe Nate, care se izbi de uşa garajului. Dar, în clipa aceea, Tom îl luă prin surprindere pe îndesat, îmbrâncindu-l cu putere. Băiatul mai mare se dezechilibră, împiedicându-se.

Tom şi Johnny. Ei se întorseseră după el.

Fireşte că se întorseseră. Nu l-ar fi părăsit niciodată. Din aprilie, Nate le dăduse o mulţime de şanse şi de motive să-l părăsească. Dacă erau încă acum lângă el, cu siguranţă aveau să-i fie alături pentru totdeauna.

— Nu cred că ăştia glumesc, omule, zise Johnny, fluturând ramura de copac ca pe o bâtă.

Nate încercă a-şi aminti ce făcuse ca să câştige asemenea prieteni. Când avea zile proaste, îşi dorea ca ei să-l lase singur – nu pentru binele lui, ci pentru al lor. Tom, Johnny şi bunica lui ar fi avut vieţi mult mai bune dacă el nu ar fi reuşit să iasă din maşina aceea.

Lucy făcu un pas înapoi, dar îi prinse privirea încă o dată. *Eşti fericită?* ar fi vrut să o întrebe Nate. Ar fi vrut să strige asta în gura mare.

Adam se ridică în genunchi, clătinându-se. Era ameţit şi îşi ţinea o mână pe ceafă. Când luă mâna de acolo, constată că aceasta era murdară de sânge.

Nate se pregătise pentru o bătaie şi tocmai asta era ceea ce intenţiona să primească. Forţa lui Adam era pe măsura furiei lui Nate. El voia să afle ce avea să rămână din ei după ciocnire. Voia să vadă cât de stâlcit avea să fie după luptă.

— Te rog, zise Tom, apucându-l de cot pe Nate.

Focul din interiorul lui mocnea. Dacă izbucnea acum o luptă, Tom şi Johnny aveau să sângereze împreună cu el. De aceea le spusese el să plece. Măcar dacă l-ar fi abandonat, cât de uşor ar fi fost totul.

— Te rog!

Nate se întoarse spre Tom şi, pentru o clipă, simţi nevoia să-i spună despre abisul din sufletul lui. Despre acel gol imens pe care nu şi-l putea imagina umplut cu nimic altceva în afară de agonie. Poate că existau cuvinte care puteau transmite ceea ce simţea el – un sunet pe care el putea să-l scoată, şi care nu era un urlet –, dar Nate nu le ştia.

Aşa că se lăsă în voia prietenilor lui, care se puseră în mişcare. Un picior. Celălalt. Şi, în secunda următoare, toţi trei fugeau către peluza lui Cohen.

— Nu-mi vine să cred că l-ai lovit aşa, îi spuse Tom lui Johnny.

— Nici mie nu-mi vine să cred, zise Johnny. Crezi că e furios?

Roţile Mustangului scrâşniră în spatele lor.

Potopul deveni vizibil datorită farurilor maşinii. Ploaia părea să arunce văluri translucide deasupra nopţii. Iarba udă sclipea ca un câmp de nestemate tăiat din loc în loc de umbrele copacilor.

Nate aruncă o privire în urmă pentru a vedea dacă maşina prindea viteză. Urmări Mustangul traversând gazonul şi rupând din acesta bucăţi de pământ moale, pe care le împrăştia în aer, alăturându-se parcă vântului şi ploii. Se întreba dacă Lucy era în maşină. Se întreba dacă ea încerca să-i sperie sau să-i omoare. Cu siguranţă, o singură crimă era destul pentru orice familie.

Alergară printre copaci înainte de a sări peste un gard din şipci orizontale de la limita proprietăţii. Zgomotul portierelor care se deschideau îl făcu pe Nate să înţeleagă că urmărirea nu avea să se încheie acolo. Lumina farurilor proiectă umbrele lungi ale urmăritorilor. Nate auzi zgomotele paşilor acestora pe asfaltul ud.

Alergând, străbătură o altă peluză şi ajunseră pe întinderea sclipitoare a bulevardului Strand.

În faţa lor era baricada care izola Night Ship de restul oraşului. Copiii din Greystone Lake aveau o tradiţie – lăsau baghete fluorescente la baza clădirii, în semn de ofrandă, iar de Halloween acest altar ardea mai luminos decât în orice altă zi a anului. Lumina verde scălda lemnul deteriorat într-o strălucire ca de pe altă lume, iar dincolo de această lumină, turnurile maiestuoasei Night Ship stăteau de strajă pe fundalul promontoriilor purpurii.

Tom strigă după ajutor. Era ruşinos, dar deloc ridicol. Însă casele mari din zona aceea erau departe de drum. Şi, în afară de asta, era Halloween, cea mai potrivită noapte din an pentru a ignora bătăile în uşă şi strigătele în întuneric.

Era un singur loc în care puteau să se ducă. Nate nu îi pronunţă numele şi nici ceilalţi nu o făcură. Dar era chiar acolo, în faţa lor. Baricada clădirii ardea într-o miasmă de lumină verde, iar turnurile ei ascuţite păreau

gravate pe cerul în flăcări.

Patru

Luminile de la Colonnade pâlpâiau. Bubuitul unui tunet reverberă prin perna banchetei pe care şedea Nate.

— S-au făcut o mulţime de farse în oraş. Cele de care vorbeşte Johnny au avut loc în timpul unei furtuni cu tunete şi fulgere care a lovit oraşul cu vreo săptămână şi jumătate în urmă, zise Tom. Dar nu există nicio dovadă că ar fi vreo legătură între ele.

Johnny pufni.

— Am o notă de plată de şaptezeci şi cinci de mii de dolari pentru reparaţii, care-mi spune că avem nişte definiţii diferite pentru cuvântul „farsă".

Întorcându-se la Greystone Lake, Nate ştia că avea să înfrunte alchimii neplăcute între trecut şi prezent. Secrete scufundate şi minciuni calcificate riscau să fie scoase la lumină. Dar el venise aici pentru a le înfrunta pe toate în condiţiile impuse de el. Dacă tot ce spusese Johnny era adevărat, vandalii cutreierau din nou oraşul, acoperiţi de ploaie şi de vânt – o situaţie pe cât de neaşteptată, pe atât de misterioasă şi de inexplicabilă.

— Spune-mi ceva despre furtuna aceea, zise el.

Toţi trei se aplecară deasupra mesei, apropiindu-se unii de alţii şi vorbind încet dar clar. Nate simţea privirile curioase ale clienţilor restaurantului aţintite asupra lor şi nu putea decât să-şi imagineze cum li se păreau acestora el şi prietenii săi în acel moment. Încă mai complotau aceşti băieţi. Erau la fel de ciudaţi şi plini de secrete, gata de cine ştie ce grozăvii.

— Furtuna ne-a făcut zile negre, dar nu a fost în niciun caz atât de agresivă, zise Tom. Ceva vânt, puţină ploaie. Oricum, vandalii au folosit drujbe, cărămizi şi unelte. Nu e ca şi cum le-ar fi păsat dacă ar fi dat cineva vina pe vreme pentru toate stricăciunile.

Nate şi prietenii săi începuseră cam în acelaşi fel. Persoanele vizate erau cele pe care ei simţeau că trebuiau să le pedepsească. Lucy fusese prima dintre victimele lor, dar nici pe departe ultima.

— Aşadar au atacat hotelul Empire, pe Owen şi pe...

— Pe Emma, pe Adam Decker şi pe bunica, încheie Johnny.

Bunica îi spusese lui Nate că fereastra de la Union se spărsese în timpul ultimei furtuni. Nu era o minciună, ci o omisiune deliberată. El înţelegea de ce. Până şi gândul că cineva i-ar fi putut face vreun rău bunicii lui îi stârni un

sentiment periculos.

— Trebuie să fie tot cei de pe vremuri. O reproducere a anilor lor de liceu, doar că de această dată Nate şi prietenii lui nu erau făptaşii, ci victimele. Dar indiferent cine sunt aceştia, adăugă Nate, au început să facă probleme abia după ce a fost găsit cadavrul?

Tom începu din nou să studieze alternanţele roşiatice ale băuturii lui, dar Johnny zâmbi.

— Vezi, Tom?! Regele Furtunii a fost întotdeauna deştept. Tocmai asta îţi spuneam. Suntem vizaţi.

Felul în care Johnny folosea vechea sa poreclă îl răscoli pe Nate până la os.

— Tragi prea uşor concluzii, îi zise Tom lui Johnny. Greystone Lake a avut întotdeauna mai mult decât o parte din vină pentru stricăciunile suferite de proprietăţi. De această dată eşti tu printre cei afectaţi de aceste acţiuni şi iei lucrurile prea personal.

— Fişa postului tău nu include punerea lucrurilor cap la cap, şerifule?

— Nu poţi crede că este doar o coincidenţă, Tom. Nate nu-şi putea permite luxul de a nega ceea ce era evident. Cineva foloseşte furtunile ca acoperire. Cinci mii de oameni locuiesc în Greystone Lake, dar nu sunt afectaţi de furtună decât Johnny, Emma, Owen, Adam şi bunica? Cum rămâne cu mingea de baseball aruncată prin fereastra dormitorului meu? câţi oameni ar putea şti în prezent ce semnifică mingea de baseball pentru mine?

— Ei, bine, toate aceste presupuneri ocolesc elefantul din mijlocul încăperii, nu-i aşa? îi atrase atenţia Johnny lui Nate. Toate astea au început din cauza ta. Şi tu ai fi putut la fel de bine să-mi dărâmi tavanul şi să-i tai frânele lui Owen.

Acuzaţia, deşi simplistă, pentru Nate era importantă, deoarece îl puse pe gânduri. Loviturile de Trăsnet, aşa cum denumiseră ei acţiunile lor din adolescenţă, nu produseseră stricăciuni la întâmplare, de plăcere. Nate şi prietenii lui nu atacau oameni nevinovaţi: ţintele lor îşi meritau pedeapsa. Aşa încât, dacă noii vandali urmau cu adevărat vechii lor paşi, Nate se întreba acum de ce anume îl considerau aceştia vinovat. Avea atât de multe păcate. Dar dacă ei începuseră să distrugă abia după descoperirea cadavrului în promontorii...

— Nu poţi da vina pe Nate, zise Tom. Nu s-a mai întors aici de ani buni. Nu a făcut nimic.

— Cu *toţii* am făcut câte ceva, zise Johnny. O *mulţime* de lucruri, multor oameni. Dar totul a început cu el şi toţi ştim acest lucru.

Johnny era furios. Era ceva ce Nate înţelegea foarte bine.

— Îmi pare rău de sera ta, zise Nate. Crede-mă! Dar mă îngrijorează mai mult ce ştiu aceşti vandali. Este evident că ştiu unele prostii pe care le-am făcut pe vremea aceea, pentru că nu ar putea să imite tot ce s-a întâmplat atunci. Dar dacă ştiu atât de mult, ar putea şti tot felul de lucruri. Sincronizarea nu poate fi o coincidenţă. Cadavrul ei e descoperit şi apoi...

Nate se opri în mijlocul propoziţiei, pentru că nu vorbeau de cadavrul oricui. Era vorba de cadavrul *lui Lucy.* Niciunul dintre ei nu-i pronunţase încă numele, iar Nate deveni brusc conştient că era o trădare oribilă. Lui Lucy îi fusese luat deja totul. Numele era ultimul lucru care-i mai rămăsese.

Nate era pe cale să rectifice tot ce spusese, când un bărbat înalt şi blond sosi la masă cu o sticlă de burbon Hudson Valley şi cu trei pahare mari fără picior.

— Se pare că aţi rămas pe uscat, zise bărbatul.

Owen Liffey fusese un băiat mic şi îndesat, ba chiar gras în adolescenţă, însă devenise un bărbat foarte zvelt. Un costum gri ajustat pe corp îi etala constituţia fizică, în timp ce o pereche de ochelari cu rame argintii şi lentile pătrate îi scoteau în evidenţă structura osoasă.

Părul lins pe care Nate şi-l amintea din tinereţea lor fusese tuns şi aranjat cu pricepere.

Transformarea era uluitoare. Aspectul era umbrit doar de un plasture lipit deasupra sprâncenei drepte.

— Extraordinar! Nu pot să cred, zise Nate clătinând din cap. Îmi cer scuze, asta mă face să par un îngâmfat, nu-i aşa? Dar arăţi grozav, sincer. Bravo ţie! La naiba, e cel mai urât lucru pe care-l puteam spune, nu-i aşa?

Owen izbucni în râs şi-l bătu pe umăr pe Nate.

— E în regulă. Sunt obişnuit, de fapt.

— E doar politicos, interveni Tom. A slăbit cu mulţi ani în urmă.

— Hotelul Empire trebuie reprezentat de cineva care arată bine. Johnny apucă sticla cu o mână şi îşi bătu cu cealaltă burta proeminentă. Nu putem avea numai funduri grase la conducerea firmei.

Din câte îşi amintea Nate, tatăl lui Owen murise cu câţiva ani în urmă, iar mama lui suferise un accident vascular cerebral foarte grav la scurt timp după aceea.

— Eu sunt managerul zilele astea, zise Owen. Dacă tot veni vorba, cu scuzele de rigoare că amestec afacerile cu plăcerea, trebuie să-ţi spun că Lindsay Stone a sunat înapoi, îi zise el lui Johnny. E de acord cu schimbările propuse pentru bufetul deschis, dar vrea o actualizare gratuită a vinurilor.

— Bineînţeles că vrea. Johnny desfăcu sticla de burbon şi turnă o cantitate generoasă în pahare. Recepţia de nuntă a lui Lindsay ar fi trebuit să aibă loc în seră chiar sâmbăta aceasta. O pată arămie se lăţi pe faţa de masă.

Pentru ea, uraganul nu pune mari probleme.

— Credeam că era deja căsătorită, zise Nate.

Johnny clătină din cap.

— Owen, această logodnă a fost a treia sau a patra pentru frumoasa noastră Lindsey?

— A treia, cred. Ajunsese îngrozitor de aproape de căsătorie ultima dată.

— Şi cu cine se mărită?

— Cu un biet idiot, zise Johnny. Oricum, tatăl ei a pierdut banii de la bancă în ultimele două dăţi, aşa că i-am oferit casa ca o alternativă de spaţiu. M-aş duce la Las Vegas dacă ar trebui să fac asta din nou, dar ei îi place atenţia. Peluza din spate are destul spaţiu pentru două corturi mari, ceea ce nu e rău ca decor pentru o nuntă.

Vila Vanhouten era o clădire masivă în stil georgian, pe partea dinspre ţărm a bulevardului Strand. Indiferent de anotimp, terenul din jurul vilei era menţinut imaculat de către aceiaşi grădinari care se ocupau de peluzele de la Empire. În timpul copilăriei băieţilor, nimeni nu ar fi bănuit vreodată că acel loc imens găzduia doar un adolescent şi un alcoolic.

— Cu toate astea, o să fie oribil. Pentru mine, cel puţin. Va trebui să amenajez şi o odaie a copiilor doar pentru copilul lui Sarah Carlisle, care arată ca o fiinţă ce rătăceşte prin pădure pentru a mânca turiştii veniţi cu cortul. Desigur, Lindsay e furioasă foc din cauza înmormântării, care va avea loc cu o zi înaintea nunţii ei. Pare un soi de răzbunare finală a lui Lucy, spuse ea.

Lindsay fusese întotdeauna o persoană dificilă. Unii oameni se mai domolesc pe măsură ce trece timpul; alţii fermentează.

Telefonul lui Owen începu să sune, iar el îi verifică ecranul.

— Sunt chemat la recepţie. Mai vorbim mâine, bine? La înmormântare?

Inima lui Nate se strânse de groază. Îşi impusese să nu se gândească la înmormântare, dar avea pe faţă un zâmbet convingător şi plin de bunăvoinţă, care îl clasa printre favoriţii asistentelor şi copiilor din pavilionul lui. Scutură mâna lui Owen.

— Un talent descoperit mai târziu, nu-i aşa? zise Nate odată ce Owen se îndepărtă şi nu avea cum să-i mai audă.

Johnny dădu ochii peste cap.

— Voia să se facă veterinar, nu-i aşa?

— Iar Tom voia să devină arhitect şi eu voiam să trăiesc într-un loc în care temperatura se ridică foarte rar peste limita îngheţului, rosti Johnny. Probabil că nici Owen nu îşi dorea să fie singurul care să aibă grijă de scorpia de maică-sa. Nu toată lumea obţine ceea ce îşi doreşte, Nate.

— Tăietura de pe fruntea lui este de la...

— A coborât în viteză Snake Hill fără frâne, a trecut prin barieră la Finch şi s-a izbit de un ulm, explică Johnny.

— Are noroc că mai este în viaţă, zise Tom. Maşina lui a fost distrusă complet.

— Şi atunci cum au făcut-o? întrebă Nate. Voi spuneţi că vandalii ăştia au pus la cale... câte... patru atacuri în timpul unei furtuni?

Nici măcar când puseseră la cale cele mai îndrăzneţe şotii, Nate şi prietenii săi nu încercaseră mai mult decât o „lovitură de trăsnet" pe noapte.

Să spargă ţevi sau să înfunde canalizarea erau acţiuni complicate, în timp ce tăierea frânelor cuiva putea avea cu uşurinţă consecinţe fatale. Nate se întreba cu ce fel de oameni avea de-a face.

— Nu ştim cât de mulţi sunt, zise Tom. Am vorbit la liceu şi le-am cerut să fie atenţi la orice mişcare. Şi la şcoala generală.

Puştii. Nate ştia la fel de bine ca oricine că vandalismul era caracteristic tinerilor.

— Ar trebui să fie o bandă întreagă pentru a ajunge la noi în acelaşi timp, spuse Johnny. Ori este vorba de nişte adevăraţi perfecţionişti.

— Dar nu au ajuns la Tommy, zise Nate.

— Tom, tu ne-ai spune dacă ţi-ai petrece în secret timpul conducând o bandă de derbedei într-o campanie a terorii, nu-i aşa, amice?

— Nu au ajuns nici la Lindsay, vorbi Tom. Dacă Adam este pe lista lor, ai crede că şi ea ar trebui să fie pe listă. Oamenii care suferiseră pagube erau o combinaţie ciudată de vechi prieteni şi duşmani. Poate că sunt mulţi vandali, dar nu destui pentru a ajunge la noi toţi în acelaşi timp. Sau poate că nu vor să se pună cu un poliţist, ori, înţelegeţi voi, cu Lindsay?

Bubuitul îndepărtat al unui tunet reverberă din tavan.

— Şireţi şi inteligenţi, şi lipsiţi de moralitate, se amuză Johnny turnându-şi mai mult burbon. O combinaţie periculoasă, nu-i aşa, Nate? Caracteristicile unui adevărat monstru, nu crezi?

Nate ignoră aluzia lui Johnny, pentru că tocmai realizase ceva ce ar fi trebuit să-i vină în minte cu o jumătate de oră în urmă. Dacă aceşti vandali intenţionau să imite vechiul lui set de strategii, atunci ar fi trebuit să aştepte până la următoarea furtună pentru a face mai multe distrugeri. Iar următoarea furtună se dezlănţuia chiar acum.

Îmbrăcă haina şi se ridică. Oricine ar fi făcut asta, o atacaseră pe bunica lui de două ori. Două ferestre sparte – una la Union şi una la casa din strada Bonaparte.

Mai era foarte puţin până la ora nouă, iar Nate se gândea că pubul avea să fie ocupat în siguranţă ore întregi. Mai rămânea casa. Nu avea de gând să o mai lase pe bunica să sufere din cauza lui.

— Trebuie să mă întorc pe strada Bonaparte, zise Nate. Îşi ridică umbrela de pe podea, adăugând: S-ar putea întoarce.

— Maşinile vor patrula toată noaptea, monitorizând stricăciunile produse de vânt, spuse Tom. Le-am cerut să fie mai atenţi în zona locurilor vandalizate ultima dată şi am trecut pe listă şi casa bunicii.

— Ce s-a întâmplat cu „nicio dovadă, Tom?" întrebă Johnny. Ca prin minune, paharul lui era iarăşi gol. Ce-ai zice să treci direct la concluzii?

— Eu sunt cel prudent, îţi aminteşti?

— Şi noi ceilalţi cum suntem? întrebă Johnny.

Tom se ridică şi ieşi din separeu.

— Te duc cu maşina până la casa bunicii, îi zise el lui Nate.

— Nu e nevoie, merg pe jos.

Nu era departe. În afară de asta, dacă vandalii erau aşa cum fuseseră Nate şi prietenii lui odinioară, aceştia ar fi acţionat mergând pe jos, intrând sau ieşind din întunericul străzilor lăturalnice ale oraşului lovit de furtună. Dacă ar fi fost la fel ca ei în spasmele furtunii, Nate ar fi avut o şansă să-i prindă. Şi aşa ar fi putut afla ce voiau.

— Poate că nu ai fost informat ce se întâmplă afară, zise Johnny, dar ţin să te anunţ că plouă cu găleata.

Nate se întoarse spre el.

— Nu-ţi aminteşti, Johnny? zise el ridicându-şi gulerul hainei, îmi place ploaia, adăugă el zâmbind.

STRIGOII

II

Mai mulţi paşi se auzeau plescăind prin bălţi în urma lui Nate, în timp ce el şi prietenii săi alergau spre baricada de la Night Ship. Adam Decker şi ceilalţi erau aproape.

Altarul de baghete luminoase verzi făcut de copiii din oraş făcea ca scena din faţa lor să aibă un aspect infernal, de parcă baricada marca nu doar bariera dintre Strand şi debarcader, ci şi hotarul dintre lumea aceasta şi cealaltă. Acest gând încolţi în mintea lui Nate, distrăgându-i atenţia atât de mult, încât nici nu-l observă pe băiatul care stătea ghemuit în faţa altarului până ce nu se ciocni de el.

Se rostogoliră amândoi pe trotuar, într-o adevărată încâlceală de membre şi baghete fosforescente.

Tom îl ridică din nou pe Nate în picioare. Cu mai multă dificultate, Johnny îl ajută pe celălalt băiat să se ridice de jos. În lumina ce părea de pe altă lume, Nate îl recunoscu pe băiatul supraponderal pe care-l văzuse ceva mai devreme în timp ce era certat de mama lui. Purta o reprezentare catastrofică a unui costum de robot. Piesa de pe pieptul lui era o cutie ţintuită cu dopuri de plută şi butoane luate dintr-o tastatură. Probabil că masca lui fusese iniţial o pungă de hârtie maro, dar se fleşcăise din cauza ploii. Sub imaginea cu terciul de ovăz de pe pungă, Nate recunoscu fălcile durdulii ale lui Owen Liffey, unul dintre colegii lor de clasă. Băiatul masiv se ridică, la fel de nesigur pe picioare ca un pui de elefant nou-născut.

În spatele lor, Adam strigă ceva de neînţeles din cauza vântului.

Nate se căţără pe scândurile baricadei. Se întoarse şi întinse mâna pentru a-l ajuta pe Tom, dar îl descoperi pe Owen în locul acestuia. Urletele furioase ale băieţilor mai mari îl făcuseră pe băiatul masiv să o ia la fugă, iar Night Ship era singurul loc în care s-ar fi putut ascunde. Tom şi Johnny îl urmară pe Owen peste barieră şi toţi patru o luară la fugă pe pontonul lung şi deteriorat de intemperii.

— Nu vin după noi, strigă Johnny după un minut.

— Eşti sigur? întrebă Tom.

Încetiniră pasul, dar nu se opriră din alergat. Erau pe la jumătatea pontonului. Din cauza furtunii, luna era ascunsă, iar lumina palidă a oraşului ajungea până la ei reflectată de valuri. Nate se simţea cuprins de ameţeală în timp ce străbătea suprafaţa agitată a lacului.

Începea să asimileze ceea ce tocmai făcuseră.

Owen rămăsese ultimul. Se mişca la fel de greoi cum arăta.

— Ce se petrece? întrebă el, îndoindu-se de spate din cauza efortului.

— Fugim ca să le salvăm pieile, evident, zise Johnny.

— Şi aţi venit *aici*?

Nate aruncă o privire în urmă, către lumina altarului. Mai multe umbre se mişcau în strălucirea verde a baghetelor luminoase. Adam şi ceilalţi erau încă acolo, dar nu păreau dornici să treacă de barieră. Nate nu ezitase deloc. Înainte de luna aprilie, Night Ship îl îngrozise şi-l fascinase la fel ca pe oricare alt puşti din oraş. Dar acum...

— Trebuie să scăpăm de ploaie, zise el.

— Cum? întrebă Tom, cu toate că el ştia, cu siguranţă, răspunsul.

— Poate că o fi un loc bântuit, dar măcar e uscat, zise Johnny.

Nate se îndreptă direct către Night Ship.

În timp ce se apropia de clădire, ochii lui se obişnuiau cu toate straturile

de întuneric. Clădirea imensă din faţă părea un monolit negru suspendat între apa mătăsoasă şi cerul cenuşiu. Era uluit de mărimea impresionantă a clădirii pustii. Cheiul pe care era amplasată înainta atât de departe în lac, încât de pe ţărm nu puteai aprecia adevăratele sale dimensiuni. Era o lume în sine.

Grătarul din lemn ce înconjura acel loc enorm era acolo pentru ca toată lumea să-l vadă, dar Nate nu ştia despre interiorul clădirii debarcaderului decât ceea ce văzuse în fotografiile alb-negru şi din poveştile care circulau ca nişte mărfuri de contrabandă printre copiii din oraş. Fiind atât de populară, zeci de magazine şi de restaurante se deschiseseră la debarcader. Nate ştia că o promenadă centrală străbătea interiorul clădirii ca o coloană vertebrală. Multe dintre amenajările care flancau acest coridor aerisit se deschideau, de asemenea, spre aceeaşi punte de promenadă, astfel încât clienţii lor să se poată bucura permanent de aerul curat şi de priveliştea neasemuită oferită de apa lacului şi de munţi.

Nate puse ambele mâini pe uşile din lemn ale clădirii Night Ship. Uşile erau deteriorate, încovoiate şi roase de vreme, dar erau de asemenea descuiate. Scârţâră prelung când Nate le împinse cu putere ca să se deschidă. Odată ce intră, ochii lui se adaptară la întuneric destul de repede ca să poată zări norii de furtună îngrămădindu-se deasupra străvechii structuri de oţel a acoperişului clădirii. Ploaia răpăia pe ceea ce mai rămăsese din tavanul cu panouri de sticlă, iar aerul era greu de respirat din cauza mirosului oribil al apei stagnate.

În timp ce făcea primii paşi pe promenadă, îşi imagină cum ar fi arătat acel loc într-o zi de vară, cu optzeci de ani în urmă. Lumina reflectându-se în podeaua acoperită cu parchet lustruit, bărbaţi în costume subţiri din in şi pălării de paie, braţ la braţ cu femei înveşmântate în mătase şi dantelă.

Debarcaderul părăginit era o piatră de mormânt pentru o lume moartă. Nişte vremuri apuse, pline de graţie şi stil. Dar eleganţa nu era acelaşi lucru ca inocenţa.

În timpul zilei, Night Ship fusese un loc preferat pentru turiştii de weekend şi pentru cei veniţi în vacanţa de vară, deşi lucrurile se schimbau după apusul soarelui. Just June şi Morton Strong ar fi putut să-ţi spună asta, iar victimele lor ar fi avut şi ele ceva de spus în legătură cu acest subiect.

Combinaţii mult mai puternice decât ape carbogazoase şi îngheţată marcaseră ultimele zile ale Sălii Century.

— Ei bine, cred că e ceva *mai uscat* aici, zise Tom.

Cu toate că apa curgea şiroaie peste tot în jurul lor, surprinzător de multe panouri din sticlă erau intacte.

— Doar că e la fel de întuneric aici, zise Johnny.

Se cuprinse cu braţele şi începu să tremure de frig. Pacientul cu probleme psihice în care era costumat nu se pregătise pentru o evadare pe furtună.

— Am eu ceva, zise Owen. Nate auzi foşnetul unei folii şi, un moment mai târziu, auzi un pocnet uşor, iar în mâinile lui Owen se aprinse o lumină verzuie. Aveam de gând să o las la baricadă.

Îi înmână bagheta luminoasă lui Nate.

Owen depăşise cu vreo cinci ani vârsta pentru o prostie de felul ăla, dar Nate era mulţumit că aveau lumină. Folosi bagheta pentru a-i conduce. Puntea lată de promenadă se întindea pe sub nişte arcuri de susţinere nituite, din oţel. Să se furişeze pe sub aceste arcuri era ca şi cum ar fi coborât pe gâtlejul unui monstru marin. Răpăiala ploii părea să se audă din colţuri nevăzute, iar zgomotul valurilor care se izbeau de pilonii de sub ei – retrăgându-se sau umflându-se ritmic – semăna cu o respiraţie precipitată. Trecură de intrările magazinelor şi ale restaurantelor în timp ce înaintau pe holul părăginit şi deformat. Panourile decolorate cu denumirile acestora erau greu lizibile în lumina slabă. Café des Amis, Burton's Sodas, Magazinul Bit o'Sweet.

Şi iată că apăru în faţa lor. Puntea de promenadă se termina la uşa clădirii. Nate abia reuşi să distingă denumirea scrisă deasupra uşii şi imaginea unui galion cu pânzele umflate de vânt, îndreptându-se spre orizont, şi o uriaşă lună plină. Night Ship.

Aici se petrecuseră toate lucrurile rele de la debarcader. Dacă edificiul era trupul, clubul de noapte era inima acestuia.

Nate simţi neliniştea prietenilor săi în timp ce lumina ocolea firma infamă a barului. Şi el simţea ceva ciudat, dar nu frică. Pe deasupra, braţul rănit începuse să-l doară, aşa cum se întâmpla uneori în timpul furtunilor.

— Să intrăm, zise el.

— Nu, negă Tom. Nici vorbă.

— Nimic altceva nu a fost încă mega înfiorător, probabil, spuse Johnny.

— Aici au murit toţi oamenii aceia? întrebă Owen.

El încercă să vadă ceva dincolo de uşile cu vitralii.

Nate încercă unul dintre mânere, apoi forţă uşa cu umărul. Reuşi să o deschidă ceva mai mult de treizeci de centimetri înainte ca uşa să se înţepenească din cauza podelei umflate. Nate, Tom şi Johnny se strecurară înăuntru, iar Owen îi urmă – ce-i drept, cu oarecare efort.

Umbre de mese şi scaune umpleau spaţiul întunecat din faţa lor. Nate reuşi să distingă forma mătăhăloasă a unui bar masiv din partea stângă a încăperii. Partea din spate a clubului de noapte avea două niveluri de ferestre. Nate nu putea vedea stropii de ploaie lovind sticla, dar îi putea auzi.

— Just June locuia chiar acolo, şopti Tom, de parcă ar fi fost într-o

biserică. Ea şi sora ei, May, erau gemene. Ei le spuneau Fetele Night Ship. Mama lor era una dintre prostituatele de sus, din Sala Century. Când erau mai tinere, înainte să se întâmple acele grozăvii, locuiau într-o cameră mică de sub ringul de dans, iar noaptea se furişau prin pasajele ascunse în pereţi şi spionau clienţii prin găuri.

Era uşor să-şi imagineze nişte ochi ascunşi aţintiţi asupra lor în întunericul deplin.

Just June îi făcea pe toţi băieţii să leşine şi te costa doar un dolar să o duci în camera ta, cânta Johnny.

Un cilindru enorm, înfăşurat într-o catifea pe cale de dezintegrare, stătea în dreapta intrării clubului de noapte. Era imposibil să-i distingă cineva culoarea în lumina bolnăvicioasă emanată de bagheta verzuie. Când Nate cercetă cilindrul, constată că ascundea o scară în spirală care ducea atât la etajele superioare, cât şi la cele inferioare. Nate ştia din poveştile care circulau că legendara Sală Century, zona clubului destinată doar VIP-urilor, era la etaj.

— Se spune că June nu împlinise nici măcar treisprezece ani când a început să lucreze pentru Morton Strong, continuă Tom. Bătrânul Mort deţinea pe atunci întregul debarcader. Pe vremea aceea, locul acesta avea prostituate, jocuri de noroc – tot ce voiai. Strong era un fel de Al Capone din Ţinutul de Nord. June avea nouă ani când şi-a scos prima ei unghie din pielea unuia dintre datornicii din Sala Century.

Strong, *Strong, nu trebuie să-i faci niciodată vreun rău. El te va pune pe pontonul scurt*, *dar plimbarea pe care o vei face va fi lungă.*

Greystone Lake îşi iubea legendele. Nate ştia acest lucru, pentru că el devenise una dintre ele. El era Băiatul-care-a-căzut. El era cel a cărui supravieţuire sfida orice logică, supunându-se doar legilor inefabile ale lacului.

— Ia te uită, zise Johnny. Vino aici cu lumina.

Nate urmă vocea prietenului său până la barul foarte lung. Se împiedică de ceva, iar zgomotul strident de sticlă spartă spulberă liniştea incintei.

— Sticle peste tot, omule, zise Johnny. Unele mai au şi conţinut.

Nate îi dădu lui Johnny bagheta luminoasă. Câteva zeci de sticle rămăseseră pe rafturi acolo unde, cu siguranţă, fuseseră sute pe vremuri. Erau şi mai multe pe podea – unele intacte, iar sfărâmate în cioburi ascuţite.

— E ciudat că ei au lăsat toată marfa asta aici, nu-i aşa? întrebă Owen.

— Se pare că au plecat în mare grabă, zise Johnny cu voce scăzută.

Îşi puse lanterna sub bărbie pentru ca faţa lui să capete un aspect fantomatic.

O mulţime de cioburi erau împrăştiate pe podea, iar unele mese păreau să

fie aranjate doar pe jumătate. Nate îşi imaginã acel loc plin de oameni: acum clienţi fericiţi şi în secunda următoare călcându-se în picioare, cuprinşi de panică.

Îşi imaginã mulţimea răsturnând piesele de mobilier şi agăţându-se unii de alţii pentru a scăpa.

— Nu-mi amintesc cum s-a închis localul, zise Tom. S-a închis după ce Just June a terminat-o cu el?

Nate ridică din umeri. Un astfel de loc era construit din mit şi împodobit cu legende. La fel ca toate poveştile lacului, adevărul nici nu mai conta. Aici era un loc atât de ciudat încât fetele se puteau strecura la fel de încetişor ca şobolanii prin pasajele ascunse în pereţi. Aici era un loc atât de vast, încât dansatorii s-ar fi putut mişca în ritmul muzicii fără să ştie niciodată că o cameră de deasupra lor răsuna de ţipete. Nate se aşeză pe unul dintre scaunele înalte. Suprafaţa barului avea o mulţime de urme, de parcă ar fi fost zgâriată de nenumărate unghii.

Chipul lui Lucy îi veni în minte. Avea aceeaşi expresie ca în momentul în care Adam se afla la numai câţiva centimetri de el. Era expresia unei persoane care rupsese ambalajul unui cadou mult râvnit doar pentru a realiza că în pachet era ceva ce nu îşi dorise niciodată.

— Poate că băutura e încă bună, zise Johnny. Îngheţ de frig.

Erau uzi leoarcă şi înăuntru nu era mai cald decât afară. Scoase dopul de plută al unei sticle şi mirosi conţinutul.

— Coniac, cred.

Îi întinse sticla lui Nate.

— Alcoolul poate să vă facă rău, ştiţi asta? zise Owen. Puteţi orbi.

Nate duse sticla la gură şi înghiţi lichidul vâscos cu gust de piersici şi de benzină. Lucy fusese la fel de furioasă pe el pe cât fusese el pe ea. Dar furia ei se spulberase în momentul în care devenise clar că totul avea să se întoarcă în favoarea ei.

— Noi te-am văzut pe stradă înainte, îi zise Johnny lui Owen. Cea care era cu tine e mama ta? E o figură. Am văzut că te-a lovit.

— Oh, spuse Owen coborând privirea în podea.

Pe Nate îl nedumerea această situaţie cu Lucy. Erau duşmani. Şi fuseseră duşmani din aprilie, deşi nu înţelesese niciodată ura ei. Pierduse deja atât de mult! Dar dacă trebuia să analizeze toate circumstanţele momentului pe fondul altor circumstanţe care conduseseră la producerea accidentului, dacă trebuia să îndepărteze anumite straturi, trecând de moartea şi de suferinţa care întunecau faptele, era dificil să-şi amintească de ce, în ceea ce-l privea, o judecase pe Lucy atât de sever şi o găsise vinovată.

— Tatăl tău este unul dintre managerii de la Empire, nu-i aşa? întrebă

Johnny.

— Da. Iar mama e contabilă tot acolo, explică Owen.

— Dar ce-ai făcut de era atât de furioasă?

— Până şi când respiră e furioasă. Owen ridică ochii din podea, adăugând: Urăşte faptul că sunt atât de gras. Nimeni nu vrea să aibă un purcel în loc de fiu. Aşa mă strigă ea. Purcelul. Mă pune să ţin tot felul de diete.

— Probabil că dulciurile de Halloween nu sunt tocmai pe placul celor de la Controlul Greutăţii.

— Da, nu i-a plăcut deloc că am mers la colindat.

Deasupra lor, Nate putea distinge stâlpii de susţinere ai balustradei de la Sala Century. Legenda amintea că Morton Strong şi Just June aruncaseră pe vremuri o bună samariteană care se băga peste tot chiar de la acel nivel, iar aceasta aterizase pe tejgheaua barului de dedesubt. Poate că scândurile pe care stătea scaunul lui Nate erau aceleaşi care perforaseră craniul femeii, zdrobindu-i creierul.

Morton Strong şi Just June erau cei mai infami ticăloşi ai oraşului Greystone Lake. Ei erau băieţii răi din legendele care bântuiau Night Ship. Erau criminali, tâlhari şi cămătari, deşi aveau totuşi o calitate de admirat. Pentru că era de ajuns să-ţi imaginezi că nu ar fi existat restricţiile legii, că nu ar fi existat binele şi dreptatea. Să-ţi imaginezi că eşti independent de aşteptările celorlalţi şi că nu trebuie să te supui regulilor impuse de alţii.

Să-ţi imaginezi că eşti liber.

— Deci tu te ascundeai de ea? întrebă Tom.

— Nu mă ascundeam.

— Stăteai singur în întuneric şi în ploaie, zise Johnny. Sau asta ţi se pare ceva normal?

— Lasă-l în pace, Johnny, spuse Tom.

Legendele oraşului nu erau adevărate. Acel tip de folclor care mitologiza Night Ship înflorea povestea din ce în ce mai mult. Se exagera mult şi se pierdeau nuanţele. Evenimentele erau polarizate până ce tot ceea ce rămânea de văzut era în alb-negru. Fiecare poveste avea nevoie de personaje negative, dar Morton Strong şi Just June fuseseră odată oameni în carne şi oase şi niciun cuvânt nu putea caracteriza pe deplin adevărata fire a unei persoane. Şi chiar dacă ar fi putut, trebuia să-ţi aminteşti că oamenii se schimbă întotdeauna.

Bunătatea este stratul de ipsos. Tragedia, o daltă. Forma care rămâne este ceea ce eşti.

Asta îl făcea pe Nate să se întrebe ce fel de oameni fuseseră June şi Strong înainte de Night Ship. Îl făcea să se întrebe ce anume îi transformase în cei mai renumiţi monştri ai lacului?

— Haide, spune-mi, îl îndemnă Johnny. Ce anume ascunzi? Ce face ea?

Uneori, Nate poseda o putere de concentrare uimitoare, dar erau momente în care gândurile lui rătăceau departe, pe căi ocolitoare. Conştiinţa lui ocupa mai mult decât un timp şi un spaţiu, de parcă accidentul din aprilie îi fărâmase în bucăţi mai mult decât coastele şi braţul, de parcă îşi dislocase mai multe oase şi nu doar umărul. Uneori dădea dovadă de o perspicacitate aproape imposibilă, în timp ce alteori scăpa din vedere anumite lucruri care erau chiar în faţa lui. Probabil de aceea deveni conştient abia în acel moment de schimbarea atmosferei din încăpere.

Când se uită la Johnny, nu recunoscu expresia de pe chipul prietenului său. Acesta nu era un truc datorat vreunei lumini de pe altă lume. Entuziastul său prieten nu mai era acolo. Altcineva era în hainele sale ude.

— Spune-mi ce face ea, zise din nou Johnny.

Puse mâinile pe umerii lui Owen.

— Ce face? întrebă încruntat Owen.

— Ca să te rănească, adăugă Johnny.

— Îi pasă foarte mult de ceea ce crede lumea, atâta tot, zise Owen. Şi... ezită, continuând peste câteva clipe: Lăsaţi-o baltă, nu aţi înţelege, oricum.

Owen rămase din nou cu ochii aţintiţi în podea, dar Johnny îşi folosi palma pentru a-l forţa să ridice privirea.

— O, tu crezi că tatălui meu îi place să care după el la club singurul puşti cu părul creţ? Crezi că această pată neagră care se holbează la el din fiecare fotografie de familie îi încălzeşte cumva sângele albastru?

— Johnny... încercă Tommy să-l oprească.

Dar Owen încuviinţă din cap.

— Cred că aşa stau lucrurile. Capul lui se mişca mai repede în timp ce se gândea la cele spuse de Johnny. Mda, vreau să spun, nu chiar, evident, dar... ai dreptate. În lumina aceea stranie, roşeaţa din obrajii lui era portocalie. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun că tu nu ai...

— E în regulă, O. Dar din moment ce am căzut de acord, trebuie să-mi spui ce face.

— Ştii, totul e atât de frumos la Empire. Aşa că acasă totul trebuie să fie perfect. Îşi petrece fiecare weekend în grădina ei cu trandafiri pentru că ştie că vecinii sunt invidioşi pe grădina ei. Îşi duce câinii la frizeria canină o dată pe săptămână. Odată ce pornise să vorbească, cuvintele se revărsau din gura lui Owen precum apa printr-un baraj distrus. Totul e perfect în viaţa ei. Totul în afară de mine. *Purcelul.* Îi place să nu fiu în preajmă, zise Owen. Atunci poate să pretindă că are viaţa pe care şi-o doreşte.

Nate aştepta ca lacrimile să ţâşnească din ochii lui Owen, dar ochii acestuia erau uscaţi. Obrajii plini ai lui Owen îi dădeau acestuia un aspect de

heruvim, dar în lumina aceea ciudată, faţa lui părea o mască.

Povestea lui Owen era neplăcută, dar nu asta îi atrase atenţia lui Nate.

— De ce, Johnny? întrebă Nate.

Johnny începu să vorbească despre filme şi despre jocuri video. Trăia pentru băuturi consumate pe furiş, umor lasciv şi petreceri la subsol, care sfârşeau într-o debara – cu o fată şi un cronometru. Nu-i asalta pe cunoscuţi cu întrebări atât de intime. Nu mai era el. Ceva era în neregulă şi nu avea nicio legătură cu Owen şi cu mama lui.

Chipul lui Johnny se întunecă din cauza unui anumit sentiment, îndoială. Frică. Orice o fi fost, Nate nu credea că avea să dureze prea mult. Treaba cu secretele e că vor să fie dezvăluite cele mai multe dintre ele.

— Arată-mi!

Uneori, Nate înţelegea lucrurile pe care nu avea de unde să le ştie. Nu pretindea niciodată că avea abilitatea de a citi gândurile unei persoane, dar uneori avea impresia că le putea simţi.

Johnny nu spuse nimic, dar când apucă tivul salopetei sale ude leoarcă, în ochii lui era deja ceva asemănător cu relaxarea. Îşi trase cămaşa peste cap şi rămase cu pieptul gol în faţa lor. Se cuprinse cu braţele ca să se mai încălzească şi coborî privirea în podea înainte de a se întoarce cu spatele la ei.

Tom rămase cu gura căscată. Deşi Johnny stătea în lumina baghetei verzi, Nate crezu la început că o umbră căzuse asupra lui. Trei dungi negre îi străbăteau spatele. Spaţiul dintre ei era dungat, culorile sale reale fiind imposibil de desluşit în lumina difuză.

— Când am ajuns marţi acasă, l-am găsit pe tata în bucătărie, zise Johnny. Stătea în continuare cu spatele la ei, dar întorsese capul ca să vorbească. Scosese tot ce era în frigider pe podea şi mânca din lucrurile acelea, căutând ceva anume. Muştarul, a spus. Ce făcusem cu blestematul de muştar? Nici măcar nu mănânc muştar, dar asta nu l-a oprit. Aşa că începe să mă ia la rost, ca de obicei: că nu respect lucrurile lui, că sunt un gândac nerecunoscător. Ba mai mult, că sunt cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată. Posibil al doilea, după târfa de maică-mea. Ştiu... nimeni nu l-a acuzat vreodată de originalitate. Aşa că încerc să ies, dar lui nu-i place nici asta. Mă împinge înapoi, dar eu mă împotrivesc şi încerc să scap, împingându-l la rândul meu. Nu ar fi trebuit să fac asta. Este beat, evident, şi cade imediat. Are resturi de Lo Mein pe costum. Mă trânteşte de bufet, încerc să fug, dar mă loveşte cu un scaun de bucătărie. Johnny începe să-şi tragă înapoi cămaşa pe cap. M-am izbit cu capul de perete. Scaunul s-a stricat, dar două zile mai târziu a apărut unul nou în bucătărie. Şi peretele era, de asemenea, reparat. Maya a curăţat mizeria, aşa cum face întotdeauna.

— *Johnny.* Tom îşi ţinea mâinile peste urechi, de parcă tot ceea ce fusese spus nu putea fi auzit. De parcă uitând cele spuse, nimic nu ar fi fost adevărat. Ştii că poţi veni să dormi la mine ori de câte ori vrei, nu-i aşa? Sau la Nate, zise el uitându-se spre acesta.

Atât braţul lui Nate, cât şi partea laterală a corpului său fuseseră învineţite după accident. Chiar dacă suferise un şoc şi era sub efectul sedativelor, sesizase culoarea extraordinară de pe trupul său acolo unde i se rupseseră cele trei coaste. Fiecare atingere era ca o tortură provocată de pumnalul agoniei, fiind insuportabilă şi nepământeană. Privind cu ochii lui congestionaţi la trupul său slab, la inciziile bandajate de sub învelişul din plastic pe care-l avea la subraţ şi la nebuloasa extinsă a hematoamelor subcutanate, Nate înţelese clar şi pe deplin că avea să moară într-o bună zi. Că indiferent de cât de nemărginită era mintea lui, trupul alcătuit din carne şi oase era singurul lucru care-l mai ţinea pe acest pământ.

Şi iată cât de fragilă era acea conexiune: era doar un pas între a fi distrus din cauza unei mingi de baseball şi promisiunea unei plăcinte cu piersici. Iar el fusese norocos. Lacul dă înapoi ceea ce ia, dar el era singurul care fusese dat înapoi la timp, când încă se mai putea face ceva.

Johnny îşi pusese din nou cămaşa, dar Nate încă vedea cu ochii minţii spatele distrus al acestuia. Şi-l putea imagina pe prietenul său fugărit de un bărbat de două ori cât el. Un bărbat care ar fi trebuit să-l iubească. Simţea cum i se tăiase răsuflarea lui Johnny când fusese izbit de perete. Îşi închipuia valul de durere care copleşise trupul lui traumatizat pe când făcea inventarul dezastrului. Văzu copilăria scurgându-se din trupul lui Johnny, în timp ce acesta stătea lungit pe gresia din bucătărie, aceasta fiind înlocuită de ceva rece şi inert şi lipsit de inocenţă.

Ar fi fost uşor să ajungă la disperare gândindu-se cât de nedrept era universul, dar Nate nu obişnuia să gândească aşa. Îşi consumase energia ironizând-o pe Lucy şi lăsându-se hărţuit de ea, dar înţelegea acum că toate astea fuseseră nişte copilării. Amândoi erau nişte victime. Suferinţa lor fusese supremă, însă furia lor se îndreptase în direcţia greşită.

Existau monştri adevăraţi aici, în Lake. Lucy nu era unul dintre aceştia, iar ei nu infestaseră holurile de la Night Ship. Bestii precum domnul Vanhouten şi mama lui Owen erau adevăraţii duşmani. Ei infectaseră acest oraş... şi, ca orice boală, trebuiau opriţi. La fel ca suferinţa pe care o provocaseră, trebuiau să dispară.

— O să avem noi grijă de el, Johnny, zise Nate.

Ceilalţi se întoarseră spre el.

— Şi de mama ta la fel, Owen.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Nate.

— Ce vrei să spui? întrebă Tom.

Nate decise că nici el şi nici prietenii lui nu aveau să mai fie victime din nou. Zâmbea pentru că înţelegea faptul că în timp ce suferinţa era greu de suportat, mânia era o unealtă. În timp ce tortura sufletească era o slăbiciune, furia însemna putere.

Zâmbea pentru că ştia ce să facă, în sfârşit, cu furia sa nepotolită.

Cinci

Medeea era pe drum.

Nate simţea acest lucru după felul în care bătea vântul şi după cum se vedeau fulgerele scânteind pe cer până în depărtare. Nicio furtună din adolescenţa sa nu se apropia de ceea ce Medeea se pregătea să arate locuitorilor din Lake.

Nate tresări în somn – acea parte din el îngropată adânc în subconştientul său. Nu era departe de intrarea hotelului Empire când o siluetă micuţă se desprinse de întunericul unei străzi lăturalnice. Pe fundalul gri al trotuarului, era o siluetă complet întunecată. Felul în care stătea aplecată îi trezi lui Nate interesul. *Un puşti*, îşi spuse. Suspiciunea îi trezi un fior. Această precauţie nu se datora doar faptului că ştia că vandalii bântuiau din nou acele străzi. Uitându-se la persoana îmbrăcată în negru, cu glugă pe cap, care stătea în ploaie, un gând mai vechi – care-l înţepa ca un spin – se detaşă din învălmăşeala amintirilor. Exista o lacună în mintea lui Nate, chiar în mijlocul celei mai urâte zile din viaţa lui. Îşi amintea foarte rar de această absenţă, dar acum era unul dintre acele momente rare.

Încetini pasul. Când făcu asta, persoana misterioasă se opri ca să se uite la el. Ceva nu era în regulă. Ceea ce Nate considerase la început a fi o haină lungă de ploaie era de fapt o colecţie de cămăşi şi de pulovere de diverse culori. Hainele erau ciudate, aproape nişte zdrenţe şi era dificil să-şi dea seama unde se termina un strat şi unde începea altul.

Şi atunci persoana îşi lăsă gluga să-i alunece pe spate. Era o femeie bătrână.

— Tu! zise femeia. Vocea era aproape o şoaptă, iar tonul ei trăda surprinderea. Apoi îndreptă un deget îndoit spre el. *Tu!* Faţa ei plină de riduri se schimonosi de furie. Claia de păr alb şi sârmos pe care o ascunsese gluga se zburli în toate direcţiile.

— Poftim? se auzi Nate întrebând.

— După tot ce s-a întâmplat, tu vii înapoi aici? L-ai distrus! strigă ea. Ai

distrus totul!

Nate era obişnuit cu nebunia străinilor. Perioadele în care fusese medic la Urgenţe îl călise ră, ajutându-l să devină specialist în nebunia zilnică, iar călătoriile lui cu metroul erau nişte cursuri revigorante. Această femeie avea nişte ochi de martir, sclipind de corectitudine şi resemnare.

O ocoli încet, cu mâinile ridicate în semn de predare.

Chipul femeii se schimbă când el trecu pe lângă ea. Deveni lucidă. Pentru o clipă, Nate avu impresia că *femeii* i se făcuse frică *de el.* Apoi ea îşi puse repede gluga şi ţâşni pe cealaltă parte a străzii cu o viteză surprinzătoare, paşii ei mânjind strălucitoarea paletă de culori a străzii.

Nate se uită în jur, dar pe trotuare nu se vedea niciun martor al scenei. Femeia dispăruse, iar pe fundalul întunecat de pe cealaltă parte a străzii nu se zărea nici urmă de mişcare. Poate că totul fusese rodul imaginaţiei lui.

Îşi dorea să uite de această întâlnire.

În timp ce se îndrepta spre casa de pe strada Bonaparte, se trezi prins între necesitatea de a se grăbi acolo pentru a o proteja şi dorinţa de a se scufunda în ritmurile furtunii şi de a o lăsa să-l ghideze spre vandalii care puseseră gând rău oraşului.

Abia acum, când mergea pe acele străzi spălate de ploaie, Nate simţea cu adevărat că se întorsese acasă – o senzaţie care-i lipsise. Era o adevărată revelaţie – toate simţurile îi spuneau acest lucru: umezeala manşetelor pantalonilor care i se agăţau de şosete, felul în care îşi ţâra picioarele prin bălţi, miile de nuanţe ale întunericului, caracteristice acelei nopţi furtunoase.

Un singur lucru nu era în regulă – faptul că era singur. Din nou, îşi lăsase prietenii în urmă.

Chiar dacă avea umbrelă, Nate era ud până la genunchi când ajunse la casa bunicii sale. Casa părea în regulă. Luminile erau aprinse în living, iar maşina bunicii sale era pe alee.

Uşa era încuiată din nou, iar el se văzu nevoit să sune.

— Am vrut doar să-ţi dau o cheie, îi spuse bunica lui când deschise. Îl măsură din cap până-n picioare. Să nu-mi spui că ai venit pe jos, băiete. Am crezut că vei veni cu maşina lui Tommy. Aş fi venit eu să te iau dacă ştiam.

— Nu credeam că vei veni acasă atât de devreme.

Când locuia aici, bunica lui se întorcea foarte rar de la Union înainte de două noaptea.

Nate îşi scoase pantofii şi şosetele îmbibate cu apă.

— Îi las pe angajaţi să încuie noaptea localul în timpul săptămânii.

— Foarte bine. Nu vei rămâne tânără pe vecie, ştii?

Bunica lui pufni.

— Nu cred că ai mâncat ceva. Am pus la încălzit în cuptor nişte peşte cu cartofi prăjiţi. Aşa costum porţi tu pe vremea asta? Se decernează cumva Premiile Oscar undeva în oraş? Poştaşul trebuie să fi pierdut din nou invitaţia mea.

În timp ce bunica lui intra în bucătărie, Nate urcă în dormitorul său. Se schimbă de costum şi îşi puse pe el nişte blugi şi un pulover. După ce coborî din nou, el aprinse luminile de exterior şi cercetă peluza din faţa casei prin ochiurile de geam ale uşii. Picături de ploaie scânteiau pe firele de iarbă, iar ramurile copacilor se legănau în vânt.

În bucătărie, o tigaie de aluminiu plină cu peşte pane şi cartofi franţuzeşti trona pe mijlocul mesei, între două farfurii.

Sticle de ketchup şi sos tartar erau aşezate în apropiere.

Nate se aşeză la masă pe vechiul său loc.

Aşezaţi astfel mâncaseră în ultimii lui ani de liceu. Bunica venea acasă în jurul orei şase şi mâncau împreună ceva gătit în bucătăria de la Union, înainte ca ea să se întoarcă la pub la timp pentru celălalt schimb al băutorilor.

Bunica îl întrebă cum merseseră lucrurile la Empire, iar Nate îi zise cât de grozav fusese să-i vadă pe Tom şi pe Johnny. Mărturisi că nu realizase cât de mult îi lipsiseră cei doi. Poate că avea să se întoarcă din nou în oraş cât mai curând, zise el. Poate că avea să-şi aducă şi familia.

Asta era ceea ce voia ea să audă.

— Ar fi trebuit să-mi spui despre fereastra de la Union, zise Nate odată ce terminară de mâncat.

— De ce a trebuit Tommy să te mai supere cu asta? Începu să adune farfuriile murdare. Nu voiam să-ţi faci griji. Era doar o fereastră. Nu a trebuit decât să o acopăr bine cu scânduri ca să păstrez interiorul uscat. Nu aveam de ce să fac atâta zarvă.

— Şi o fereastră de aici era spartă.

— Cum? Unde?

Nate o credea că nu observase. Dacă ar fi observat, totul ar fi fost curăţat. Bunica lui porni spre scări, dar el îi spuse repede, oprind-o să urce:

— În dormitorul meu. Am măturat sticla spartă şi am acoperit fereastra cu nişte carton. Tommy va trimite mâine pe cineva să o repare.

— Mâine este înmormântarea.

— Şi nu uita de uragan. Nu vreau să ne prindă cu o fereastră lipsă, înmormântarea nu e abia mai târziu mâine dimineaţă?

— La ora unsprezece.

— Nu ştiu când o să lovească Medeea cel mai rău.

Bunica deschise micul televizor din bucătărie. Ecranul se trezi la viaţă,

afişând date meteorologice şi liste cu sfaturi pentru vreme rea. Medeea era singura ştire.

Meteorologii rectificaseră traseul uraganului prevăzut iniţial. Conform noii traiectorii, ochiul acestuia urma să se afle în nordul oraşului, dar în partea de sud a lacului. Coasta avea să vadă ce era mai rău, dar furtuna avea un diametru de peste opt sute de kilometri, astfel că Lake urma să aibă parte de mai mult decât o lovitură razantă.

Nate încercă să nu se lase impresionat de filmările cu oraşe inundate şi faleze distruse. Acolo unde fuseseră insule se vedeau doar valuri înspumate. Obiective acoperite cu stropi de ploaie filmau comunităţi abandonate de pe coastă. În ziua următoare, la aceeaşi oră, era posibil ca acele locuri să nu mai existe. Când totul avea să se sfârşească, acele locuri puteau rămâne doar nişte denumiri pe o hartă scoasă din uz.

Universului nu-i păsa. Nu-i păsase niciodată.

Schimburi de focuri, războaie, maladii, bombardamente. Trebuia să faci eforturi pentru a nu deveni indiferent la această neîncetată repetiţie a tragediei. Pentru că Nate ştia foarte bine că nu era destul să fie martor la suferinţa celorlalţi. Ca să o facă să conteze, trebuia să o *simtă.*

— Bieţii oameni, zise bunica. Pe ecran, bucăţi de acoperişuri tăiau valurile oceanului ca nişte balene. Suntem atât de norocoşi, băiete.

Erau norocoşi că nu locuiau pe ţărm. Norocoşi că nu duceau lipsă de alimente sau adăpost, ori de multe alte lucruri. Norocoşi pentru că, dintre toţi oamenii pe care-i iubeau şi care fuseseră luaţi, ei erau încă aici.

— Suntem norocoşi, bunico.

Indiferent ce se întâmplase, acest lucru era, cu siguranţă, adevărat. Nate era recunoscător pentru familia pe care o avea şi pentru viaţa pe care o trăia. Dar pierduse prea mult ca să se simtă vreodată în siguranţă.

Nu te puteai lupta cu Medeea, aşa cum nu putea învinge realitatea. Dar acesta nu era un adevăr general valabil. Beţivi care aruncau familii de pe stânci, bătăuşi care îi torturau pe cei slabi, vandali care atacau bunici.

Ei puteau fi înfruntaţi. Puteau fi opriţi.

Puteau fi pedepsiţi.

30 Noiembrie

Credeam că acest jurnal era doar încă una dintre ideile stupide ale doctorului Karp, dar trebuia să scriu undeva aceste rânduri.

Totul a început la butic. Sau poate cu mult înainte de asta. De Halloween? În aprilie?

Nu ştiu. E greu să-ţi aminteşti şi să stabileşti cu certitudine aşa ceva.

Karp spune că imaginea de ansamblu poate fi obținută doar dacă mergi pe firul timpului de-a lungul unei pante a conștiinței de sine. Serios acum, așa a spus acest doctor. Ca și cum ar încerca sloganuri pentru niște postere urâte și lipsite de inspirație.

Lăsând la o parte sfaturile psihiatrilor, cred că poate fi greu să înțelegi aceste lucruri, mai ales în timp ce încă te îneci în ele.

Oricum, s-a întâmplat la butic. Nu ar fi trebuit nici măcar să mă uit pe ferestrele acestuia, iar să intru a fost o adevărată nebunie.

Comportament autodistructiv, după cum scrie în manualele de specialitate – Karp îmi va spune dacă va citi vreodată aceste rânduri. Semne care indică ură față de propria persoană. Morbiditate gravă și depresie. Formarea unor obiceiuri periculoase. Pur și simplu un clișeu.

Indiferent cum se numește asta, s-a întâmplat. Dar vreau să mărturisesc acest lucru pentru a dovedi că nu am făcut-o pentru mine. Am făcut-o pentru mama.

A mai rămas doar o lună până la Crăciun și noi suntem într-o situație dezastruoasă. Copiii sunt atât de mici, încât nici nu realizează că tata a plecat, că mama e obosită, că mâncarea noastră se reduce la produse generice de la supermarket. Crăciunul ar trebui să fie magic pentru copii, dar ei nici măcar nu știu acest lucru și poate că, de fapt, asta e partea cea mai tristă.

Anul trecut pe vremea asta aveam o listă lungă de dorințe cu daruri foarte scumpe, dar acum nu mai sunt una dintre acele fete. Nu vreau să concurez cu nimeni – ceea ce e bine pentru că nu pot să o fac.

Niciun cadou nu ar merita ca mama să mai facă ore în plus la spital. Muncește deja prea mult. De Crăciun voiam să pun sub pom măcar un cadou drăguț pentru ea.

Eu, Lindsay și cele două Sarah iubim buticul. Totul aici e atât de delicat și de scump. Obiectele sunt făcute pentru a fi admirate. Mă potriveam perfect aici... puteai să-mi agăți o etichetă cu prețul de degetul mic și să mă propteşti în colț. Dar asta a fost înainte de a afla că un lucru fragil este pe punctul de a implora să fie zdrobit și că orice lucru frumos cere să fie stricat.

Fiecare obiect din magazin încă arată ca și cum s-ar potrivi perfect într-o galerie de artă din Manhattan, cu excepția doamnei Sackett, care s-ar potrivi mai bine într-o expoziție de artefacte egiptene mucegăite. Hârca bătrână e la telefon când intru, iar eu sunt fericită că mă pot strecura pe lângă ea.

Probez o pereche de ochelari de soare enormi, țuguindu-mi buzele în oglindă ca o actriță. O parte din mine își dorește ca Lindsay și

celelalte fete să-şi facă intrarea în butic, toate ciripind ca pe vremuri. Ar fi încremenit dacă m-ar fi văzut acolo, iar liniştea din micul magazin s-ar fi adâncit, s-ar fi inflamat şi ar fi început să supureze ca o rană, până ce ar fi devenit o certitudine fizică.

Privirea mea e îndreptată asupra imaginii mele din oglindă, dar sunt atentă la mâna mea stângă care se îndreaptă încet spre un mic suport cu brăţări. Degetele mele se furişează până la suport, mângâind suprafaţa fină a unei brăţări de argint cu ametiste. Alunecă uşor pe metalul rece şi, în clipa următoare, brăţara e pe încheietura mea, îmbrăţişând ca o coroană pielea mea albă ca zăpada.

Mă joc încă o vreme cu ochelarii de soare înainte să mă mut către şalurile din caşmir, apoi mă pregătesc să mă strecor pe lângă doamna Sackett. Această doamnă a fost una dintre prietenele mamei pe vremuri – în zilele în care ele o sunau înapoi.

Ar fi trebuit să-i zâmbesc doamnei Sackett, dar zâmbetul meu e strâmb. Mă mai uit în oglindă din când în când şi constat că gura mea e crispată. Zâmbetul meu e aproape la fel de cordial ca o drujbă.

Ar fi fost oricum în zadar.

Sackett îşi drege glasul. Liftingurile şi injecţiile au făcut ca faţa creaturii să capete un aspect ciudat, devenind atât umflată cât şi întinsă, dar, cu toate astea, încă mai poate miji ochii. Acum, ochii ei sunt îngustaţi de dezgust şi, cu siguranţă, de satisfacţie.

— E greu să rezişti acelor brăţări, nu-i aşa? mă întreabă ea.

Bineînţeles că mă urmărise. Sperând ca eu să o dau în bară.

După decăderea familiei noastre, nimeni nu se poartă mai urât cu noi decât oamenii pe care-i credeam prieteni. „O infractoare, la fel ca tatăl ei", va spune Sackett vulturilor de la club.

— Oh, Dumnezeule! Nici vorbă, doamnă Sackett! îi zic eu cu cea mai convingătoare şi mai gingaşă voce de fetiţă.

Probabil că nu ajută la nimic dacă-i spun că abia mă târâsem până acasă cu puţin înainte de ivirea zorilor şi că fumasem deja jumătate de pachet de ţigări.

Îmi scot brăţara şi o pun pe tejghea.

Sackett Cotoroanţa. Lindsay a inventat această poreclă, iar aceasta i se potriveşte femeii mult mai bine decât bluzele pe care le poartă.

— Ce idioată! vorbeşte Cotoroanţa afişând un zâmbet la fel de fals ca şi bronzul ei. Apoi: Plăteşti cu bani gheaţă sau cu carte de credit?

Evident, plănuisem să pretind că scăpasem din vedere să pun brăţara la loc şi că aveam de gând să o returnez. Dar, desigur, Cotoroanţa nu are de gând să mă lase să părăsesc magazinul ei înainte

de a prelungi cât mai mult acest moment, pentru a face situaţia mult mai dramatică. Acesta e momentul în care realizez cât de idioată am fost să vin aici. Ştiam înainte de judecată şi stabilirea sentinţei că femeia era o bestie. Iar acum buticul ei este teritoriul interzis al unei vieţi pierdute. Ar putea foarte bine să fie încercuit cu bandă galbenă de avertizare şi marcat cu semnale roşii luminoase. Intrarea oprită!

— Ei, bine? mă întreabă din nou Cotoroanţa.

Nu mai sunt nici bogată şi nici populară. Câteodată am senzaţia că singurul lucru care a mai rămas din fata asta e mândria. Dar cardul – al cărui utilizator autorizat am fost – a fost distrus cu luni în urmă şi mă îndoiesc că am mai mult de zece dolari în buzunar.

O întreb cât costă brăţara.

— Trei sute cincizeci şi nouă, nouăzeci şi nouă, îmi spune ea.

O nebunie, nu-i aşa?

— Fără taxe incluse, nu se poate abţine ea să nu adauge.

Operaţiile estetice au estompat expresiile Toporiştii, dar sclipirea din ochii ei e ca neonul.

Verific şi descopăr că în portofelul meu sunt numai şapte bancnote de un dolar.

— Dacă nu plăteşti brăţara, mă tem că va trebui să chem poliţia, spune ea, ridicând receptorul la ureche.

— Vă rog să mă credeţi că a fost un accident, îi zic eu.

— Probabil că va trebui să lăsăm autorităţile să decidă, continuă ea. Sunt sigură că imaginile de la camerele de supraveghere video vor fi de folos.

Să fiu reţinută pentru furt din magazin nu va fi cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla – nici măcar pe departe – şi, totuşi, această idee mă îngrozeşte. Ca şi cum, dacă voi fi luată la secţia de poliţie, acest lucru va dovedi cât de mult am decăzut o speranţă de recuperare.

Trebuie să recunosc, îmi trece prin cap să implor mila acestei femei. Aş putea să mă arunc la podea şi să mă târăsc în patru labe în faţa ei, ca un câine. Dar un astfel de gest ar oferi acestui oraş exact ceea ce vrea. Ei vor să stau în genunchi, ca să poată să mă lovească în faţă cu picioarele.

Îmi trece prin minte să fug. Adam e chiar în faţa magazinului, lenevind în maşina lui stupidă. Lucrurile au fost cam tensionate între noi de la Halloween, dar s-ar putea să-i placă de fapt ideea de a fi şansa mea de scăpare. Dar asta e doar o fantezie stupidă.

Mi-o imaginez pe mama venind să mă ia de la secţia de poliţie. Ar afla toată lumea, dar toţi ştiu deja cele mai urâte lucruri despre noi.

Familia noastră a ars complet cu luni în urmă, așa că un chibrit în plus nu ar schimba nimic.

Așadar sunt condamnată. Dar dacă Cotoroanța are de gând să mă umilească, o voi face să sufere.

— În regulă, îi spun eu, nu ai decât să chemi poliția, față de plastic și de coiot ce ești...

Și nu am mai apucat să termin ceea ce sunt sigură că ar fi fost o catastrofă de proporții mondiale, pentru că, în acel moment, de nicăieri, am auzit pe cineva spunând:

— O să plătesc eu, doamnă Sackett.

Mă întorc și-l văd pe Nate McHale în prag.

Cotoroanța se holbează la Nate, se întoarce spre mine și apoi se întoarce din nou spre Nate, de parcă faptul că ne aflăm amândoi în magazinul ei în același timp ar contrazice vreo lege elementară a fizicii.

Nu e ușor să eviți pe cineva într-un oraș atât de mic ca Lake. Mai ales când ai fost colegă trei ani cu acel tip. Și, totuși, am reușit să-l evit de la Halloween încoace.

Acest jurnal trebuie să fie ceea ce vreau eu, nu-i așa? Griji și coșmaruri, și vise, și toate celelalte prostii din viața unei adolescente. Ei, bine, să-i distrug acel Halloween lui Nate a fost pentru mine un obiectiv principal pe termen scurt. Accept să fiu numită meschină. Ar fi aproape un compliment și nu am mai primit un compliment de săptămâni bune.

De la Halloween, eu și Nate ne-am jucat luni întregi. Un sport fără reguli. După ce i-am spart fereastra de la dormitor cu încă o minge de baseball, am înțeles că Nate nu putea rezista tentației unei năzbâtii tradiționale de Halloween. Așa că am făcut casa prea tentantă pentru el și m-am ascuns în spatele unui copac, cu un telefon în mână.

Au pulverizat peste tot cremă de ras, au împroșcat totul cu pastă de dinți, au aruncat cu ouă. Probabil că era o vreme prea umedă pentru hârtia igienică. Știu că face toate astea ca să mă răzbune, dar în timp ce urmăresc farsa lui nu simt nimic. Acea căsuță de cărămidă este locul în care dorm, dar nu e casa mea. Casa mea e distrusă. Bucăți din ea sunt împrăștiate între Lake și Ogdensburg.

Acolo au fost mama și gemenele de Halloween. L-au vizitat pe tata. Încă se mai duc să-l viziteze, din două în două săptămâni, dar mă întreb cât va mai continua această situație. Am fost și eu la el de două ori.

Îmi amintesc cum l-au pescuit din apă pe frățiorul lui Nate, care plutea la suprafață. Purta un tricou polo roșu și pantaloni scurți kaki.

Plutea acolo, legănat de valuri, cu faţa în jos, ca o păpuşă. Tata nu era arestat pe atunci, dar avea să fie în scurt timp. Nu poţi să-l arunci de pe stâncă pe prietenul şefului poliţiei împreună cu toată familia lui şi să scapi atât de uşor. Nu după ce ai burta plină de Bloody Mary şi o concentraţie de alcool în sânge de două ori mai mare decât limita admisă. Dacă mama nu ar fi rămas acasă cu copiii, ea ar fi condus. Dacă eu aş fi luat un B+ la limba engleză în loc de A, poate că tata nu m-ar fi scos în oraş pentru o gustare, de la bun început.

Eram la trei metri de Nate când el a spus poliţiei despre mingea de baseball care se înţepenise sub frâna maşinii. A zis că era numai vina lui... aşa a spus! Această problemă s-a discutat la proces, dar bietul băiat orfan era singurul care conta pentru ceilalţi.

Oricum, iată că Nate e foarte concentrat în timp ce aruncă ouă spre casă când formez numărul lui Adam. Îl las să sune doar de două ori înainte să închid. Acesta este semnalul. Cred că am să aprind şi o ţigară. Nate sigur o va vedea, dar trebuie să-mi fac intrarea la un moment dat, aşa că o fac.

Tom şi Johnny fug, dar Nate rămâne.

Noi doi, singuri. A trecut multă vreme.

— Eşti fericit? îl întreb eu. Asta ai vrut?

Ouăle, pasta de dinţi şi crema de ras te fac să te simţi ca un bărbat care deţine controlul? Banii aceia pe care i-ai obţinut de la familia mea pot umple fisurile din braţul tău rupt şi găurile din arborele tău genealogic? Te simţi mai bine, ştiind că eşti fiul de aur al oraşului, iar eu sunt cea mai detestată fiică a lui? De fapt nu spun toate aceste lucruri, dar îmi doresc să le fi spus.

Este o expresie ciudată pe chipul lui, dar înainte ca el să poată spune ceva, Adam şi ceilalţi aleargă spre el. Masculul Alfa şi prostii de acest gen.

Adam e pe punctul de a-i trage un pumn în cap când Nate schiţează un zâmbet. Ştiu că nu sună normal, dar în acest moment pare cel mai revoltător gest pe care poate să-l facă. Lumina de la garaj surprinde albastrul ochilor să-i şi îi face pielea să strălucească. Nate zâmbeşte, dar dincolo de asta disting o expresie mult prea matură pentru chipul lui.

Ochii aceia. Chipul acela. Tristeţea din spatele lui. Nate a fost întotdeauna drăguţ, dar în acest moment realizez că e superb.

Nici măcar nu mai ştiu ce se petrece în secunda următoare. Tom şi Johnny apar de nicăieri, apoi Adam e la pământ, cu capul însângerat. Unii fug, alţii strigă, apoi ne trezim îngrămădiţi în maşina lui Adam,

gonind pe urmele băieţilor.

Ne clătinăm când maşina urcă pe bordura trotuarului. Toţi strigăm „După ei", dar îmi dau seama după sunetul vocii mele că nu vorbesc serios. Şi în acest moment înţeleg că nu mai vreau asta.

Să-l tachinez pe Nate. El să mă hărţuiască pe mine.

Vechea noastră lume e în ruine. Nu mai este cale de întoarcere.

Băieţii au ţâşnit printre copaci, pentru că nu sunt idioţi şi nu ştiu ce vom face noi în continuare. Nici eu nu ştiu. Pot să-l îndrum pe Adam într-o anumită direcţie, dar cine ştie cât de departe va ajunge. Va alerga după băieţi? Îi va lovi cu Mustangul, strivindu-i între amortizor şi trunchiul unui copac?

Sunt fericită?

Următorul lucru pe care-l simt este că Adam mă scutură ca să-mi revin, şi văd că ne-am oprit în faţa unui gard. Nate este doar o licărire în lumina farurilor. Adam întreabă dacă ar trebui să-i urmărească mai departe, iar eu ezit. Ce greşeală stupidă.

Adam are un nas de prădător şi simte imediat vulnerabilitatea cuiva şi, aşa cum stă lângă mine, aproape că-l aud adulmecând. Se strâmbă la mine, deschide portiera şi o ia la fugă pe urmele băieţilor.

Aşadar, recunosc, de atunci relaţia dintre mine şi Adam a început să scârţâie.

Dar, să revin la butic. Odată ce Cotoroanţa îl vede pe Nate în uşă şi se adună destul încât să-şi bage ochii înapoi în orbite, îl salută şi îl întreabă dacă-l poate ajuta cu ceva.

Nate îi spune că se află acolo pentru a ridica o comandă de vase din sticlă pentru bunica lui.

Mi se pare o nebunie să-l aud conversând normal, aşa cum face în fiecare zi. Vorbind despre vase din sticlă. Gulerul gecii lui e ridicat şi faţa îi este rozalie din cauza frigului. Părul lui negru e vâlvoi din cauza vântului.

Nate spune ceea ce trebuie exact aşa cum trebuie, dar fiind atât de aproape de el, constat că ochii lui nu exprimă nimic. Are ceva ce-mi aminteşte de păpuşa unui ventriloc. Chipul acela calm nu e el, ci doar ceea ce vrea să pară, cred eu. Nici vocea politicoasă nu e sinceră. Cum ar putea fi? Cum poate scoate alt sunet în afară de urlete?

În spatele ambulanţei, în aprilie, am văzut un băiat distrus în toate felurile în care poate fi distrusă o persoană, aşa că mă întreb cine este cel din faţa mea?

Cotoroanţa ştie despre ce comandă este vorba, aşa că pleacă de la tejghea ca să-i aducă pachetul. Spune şi alte lucruri care lasă impresia

că flirtează cu el, ceea ce e prea dezgustător şi nepotrivit pentru a putea fi descris în cuvinte.

În timp ce Nate se întoarce să o urmeze pe Cotoroanţă, privirea lui o întâlneşte pe a mea. Uitându-mă în ochii lui reci ca gheaţa pot înţelege măcar că el este acolo. Că mă ajută, într-un fel. Că aproape îmi zâmbeşte. Atenţia Cotoroanţei fiind distrasă, nimic nu mă opreşte să ies pe uşă. Vreau să spun, ar trebui să aştept aici să fiu arestată? Dar dacă plec nu rezolv nimic. Greystone Lake e un oraş prea mic. O maşină a poliţiei va ajunge probabil la mine acasă înaintea mea.

Nu am observat niciodată înainte de accident, dar acest oraş e un loc din care rareori poate scăpa cineva.

Nate se întoarce cu o cutie care scoate clinchete cristaline, ca o petrecere de Anul Nou la miezul nopţii.

Doamna Sackett îi spune lui Nate să trimită factura la Union, îi urează să aibă o zi bună şi îl roagă să o salute pe bunica lui din partea ei.

Îmi amintesc restul cuvânt cu cuvânt, aşa cum îmi amintesc fiecare inflexiune a vocii lui şi fiecare zvâcnet al buzelor sale.

— Am să cumpăr, de asemenea, şi brăţara aceea, spune Nate. Pune cutia jos, astfel încât să poată ajunge la buzunar.

— Oh, nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta, zice Cotoroanţa.

Şi îmi aruncă o privire, roşeaţa obrajilor ei devenind vizibilă pe sub pudra bronzantă, fondul de ten şi spray-ul autobronzant.

— Pare destul de important. Zâmbetul lui e ca soarele la amiază, însă ochii îi sunt la fel de reci ca apa lacului. Nate ridică brăţara de pe tejghea şi o cântăreşte în palmă. Încerc să nu mă zgâiesc la el, dar nu mă pot abţine. E darul perfect de Crăciun pentru bunica mea, zice el şi scoate un card de credit din portofel.

— Pentru Bea? întreabă Cotoroanţa. Probabil ar prefera ceva mai simplu.

— Mulţi oameni nu ştiu ce vor până ce nu primesc acel lucru. Chipul lui străluceşte cu o expresie pe care nu am mai văzut-o înainte. Pare ceva ce nu poţi măsura sau reprezenta. Are propria magie. Dacă aţi putea să o împachetaţi într-un ambalaj festiv ar fi grozav.

Cotoroanţa ar fi putut refuza pe oricine altcineva, dar Nate McHale nu e oricine. Tata ştie cel mai bine acest lucru.

Femeia înregistrează vânzarea la casa de marcat şi Nate semnează bonul ca pe o foaie de prezenţă. Bum, patru sute de dolari. Eu ar trebui să fiu recunoscătoare, dar sunt furioasă, într-un fel.

Nate îşi adună lucrurile, iar eu nu pot decide ce ar trebui să fac în

continuare. Dacă ies din butic împreună cu el, se va aştepta să-i spun ceva. Să-i mulţumesc. Dar să rămân singură cu Cotoroanţa e periculos. Dacă se răzgândeşte şi cheamă poliţia, nu voi putea face nimic să o opresc.

Nate îi mulţumeşte Cotoroanţei ca un gentleman din romanele lui Austen şi se întoarce să plece fără să mai spună vreun cuvânt. Mă trezesc cât urmez.

— Domnişoară, strigă Cotoroanţa din spatele tejghelei. Uşa se închide în urma lui Nate, iar eu îmi simt deja gura crispându-se într-un rictus infernal Faţa ei ca o mască de ipsos poartă o expresie perplexă. Dacă mai vii aici, o să chem poliţia.

Ies din magazin cât pot de repede. Fac un efort să nu trântesc uşa ori să ridic pumnii către cer şi să urlu, eliberându-mă de toată furia aceea clocotitoare care mă mistuie pe dinăuntru.

Nate stă într-o parte, lângă uşă şi caută ceva în buzunarul hainei. Realizez că nu se aşteaptă să-i spun nici măcar un singur cuvânt. Mulţumirile mele ar însemna de fapt că îmi cer scuze.

Îşi trage un fes roşu peste urechi şi ridică privirea spre nori. Pentru o clipă, ochii lui oglindesc cerul lipsit de culoare, iar eu înţeleg că acest băiat nu mai aparţine acestei lumi.

— Cred că vei încerca să-mi dai acea brăţară.

Simţisem un puternic imbold de a spune ceva, iar aceste cuvinte erau singurele care mi-au ieşit de pe buze.

— Ai detesta asta, nu-i aşa?

Acestea sunt primele cuvinte pe care mi le-a adresat din aprilie încoace. Nici măcar nu se uită la mine.

Se apleacă pentru a ridica de jos cutia cu sticlărie. E mai puternic decât pare. Încerc să găsesc în minte altceva ce i-aş putea spune, dar nu reuşesc. Sunt singură cu Nate McHale, fără niciun avantaj în faţa lui şi datoare vândută, dar, dintr-un anumit motiv, simt că nu vreau să se mai sfârşească acest moment.

În nopţile mele fără somn şi în plimbările mele singuratice mă gândeam la un milion de lucruri pe care i le-aş fi putut spune. Lucruri pe care voiam să le aflu de la el. Altele pe care voiam să i le spun. Lucruri pe care voiam să i le cer. Acum toate sunt departe, uitate. Poate chiar pentru asta e făcut acest jurnal.

Cuvintele şi furia mea erau acolo cu o secundă în urmă. Nu ştiu unde au dispărut. El se îndepărtează, îl privesc cum dispare după un colţ de stradă.

Dar nu sunt singură.

Simt cum mă sfredelește o privire în tâmplă. Privesc spre cealaltă parte a străzii mohorâte și îl văd pe Adam uitându-se la mine prin fereastra deschisă a Mustangului său negru.

Mă încrunt din nou și încerc să redescopăr persoana care am fost. Furioasă, amenințătoare și chiar nemiloasă câteodată. Întind bărbia spre Adam. Orice în afară de furie sau ceva asemănător cu aceasta ar putea la fel de bine să însemne slăbiciune.

Verific traficul înainte să traversez strada și în acel moment aud mugetul motorului. Sunt sigură că uimirea se citea cu ușurință pe fața mea. Adam țâșnește cu mașina din locul în care așteptase și o ia de-a curmezișul peste alei, tăind o curbă la numai câțiva centimetri de mine. Anvelopele scrâșnesc pe asfalt atunci când calcă accelerația. Mirosul de cauciuc ars se răspândește în aer în timp ce Mustangul se îndepărtează în viteză.

Ceea ce încerc să spun este că ultimele două luni mi s-au părut cumplite. Absolut cumplite. Dar văzându-l pe Adam plecând în acest fel cu mașina, mi-am dat seama că situația poate deveni mult mai gravă.

STRIGOII

III

În timp ce spăla vasele de la micul dejun, Nate privi pe fereastră. Era încă o dimineață gri. Un cer cenușiu străpuns de niște copaci uscați. Peluze cu iarbă moartă, pătate din loc în loc de frunze putrede. Dezolarea lunii decembrie lipsită de consolarea zăpezii.

În spatele lui, auzi robotul telefonic semnalând un mesaj. Probabil că nu auzise telefonul sunând. Ridică receptorul în timp ce robotul telefonic recita numărul lor.

— Omule, trebuie să deschizi calculatorul, îi zise Johnny.

— Ce este?

Nate își masă brațul rănit. Îl duruse tot weekendul. Presiunea atmosferică scăzută nu era bună pentru brațul lui, iar cerul fusese încărcat de nori zile întregi.

— Asta o să-ți schimbe viața.

Începu să urce scările în timp ce semnalul sonor al robotului îl anunța că

mai avea un apel.

— Mă mai sună cineva.

— Probabil că e Tom.

Nate înţelese atunci. Durerea din braţul lui rezona cu vremea, iar vântul aducea o schimbare.

— Ce se petrece?

Se duse repede la calculatorul său.

— Pozele fac cât o mie de cuvinte. Trebuie să-ţi verifici e-mailul.

— Lucrez la asta. Ce-ar fi să-mi dai un indiciu?

— Pfui! Vrei să stric totul? Haide, omule!

— Modemul abia se configurează.

— Mda, îmi închipui că nu ai un delfin pe moarte în camera ta. Există pe planeta asta ceva mai enervant decât acel sunet?

— Îmi vine un singur lucru în minte.

— Nu ai reuşit încă să-l deschizi?

— E-mailul se încarcă.

— Dar acum?

— Omule, taci odată! În regulă, am intrat.

Nate primise treizeci de mesaje de când îşi verificase căsuţa electronică în acea dimineaţă.

— Îl vezi? întrebă Johnny.

Aproape toate mesajele aveau acelaşi titlu: *FWD: Ghici cine e din nou pe piaţă?*

— Deschide-l! îl îndemnă Johnny. Şi pregăteşte-te să-ţi aduni limba de pe podea.

O serie de fotografii erau ataşate la capătul unui lung şir de mesaje. Îl deschise pe primul.

Era pieptul gol al unei fete. În imagine era surprins corpul ei de la talie şi până la bărbie. Braţul drept era trecut peste sânul stâng, dar celălalt sân îi era complet expus. Sânii fetei erau mai mici decât cei pe care te aşteptai să-i găseşti pe internet. Imaginea era mai mult artistică, decât erotică. Nu era deloc un tip de pornografie obişnuit.

— În regulă... zise Nate.

Verifică dintr-o privire numele din dreptul celorlalte mesaje şi le recunoscu pe majoritatea ca fiind de la şcoală.

— Continuă, zise Johnny.

Următoarea fotografie era tăiată pentru a prezenta un singur sfârc şi jumătatea de jos a profilului unei fete.

— Mai eşti acolo, amice? întrebă Johnny.

Ultima imagine era din spate. Doar forma unduioasă a şoldurilor ei şi

umbra unui sân erau vizibile aici, dar profilul era la fel de inconfundabil ca şi strălucirea părului roşcat care cădea ca o cascadă în jurul umerilor ei.

— Poate că e modificată în Photoshop, zise Nate.

— Nici vorbă, omule. E un material autentic. Lucy Bennett a ajuns virală pe internet.

Nate derulă în jos pagina mesajului iniţial şi văzu că fotografiile veniseră direct de la Adam Decker. Alături de imagini, bătăuşul cel blond trimisese prietenilor să-i acest mesaj: „Aşa este, băieţi, sunt un bărbat liber din nou, aşa că va fi ceva competiţie acum. Credeţi că voi găsi ceva mai bun decât această ultimă bucăţică? Start joc!"

E-mailul fusese trimis cu o noapte în urmă.

— Adam a făcut asta? întrebă Nate. Fu iritat să sesizeze surprinderea din propria voce. Nimic nu-l mai putea şoca. Fusese foarte atent la Adam Decker după Halloween şi ştia de ce era capabil mătăhălosul adolescent. Aflase că pentru a fi un adevărat bătăuş era nevoie de o abilitate specială, dincolo de forţa fizică şi de dorinţa de a o utiliza. Era nevoie de o cruzime implacabilă şi de convingerea că nu exista nicio limită care nu putea fi trecută.

— Mda, zise Johnny, iar prietenii lui au trimis mai departe mesajul altora, care l-au dat mai departe, la rândul lor. Şi vreo douăzeci de oameni mi l-au trimis mie.

Nate auzi din nou semnalul de apel în aşteptare.

— Nu i se putea întâmpla asta unei fete mai frumoase ca ea, nu-i aşa?

În vocea lui Johnny se putea sesiza entuziasmul. Era ca şi cum romanii ar fi aclamat în Colosseum în timp ce oameni la fel ca ei erau tăiaţi în bucăţi pe nisipul însângerat din arenă.

— Mai am un apel.

— Hai, nu închide, zise Johnny. Vreau să spun, înţeleg de ce e supărată, dar arată nemaipomenit. Cred că are nişte al naibii de grozave...

Nate răspunse celuilalt apel.

— Ai văzut? întrebă Tom.

— Mda.

— Speram să te anunţ eu primul. Am primit poze cu ea pe e-mail. Şi ce poze. Nu ştiam cum te vei simţi tu după asta.

— Eu? Sunt în regulă, dar...

— Cum?

— Adam. I-a făcut asta propriei iubite.

— Mă cam îndoiesc că vor mai merge împreună la Balul Iernii, nu crezi?

— Dar nu crezi că a avut destule necazuri?

Înainte de Halloween, Nate profitase de orice ocazie ca să o atace pe Lucy. Înţelegea acum că nu meritase asta, iar acesta era unul dintre motivele

pentru care încercase să se revanşeze faţă de ea, la butic, cu o zi în urmă. O oprise pe doamna Sackett să cheme poliţia pentru Lucy. Erau chit acum.

— Ei, bine, nu se compară cu ce ai suferit tu. În comparaţie cu tine, ea e abia...

— Opreşte-te! zise Nate. Nu o compara cu *mine.* Încearcă să o compari cu orice altă persoană din oraş. Cu orice altă persoană pe care *ai cunoscut-o vreodată.* Cine altcineva are un tată în închisoare? Cine altcineva şi-a pierdut toţi prietenii şi toţi banii? Se mai simte altcineva complet singur tot timpul şi tocmai când se simte atât de singur, constată că lucrurile nu puteau să meargă mai rău de atât?

— În regulă, bine, zise Tom. E un lucru al naibii de neplăcut. Ai dreptate. E îngrozitor pentru ea. Nu aş dori asta nimănui.

— Oamenii ca Adam vor răni pe oricine, ştiind că vor scăpa basma curată, şi vor face asta doar pentru că pot. Şi i-a făcut asta propriei iubite. Asta se numeşte trădare. Una e ca universul să conspire împotriva ta, dar ca oamenii să-şi facă rău unul altuia... să le facă rău celor care aveau încredere în ei? Adam nu poate scăpa atât de uşor, adăugă Nate.

Nate se zgâia la tavanul dormitorului său în timp ce în mintea lui se derula un scenariu distructiv. Şi-l imagina pe Adam Decker fiind urmărit în josul bulevardului Strand de nişte maşini de treierat cu lame rotative, legat cu un cablu de o barcă cu motor, care-l trăgea pe suprafaţa rece ca gheaţa a lacului ca pe o piatră săltăreaţă, sau înconjurat de oamenii din oraş pe plaja de sub stânci, în timp ce aceştia azvârleau cu pietre în el.

Nate lăsase deschis e-mailul, iar sunetul care avertiza că primise un nou mesaj îl făcu să revină din nou la suprafaţă după ce fusese atâta timp cufundat în furnalul minţii sale.

E-mailul era de la Tom; *Mi-a venit o idee. Camera 241*, *HS. 3:00.*

Îi trimisese e-mailul şi lui Johnny.

Era duminică, dar Nate era sigur că unele dintre intrările în şcoală aveau să fie descuiate. Mai erau doar câteva zile până la noaptea de deschidere pentru spectacolul organizat de elevi sub titlul *Oraşul Nostru*, iar el bănuia că sala de spectacole era plină de muncitori care ciocăneau de zor şi de miros de vopsea proaspătă.

Se îndoia că ideea lui Tom avea să-i potolească apetitul pentru distrugere, dar putea fi un început. Când îmbrăcă haina, în gândurile lui dansau lame ascuţite şi frânghii, şi flăcări.

Liceul din Greystone Lake era o construcţie neoclasică impunătoare, ce se înălţa deasupra clădirilor învecinate. Nate se afla la o stradă distanţă când Johnny şi Owen traversară şi ajunseră în faţa lui.

— Nate, Regele Răzbunător în persoană, strigă Johnny când îl văzu. O era

în apropiere, aşa că l-am luat cu mine.

Nate îi făcu un semn din cap lui Owen. Băiatul masiv nu era chiar unul de-al lor, dar demonstrase că putea fi de încredere.

După ce Johnny le arătase de Halloween spatele său învineţit, Nate promisese că aveau să-l pedepsească pe domnul Vanhouten. Furtuna aceea fusese acoperirea perfectă pentru planul lui. Atunci când plecaseră pe furiş de la debarcader, străzile oraşului erau goale, excepţie făcând doar vâjâitul vântului printre milioanele de frunze ude. Ploaia le biciuise feţele în timp ce se apropiaseră de chei, acolo unde tatăl lui Johnny îşi ţinea ancorată minunata sa barcă cu pânze, *Pharaoh*[7].

Tăiaseră parâma care ţinea ambarcaţiunea la dana de acostare, iar vântul făcuse restul. Carena sa împotmolită fusese descoperită tocmai pe insula Blind Down două zile mai târziu. Lacul dă înapoi ceea ce ia. Barca era o pierdere neînsemnată pentru domnul Vanhouten, dar Johnny fusese în al nouălea cer după această întâmplare.

Deşi domnul Vanhouten dădea vina pe furtună şi pe supraveghetorul de la docuri, Johnny ştia adevărul. Se bucurase de beţia răzbunării fără să trebuiască să suporte mahmureala consecinţelor. Nate se simţise satisfăcut să distrugă ambarcaţiunea, deşi într-un mod mult mai complex. Furia din sufletul lui trebuia să se reverse asupra cuiva. Atât de multe lucruri în lumea aceea o meritau.

Owen îi însoţise înapoi de Halloween, iar ei mai ieşiseră cu el de câteva ori de atunci. Nate intenţionase să o pedepsească pe doamna Liffey, mama lui Owen, în timpul următoarei furtuni de proporţii, dar e-mailul din acea dimineaţă îl pusese pe Adam Decker în capul listei sale.

— Ai idee ce pune la cale Tommy? îl întrebă Johnny. Nu-i stă în fire să stârnească zâzanie.

Nate însuşi fusese încântat de entuziasmul lui Tom. În dimineaţa aceea, se părea că prietenul lui nu înţelesese de ce voia Nate să o protejeze pe Lucy de Adam. Nici măcar Nate nu era sigur că înţelesese pe deplin despre ce era vorba.

— Crezi că are vreo legătură cu faptul că Adam a trimis pozele acelea cu Lucy Bennett? întrebă Owen. Pentru că eu aveam impresia că nici nouă nu ne place Lucy.

— Adam e duşmanul nostru, O, zise Johnny. Îţi aminteşti Halloweenul?

Sala 214 era în aripa de ştiinţe a şcolii. Fiecare clasă de acolo avea mese hexagonale prevăzute cu chiuvete şi racorduri destinate arzătoarelor Bunsen. Plăcuţe de avertizare erau agăţate lângă uşi, acestea conţinând

[7] Faraonul (n.tr.).

reguli de securitate pentru laboratoare.

Nate intră primul în laborator şi rămase nedumerit la vederea lui Tom, care stătea ghemuit într-un colţ. Apoi îi văzu pe Adam şi pe prietenul acestuia cu faţa ca iahnia de fasole cocoţaţi pe o masă de laborator, şi înţelese. Cel mai masiv şi îndesat dintre cei doi lingăi ai lui Adam apăru de undeva din spate pentru a-i obliga pe ceilalţi băieţi să intre în laborator. Îndesatul trânti uşa în urma lui. După ce uşa se închise, presiunea din încăpere se schimbă brusc. Bâzâitul sistemului de ventilaţie păru să se amplifice.

— Salut, Nate! zise Adam. Ce mai faci? Adam avea un zâmbet relaxat, dar ochii lui erau necruţători. Atât el, cât şi Fasolea băteau cu nişte beţe de lacrosse în bancul de lucru din laborator în ritmul unei melodii pe care doar ei păreau să o audă.

— Nu vrem probleme, zise Nate.

De fapt, tocmai pentru asta venise acolo. Doar că nu prevăzuse o astfel de situaţie.

— Ei, bine, oricum vei avea probleme, McHale.

Nate şi prietenii săi îi depăşeau numeric pe băieţii mai mari, însă aceştia aveau beţe de lacrosse şi trupuri vânjoase.

— E ciudat cum evoluează lucrurile, continuă Adam. Tocmai mă gândeam că am cam întârziat cu plata acelei datorii de Halloween, când am dat din întâmplare peste amicul tău de aici. Făcu semn spre Tom.

— Au vrut parola mea de e-mail, zise Tom. Nu ştiam de ce.

Tom arăta jalnic. Un firicel de sânge i se prelingea pe buza inferioară.

— Lucy a fost cea pe care am vrut să mă răzbun, zise Nate. Întreaga planetă a primit pe e-mail mesajul tău de despărţire. Deci, ce urmăreşti?

— Amicul meu îşi aminteşte acea lovitură în cap pe care a primit-o, zise Fasolea.

— Am avut nevoie de copci. Tu ai avut copci, McHale. Nu e amuzant deloc, zise Adam. În afară de asta, târfa aceea e motivul pentru care mă aflu aici. V-am văzut ieri în faţa magazinului acelei babe. V-am văzut pe tine şi pe ea. Pufni, clătinând din cap. Cred că mi-a făcut-o, nu-i aşa? Oricum, am reputaţia că nu las nicio femeie nesatisfăcută, aşa că iată-ne.

Tom se întoarse spre Nate cu o expresie perplexă întipărită pe faţă. Avea o mulţime de întrebări, dar Nate nu găsea răspuns pentru niciuna. Era într-adevăr ceva între el şi Lucy, dar nu vreun soi de idilă, aşa cum îşi imagina el. Însă siguranţa lui Adam – chiar dacă nu era trâmbiţată – era tot ce conta în acel moment. Ideea esenţială era că Adam trimisese prin e-mail acele poze din cauza lui Nate.

— Eşti la fel de prost cum pari, nu-i aşa? zise Nate.

Johnny icni, iar Fasolea clătină din cap.

— Un tip spiritual cu remarci spirituale, spuse Adam. Supraviețuitorul din Lake are o ultimă dorință înainte de moarte. Eşti un elev eminent, nu-i aşa, McHale? Să fie asta o *ironie*?

— Doar tu şi cu mine, Adam. Lasă-i pe prietenii mei să plece.

Adam clătină din cap.

— Nu tu eşti cel din cauza căruia am avut nevoie de copci. Respect totuşi efortul tău.

Voiau să se bată şi nimic nu avea să le schimbe intenţiile. Băieţii mai tineri păreau probabil o pradă uşoară, însă Nate ştia ceva ce Adam şi prietenii lui nu ştiau. Nu era sigur când realizase prima dată acest lucru, dar înţelegea acum că ambii băieţi de pe bancheta din spate a Passatului muriseră în acea zi însorită de aprilie. Cel care se trezise pe acele pietre cu braţul zdrobit şi coastele rupte era altcineva. În afara timpului şi spaţiului. Poate chiar în afara raţiunii sale.

— Acesta e doar începutul, McHale.

— Mda, zise Fasolea. Ne-a rămas un semestru întreg ca să ne putem lua revanşa până la absolvire.

— Probabil chiar mai mult, în cazul vostru, zise Nate.

Adam şi îndesatul izbucniră în râs, în timp ce faţa lui Fasole se făcu stacojie.

— Vrei să repeţi ce-ai spus?

Fasole nu reuşea să imite tonul ameninţător al lui Adam.

— După ce că eşti prost, mai eşti şi surd pe deasupra? întrebă Nate. Dumnezeule!

Fasole îl apucă pe Nate de pieptul cămăşii într-o clipă.

— Vezi, cred că înţelegi acum, McHale, zise Adam. Ar fi trebuit să te gândeşti mai bine atunci, de Halloween. Acea scufundare în lac te-a afectat rău de tot, nu-i aşa? spuse el râzând.

— Faptul că te preocupă sănătatea mea mentală e cu adevărat înduioşător.

— Văd că vrei cu tot dinadinsul să dai de necaz. Vrei să-ţi rupem toate oasele. Aşa că întrebarea este: cum poţi răni cu adevărat pe cineva căruia îi place durerea?

Pentru prima dată de când intrase în laborator, Nate simţi fiorul unei senzaţii asemănătoare cu îngrijorarea. Dintr-odată, Adam nu mai părea atât de prost.

— Mă auzi? întrebă Adam. Te-am întrebat cum poţi răni cu adevărat pe cineva căruia durerea îi face plăcere?

Adam ridică bâtul său de lacrosse şi aplică o lovitură zdravănă în

stomacul lui Tom. Acesta icni şi se prăbuşi pe pardoseală.

Nate făcu un pas către Tom, dar se opri, pentru că ştia că tocmai asta urmărea Adam. Dacă Nate arăta că-i păsa de prietenii lui, cu atât mai mult aveau să sufere aceştia.

Fasole alese acest moment pentru a împunge burta lui Nate cu vârful bâtului său de lacrosse, apoi îl răsuci pentru a-l lovi în obraz pe Nate. Puterea loviturii îl făcu să se clatine. Pentru o clipă, nu văzu decât puncte luminoase în faţa ochilor. Fasole îl lovi cu bâtul în spate, făcându-l pe Nate să cadă în genunchi.

— Vă credeţi duri că-i bateţi pe băieţii mai mici decât voi, interveni Owen.

— Mai taci, grăsane! îl repezi Adam.

Vederea lui Nate se limpezi şi încercă să tragă aer în piept. În timp ce stătea ghemuit pe podea, o umbră căzu asupra lui. Cineva îi trase un şut în coaste.

— Asta e tot ce poţi, McHale? întrebă Fasole. După tot acel discurs măreţ?

Nate se învârti brusc pe călcâie, izbindu-l pe Fasole în nas cu creştetul capului. Se auzi un trosnet vag. Fasole scăpă bâtul de lacrosse şi îşi acoperi faţa cu mâinile, dar Nate nu-i dădu timp să-şi revină, îi mai trase un cap băiatului mai mare, iar de această dată rezultatul fu o rană însângerată. Fasole scoase un urlet, împleticindu-se şi căzând peste o vitrină de sticlă, cu rafturi.

Apoi totul păru să se deruleze într-o clipă. Prietenii şi duşmanii se repeziră unii la alţii într-o încăierare animalică, fără cuvinte.

Johnny începu un dans violent cu îndesatul.

Owen se repezi la Fasole.

Tom se ridică din locul în care căzuse.

Fasole vomită pe pardoseală.

Distras de spontaneitatea încăierării şi dezorientat din cauza loviturilor cu capul pe care le administrase, Nate scăpase din vedere ceea ce era chiar în faţa lui.

Adam îl lovi cu bâtul lui de lacrosse, făcându-l să se izbească de masă. Nate căzu peste un set de eprubete şi pahare de laborator, trimiţându-le pe toate pe podea, unde acestea se dezintegrară cu zgomot într-un nor de cioburi.

Masivul adolescent îl surprinse din nou pe Nate cu o lovitură puternică peste celălalt obraz. Nate detectă imediat o strategie în felul în care lovea Adam. Avea să-l lovească pe Nate pe partea stângă pentru a-l face să se mişte spre dreapta. Îl izbise pe Nate în cap pentru ca să-l poată lovi apoi cu sălbăticie în faţă. Nate realiză că Adam urmărea să-l împingă spre colţul laboratorului, în care se aflau duşurile de urgenţă, de unde nu mai avea nicio

şansă de scăpare.

O lovitură cu bâtul în coaste. Un genunchi în stomac. Un pumn în rinichi. Nate ştia că trebuia să acţioneze cumva cât mai putea.

Încercă să-şi învingă durerea şi făcu un salt pentru a apuca un scaun de laborator pe care să-l arunce spre Adam. Pentru o clipă, bâtul de lacrosse rămase blocat între picioarele scaunului. În timp ce Adam încerca să-şi recupereze bâtul pentru a-l ataca din nou, Nate profită de ocazie şi se repezi spre un al doilea scaun, pe care îl lansă spre capul lui Adam cu toată puterea de care era în stare.

Îşi folosise întreaga greutate a corpului pentru a arunca scaunul, iar forţa impactului îl trimise la podea. Adam i se alătură o clipă mai târziu. Cu ochii daţi peste cap şi tâmpla însângerată, absolut inert.

Bătaia dintre Nate şi Adam nu ţinuse mai mult de un minut, dar în tot acest timp laboratorul se transformase. Cioburi de sticlă sclipeau peste tot pe pardoseală, alături de bucăţi de modele moleculare distruse şi fragmente de vitrine sparte. Îndesatul alunecă în voma lui Fasole şi se prăbuşi peste sticlele cu substanţe chimice care se vărsaseră din dulapul stricat.

Avertismentele de pe pereţii încăperii erau îndreptăţite: un laborator era un loc periculos. Nate privi în jur la timp ca să-l vadă pe Tom făcându-şi de lucru cu un extinctor, şi un nor de vapori îi învălui în acelaşi moment pe îndesat şi pe Fasole. *Bună treabă*, *Tommy,* fu ultimul gând al lui Nate înainte de a simţi cum se clătina podeaua sub el. Aşa cum stătea întins, simţea duritatea dalelor de gresie.

În timp ce lumina din încăpere începea să pălească, observă o umbră care stătea în pragul uşii. Dar înainte de a putea articula un singur cuvânt, lumea se întunecă.

1 Decembrie

Mamă,

Sunt mândră de tine şi te iubesc, dar tocmai de aceea trebuie să plec.

Am crezut că pot să trec peste tot ceea ce s-a întâmplat cu tata şi cu prietenii mei, dar asta a fost înainte să aflu că acesta nu era sfârşitul. Lucrurile nu mai au cum să se mai îndrepte pentru mine. Înţeleg acum acest lucru. Toţi cei de aici vor să cad, şi nu voi face decât să vă trag după mine pe tine şi pe gemeni.

Ştiu că sună dramatic, dar îţi jur că m-am gândit mult la asta. Ştiu că nu te-ai atins de banii mei pentru studii. Facultatea nu este tocmai ceea ce-mi trebuie acum. Foloseşte-i pentru tine, pentru Tara şi James.

Meritaţi o gură de aer, iar eu vreau să vi-i dau. Măcar binele acesta să-l fac.

Nu vreau să-ţi faci griji pentru mine. Odată ce voi părăsi acest loc şi aceşti oameni, ştiu că o să-mi fie mai bine. Am nevoie de un nou început, atâta tot. Sau poate că încă nu ştiu exact ce am nevoie, dar ştiu că îmi trebuie ceva timp doar pentru mine ca să-mi dau seama. Totul va fi mai rău dacă voi amâna această decizie, mamă. Ştiu că tu vei spune că toate o să treacă şi că va fi bine, iar acesta este unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine, dar încearcă să priveşti lucrurile şi din punctul meu de vedere.

Acesta nu e un rămas-bun. În niciun caz, bine?

Vă iubesc pe tine, pe Tara şi pe James, şi îl iubesc şi pe tata. Le spui tu asta din partea mea? Te rog să le-o spui în fiecare zi, ca să nu uite nicio clipă acest lucru. Îmi pare rău că plec aşa, dar ştiu că e cea mai bună soluţie. Poţi să te înfurii pe mine, dar te rog să mă crezi că nu vei fi niciodată la fel de furioasă cum sunt eu pe propria mea persoană. Sper să mă ierţi. Îţi jur că acesta nu e un rămas-bun.

Cu dragoste.

Lucy

Şase

Nate nu mai purtase vechea lui haină de ploaie de paisprezece ani, dar oricum, un costum elegant nu s-ar fi potrivit mai bine. În timp ce se îmbrăca, se simţea ca un druid pregătindu-se pentru un ritual sacru. Şi era, într-un fel. Nicio sarcină nu era mai importantă decât protejarea celor pe care-i iubea.

Aşteptase ca bunica lui să se culce înainte să se aventureze afară. Când coborî treptele la parter, le evită pe cea de a treia şi pe cea de a şasea. Închise luminile din bucătărie şi ieşi pe uşa din spate direct în întunericul umed al nopţii.

Afară îşi lăsă ochii să se adapteze la întuneric.

Oraşul era pustiu. Nicio maşină, nicio voce. Singurele sunete proveneau de la ploaie şi de la foşnetul frunzelor ude pe ramurile de deasupra lui.

După accident, Nate îşi petrecuse câteodată nopţile ascultând aceşti copaci care erau legănaţi de vântul puternic ce bătea dinspre lac. Frunzele murmurau ca un stadion plin de oameni. Stătea întins între două rădăcini noduroase, închidea ochii şi încerca să găsească anumite semnificaţii în acele sunete. *Să fi fost şoapta lui Gabe? Să fi fost râsul mamei*?

Dar dacă existau într-adevăr mesaje care trebuiau auzite, acestea nu-i erau destinate lui.

Câteodată sunetele acelea îl alinau ca un cântec de leagăn, până ce adormea şi visa. În aceste vise, Nate alerga de-a lungul unui nesfârşit coridor întortocheat, undeva în adâncul clădirii Night Ship.

Podelele erau acoperite cu scânduri de lemn, la fel ca pereţii şi tavanul. Alerga, dar în acelaşi timp cădea, de parcă acel coridor ar fi devenit vertical la răstimpuri, ca puţul unei mine. Holul era pustiu, dar Nate nu era singur. Mai era cineva cu el, o umbră pe care o vedea întotdeauna doar cu coada ochiului – ori în faţă, ori în spatele lui, nu era prea sigur. În această urmărire, Nate nu putea să-şi dea seama dacă el era vânătorul sau prada.

Visul se termina întotdeauna în acelaşi fel. Picioarele lui începeau să plescăie când mergea prin apă, în timp ce lacul începea să umple treptat acel spaţiu. La început era uşor să meargă prin apa care inunda clădirea, dar, în scurt timp, scândurile începeau să cedeze, lăsând tot mai multă apă înăuntru. Apa lacului era atât de rece, încât îi ardea pielea. Presiunea greutăţii apei îi zdrobea toracele, strivindu-i plămânii.

Nate se trezea respirând precipitat, cu cămaşa leoarcă de sudoare, în timp ce bunica lui îl scutura de umăr. După felul în care îşi ţinea buzele ţuguiate, înţelegea că ţipase în somn.

— Eşti teafăr, îi şoptea ea.

Nu înţelegea niciodată dacă aceasta era o întrebare sau o constatare.

Nate nu mai avusese de ani întregi acel vis, dar numai faptul că-şi amintise de el îl făcu să transpire.

Curtea din spate era plină de frunze şi crenguţe rupte. Ploaia se înteţise şi vântul devenise mai puternic. Vârfurile copacilor dansau pe fundalul opac al cerului.

Înmormântarea lui Lucy e mâine, îşi spuse Nate, în timp ce tunetul se rostogolea zgomotos undeva în spatele munţilor.

Mâine, *Lucy va fi înmormântată.*

O înmormântăm pe Lucy mâine.

Indiferent cum ar fi formulat propoziţia, aceasta era o realitate cu care nu se putea obişnui.

Totul în curtea din spate arăta aşa cum ar fi trebuit, aşa că merse până în faţa casei. Felinare din fier forjat iluminau strada. Luminile acestora păreau suspendate în ploaie ca nişte globuri cu plasmă.

Cartierul era pustiu, iar oraşul părea adormit. Chiar dacă trecuseră atâţia ani, acest decor aprinse un fitil în sufletul lui Nate. Era una dintre acele nopţi perfecte. Dacă aceşti vandali erau la fel cum fuseseră odinioară Nate şi prietenii lui, el nu mai avea mult de aşteptat.

Se aşeză pe marginea unui zid scurt de cărămidă din spatele unei hortensii ramificate, de unde putea urmări strada fără să poată fi observat prea uşor.

Se scurseră mai întâi minute, apoi ore. În întuneric, Nate se gândea la Meg, la Livvy şi la felul în care stăteau probabil în paturile lor călduţe în timp ce afară întunericul vuia. Gândul îi zbură la mica Nia Kapur. Dar mai presus de toate se gândea la Lucy şi la faptul că tot ceea ce mai rămăsese din ea era acum într-o cuvă, aşteptând să fie ascunsă vederii pentru totdeauna.

În sfârşit, nişte mişcări ce nu aveau nicio legătură cu furtuna îi atraseră atenţia lui Nate către şosea. Două siluete se îndreptau spre el, evitând zonele iluminate din jurul felinarelor stradale. Una dintre siluete era înaltă, cealaltă, scundă. Ambele purtau nişte haine închise la culoare, cu glugă, asemănătoare cu haina de ploaie în care se înfăşurase Nate. Cei doi duceau ceva ciudat. Nate acoperi lumina telefonului cu haina sa de ploaie. Căută numărul lui Tom, pentru a fi pregătit, în caz că ar fi trebuit să-l sune. Se lăsă în jos pe lângă zidul de cărămidă şi se aşeză pe vine.

Siluetele se opriră la baza aleii din faţa casei. Nate putea vedea acum că obiectul era o găleată. Cel înalt căra, de asemenea, o scară pliantă.

Fusese o vreme în care Nate ar fi ţâşnit printre tufişuri pentru a-i prinde pe vandali. Un spectru întunecat, ca o fărâmă din noaptea aceea furtunoasă. I-ar fi luat prin surprindere, speriindu-i, apoi i-ar fi capturat, pentru că teroarea scoate la iveală secretele unei persoane, cu aceeaşi precizie cu care un bisturiu dezvăluie osul. I-ar fi învăluit ca o creatură de coşmar şi ar fi smuls de la ei tot ce ştiau, ce gândeau şi ce visau.

Ce voiau? Ce ştiau?

Şi-ar fi îndreptat ochii săi plini de furie asupra lor şi...

Nu.

Nate şi-o imagină pe Meg zâmbind şi pe Livvy râzând. Făcu un efort să-şi destindă pumnii, care i se încleştaseră involuntar, întinzând câte un deget, pe rând. Ridică faţa în ploaie şi îşi aminti cine ar fi trebuit să fie.

Trebuia să aibă răbdare. Pentru a face stricăciunile de care îi considerase responsabili Johnny, aceşti vandali ar fi trebuit să fie mai mulţi, nu doar perechea aceea nepotrivită. Trebuia să se asigure că niciunul dintre prietenii acestora nu se ascundea în întuneric.

Cei doi rămaseră la marginea aleii minute în şir înainte de a păşi anevoios pe peluză. Nate avea impresia că evaluau casa, de fapt, în loc să aştepte alţi complici. În timp ce străbăteau peluza udă, strada Bonaparte era la fel de pustie, excepţie făcând doar câteva crengi împrăştiate şi frunze aduse de furtună. În scurt timp, vandalii ajunseră destul de aproape încât Nate să poată vedea că purtau haine groase, care se umflau în jurul trupurilor lor

costelive de adolescenţi. Putea să-i înfrunte pe amândoi fără probleme.

Planul lui era să-l placheze pe cel mai scund dintre ei şi să o facă destul de dur, pentru a-l speria pe cel înalt. Violenţa era regretabilă, dar necesară. Apoi urma să-l sune pe Tom. Tom avea să se comporte ca un poliţist ce era, iar puştiul trebuia să le spună cine mai era implicat. Aveau să-l prindă pe instigator. Oricine ar fi fost, Nate avea o grămadă de întrebări pentru acesta.

Cel mai înalt dintre cei doi îşi îndreptă atenţia spre scară, în timp ce adolescentul mai scund se aplecă deasupra găleţii.

Din numai patru paşi, ajunse în spatele celui mai deşirat. Nate întinse piciorul şi îl apucă de haină pe băiat. Acesta era numai piele şi os. Nate îl trase înapoi, iar puştiul se împiedică de piciorul lui Nate. Icni când ateriză pe iarba udă, pierzându-şi răsuflarea pentru o clipă.

Niciunul dintre ei nu scosese vreun cuvânt, dar respiraţia şuierată a băiatului atrase atenţia celui mai scund. Mica siluetă era pe jumătate întoarsă spre ei când Nate îl împinse cu toată puterea de care era în stare.

Puştiul era uşor ca un fulg. Nate l-ar fi putut ridica şi arunca pe cealaltă parte a străzii. Puştiul cel scund scoase un ţipăt când Nate puse genunchiul pe pieptul lui.

Nate ar fi trebuit să-l sune pe Tom în acel moment. Aşa intenţiona. Dar adrenalina îi făcea inima să bubuie şi nu voia nimic altceva decât să vadă faţa puştiului. Trebuia să vadă faţa acestui copil care credea că putea scăpa atât de uşor după ce vandaliza casa bunicii şi pubul ei. Dacă aceşti vandali ştiau de Regele Furtunii şi de Loviturile lui de Trăsnet, atunci ei trebuiau să afle că duşmanii lui Nate McHale nu scăpau nepedepsiţi.

Trase gluga de pe capul puştiului şi constată că se holba la el o faţă şocată de copil. Nate nu putea să vadă mare lucru la lumina străzii – un păr moale şi blond care deveni imediat ud leoarcă, obraji de copil, fără vreo pată –, dar era destul ca să se asigure că nu avea idee cine era acesta şi că silueta despre care el crezuse ca aparţinea unui băiat era, de fapt, a unei fete.

Dar asta nu schimba nimic.

— Cine eşti? întrebă el.

Fata era mută de uimire după ce fusese aruncată la pământ şi imobilizată. Ea îndreptă privirea în altă parte – undeva în dreapta lui Nate.

Puştiul înalt

Se întoarse la timp ca să vadă partea de sus a scării îndreptându-se în viteză spre capul lui.

Mai văzu doar o explozie de lumină şi nimic altceva.

BĂIATUL-CARE-A-CĂZUT

II

Îl acoperă pe Nate cu un morman de pături, dar acestea nu-l încălzesc deloc. Nu-şi mai aminteşte când au ajuns bărcile pe malul plin de pietre, dar sunt aici. Oamenii în maro vin primii, apoi apar cei în albastru. Cei în albastru au păturile. Ale lor sunt mâinile de pe spatele şi de pe braţul său. Nate nu vrea ca ei să-i atingă braţul, dar unul dintre ei face zgomote în urechea lui. E o femeie. O cunosc, îşi spune. E mama cuiva.

O lasă să-i vadă braţul şi ochii i se măresc.

— Nu te uita! îi spune ea. Nu te uita!

Au multe întrebări. El are doar una.

— Unde sunt ei? întreabă el.

Oamenii în albastru spun multe lucruri, dar niciunul dintre acestea nu e un răspuns.

Nate e ud şi îi este frig. Păturile izotermice reflectă soarele la fel ca lacul.

La picioarele lui sunt nişte pietre netede. Nu ştie unde îi sunt pantofii.

Doi poliţişti stau în apropiere. Nate îi cunoaşte, dar nu se poate gândi la numele lor. Se zgâiesc la faţa stâncii. Şoptesc, dar Nate îi poate auzi.

— Imposibil, spune unul dintre ei. Şaizeci de metri, zice el. Cel puţin. În apă mică.

Doi bărbaţi în costume negre de scafandru stau pe una dintre bărci. Se răstoarnă pe spate în lac. Nu e un zgomot puternic, dar plescăitul apei îl face pe Nate să tresară. Mama cuiva îi spune ceva în şoaptă, iar el încearcă să nu-şi tragă braţul din mâna ei.

O altă barcă se apropie acum. Mai mulţi bărbaţi în maro. Nate îl cunoaşte pe cel din faţă. Îl cunoaşte bine. Şeriful nu aşteaptă ca barca să se oprească, ci sare în apa care-i ajunge până la genunchi. Aleargă spre Nate, dar e greu să alergi în lac. Apele lui sunt flămânde.

Şeriful pune mâna pe capul lui Nate. Doare, dar nu foarte rău. Începe să spună ceva, dar se opreşte. Faţa lui se face albă ca varul, iar Nate înţelege că i-a văzut braţul. Femeia în albastru nu-l lasă pe Nate să-l ascundă.

Nate repetă întrebarea şi vede cum chipul palid al şerifului se întunecă. Bărbatul cade în genunchi pe pietre. O nouă gravitaţie pune stăpânire pe Nate. E atât de puternică, încât simte cum se deschide o breşă în interiorul lui, de parcă s-ar fi dezintegrat sub presiunea acestei forţe. Şi nu e vorba de

încă o ruptură a coastelor sau a braţului său distrus, ci de o fisură a fundaţiei lui. Ceva e pierdut, iar el se simte redus. Soarele apune. Nu se simte mai puţin înfrigurat, dar se opreşte din tremurat. Ştie că de acum înainte va fi mai puţin decât a fost înainte.

Dincolo de oamenii în maro şi albastru este o siluetă întunecată care-l urmăreşte din apa de la mal, acolo unde valurile lacului se izbesc de bolovani. E ca o pată neagră pe fundalul unei faţete luminoase. Nate se întreabă dacă este singurul care o poate vedea. În momentul în care se întreabă acest lucru, silueta dispare sub suprafaţa apei. A dispărut, dar el încă o simte urmărindu-l. Se gândeşte că l-a urmărit în tot acest timp.

Unul dintre bărbaţii în costum de scafandru străpunge oglinda lacului, ieşind la suprafaţă.

— *Trei*! strigă el. Cineva pune o întrebare. Nu! spune el. E turtită ca o cutie de Coca Cola.

Şeriful care stă în genunchi în faţa lui Nate se întoarce brusc şi-i strigă ceva bărbatului din apă. Vocea lui e strangulată de durere.

Bărbatul în costum de scafandru se uită pe deasupra apei către Nate. Nu mai spune nimic, dar Nate încă poate citi cuvântul de pe buzele acestuia: *Imposibil.*

STRIGOII

IV

Nate stă cu Johnny în spatele ambulanţei, simţind acut usturimea produsă de dezinfectanţi. Prietenul lui îi spune că bătaia din laborator fusese întreruptă de domnul Granger, directorul liceului, la scurt timp după ce Tom începuse să folosească extinctorul.

— Cât timp am fost inconştient înainte de a apărea Granger? întreabă Nate. Un paramedic curăţă o tăietură de-a lungul sprâncenei lui. Are, de asemenea, două coaste învineţite şi şi-a dislocat degetul mare de la mână. Rana de la cap l-a făcut, probabil, să-şi piardă cunoştinţa în laborator.

— Nu te-am văzut căzând, îi spune Johnny. Paramedicul care culege cioburile de sticlă din cotul lui Johnny îi spune din nou acestuia să stea liniştit. V-am văzut doar pe tine şi pe Adam pe podea când a intrat Granger. Dumnezeule, să fi văzut ce expresie avea, izbucni în râs şi apoi tresări,

punându-şi mâna în şold. Sunt sigur că a crezut că erai mort. Şi Adam la fel, probabil. Cu bine, pensie.

Stăteau cu faţa spre şcoală, dar Nate avea senzaţia că erau mulţi oameni acolo pe care nu avea cum să-i vadă. Liceul nu era departe de străzile comerciale, şi orice necesita intervenţia echipelor de paramedici din trei oraşe trebuia să fie un eveniment semnificativ.

— Cum de s-a gândit Granger să se ducă în laborator? întrebă Nate.

— Un îngrijitor a auzit larmă şi l-a prevenit.

— Ce noroc că era aici într-o zi de duminică. Noroc că ne-a auzit cineva!

— Da. Ce noroc pentru *ei.* Tu realizezi că i-ai dat gata pe doi dintre ei, pe rând, cam la şaizeci de secunde distanţă?

Nate îşi amintea frânturi de culori şi de sunete la fel de neclare ca într-un vis. În mod ciudat, îşi amintea mai bine perioada în care fusese inconştient. Somnul era o alunecare între faldurile sinelui, ca un întrerupător care fusese apăsat. La început era, apoi nu mai era. Fără a mai fi susţinut de gânduri şi lumină, pierderea cunoştinţei însemna anihilare. Nate îşi amintea umbra din pragul uşii şi ştia că nu fusese directorul şcolii. Putea trasa conturul abisului ei de întuneric profund pe un fundal complet negru.

— Tom şi Owen au încasat-o şi ei, dar nu atât de rău ca noi, zise Johnny.

Un ciocănit se auzi în partea laterală a ambulanţei şi un bărbat înalt se uită înăuntru.

— Ce fac pacienţii?

Şeriful Buck îi chemase pe paramedici. Aceştia îl puseră la curent cu situaţia, în timp ce el îl cerceta cu privirea pe Nate, de la rana de pe frunte până la degetul pus în atele.

— Suntem teferi, şefule, zise Nate.

— Aţi scăpat uşor, atunci. Băieţii aceia erau mult mai masivi.

Şeriful dădea impresia unui unchi înţelegător, dar Nate observă frica din privirea lui. Uneori, discuţiile cu şeriful îi aminteau prea mult de tatăl lui şi de acea viaţă pierdută. Îşi imagina că şeriful simţea acelaşi lucru.

— Sunt bine. Sincer!

— Loviturile la cap sunt traumatisme serioase.

Şeriful fusese şi el acolo în aprilie. Văzuse cadavrele celor mai buni prieteni ai săi şi al fiului lor cel mic în timp ce erau scoase din lac. Îl ţinuse de mână pe Nate în spatele unei ambulanţe şi sirena acesteia sunase strident prin centrul oraşului. Luminile, sirenele şi îngrijirile medicale îl aduseseră pe Nate periculos de aproape de amintirile acelei zile din aprilie. Ştia că acest sentiment avea doar să se intensifice odată ce avea să sosească bunica lui. Şi-o imagină trecând prin mulţimea de gură-cască pentru a se uita pe tărgile ambulanţelor în căutarea lui. Ştia exact ce nuanţă a fricii avea să

coloreze faţa ei după ce l-ar fi găsit. De această dată avea să fie o expresie pusă acolo nu din pură întâmplare, ci din pură cruzime.

Degetul rănit îl durea îngrozitor când încercă să strângă pumnii.

Domnul Granger apăru şi îl trase deoparte pe şerif.

— Trebuie totuşi să i-o plătim lui Adam, ştii? îi zise Nate lui Johnny după plecarea şerifului.

— Dar l-am băgat în spital.

— A fost autoapărare. Acum trebuie să fie pedepsit. Pentru asta şi pentru ce i-a făcut lui Lucy. Nate era sigur că asta era ceea ce aveau de făcut. Îşi masă cicatricea de pe braţul său vătămat. Îl durea, iar el înţelese că vremea avea să se înrăutăţească.

Ecuaţiile suferinţei nu erau echivalente, aşa că trebuiau echilibrate.

∵

Furtuna prevestită de braţul lui Nate sosi în cele din urmă.

Un fulger pâlpâi scurt pe cer, dar destul cât să golească străzile şi să ţină oamenii în case. Când el şi prietenii lui ieşiră în ploaie, oraşul stătea speriat sub plapuma cumplitei nopţi. Vânătaia din jurul ochiului stâng al lui Nate se înnegrise de-a lungul arcadei orbitale. Pe sub bandaj, degetul lui mare devenise de un galben cadaveric. Coastele lui erau la fel de multicolore precum mucegaiul care înfloreşte pe o felie de pâine umedă. Tot trupul lui era o rană.

Bunica nu-l lăsase să meargă la şcoală în dimineaţa aceea.

— Arăţi de parcă ai fost la război, îi spusese ea.

— Sunt rănit, dar vreau ca toată lumea să ştie că sunt în regulă. Altfel vor vorbi despre mine.

Nate nu voia să stârnească din nou şuşoteli, la fel ca după accidentul din primăvara trecută. După accident, el devenise Băiatul-care-a-căzut. Era preţios – şi un lucru preţios este ţinut separat.

— Nu pot să mai trec o dată prin asta, adăugă el.

Bunica încuviinţă din cap şi îşi feri privirea. Pentru un moment agonizant, Nate crezu că ea era pe punctul de a izbucni în plâns. Puteau fi amândoi încăpăţânaţi, dar el cedă. O lăsă să aibă grijă de el pe timpul zilei, dar o convinse să meargă la Union pentru tura de noapte şi chiar o făcu să accepte ca el să doarmă acasă la Johnny, în ciuda faptului că nu era weekend. Nate îi jurase că avea să se poarte cum trebuie.

Dar acestea erau doar nişte minciuni pe care i le spunea ca să o protejeze. Nu plănuia să aibă o seară liniştită, aşa cum nu intenţiona să doarmă la familia Vanhouten.

Johnny le dăduse fiecăruia dintre ei nişte pelerine groase de ploaie încă de la incidentul cu *Pharaoh.* Acestea erau cam singurele lucruri care

fuseseră salvate de pe ambarcaţiunea pe care o distruseseră. Ţesătura cauciucată a pelerinei negre de ploaie atârna greu, până mai jos de genunchii lui Nate. Văzură o singură maşină în drumul lor către casa lui Decker, iar luminile farurilor acesteia trecură în fugă peste hainele lor de ploaie, de parcă ar fi fost doar nişte fragmente de întuneric. Erau invizibili în noapte.

Casa familiei Decker se afla pe dealurile submontane, foarte departe de chei. Aceasta era o zonă îndepărtată şi împădurită a oraşului, fără vecini prin apropiere. Era o casă mare şi rustică din şindrilă, lăsată în paragină. Obloanelor deteriorate de la primul nivel le lipseau mai multe şipci, iar locurile goale păreau nişte guri deschise. Nu erau stâlpi de iluminat aici, iar întunericul ar fi fost impenetrabil dacă nu ar fi existat o lumină lângă uşa din faţă.

Johnny numea această aventură o „Lovitură de Fulger". El şi Owen erau entuziasmaţi să-l pedepsească pe Adam pentru ce făcuse. Tom, ceva mai puţin.

— Am putea fi acuzaţi, spusese el când se întâlniseră la Night Ship. Este un atac. Vor avea necazuri.

— Tatăl lui Adam este membru în consiliul orăşenesc. Tu crezi că tatăl tău, ca şef al poliţiei, va vrea să facă plângere? întrebase Johnny.

— Băieţii sunt băieţi. Asta vor spune ei. În afară de asta, i-am rănit mai rău decât ne-au rănit ei, zise Nate. Oamenii vor crede că au primit deja ceea ce meritau.

— Exact, Nate, i-am rănit deja, aşa că...

— Asta e ceea ce vor spune *ei.* Eu nu sunt de acord.

— Dar, vreau să spun, când se vor termina toate astea? Dacă noi ne întoarcem din nou împotriva lui, atunci...

— Regele Furtunii a vorbit, Tommy.

Johnny îl bătu pe Nate pe umăr. Era prima dată când apelativul fusese rostit. Aceasta era prima lor incursiune serioasă în ţinutul necunoscut care-i aştepta dincolo de frontiera obişnuitului.

Ceilalţi se întoarseră toţi spre Nate.

— Atunci, care-i planul? întrebă Tom.

Casa părea pustie, dar Nate învăţase până acum că asemenea aparenţe puteau fi înşelătoare. Alergă până la uşa din faţă şi apăsă soneria înainte să-l poată opri cineva. Când sună din nou şi văzu că tot nu era nicio mişcare prin casă, se întoarse la prietenii lui. Nu-i puteau vedea zâmbetul, dar acesta era pe buzele lui.

— Nu e nimeni acasă.

— S-ar putea întoarce în orice secundă, zise Tom.

Nate se îndreptă spre silueta unui garaj separat de casă. Verifică ferestrele acestuia cu lanterna. În timp ce făcea asta, un bubuit coborî din cer. Începu de la vârfurile copacilor şi apoi se rostogoli peste acoperişul casei şi al garajului, umplând noaptea cu sunetul a milioane de tobe. Grindină. Bucăţile de gheaţă aveau un diametru de vreo cinci milimetri şi acopereau pământul cu o viteză uimitoare.

Uşa garajului era descuiată, iar Nate fu ultimul care intră înăuntru. Aprinse luminile şi privi cum se împrăştiau bucăţelele de gheaţă pe aleea cu pietriş. Săreau în aer ca floricelele de porumb. Avea impresia că văzuse o mişcare în întuneric, dincolo de zona iluminată. Un ochi de umbră într-un ocean de întuneric.

— Pământul către Nate? zise Johnny. Am spus că maşina lui e aici şi sunt multe chestii cu care te poţi juca. Johnny scoase un topor din suportul de pe perete. Trase un şut uneia dintre numeroasele canistre roşii de benzină din garaj, iar aceasta se răsturnă cu un zgomot surd. Mustangul negru al lui Adam părea să se uite urât la ei în lumina fluorescentă.

— Dar vrem să pară un accident, nu-i aşa? zise Tom. Ca şi în cazul lui *Pharaoh*?

Nate nu era sigur. Nimeni nu caută vinovaţi când sunt implicate condiţiile meteorologice. Pe lângă faptul că ofereau o acoperire perfectă, furtunile furnizau explicaţii plauzibile pentru tot felul de stricăciuni. Sub acoperirea unei furtuni, ei puteau lua ceva de la Adam. Dar în acelaşi timp, Nate voia să-l facă să se teamă. Voia să se asigure că bătăuşul avea să se gândească de două ori înainte de a mai face pe cineva să sufere.

— I-am putea înfunda ţeava de eşapament, zise Johnny.

— Şi ce se va întâmpla? Se va strica motorul? întrebă Tom. Sau se va face fum în maşină? Vreau să spun... doar nu vrem să-l omorâm, nu-i aşa?

— Am putea folosi benzina din garaj, spuse Owen, făcându-le semn către canistrele roşii. Oamenii ar putea da vina pe fulger.

— Ar putea face teste şi ar descoperi cauza reală, zise Tom. Vor şti că focul a fost pus intenţionat.

— Dar dacă vrei să-i trimiţi un mesaj lui Adam să nu mai facă oamenii să sufere sau ceva de acest gen, atunci trimite-i un mesaj, insistă Owen, ca un ecou al gândurilor lui Nate. Dacă va părea un accident, atunci cum va putea şti că a fost pedepsit?

Nate îşi aminti ce hotărâre luase de Halloween, că suferinţa trebuia *arsă din temelii.*

— Să vedem ce altceva mai găsim pe aici, vorbi Nate.

Îi plăcea ideea de a da foc garajului, dar mai întâi trebuia să-l convingă pe Tom. Prietenul său avea dreptate când spunea că se puteau face teste pentru

catalizatori. Nate trebuia doar să afle cât de mult contau toate acestea pentru el.

Johnny şi Tom îl urmară în spatele garajului, în timp ce Owen rămase lângă uşă.

— Aş crede că Owen are dreptate, sincer să fiu, zise Johnny odată ce ajunseră în partea din spate a garajului.

— Incendiere premeditată? întrebă Tom. Tocmai mă gândeam că vom ajunge să facem o prostie.

— Deci ţi s-a făcut frică şi te dai bătut, zise Johnny clătinând din cap. E şocant.

— Dar dacă am căuta în computerul lui Adam şi...

— Owen a spus că tu ai face asta, zise Johnny.

— Să intru în e-mailul lui şi... stai puţin. Ai vorbit cu Owen despre mine?

Nate nu-l vedea pe Owen din locul în care stătea, dar Tom nu vorbea tocmai în şoaptă.

— Mi-a spus că tu nu ai înţeles, zise Johnny.

— Ce să înţeleg?

— *Ideea.* Când eram singuri, îi lăsam pe oameni să scape uşor după ce ne făceau rău, dar acum, când nu mai suntem singuri, putem, în sfârşit, să ne luăm revanşa. Nate ştie ce vreau să spun.

În lumina fluorescentă, faţa lui Tom se făcu galbenă.

— Tu nu ai fost niciodată singur, Johnny, interveni Nate.

— Da, sigur. Johnny îşi feri privirea şi pufni. Împărtăşesc totul cu tine non-stop, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână.

— De câte ori ai dormit acasă la Tom când ai avut vreo problemă cu tatăl tău? întrebă Nate.

— Las-o baltă, Nate. Nimic din toate astea nu contează, zise Tom. Nu acum, când ai găsit – în sfârşit – pe cineva care te *înţelege.*

Tom plecă de lângă ei. Din plafonul garajului începură să cadă particule de moloz când uşa garajului se trânti în urma lui.

— Nu voiam să-i rănesc sentimentele, zise Johnny.

— Serios?

— Dar tu ştii că el nu înţelege. *Mă bucur* că nu înţelege. Dar tu mă înţelegi. Am văzut asta clar în ochii tăi, de Halloween, când am asediat casa lui Lucy, zise Johnny. Tu suferi, dar durerea te face mai puternic, iar eu cred că de fapt îţi place.

La distanţă, Nate îl auzi pe Tom strigând ceva, dar nu putea înţelege ce spunea acesta.

— O să-l audă cineva.

Johnny clătină din cap şi se îndreptă spre uşă. Nate îl urmă, dar Tom ţâşni înapoi în garaj înainte ca ei să aibă timp să facă mai mult de câţiva paşi. Panicat, Tom avea ochii holbaţi şi gura căscată. Noaptea din urma lui nu mai era atât de întunecată cum fusese.

Afară, iarba era în flăcări. O perdea de flăcări masca faţada casei, înălţându-şi ghearele spre cer. Nate şi ceilalţi alergară spre casa cuprinsă de vălvătaie. Focul care scânteia de-a lungul peretelui lateral al casei era o materie lichidă. Se retrăgea şi se învolbura în ritmul vântului, având un puls propriu. Nu părea deloc real. Owen stătea în faţa infernului. Silueta lui masivă părea să se contracteze pe fundalul perdelei de flăcări. Două canistre roşii de benzină stăteau răsturnate la picioarele lui. Tom îl împinse pe băiatul mai gras, strigând ceva ce Nate nu reuşi să înţeleagă.

— Trebuie să plecăm de aici, zise Johnny.

Ploaia îi biciuia faţa. Nate încercă să-şi amintească dacă văzuse vreun extinctor în garaj, dar era deja prea târziu. Focul ajunsese la acoperiş. Era surprins că acea casă ardea atât de repede. Cu siguranţă, peretele lateral fusese ud, dar probabil că asta nu mai conta dacă fusese stropit cu benzină. Era important să-şi amintească de lucrurile pe nu le ştia încă.

În faţa lor, Tom îl împinse din nou pe Owen. Dar băiatul cel gras nu părea capabil să se mişte şi nu făcea altceva decât să privească perplex casa în flăcări. Casa, aflându-se într-o zonă deluroasă, avea să fie văzută de tot oraşul şi nu era destul de târziu ca să poată spera că toţi oamenii dormeau. Nate îl trase pe Tom de lângă Owen.

— Trebuie să plecăm.

Trebuia să strige ca să poată fi auzit peste vuietul din ce în ce mai strident al infernului. Dogoarea acestuia era ca o palmă pe faţă.

— Dar e incendiu, strigă îngrozit Tom.

— E prea târziu. Nate ştia că trebuiau să fugă fără întârziere. Trebuiau să plece în acel moment. Chiar şi aşa, se trezi atras de trosnetul şi strălucirea casei în flăcări. Dărăpănată, cu obloanele stricate şi pereţii pătaţi, fusese urâtă şi s-ar fi urâţit şi mai mult după o vreme, învăluită de limbile prelungi ale superbelor flăcări, casei îi fusese oferită o ultimă şansă de a fi frumoasă.

Într-o răbufnire subită, vântul desprinse de pe acoperiş nişte bucăţi de şindrilă în flăcări. Nate şi Tom îşi acoperiră feţele în timp ce resturile aprinse cădeau peste ei. Nate auzi un zgomot specific combustiei şi văzu că iarba de la picioarele lui fusese cuprinsă de flăcări indigo. Probabil că Owen turnase benzină pe acolo în timp ce uda peretele lateral al casei lui Decker. Benzina se scursese pe peluză, iar Nate stătea în mijlocul incendiului.

Focul era ciudat. Se vălurea la fel ca apa şi aprindea firele de iarbă de jos în sus, ţepene ca nişte lumânări aniversare întoarse cu susul în jos. Flăcările

lui se ondulau în noapte la fel ca lacul într-o zi de primăvară, aşa cum ar fi fost văzut de cineva care s-ar fi prăbuşit rapid de la o înălţime ameţitoare. Mirosul lui nu era foarte diferit de cel de la grătarele pe care el şi familia lui le făcuseră odinioară pe malul lacului. Mirosul se înteţi în jurul lui, iar Nate aproape că-şi putea vedea tatăl la grătar. Cu o mână tatăl lui întorcea burgerii pe grătar, iar cealaltă era pe umărul lui Nate. În apropiere, mama lui alerga pe plajă în urma lui Gabe, care încerca să înalţe un zmeu. Ea îi dădea tot felul de instrucţiuni, strigând după el, dar amândoi râdeau prea tare ca băiatul să înţeleagă ce spunea ea.

Şi apoi Nate era pe peluza udă, în timp ce grindina îi lovea nemiloasă spatele. Mirosul de tăciuni şi de iarbă îi umplea gura. Tom îl împinsese la pământ şi încercase să-l tragă din locul acela. Îl rostogoli pe Nate din mijlocul flăcărilor, în timp ce Johnny încerca să-i stingă picioarele. Se auzeau strigăte, dar Nate nu îşi putea găsi cuvintele în acel vacarm. În ochii lui erau lacrimi, dar nu din cauza durerii.

— *Spune ceva!* strigă Tom.

— Trebuie să plecăm, rosti în şoaptă Nate.

Johnny şi Tom îl ridicară în picioare. Gleznele îl dureau. În lumina roşiatică, văzu că blugii lui erau arşi şi că şosetele i se înnegriseră.

— Nu am vrut să fac asta, zise Owen. Arăta la fel de nedumerit cum trebuie să fi arătat şi ceilalţi trei băieţi. Am crezut că avea să se aprindă doar o parte a peretelui lateral, ca şi cum casa ar fi fost lovită de trăsnet.

Tom îl ajută pe Nate să ajungă la drum, în timp ce Johnny îl trăgea pe Owen mai departe de casa în flăcări.

— E un psihopat, nebun de legat, un piroman... şuieră Tom la urechea lui Nate în timp ce-l ajuta să păşească.

— Stai puţin. Nate se aplecă pentru a-şi ridica manşetele blugilor. Erau ţepene şi încă foarte fierbinţi. Când ridică mâinile, palmele lui erau negre.

— Sunt distruşi, zise Tom. Va trebui să-i arunci. Undeva unde să nu-i poată găsi nimeni. E o dovadă. Iisuse, sunt dovezi peste tot. O să duhnim a fum. Nu am auzit nicio alarmă de incendiu până acum, dar pot vedea aceste flăcări din orice loc din oraş. Probabil că mai avem doar câteva minute până ce...

Nate îşi suflecă blugii, lăsându-l pe Tom să vorbească. Adidaşii lui erau distruşi, de asemenea. Plasticul se prelingea din ei aşa cum curge vopseaua dintr-un tub.

Pielea lui fusese arsă doar pe o porţiune îngustă dintre pantofi şi blugi, dar durerea era cumplită.

— Îmi pare rău, băieţi, se văicărea Owen. Iisuse! Îmi pare foarte rău.

— Poţi să mergi? îl întrebă Johnny pe Nate.

O luară la fugă pe o rută ocolitoare pentru a evita şoselele principale. Sirena de la staţia de pompieri se auzi atunci când se apropiară de străzile rezidenţiale. O maşină de poliţie, cu girofarurile aprinse, ţâşni dintr-o intersecţie la câteva străzi distanţă de ei.

— Oh, Dumnezeule! icni Tom. Ce fac dacă mă caută tata? I-am spus că vom fi acasă la Johnny. Nu credeţi că ar trebui să mergem acolo în caz că ne va căuta? Sau, Nate, nu ar fi mai bine să mergem acasă la tine? I-am putea spune bunicii că ne-am schimbat planurile.

— Mirosim tare a fum, Tom, zise Johnny.

— Nu putem merge la nimeni acasă, spuse Nate. Se întoarse din nou către dealuri, acolo unde flăcările se înălţau până la cer. Trebuie să respectăm planul. Trebuie să ne întoarcem la Night Ship.

Într-o bună zi, avea să înţeleagă că atunci când vrei să fugi de ceva, dai peste altceva.

∵

Ajunseră la adăpost de ploaie. Puteau, în sfârşit, să se odihnească. Night Ship era ca o casă pentru ei. Improvizaseră o tabără acolo la scurt timp după Halloween. Nate se vârî într-unul din sacii de dormit din spumă poliuretanică. Gleznele îl dureau îngrozitor.

— Nu avem de gând să intrăm în necazuri din cauza ta, Owen, zise Tom. Aceasta nu este o situaţie „unul pentru toţi şi toţi pentru unul”.

Johnny se aşeză lângă Nate.

— Pot să mă uit la picioarele tale? întrebă el.

Nate sperase să amâne momentul în care avea să-şi examineze arsurile la lumină, dar se ridică puţin, proptindu-se în coate, în timp ce Johnny aducea o lanternă. Johnny îndreptă lumina spre gleznele lui Nate şi scoase un şuierat. Erau cumplit de roşii şi deosebit de lucioase acolo unde părul fusese ars. Numeroase băşici se iviseră pe pielea roşie, ca nişte grămăjoare de ouă de insecte. Imaginea era înfiorătoare, dar Nate supravieţuise unor încercări şi mai grele.

— Cât de rău te doare? întrebă Johnny.

Chipul lui era schimonosit de groază.

— Nu chiar atât de rău.

În acel moment, Nate nu avea, de fapt, decât o senzaţie deranjantă la nivelul gleznelor. Poate din cauza adrenalinei. Simţea durere doar atunci când şosetele sau blugii săi se frecau de pielea arsă.

— Îmi pare foarte rău, omule, îi zise Johnny. Ar trebui să ţii o zonă arsă sub apă, sau cam aşa ceva, nu-i aşa? Se ridică şi se duse la rucsacul lui. Începu să caute printre haine şi pungi de chipsuri. Poate că asta va fi de ajutor, zise el, scoţând din rucsac o sticlă de apă şi un tricou.

— În regulă, zise Nate. La atingere, tricoul ud era ca nişte lame care-i intrau în piele, dar răceala apei îi mai înlătură puţin disconfortul. Mulţumesc, spuse el. Acum mă simt mai bine.

— Dacă rămânem fără apă, am putea să facem rost oricând de ea din lac.

— Nu, nu, nu. Nu din lac.

— Bine, bine. Nu-ţi face griji, amice. Tu eşti Regele Furtunii, zise Johnny. Nicio problemă.

— Tom, îmi pare rău! zise Owen. Credeam că voi, băieţii, nu aţi fi făcut nimic până la urmă, iar el trebuia să fie pedepsit, exact aşa cum a spus Nate. Nu intenţionam să incendiez toată casa.

— Calmează-te! vorbi Nate. Johnny îl ajută să se ridice în picioare. Calmaţi-vă amândoi.

— Dar noi nici nu am fi în... începu Tom.

— Faptul e consumat, Tom. S-a întâmplat. Acum trebuie să ne gândim ce putem face în legătură cu asta.

— Ar putea totuşi să creadă că a fost un fulger, zise Johnny.

— Aţi lăsat cumva canistrele goale de benzină pe peluză? întrebă Nate.

Chipul lui Johnny încremeni de groază, iar Tom se izbi cu fruntea de tejgheaua barului.

— Oricum ar fi descoperit ce s-a întâmplat, zise Nate, apropiindu-se de bar şchiopătând. Aşa cum a spus Tom, pot să-şi dea seama dacă un incendiu s-a produs accidental sau nu.

— De ce să nu le spunem adevărul, pur şi simplu? întrebă Tom. Dacă acele canistre sunt încă acolo, atunci amprentele au rămas şi ele la dispoziţia lor. Ei, bine, doar amprentele unuia dintre noi, zise el, întorcându-se spre Owen.

— Trebuie să rămânem uniţi, zise Nate.

— Nu ştiu ce să spun, omule. Johnny îşi afundă capul în mâini. Ce bine ar fi fost să fi rămas toţi acasă.

— Ar fi fost bine dacă Owen nu s-ar fi transformat din senin într-un piroman şi nu ar fi *ars casa din temelii*, zise Tom.

— *Destul* Tom! zise Nate. Eu sunt cel care a vrut să meargă după Adam. Nate trebuia să le amintească de ce se duseseră acolo. Adăugă: Chiar dacă Adam a fost învins, asta nu ar fi fost de ajuns pentru tot ce ne-a făcut nouă sau pentru ce i-a făcut lui Lucy. Gândiţi-vă cât de multă încredere a avut ea în el pentru a-i trimite acele poze. Ce fel de monstru ia un dar şi-l transformă într-o armă? Trebuie să sufere pentru asta.

Tom se dădu un pas în spate, iar Owen făcu ochii mari. Johnny îşi acoperi gura cu mâinile. Nate rămase surprins de reacţia lor până ce realiză că prietenii lui nu se zgâiau la el. Se întoarse şi o văzu pe Lucy Bennett stând în pragul uşii clubului de noapte. Părul ei ud leoarcă îi încadra faţa ca nişte

funii groase.

Lucy păşi în incinta clubului de noapte. Ridică privirea spre tavan şi se uită spre cele două rânduri de ferestre.

— Eram acolo, zise ea.

— Cum? reuşi Johnny să îngaime, iar vocea lui suna precum scârţâitul unei porţi ruginite.

— La casa familiei Decker. Atunci când Owen a turnat benzină pe perete. Când Nate a fost cuprins de flăcări. Mi-am făcut griji pentru picioarele tale, îi zise Lucy lui Nate.

— Sunt bine, spuse Nate. Încerca să se obişnuiască deja cu gândul că ea era acolo, că îi vorbea şi că le ştia secretele.

— Nu trebuia să faci decât un pas ca să ieşi din foc, dar nu ai făcut nimic.

Nate nu ştia ce să spună.

Lumina lanternei arunca umbre sub pomeţii ei. Părul ei ud o făcea să pară cumva diferită.

— Aveam de gând să fug, zise ea. Eram atât de aproape să o fac. Când a trimis acel e-mail şi... Pur şi simplu nu am putut da ochii cu nimeni astăzi. Trebuia să mă gândesc, aşa că am început să mă plimb. Dar furtuna... e ceva în legătură cu furtuna, nu-i aşa? Ceva legat de protecţia pe care o oferă. Înţelegi ce vreau să spun?

Nate ştia. Îşi găsea alinarea când era furtună, pentru că atunci lumea îşi scotea masca pentru a-şi arăta adevărata ei faţă. Viaţa era un vârtej în care orice moment de respiro era o iluzie. Furia din sufletul lui Nate rezona cu furtuna atunci când fulgerele brăzdau orizontul şi lumea se cutremura de tunete. Într-un loc ca acela, totul avea sens.

— Cred că mă îndreptam spre casa lui Adam de la bun început, fără să-mi dau seama. Poate că şi eu voiam, de fapt, să-i fac ceva. Dar voi mi-aţi luat-o înainte. Abia v-am putut observa în hainele voastre negre, dar de aceea le-aţi şi purtat, nu-i aşa?

Nate realiză că era singurul cu care Lucy vorbea.

— Am vrut să alerg spre tine atunci când iarba s-a aprins în jurul tău. Îmi tot spuneam că te vei mişca la un moment dat, dar nu ai făcut-o. A fost atât de ciudat, Nate. Ochii ei erau plini de lumină în timp ce se uita la el. Ţineai mâinile întinse în faţă, ca şi cum ai fi vrut să atingi ceva. Şi păreai atât de trist. Lucy se întoarse către ceilalţi, adăugând: apoi toţi aţi fugit de acolo. Garajul era deschis şi luminile aprinse. Totul era cum nu se putea mai rău. Clătină din cap. Ştiu unde ţin ei benzina. Am pus una dintre canistre înapoi acolo, apoi am aruncat-o pe cealaltă printre copaci. Trebuia să fac să pară că cineva *încercase* să acopere toate urmele.

Johnny părea confuz.

— Dar de ce...

— Am şters toate urmele pe care le-am putut găsi, zise ea. Canistrele, uşa garajului, întrerupătorul. Am avut grijă ca uşa să se încuie în urma mea.

Există momente când realizezi că tot ceea ce ştii despre o persoană e cea mai superficială impresie pe care ţi-o puteai forma despre ea.

Nate descoperi că această fată udă leoarcă, pe care el o contemplase ore întregi, era o minunată străină. Ce altceva se mai putea afla acolo, chiar sub pielea ei superbă?

— Nu înţeleg, zise Tom. Îşi puse ambele mâini pe cap şi începu să meargă în cerc. Nu înţeleg ce se întâmplă.

— Ce se întâmplă este că Lucy a făcut ca un evident caz de incendiere să pară ceva mai puţin deliberat, îi explică Nate. Aminteşte-ţi, doar amprentele familiei Decker sunt în garaj.

— Vrei să spui că...

— Poliţia ar putea să-i învinuiască pe ei. Nate se întoarse către Lucy, adăugând: nu ar fi primii oameni care şi-ar incendia propria locuinţă şi nu s-ar pricepe deloc să-şi ascundă urmele. Oricum, e destul cât să stârnească o confuzie generală.

— Domnul Decker a avut probleme cu banii, zise Lucy. Magazinele lui nu au mers bine deloc. S-ar putea chiar să-şi piardă ferma din Gracefield. L-am auzit când vorbea la telefon acum două săptămâni.

— Motivul, zise Tom încuviinţând din cap. O cale uşoară de a obţine banii de asigurare. Iar o furtună e un moment potrivit pentru a provoca intenţionat un incendiu. Tot felul de lucruri se pot întâmpla în timpul unei furtuni.

— Poate că ne-ai salvat.

Nate nu ştia dacă domnul Decker avea să fie învinuit într-adevăr pentru incendierea propriei locuinţe. Nu ştia dacă îşi dorea cu adevărat să se întâmple asta – din capul locului. Dar poate că Lucy tulburase apele destul cât să îndepărteze orice bănuială de ei.

— Mulţumesc, zise Nate.

— Suntem chit acum, zise Lucy. Stătea chiar în faţa lui. Te-am auzit, adăugă ea. Ştiu că ai făcut-o pentru mine.

Tunetul bubui deasupra lor. Debarcaderul se cutremură ca la un seism. Lucy puse palma ei rece pe faţa lui udă. Când îl atinse, Nate înţelese ceva ce scăpase din vedere în toate acele luni de la accident. El şi Lucy erau două jumătăţi ale aceluiaşi dezastru. Erau la fel de legaţi precum fulgerul şi tunetul.

Era ciudat să se simtă surprins de ceva care i se părea atât de inevitabil. De la bun început, aceea era coliziunea pe care o aşteptaseră.

Ea îl sărută. Pe pardoseala stricată a ringului de dans de la Night Ship, în faţa prietenilor lui şi a tuturor fantomelor de la debarcader. Sărutul era doar o atingere a buzelor. Mai puţin un sărut şi mai mult o promisiune. Nate simţi acest lucru din cauza tensiunii electrice care-l făcu să vibreze atunci când vârful limbii ei îi atinse gura şi după felul în care mâna ei îi strânse bicepsul.

Era o promisiune, la fel ca toate începuturile. Nate descoperi că era uşor să uite de sine în extazul acelui început. În toată această nebunie, el putea uita că o persoană era alcătuită din toate lucrurile care i se întâmplaseră şi că ecuaţia de suferinţă a vieţii trebuia să găsească o formulă de echilibrare. Putea uita că universul clădea şansă peste şansă într-un fel care putea transforma cele mai mici lucruri în cele mai spectaculoase evenimente. Putea uita că era bântuit de umbre şi că până şi în cea mai luminoasă zi, viaţa lui era cu adevărat o furtună.

Cu buzele ei pe ale lui, Nate descoperi că putea să uite şi ceea ce dovedea mereu timpul – că toate promisiunile erau minciuni.

Şapte

— Dar spune-mi mai întâi de ce erai afară? întrebă Meg.

Nate se afla în camera de urgenţă a micului spital din Gracefield, oraşul învecinat cu Greystone Lake. Îl examinaseră şi îi cususeră tăietura din creştetul capului. Credea că avea doar o rană minoră, însă medicul de la camera de gardă insistase să-i facă o tomografie computerizată.

— Verificam stricăciunile produse de furtună, îi explică Nate.

Acest lucru era adevărat, în esenţă.

— Şi, un puşti te-a pocnit?

— Nu l-am putut vedea prea bine. Cred că era un puşti.

— Ai noroc că Bea a auzit zarvă. Ea e încă acolo?

— A plecat să-mi aducă nişte haine uscate.

Nate nu ştia cât timp zăcuse inconştient pe peluză, dar rămăsese acolo destul cât să se ude leoarcă. Nici telefonul lui nu fusese cruţat. Ecranul prezenta o decolorare care nu prevestea nimic bun.

— Sunt teafăr de-a binelea, te rog să mă crezi.

— Un bărbat nu-şi sună nevasta de la camera de gardă la ora trei dimineaţa pentru a o anunţa că e teafăr. O sună ca să o anunţe că nu e *mort* înţelegi diferenţa, nu?

În ciuda sugestiei lui Meg, Nate ştia din proprie experienţă că ar fi fost mult mai supărată dacă el ar fi aşteptat până dimineaţă ca să-i spună că

fusese rănit.

La scurt timp după ce începuseră să se vadă, pe vremea în care Nate încă mai avea obiceiul de a intra în tot felul de necazuri, un incident minor îl făcuse să ajungă la camera de gardă. Când apăruse la uşa apartamentului în care locuia Meg în noaptea următoare, speriind-o cu o tăietură la buză şi două degete în atele, fusese furioasă că abia atunci afla şi ea de rănile lui.

Nate nu văzuse niciodată nici măcar o fărâmă din furia ei înainte de acea întâmplare. „Ar fi trebuit să-mi spui din secunda în care ai avut o mână liberă ca să formezi numărul", strigase ea la el. „Te-aş fi putut ajuta!" Realiză că Meg nu era supărată pentru că nu o anunţase, ci, de fapt, pentru că şi-l imaginase suferind o zi întreagă fără ca ea să ştie nimic. Acesta era un concept pe care-l uitase de mult: că suferinţa putea fi diminuată doar dacă era împărtăşită. Acest lucru îl făcuse să se întrebe pentru prima dată dacă acea relaţie dintre ei putea fi dragoste.

Un gen mai blând de dragoste decât cel pe care-l experimentase înainte, deşi nu era vorba de o specie fără dinţi. Simţea muşcătura ei acum, în acea cameră de urgenţe, la ora trei dimineaţa, în acel scaun de plastic – nu departe de oraşul lui natal, unde minciunile păreau atât de des o binecuvântare.

— Îţi spun...

— Da, ştiu, că eşti teafăr. Cu excepţia rănii. Cu excepţia comoţiei pe care ai suferit-o când un huligan apărut de nicăieri te-a lovit peste cap cu o scară pliantă. Presupun că nu l-ai întrebat de ce căra o scară pliantă în zonă, la miezul nopţii şi în toiul unui uragan?

— Sunt în viaţă. Nu voi muri. Voi cere o a doua opinie după tomografie imediat ce ajung acasă, doar ca să fiu sigur că e totul în regulă.

— Ce bine era dacă nu te întorceai deloc acolo.

— Aşa cred şi eu. Era prima dată când o minţea cu adevărat. Tăcură amândoi câteva clipe. Dar *sunt* bine, sincer.

— Acum mă bucur că nu te-ai dus acolo cu maşina. Dar să te întorci cu un autobuz mi se pare ridicol. Nu poţi lua un avion de la Albany? Nici nu ştiu dacă este permis să zbori după ce ai suferit o comoţie. Dumnezeule, şi mai este şi uraganul acesta blestemat.

— O să găsesc eu o soluţie, iubito. Trebuie să dormi acum. Să te poţi ocupa de maimuţică şi de toate celelalte.

— Nu-ţi mai bate căpşorul tău drăguţ cu toate chestiile astea medicale, dragă, zise Meg, imitând vocea morocănoasă a lui Nate.

— Chiar aşa, dragă.

Chiar dacă fusese trezită dintr-un somn adânc de un telefon urgent, tot îl putea face să zâmbească.

— Să fii mai atent, te rog! zise Meg după câteva clipe de tăcere.

— Crede-mă, dacă mai văd o scară pliantă, voi fugi în direcţie opusă.

— Vorbesc serios, Nate.

Iar el ştia că ea vorbea serios.

— Întoarce-te aici cât mai repede, imediat ce vei putea, şi în cel mai sigur mod posibil.

— Aşa o să fac, iubito. Îţi promit!

Îşi luară rămas bun, iar atunci când Nate închise telefonul, camera de aşteptare i se păru mai rece şi mai goală decât era.

Era obosit, dar se simţea bine în general. Simţea copcile de pe scalp destul de strânse, dar nu avea nicio durere de cap. Îi era frig, totuşi. În spital era foarte rece, iar hainele lui erau încă ude. În timp ce o aştepta pe bunica lui şi pe tehnicianul ce răspundea de tomografia computerizată, Nate încercă să-şi amintească exact detaliile despre vandalii cu care se bătuse. Zărise doar profilul băiatului, dar era aproape sigur că identificase o fată. Lumina nu fusese grozavă, dar aprecia că vârsta fetei era între treisprezece şi cincisprezece ani. Asta însemna că era în clasa a opta, a noua sau a zecea.

Pe vremea lui Nate, districtul şcolar din Greystone Lake avea câte o sută de elevi pentru fiecare an de studiu. Clasele aveau probabil mai mulţi elevi acum, dar tot nu i-ar fi trebuit prea mult timp ca să se uite printr-un anuar al şcolii.

O putea găsi pe fata aceea. Odată ce o găsea pe ea, i-ar fi găsit pe toţi. Avea să afle tot ce ştiau ei. Afară, sirenele se auzeau din ce în ce mai tare, iar Nate îşi spuse că nu avea să rămână singur în acele holuri cu lumină fluorescentă pentru mult timp.

Telefonul îl făcu să tresară cu un sunet asemănător cu miorlăitul unei pisici jupuite de vie. Sperase că telefonul său avea să supravieţuiască umezelii, dar asta părea din ce în ce mai puţin probabil. Ecranul nici nu mai afişa numele apelantului.

— Alo?

— Nate, slavă Domnului că ai telefonul la tine. Trebuie să te duci de urgenţă la spital.

— Tom?

O ambulanţă se opri cu zgomot în faţa intrării de urgenţă, girofarele ei proiectându-şi luminile prin uşile automate.

— Tocmai m-a sunat tata. A avut loc un accident.

— Sunt deja la spital. Sunt bine, totuşi.

Poliţia şi paramedicii se strânseseră în jurul unei tărgi pe care o împingeau printre uşile deschise.

— A fost o explozie la Union. Nu ştiu mare lucru, dar...

Nate nu mai auzi ce spunea Tom în continuare. Repeta în gând cuvintele pe care le auzise. Le rearanjă şi încercă tot felul de punctuaţii, dar nu putea găsi o cale prin care să le facă să însemne altceva. Mirosul de fum intră în încăpere odată cu echipa de urgenţă.

Ar fi recunoscut silueta întinsă pe targă oriunde, dar o verifică pentru a fi sigur de identitatea ei.

Pantofii uzaţi, dungile pârlite ale unui cardigan.

Mâinile ei atât de cunoscute, arse şi pline de băşici.

Chipul înnegrit al bunicii lui sub plasticul aburit al unei măşti de oxigen.

PARTEA A II-A

BĂRBATUL ASAMBLAT

Opt

Bunica prezenta arsuri de gradele doi şi trei pe zece la sută din suprafaţa corpului. Avea coloana fracturată şi două coaste rupte. Era inconştientă atunci când o găsiseră şi încă nu se trezise. Din cele aflate de la poliţişti şi paramedici, Nate reconstitui cele întâmplate.

Cea mai plauzibilă versiune pe care o găsise era că bunica se îndrepta spre strada Bonaparte pentru a lua de acasă nişte haine uscate când trecuse cu maşina pe lângă Union şi observase că luminile erau aprinse. Pubul ar fi trebuit să fie închis cu mai multe ore în urmă. Fusese prevăzătoare şi chemase poliţia înainte de a intra în pub pentru a investiga. Probabil că în incinta barului şi în zona meselor totul părea normal, dar, dintr-un anumit motiv, se dusese la bucătărie. Când deschisese uşile batante, alimentase cu oxigen, fără să vrea, un foc care mocnea acolo. Asta provocase o aprindere spontană a focului, care răbufnise destul de puternic cât să o izbească de peretele din celălalt capăt al încăperii. Un poliţist care răspunsese apelului ei văzuse explozia şi reuşise să o scoată din localul în flăcări.

Nate văzuse fişa ei. Îi monitorizau nivelul de hidratare şi îşi făceau griji pentru plămânii ei. Faţa îi era plină de băşici, avea mâinile şi braţele distruse şi îşi fracturase două vertebre. Nate nu putea să scape de mirosul care o însoţea când fusese adusă la spital. Plastic topit şi mâncare arsă. Se spălase pe faţă de zeci de ori, însă nu şi-l putea scoate din nări. El era nepotul-doctor şi bombarda cu întrebări personalul medical, îi sâcâia pe paramedici şi verifica personal perfuziile, infuziile şi dozele administrate bolnavei. Trezise în toiul nopţii nişte cunoscuţi cu experienţă în arsuri pentru a le cere sfatul. Voia să o transfere pe calea aerului la un spital de arşi, dar starea ei era prea delicată pentru a putea fi mişcată şi, pe o astfel de vreme, orice zbor era riscant. Această situaţie critică îl făcuse pe Nate să se concentreze şi să judece la rece. Lucy, problemele din Greystone Lake şi fantomele tinereţii lui nu mai erau în centrul atenţiei sale. Dar acum, când stadiul curent al dezastrului era finalizat, era adâncit în sfera dezolantă a aşteptării. Aici,

motivele pentru care se întorsese acasă îşi aruncau umbrele asupra oricărui lucru, fiecare îndoială, întrebare sau regret intensificându-se în tot felul de nuanţe alternante şi penumbre.

Se iveau zorii, iar el îşi petrecuse ultima oră cu capul în mâini.

Nate fusese testat de apă, dar în acea noapte de demult, în care ei incendiaseră casa lui Adam Decker, focul îi plăcuse, de fapt. Acea cufundare în flăcări fusese un fel de botez: adevăratul început al „Loviturilor de Trăsnet", când Lucy îi însoţea peste tot şi împreună domneau asupra ţărmului ca nişte îngeri însetaţi de sânge. O lume de noi posibilităţi se deschisese în faţa lui în noaptea aceea. Minunată şi terifiantă.

Cineva îl bătu pe umăr. Tom, în uniformă de poliţist şi cu pelerină de ploaie.

— Ce ţi-a luat atât timp? întrebă Nate.

Tom îl sunase cu ore în urmă.

— E o nebunie afară. Tom se prăbuşi pe scaunul de lângă Nate. Avea ochii duşi în fundul capului şi congestionaţi. Barba crescută îl făcea să pară de două ori mai în vârstă decât era. Pantofii şi pantalonii lui erau stropiţi cu noroi. Uraganul, vandalii, adăugă el. Ea cum se simte?

— Nu e bine deloc, Tommy. De fapt, mă mir că mai este în viaţă.

Era uimitor că supravieţuise, dar numai leziunile coloanei o puteau ţine la pat destul cât să facă pneumonie, iar asta nu era cea mai mare problemă. Chiar şi în cele mai bune circumstanţe, o recuperare deplină era ceva greu de imaginat. Lui Nate îi venea să-şi zdrobească pumnii de perete, gândindu-se cât de nedreaptă era o astfel de soartă şi în ce fel trebuia să se sfârşească viaţa unei fiinţe atât de bune şi de blânde.

— Dar se va face bine? întrebă Tom.

Nate se simţea de parcă ar fi fost la începutul unei coborâri abrupte. O creatură furioasă şi familiară îl aştepta în celălalt capăt al traseului abrupt. Ochii ei ardeau ca gheaţa, zâmbetul ei era o lamă tăioasă, iar acum era atât de aproape de el, încât îi simţea respiraţia rece pe faţă.

— Cei din familia McHale sunt greu de ucis, zise Tom, privindu-l destul de încurcat.

Era o remarcă riscantă.

— Unii dintre noi.

Disperarea era o emoţie atât de inutilă. Dar avea o rudă periculoasă. Aşa cum Nate stătea ţeapăn în scaunul său, se simţea alunecând ceva mai aproape de ea.

— Ştii, sunt terminaţi acum, zise Tom.

Tom se referea la vandali. Nate era sigur că aceştia dăduseră foc la Union. Poate că nu intenţionaseră să rănească pe cineva, dar intenţiile lor erau

irelevante.

— Da. Creatura din interiorul lui încerca să-i lipească zâmbetul ei zimţat pe faţă, dar el încă o ţinea la distanţă. Terminaţi, murmură el.

— Asta este crimă.

Nate încuviinţă din cap, deşi litera legii nu prea îl interesase vreodată. Urma de mult propriile reguli.

— Doar dacă nu a fost, într-adevăr, un accident, zise Tom. Vom face testele necesare pentru a afla.

Nate îşi dorea să poată crede că vreun defect al instalaţiilor electrice sau vreo scurgere de gaz fusese de vină. Universul era violent şi lipsit de sensibilitate şi ar fi fost mai uşor să accepte că era încă un blestem al sorţii decât să creadă că totul se întâmplase numai vina lui. Dar era sigur că focul fusese pus deliberat şi că ţintiseră vechiul pub din cauza legăturii pe care o avea cu el. Ştia, de asemenea, că bunica lui nu ar fi ieşit afară în toiul nopţii de la bun început dacă nu ar fi fost el.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Tom, făcând semn spre pieptul lui Nate.

Nate se uită în jos, la o pată de sânge de pe tricoul său. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi amintească în ce fel ajunsese acolo acea pată.

— Câţiva dintre puştii aceia se pregăteau să distrugă ceva la casa bunicii. Unul dintre ei m-a lovit în cap cu o scară pliantă. Cred că am fost dus de nas. Ar fi trebuit să-mi fac mai multe griji pentru pub.

Tehnicianul care răspundea de tomografia computerizată insista să-i facă o scanare a creierului, dar Nate îi făcu semn să plece.

— I-ai văzut? Poţi să faci vreo identificare?

— Una singură, poate. O fată.

— O să fac rost de anuarele de la liceu şi gimnaziu. Dacă o vom găsi, atunci...

Vocea lui Tom se stinse brusc.

Nate urmări privirea prietenului său, care se oprise asupra mâinilor lui. Picături de sânge se scurgeau din încheieturile albe ale degetelor sale. Nu mai avea nevoie să-şi examineze mâinile ca să înţeleagă că unghiile i se înfipseseră în palme. Ani la rând mâinile lui purtaseră acele semne în formă de semilună.

Îşi şterse sângele de pe blugi. Oricum erau distruşi. Alături de el, chipul lui Tom era un amalgam de îngrijorare şi groază. Fuseseră şi înainte în această situaţie, amândoi, în acel punct dintre acţiune şi reacţiune. În acest spaţiu dintre postura de victimă şi cea de justiţiar. Şi nu ieşise nimic bun din asta.

Înainte ca Tom să poată spune ceva, un torent de înjurături se auzi de cealaltă parte a uşilor de sticlă ale camerei de urgenţă. Acestea se

deschiseră, iar Johnny intră şchiopătând, susţinut cu fermitate de Owen.

Tom aruncă pe furiş încă o privire spre mâinile însângerate ale lui Nate, înainte de a se grăbi să primească perechea care tocmai îşi făcea cu dificultate intrarea. Johnny se agăţă cu braţul lui liber de umărul lui Tom atunci când acesta întinse mâna spre el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tom.

— Diavolii împieliţaţi mi-au spart casa şi mi-au uns scările cu ulei sau altceva asemănător.

— Cât de grav eşti rănit? întrebă Tom. De unde ai căzut?

— De pe la jumătatea scărilor. Nu ştiu. Marmura arată bine, dar e o adevărată pacoste odată ce aluneci pe ea.

— De ce nu ai chemat o ambulanţă? Nate se aplecă pentru a examina piciorul rănit al lui Johnny. Pata de sânge de pe pantalonii lui îl pregătise pe Nate pentru ceva îngrozitor, iar aşchia de os care ieşea prin piele îi confirma bănuielile. Fractură deschisă de tibie.

— Ambulanţele fac atâta zgomot.

— Dumnezeule mare! exclamă Tom, văzând în ce stare era piciorul lui Johnny.

— Ai noroc că nu ţi-ai rupt gâtul, zise Owen.

— Mda, în secunda în care mi-am văzut piciorul arătând ca în filmele de groază ale lui George Romero, i-am mulţumit Domnului pentru norocul uimitor pe care-l am.

— Vor trebui să te opereze, rosti Nate. Dar cum de eşti în stare să formulezi propoziţii complete în asemenea momente?

— Ar putea fi rezultatul unei auto-medicaţii, zise Owen.

— Dă-mi nişte sedative, ceva, Owen. Iisuse!

— Trebuie să fii tratat de urgenţă. Un infirmier ce părea somnoros se îndrepta spre ei cu un scaun cu rotile, iar Nate îi făcu semn să se grăbească. Şi ai grijă să le spui ce medicamente ai luat.

Şeriful Buck trecu printre uşile automate. Haina lui de ploaie era lucioasă de apă, iar expresia lui, la fel de întunecată precum cerul.

— Şi tu, Johnny?

Se strâmbă când zări rana, apoi se uită la Tom. Se priviră intens pentru câteva clipe, iar Nate înţelese că era vorba de ceva ce ştiau doar ei. Şeriful îl îmbrăţişă pe fiul său, iar Tom se aruncă la pieptul lui.

— Îmi pare atât de rău pentru Loki, spuse şeriful.

— Loki? întrebă uimit Nate.

— Labradorul cel negru al lui Tom, ticălosule. Vocea lui Johnny era plină de dezgust. Bietul Loki, să moară aşa.

— Câinele tău a murit? Nici nu ştiam că aveai un câine.

— Tu nu ştii *nimic.* Şi nu a murit, pur şi simplu, ci a fost *omorât.* Ticăloşii l-au drogat cu ceva şi l-au pus în dreptul roţii din spate a maşinii lui Tom.

— Deci tu...

— L-am călcat cu maşina. După ce te-am sunat ca să-ţi spun despre bunica ta, voiam să vin încoace. Apoi, în timp ce ieşeam din garaj, eu... Vocea lui Tom începu să tremure, privirea lui fiind aţintită asupra unui punct imaginar. În secunda în care am simţit maşina clătinându-se, am *înţeles* totul. Era pentru mine... Tom înghiţi în sec şi închise ochii. A fost un câine bun.

Nate realiză că ochii lui Tom erau roşii şi avea hainele murdare de noroi pentru că îşi îngropase animalul la care ţinuse atât de mult.

— Mă îndreptam spre el ca să-l ajut, când am căzut pe scări, povesti Johnny. Probabil că te şochează să afli că eu nu mă trezesc de obicei la ora cinci dimineaţa.

— Era mai bine dacă-mi spuneai, Tom. Îmi pare atât de rău.

Tom ridică din umeri şi se uită în altă parte.

Infirmierul şi o soră medicală îl aşezară pe Johnny în scaunul cu rotile şi îl duseră la triaj.

Tom şi Owen îl conduseră pe Johnny până la uşă, apoi se aşezară pe scaune în faţa aceluia pe care şezuse Nate. Era pe punctul de a se duce lângă ei, când mâna şerifului, care îl prinse de braţ, îl opri.

— Ce face Bea?

— Nu e bine deloc, şefule.

— Dar e conştientă?

— Nu. Dacă se va trezi, o să-şi dorească să nu o fi făcut.

Un val uriaş de agonie o aştepta pe bunica lui dacă avea să se întoarcă la el.

— Mă duc să o văd. Să nu pleci nicăieri.

Şeriful Buck schimbă câteva vorbe cu asistenta de la biroul de internări şi dispăru printre două uşi.

— Pe tine te-au atacat noaptea trecută, Owen? întrebă Nate în timp ce se aşeza pe scaun.

— Nu şi de data asta.

— Însă m-au atacat pe mine, zise Tom. Am fost un idiot să cred că mă vor lăsa în pace.

Vorbea fără furie, de parcă nu i-ar fi fost ucis câinele, ci numai uşa de la intrare i-ar fi fost mânjită cu ouă. Dar ochii lui erau larg deschişi şi plini de lacrimi.

Carnagiul Medeei se derula mut pe ecranul televizorului din sala de aşteptare. Un val de noroi acolo unde fusese autostrada, parcări pline cu

maşini scufundate, acţiunile de salvare ale Pazei de Coastă după ce mai multe vase se scufundaseră. Toate filmările erau întunecate, întrerupte şi acoperite cu picături de apă.

Acestea erau scene din vieţile celor lipsiţi de noroc. Editate, împachetate şi transmise în locuri unde electricitatea încă nu fusese întreruptă şi circula prin cablurile trecute prin pereţi, în loc să se descarce sub forma fulgerelor care spintecau cerul.

Telespectatorii de pe canapelele lor confortabile erau de fapt cei norocoşi. Dar norocul nu durează o vecie. În acel carusel al dezastrului, Nate ştia că tuturor avea să le vină rândul.

— Va fi bine, îi zise Owen lui Nate, care se aplecase în faţă, micşorând distanţa care-i separa. Indiferent ce se va întâmpla, până la urmă totul va fi bine.

Era o banalitate pe care oamenii o foloseau ca substituent pentru ceva mai bun, dar Owen rostea aceste cuvinte cu siguranţă.

— Eu nu cred, O, spuse Nate. Nu şi de data asta.

— Atunci când mama a făcut atacul cerebral, nu am ştiut cum să controlez situaţia. Owen clătină din cap. Tata nu mai era, iar eu am fost nevoit să mă descurc cu tot ce trebuia. Cu doctorii, cu facturile, cu recuperarea. Cu toate. Părea absolut imposibil. Pentru că era ceva nou şi oribil, şi pentru că aşa ceva schimbă totul în viaţa ta. Dar oamenii fac asemenea lucruri mereu. Oameni care nu sunt extrem de puternici, de inteligenţi sau de înstăriţi. Pentru că trebuie să facem asta, înţelegi?

— Mda.

Tipul solid încerca să fie de ajutor, iar Nate nu-l putea învinui pentru asta.

— Iar lucrul cel mai important... lucrul pe care trebuie să ţi-l aminteşti mereu... este faptul că, indiferent ce se va întâmpla, te vei obişnui cu ideea. Poţi supravieţui acestei încercări, zise Owen. Adică, dacă eu pot să fac asta, crede-mă că vei putea şi tu.

Owen se hazardă să zâmbească.

Nate reuşi doar să ridice colţurile gurii într-o linie mai puţin mohorâtă atunci când şeriful se întoarse de la terapie intensivă. De când îl cunoştea, Nate îl văzuse foarte rar lipsit de stoicism, iar acesta era unul dintre acele momente. Bunica arăta la fel de rău cum sugera condiţia ei, iar şeriful o cunoştea de când era tânăr. Firește că era tulburat. Ea fusese cea mai bună prietenă a mamei lui. Până ajunse la Nate, bărbatul îşi recăpătă calmul.

— Bunica ta e o femeie puternică, zise el. Dar tu ai stat treaz toată noaptea. Probabil că ai nevoie de aer. Hai să mergem la o plimbare. Am putea avea şi discuţia aceea importantă.

Bărbatul se îndreptă spre uşile automate, iar Nate înţelese că aceea nu

era o rugăminte.

— Ne vedem mai târziu, Nate, îl asigură Owen. Ai grijă afară.

— Am să te anunţ dacă se schimbă ceva în starea bunicii, zise Tom.

Chipul lui Tom era un mozaic complicat de suferinţă şi compasiune. Dar se mai citea ceva pe faţa prietenului său. Era ceva în încordarea gurii şi în intensitatea privirii lui – o expresie pe care Nate nu o putea identifica. Ar fi putut fi un soi de iteraţie a groazei lui Tom la vederea mâinilor lui însângerate. Nate nu era sigur. Când ridică o mână în semn de rămas bun, Tom îi răspunse cu acelaşi gest.

Ar fi trebuit să fie dimineaţă, dar nu era niciun semn că avea să răsară soarele. Norii acopereau cerul dintr-un capăt al orizontului în celălalt. Ploaia biciuia străzile, în timp ce vântul rupea copacii. Şeriful parcase sub streaşină aripii de la Urgenţe, aşa că evitară ploaia. Interiorul maşinii era rece, iar sub haina sa de ploaie, Nate avea încă hainele ude după ce zăcuse pe peluza bunicii. Alături de el, chipul şerifului părea împietrit.

În maşină mirosea vag a plastic şi săpun. Acest parfum îl împiedica pe Nate să simtă mirosul ploii, al noroiului sau al frunzelor sfâşiate de vânt. Putea simţi vântul doar atunci când Medeea legăna furioasă maşina. Maşina era doar un buzunar minuscul al lumii zguduite de furtună, unde temperatura şi vântul puteau fi ajustate doar rotind un disc gradat. Acest lucru ar fi trebuit să-i aducă alinare, dar nu-i aducea.

Într-una dintre poveştile oraşului, Nate simţea că ar ajunge pe la mijlocul acţiunii. Acesta era stadiul crucial în care planurile puteau fi dezvăluite şi adevăratele personaje demascate. Aici acţiunea putea să se ramifice în nenumărate feluri. Nimic nu era sigur, pentru că în Lake băieţii buni nu ieşeau întotdeauna triumfători. Puţine dintre poveştile lui aveau de la bun început eroi.

Erau nişte capitole tensionate, dar în aceste pagini credea Nate că putea încerca să afle ceea ce voia cu atâta înverşunare să descopere.

Şeriful Buck nu scosese un sunet de când ieşise cu maşina pe alee. În spaţiul acela strâmt, singurul zgomot care se auzea era scârţâitul ştergătoarelor pe parbriz.

Conversaţia lor avea să fie, cu siguranţă, despre Lucy, dar forma ei depindea de ceea ce ştia – sau credea că ştie – şeriful. Însă Nate găsi tăcerea şerifului extrem de sugestivă. Anii în care avusese de-a face cu copii bolnavi şi cu părinţii îngroziţi ai acestora îl învăţaseră că de obicei era nevoie doar de un fleac pentru a mai destinde atmosfera. Un zâmbet strâmb. O glumă stupidă. O întrebare care nu avea absolut nicio legătură cu vreo catastrofa care căzuse dintr-un cer senin pentru a expune fundaţiile de carton ale vieţilor lor. Deci era clar pentru el că şeriful nu voia să destindă atmosfera.

Mergeau cu maşina pe străzile inundate către o reprezentaţie, iar Nate îşi spuse că aceasta urma să aibă drept protagonişti jumătatea favorită a fiecăruia din strategia poliţistul bun – poliţistul rău.

Şeriful voia să-l ia pe Nate prin surprindere. Văzuse că Nate nu era în elementul lui şi, pe deasupra, era epuizat şi confuz din cauza şocului, iar el intenţiona să profite de asta. Nate se aştepta ca unele capcane să fie pregătite, iar firele dispozitivelor de declanşare să fie întinse. Şi era adevărat că povestea de odinioară, de când absolviseră ei liceul, era una periculoasă, năpădită de rugi cu spini lungi şi găuri negre. Să o traverseze cu o escortă ostilă pe urmele lui era periculos. Era un trecut care te ademenea cu uşurinţă. Era o poveste care te lovea.

Dar Nate nu voia să se îngrijoreze.

Avea faima că era în stare să joace de minune rolul poliţistului rău.

ABSOLVIREA

I

— Spune-mi cum s-a terminat totul, zise Lucy. Mâna ei trecu prin părul lui Nate, odihnindu-se pe creştetul lui. Povesteşte-mi despre ultima zi.

Când zâmbi, ţepii din barba lui se frecară de abdomenul ei. Nate îi spusese lui Lucy multe poveşti despre Night Ship, dar cea pe care i-o zicea acum avea ceva special, care o făcea să se înfioare.

— În anul 1964, debarcaderul era pregătit pentru...

— *Opreşte-te!* Lucy îşi încleştă pumnul în părul lui, trăgând de şuviţele ondulate şi aranjându-le în aşa fel încât să fie întinse. Tu ştii că nu aşa îmi plac poveştile noastre.

Nate râse cu nasul în curba coastelor fetei, apoi se rostogoli de deasupra ei şi îşi trase blugii pe el. Era mijlocul lunii iunie, dar scândurile clădirii Night Ship erau reci la primele ore ale dimineţii. În lumina zorilor, lacul scânteia precum soarele.

— Just June, zise el.

Se uită în jur, scrutând spaţiul întunecat şi cavernos unde fusese odinioară ringul de dans, de parcă numai rostindu-i numele, femeia ar fi putut să apară de nicăieri. La fel ca toate legendele, detaliile difereau de la o variantă la alta, dar baza poveştii rămăsese aceeaşi.

— Cum sună poezia aceea veche? întrebă el.

La fel ca poveştile cu fantome cele mai bune, povestirile despre Night Ship nu erau doar spuse; ele erau interpretate.

— *Just June îi făcea pe toţi băieţii să leşine şi costa doar un dolar să o duci în camera ta,* cânta Lucy.

Era un cântecel pentru copii, dar pe buzele ei suna ca o invitaţie.

— Ei spun că Just June a crescut la Night Ship şi că ea şi sora ei geamănă erau fiicele uneia dintre prostituatele lui Morton Strong, continuă Nate. Din moment ce tatăl putea fi oricine, ea era cunoscută doar după numele ei mic. „June şi mai cum?" întrebau clienţii ei. „Just June[8]", răspundea ea.

Nate deschise uşa către puntea de promenadă. De obicei, era mai prudent la lumina zilei, dar era atât de devreme, încât nici Matinalii nu ieşiseră încă afară. Se întoarse să o privească pe Lucy, care stătea întinsă pe o parte într-un morman de haine. Răcoarea brizei pe pieptul lui gol, soarele unei noi zile şi imaginea ei îl făceau să se simtă ca şi cum ar fi putut trăi o veşnicie.

— Şi prin „clienţi" vrei să spui... Lucy simulă o expresie nedumerită.

Nate se întinse din nou lângă ea şi îşi plimbă degetul de pe gâtul ei până la buric.

— Bărbaţi care frecventează prostituate, şarlatani, iubiţi, contra cost. Este cea mai veche meserie din lume, dar e foarte greu să faci o carieră din asta. O pensie deplorabilă. June era deşteaptă şi aprigă, şi, pentru o vreme, ea a fost mâna dreaptă a lui Strong, dar a fost în primul rând una dintre târfele lui. Din câte se spune, a început să se prostitueze încă din primii ani ai adolescenţei, iar acest stil de viaţă face ravagii. Fiind între două vârste, valul ei de clienţi se transformase într-o dâră. Noi fiinţe tinere, cu ochi strălucitori, veneau să lucreze în paturile din Sala Century în fiecare anotimp, iar June nu putea concura cu ele. Cum nu mai era bombă sexy, cu toate acele mişcări calculate şi cu acel trup care o făcea atât de dorită, June nu mai era decât o femeie trecută. În scurt timp, singurii ei clienţi rămaseră bărbaţii ciudaţi, cei cu fetişuri bizare şi excentricii.

— Mă întreb ce era considerat excentric pe vremea aceea? întrebă Lucy. Unghia ei se plimba de-a lungul fermoarului blugilor lui Nate. Va trebui să fac nişte cercetări.

— Şi nu numai ea avea motive de îngrijorare. Sora ei geamănă avea câteva doage lipsă. May era numele ei. June şi May, cele mai frumoase luni ale anului. Ele erau Fetele de la Night Ship. Strong ar fi putut să o folosească şi pe May ca prostituată, dar poate că avea un dram de umanitate, la urma urmei. Ea primea un salariu de mizerie pentru a face curăţenie în bucătărie

[8] Doar June (n.tr.).

şi pentru a şterge podelele. June îi era devotată surorii ei. May era sufletul lui June. Şi amândouă se bazau pe faptul că June îi era folositoare lui Strong. Dar June nu mai era femeia atrăgătoare de pe vremuri, iar acest lucru nu a trecut neobservat de bătrânul Morton. Clubul avea o reputaţie de apărat, fetele care lucrau acolo trebuiau să aibă ceva special, un anume *je ne sais quoi,* iar Just June începuse să arate din ce în ce mai nepotrivită pentru acel loc. „Până la sfârşitul verii", i-a spus Strong lui June în acel an, de Ziua Eroilor. Începând din septembrie, ea trebuia să găsească un alt loc în care să-şi vândă puţinul pe care-l mai avea de oferit. Îţi poţi imagina cum trebuie să se fi simţit atunci. Night Ship era singurul loc în care trăise. Îi era frică. Şi era furioasă.

— O femeie furioasă e capabilă de orice, zise Lucy.

Ea era dovada vie a acestei expresii. Acel an şi jumătate care trecuse de la incendierea casei lui Adam Decker marcase începutul unui lung şir de ghinioane pentru duşmanii lui Lucy Bennett.

— Şi nu era furioasă doar pe Morton Strong, vorbi Nate, sărind din nou în picioare. Le ura din tot sufletul pe tinerele fete care o înlocuiseră. Clienţii ei o umpleau de dezgust. De fapt, începuse să-i urască pe toţi cei care aveau vreo legătură cu Night Ship. Toţi trebuiau să plătească. Dar June a noastră nu era o proastă. Era drăgălăşenia întruchipată atunci când Strong i-a spus că zilele ei acolo erau numărate.

— Ei nu îşi dau niciodată seama ce ascund fetele drăgălaşe, nu-i aşa, McHale?

Lucy se întoarse pe burtă şi începu să-şi legene tălpile în aer. Era o poziţie clasică, dar Lucy găsise o cale să o facă numai a ei, aşa cum se întâmpla cu toate celelalte lucruri. Îşi scoase jurnalul de sub bluza ei şifonată, dar Nate ştia că era încă atentă la poveste. Aproape ajunseseră la partea ei preferată.

— Aşa că se poartă frumos, June a noastră, până la marea aniversare de pe 4 Iulie. Ziua Independenţei este evenimentul cel mai important pentru fiecare oraş turistic, iar Greystone Lake se străduieşte de fiecare dată să o facă şi mai atrăgătoare. De pe insula Blind Down se lansează artificii. Ambarcaţiuni cu vele, decorate cu lumini, saltă vesele pe valuri. În baruri şi pe străzi cântă o mulţime de formaţii. Grupuri de copii aleargă de-a lungul ţărmului cu artificii aprinse, lăsând în urmă dâre de fum. Lake e în sărbătoare şi distracţia cea mai mare e la Night Ship. Nate se duse pe podeaua crăpată a ringului de dans, adăugând: Bărbaţi în costume subţiri dansează cu femei înveşmântate în mătase. Nate începu să se mişte după acordurile unei melodii imaginare. Dacă ar fi încercat, Nate i-ar fi putut vedea pe ceilalţi mişcându-se cu eleganţă în acelaşi ritm. Aerul e încărcat de fum de trabuc şi de euforia unei nopţi de vară. Decoraţiuni elaborate,

încărcate cu lumânări şi artificii, strălucesc în mijlocul fiecărei mese. *Punch*-ul se revarsă din două sute de pahare. Night Ship e *locul* în care oricine ar vrea să se afle. Şi tu ştii cum pot părea lucrurile într-o astfel de noapte. Locul perfect, momentul perfect. Muzica perfectă, hainele perfecte. Fata perfectă. Nate se întoarse spre Lucy, continuând: Totul e atât de perfect, încât nu-ţi poţi imagina un viitor mai puţin strălucitor decât prezentul.

Lucy zâmbi şi privi în jos la jurnalul ei. Era cea mai neînfricată persoană pe care o ştia Nate, iar lui îi plăcea nespus că încă o mai putea face să se simtă sfioasă.

— Dar oamenilor de la Night Ship nu le-a fost dat să se distreze de acea zi a Independenţei. Operaţiunile din spatele uşilor Camerei Century au fost amânate pentru o sărbătoare atât de importantă ca aceea. Nu avea niciun rost să-şi expună indiscreţiile în faţa cetăţenilor de frunte ai oraşului. Aşa că prostituatele şi-au asumat rolul de chelneriţe, mulţumindu-se să încânte ochii clienţilor. Dar Just June era consemnată la bucătărie, zise Nate. O ultimă insultă.

— În mai multe privinţe.

— La Night Ship se dau cele mai grozave petreceri. Dar cele mai bune petreceri au şi cei mai mulţi mahmuri. Pe la miezul nopţii, unor clienţi li s-a făcut greaţă. Mâncarea fusese prea picantă, şi-au spus ei. Prea mult fum. Prea multă băutură.

— Dar ce era în *punch*-ul acela? întrebă Lucy.

Ea îşi notă ceva în agenda ei. Scria mereu în agendă. În toamnă avea să se ducă la New York University pentru a studia jurnalismul, în timp ce Nate urma să fie la numai câteva staţii de metrou distanţă, la Universitatea Columbia.

— Într-adevăr. *Punch*-ul de la Night Ship era faimos pentru tăria lui, dar în acel an, Just June pusese în el propria ei combinaţie. Un amestec unic de lac de unghii, antigel, otravă de şoareci şi cine mai ştie ce. La început, doar câţiva clienţi s-au simţit rău, dar în holul înţesat de oameni deveni evident în scurt timp că se întâmpla ceva cumplit. Nate sări pe o masă, adăugând: Frica face mulţimea să freamăte. Mai întâi se aude o femeie ţipând, apoi un bărbat începe să-şi facă loc cu coatele prin mulţime. O panică animalică pune stăpânire pe ei. Gândeşte-te că aceasta e o mulţime amorţită de *punch*-ul cu otravă, o parte dintre ei fiind femei pe tocuri înalte. Aminteşte-ţi că asta se întâmplă la capătul unui ponton, într-un club de noapte sufocant, decorat cu ornamente elaborate şi artificii.

— Un măcel, zise Lucy zâmbind.

— Oamenii aleargă spre ieşirile din faţă şi din spate. Cei care vor să iasă prin spate se trezesc înţepeniţi printre scaunele aranjate acolo pentru

artificii. La primul impact, unii sunt împinşi de pe puntea de promenadă şi cad în apă. Alţii sar în lac din proprie iniţiativă, sperând să înoate până la mal. Cei care reuşesc să ajungă pe puntea de promenadă au mai mult noroc, dar şi ei au probleme. Unele dintre acele ornamente cu artificii au fost aruncate din neatenţie pe jos atunci când oamenii au năvălit spre uşi, aprinzând feţele de masă şi rochiile femeilor. În scurt timp, perdelele au fost şi ele cuprinse de foc. Nate îi făcu semn spre un perete carbonizat din capătul cel mai îndepărtat al clubului. Zdrenţele perdelelor arse încă atârnau acolo ca nişte şuviţe ciopârţite. Copiii din Lake obişnuiau să lase artificii la baricadă, ştii tu. Asta înainte de a începe să lase baghete luminoase. Oricum, la un moment dat, acvariul cel mare de lângă toalete se sparge. Asta sporeşte haosul, deşi apa din acvariu reuşeşte să stingă şi câteva femei cuprinse de flăcări.

— O petrecere pe care nimeni nu o va uita niciodată.

— Focul, otrava, înecul şi panica generală au făcut ca în noaptea aceea să moară cel puţin doisprezece oameni, un număr mai mare alegându-se cu răni serioase. Morton Strong se numără printre petrecăreţii care au reuşit să iasă din Night Ship, dar băuse prea mult, cuprins fiind de entuziasmul acelei sărbători. Cei mai mulţi dintre petrecăreţii otrăviţi au supravieţuit, dar *punch*-ul lui June i-a distrus intestinele lui Morton. Nu a supravieţuit acelei nopţi.

— Aşa că Just June a reuşit să se răzbune aşa cum îşi dorea, zise Lucy.

— Nimeni nu s-a mai întors în acest loc după aceea. Procesele au dus întregul debarcader la faliment. Aceea a fost petrecerea care a scufundat clădirea Night Ship. Dar, în maniera lui Shakespeare, răzbunarea lui June a avut un preţ colosal. Cu toate că i-a dat surorii ei, May, instrucţiuni stricte pentru a rămâne în siguranţă pe timpul nopţii, May este un suflet blând care nu ar putea întoarce niciodată spatele cuiva care are nevoie de ajutor. Când zăreşte o femeie alergând, cu rochia ei de dantelă în flăcări, se duce spre ea să o ajute. În timp ce încearcă să stingă rochia femeii, May e prinsă în mulţimea care goneşte spre ieşiri şi moare, fiind călcată în picioare. June o găseşte pe puntea de promenadă, printre peştii tropicali din acvariul spart, udă leoarcă şi zdrobită de o sută de picioare. June îşi pierde controlul. A distrus clubul Night Ship nu numai pentru ea, dar şi pentru May. Ca răzbunare pentru o viaţă plină de umilinţe. Dar acum e responsabilă pentru moartea unicei fiinţe care contează pentru ea. May era sufletul ei. Şi nimeni nu poate trăi fără propriul suflet. June e singură acum, având în faţă o singură cale pentru a ieşi din necazurile pe care ea singură şi le-a pricinuit.

— Pontonul, zise Lucy.

Această parte a poveştii îi provoca mereu fiori lui Nate. Dincolo de

ferestre, lacul mângâia promontoriile cu apele lui ca inocenţa în persoană.

— S-a legat de una dintre băncile din fier forjat de pe promenadă, apoi, după ce a găsit un loc în care balustrada era ruptă, a aruncat banca în apa rece a lacului, zise Nate. Un obiect atât de greu ar fi trebuit să-i ţină trupul ascuns în adâncuri pentru mult timp, dar lacul...

— Lacul dă înapoi ceea ce ia, zise Lucy. Ochii ei verzi scânteiară, privindu-l.

Vechea zicală nu putea fi rostită fără a-şi aminti accidentul produs în urmă cu doi ani, când Nate fusese returnat în mod inexplicabil de aceleaşi ape reci.

Acele cuvinte marcau sfârşitul multor legende ale lacului. Pentru Nate, ele marcau începutul unei noi vieţi.

— Mi-a plăcut partea aceea pe care ai adăugat-o, cu „rochia de dantelă în flăcări", zise Lucy, închizându-şi jurnalul. Câteodată, să-mi imaginez hainele celor din învălmăşeală e partea mea favorită.

— Şi eu care credeam că partea ta favorită era numărătoarea cadavrelor.

Cu apele lacului în minte, gândurile lui Nate se îndreptară spre familia lui. Acum această amintire nu-i mai stârnea furie. Găsise mai multe căi prin care să-şi exorcizeze o asemenea furie. Avea încă o senzaţie de gol, de pierdere: o durere care, cu siguranţă, nu avea să-l părăsească niciodată. Dar putea supravieţui acestui sentiment, mai ales într-o dimineaţă ca aceea.

Ivirea zorilor îi dădea senzaţia că exista ceva perfect şi continuu în legătură cu universul. Ca şi cum toate ar fi fost conectate într-o reţea minunată, în care nimic nu era cu adevărat pierdut. În care nimeni nu era cu adevărat pierdut.

— Mai eşti cu mine, McHale? întrebă Lucy. Se lipi de spatele lui şi-l cuprinse cu braţele. Pielea lui alunecă pe a ei când se întoarse cu faţa la ea. Deşi lacul era încă pustiu, nuditatea ei avea ceva insolent.

— Pentru totdeauna. El îşi rezemă fruntea de părul ei castaniu cu nuanţe roşiatice. Dar ar trebui să plecăm. Mama ta se va trezi curând.

— Cred că-ţi dai seama că nu o putem duce de nas, nu-i aşa? zise Lucy. Se îndreptă spre hainele ei şi îşi puse chiloţii. Nu ducem de nas pe nimeni, de fapt. Văd cum mă priveşte bunica ta. Ştie că sunt stricata ticăloasă care pătează reputaţia frumosului ei nepot de aur.

„Aurul nu se pătează", îşi spuse Nate şi întoarse tricoul pe faţă.

— Nu se poate spune că le ducem de nas. Bunica mea ştie că plec pe furiş ca să mă întâlnesc cu tine, dar ar fi mult mai indecent să ne expunem. Ce ar spune lumea? La drept vorbind, să le minţim pe bunica şi pe mama ta e cea mai bună demonstraţie a respectului nostru faţă de ele.

— Băiatul de aur cu limba de argint. Lucy clătină din cap, trăgându-şi

bluza pe ea. Într-o bună zi, cineva o să aibă mari probleme din cauza ta.

Nate rulă covoraşul din spumă pe care fuseseră întinşi şi îl azvârli în spatele barului. Covoraşul ateriză lângă sacii de dormit, răcitoarele, lanternele şi alcoolul pe care-l depozitaseră acolo. Nu văzuseră niciodată pe nimeni străin într-un an şi jumătate de când veneau în acel loc, dar erau totuşi foarte precauţi.

Când Lucy fu gata, se îndreptară spre scara în spirală care ducea la Camera Century. Aceste scări coborau, de asemenea, într-un labirint întunecat de camere cu tavane joase, construite pentru cine ştie ce scop. Poveştile despre Night Ship pomeneau de coridoare ascunse în pereţi şi pe sub podele, deşi Nate nu reuşise niciodată să găsească aşa ceva. Oricum, exista o trapă mare, cu o configuraţie complicată, în beciul boltit folosit şi pentru lansarea la apă a bărcilor. Nate şi Tom erau de acord că acest beci fusese probabil construit pentru contrabandişti în timpul Prohibiţiei. Ascunsă în spatele unor grămezi de obiecte, aceasta era calea perfectă pentru a ajunge nevăzuţi pe debarcaderul abandonat.

Nate lăsase uşa camerei de lansare deschisă, iar canoea lor neagră sălta liniştită pe valuri acolo unde o legase Nate. În umbra debarcaderului, lacul avea culoarea obsidianului. Nate o ţinea pe Lucy de mână atunci când ea păşi pe fundul bărcii. Odată ce se aşeză, Lucy ridică o vâslă şi o propti de prova bărcii, unde avea să fie pregătită pentru el.

Nate era singurul care vâslea. Îi plăcea să o conducă pe Lucy pe apă, ştiind că ei îi plăcea să fie condusă. În liniştea lacului erau doar ei doi.

Nate puse piciorul în barcă exact când apa se umflă brusc, aşa că barca începu să se legene periculos. Nu erau în pericol să se răstoarne, dar vâsla căzu în apă. Plutea la numai treizeci de centimetri de carenă, dar Nate ezita să întindă mâna după ea.

— O iau eu, McHale, zise Lucy.

Nate se întâlnise cu Lucy luni întregi înainte ca ea să reuşească, în sfârşit, să-l convingă să se urce într-o barcă de orice fel. Lui tot nu-i plăcea lacul.

Ea recuperă vâsla, iar el făcu un efort să nu se cutremure când simţi răceala apei pe suprafaţa cauciucată a vâslei.

Un alt motiv pentru care îi plăcea efortul de a vâsli singur era faptul că-i rămânea mai puţin timp să se gândească la apele lacului şi la modul primejdios în care se deplasau pe pânza lui rece ca gheaţa, deasupra întunecimii sale de nepătruns. El trase de un lanţ pentru a ridica trapa camerei de lansare şi o încuie apoi cu zăvorul.

— Ştii, cred că va ploua, zise Lucy. În timp ce Nate vâslea, eliberându-i de umbra clubului Night Ship, ochii ei scânteiau ca nişte cioburi de sticlă şlefuită de apele mării. Au trimis un e-mail prin care ne anunţă să venim cu

umbrelele la ceremonia de absolvire.

— L-am văzut şi eu, zise Nate. Ocazionale ruperi de nori.

Nate ştia unde voia ea să ajungă. În timp ce vâslea, îşi cerceta reţeaua de cicatrice de pe braţul bolnav. Încerca să vadă, dincolo de pielea vindecată, acele locuri în care oasele lui fuseseră fixate laolaltă într-o îmbinare care rezistase cumva. Acum mai avea doar nişte dureri vagi din când în când. Înainte de o furtună – genul de furtună pe care abia o aştepta – braţul lui urla ca un sonar. Durerea îi pulsa în braţ odată cu bătăile inimii lui, în tandem cu ritmul tunetului.

— Sper ca vremea asta să nu strice petrecerea de la casa lui Jim.

— Puţină ploaie nu o să oprească petrecerea. Ai putea spune că unele petreceri încep cu adevărat abia când se strică vremea. El îi zâmbi, dar ea clătină din cap.

— Ai spus că Loviturile de Trăsnet se vor opri odată cu terminarea şcolii.

— Şcoala se va termina mâine, zise Nate.

Mai vorbiseră despre asta şi înainte. Când începuseră cu Loviturile de Trăsnet, Lucy fusese la fel de entuziasmată ca şi ceilalţi din grupul lor de aceste acţiuni de justiţiari ai furtunii, dar îşi pierduse treptat interesul pentru ele. Deşi le sugera uneori următoarea ţintă, nu-i mai însoţise de multe luni la vreo Lovitură de Trăsnet.

— Jură-mi că asta e ultima.

— Dar ce s-a întâmplat cu fata mea cea însetată de răzbunare?

— S-a maturizat, zise Lucy. Şi a mers mai departe. Şi tu ar trebui să faci asta, pentru că ea ar putea alege să meargă mai departe fără tine.

Ochii ei sclipiră când rosti aceste cuvinte, dar Nate ştia că ameninţarea era destul de serioasă.

— E ultima. Îţi promit. După asta am terminat-o cu Loviturile de Trăsnet şi cu Night Ship.

— Juri?

Nate privi până în depărtare suprafaţa netedă şi lucioasă a lacului. Soarele se înălţase destul cât să atenueze splendoarea zorilor. Albastrul încă nu umpluse acel gol, iar apa pe care pluteau ei era la fel de lipsită de culoare precum cerul.

— Domnia Regelui Furtunii s-a încheiat, zise Nate. Duşmanii lui zăceau învinşi, iar pacea avea să se instaureze definitiv pe acest tărâm, de-a lungul ţărmului.

El zâmbi, deşi aceste cuvinte îi provocau o tristeţe mai mare decât ar fi crezut. Dar nimic nu putea să dureze o veşnicie. În scurt timp, ei aveau să locuiască în metropolă, unde vieţile lor urmau să fie accelerate spre un viitor pe care abia şi-l puteau imagina. Ca să meargă mai departe, unele lucruri

trebuiau lăsate în urmă. Lucy avea dreptate: Regele Furtunii şi Loviturile de Trăsnet îşi îndepliniseră scopul. Acum era timpul să se maturizeze. Probabil că scăpase un oftat, pentru că Lucy încă îl privea.

— Ce o să mă fac eu cu tine, McHale?

— Dacă rămâi în pană de idei, pot să fac eu ceva cercetări, zise el.

Remarca lui o făcu să zâmbească. Nate vâsli în tăcere un timp.

Lacul începea să se trezească la viaţă. O barcă de pescuit, plină cu turişti care căscau somnoroşi, spinteca apa în drum spre partea de nord a lacului. Mai aproape de ţărm, capetele Matinalilor săltau pe suprafaţa apei la începutul ritualului lor din fiecare dimineaţă.

— Ai un plan? îl întrebă Lucy în cele din urmă. Era o întrebare retorică. Regele Furtunii avea întotdeauna un plan. Nimic prea nesăbuit, sper.

— *Moi?*

— Ar fi chiar ruşinos să-ţi petreci în închisoare prima ta noapte de absolvent de liceu. Era replica lor obişnuită, dar la fel ca înainte, Nate detectă o notă gravă. Şi să nu fie ceva prea complicat.

După acel pas greşit pe care-l făcuseră incendiind casa lui Decker, hotărâseră să dea lovituri care puteau fi uşor confundate cu stricăciunile provocate de furtună sau alte fenomene naturale. Cea mai elaborată acţiune a lor avusese ca ţintă un antrenor al echipei de fotbal care-i făcuse lui Tom zile negre. Când un viscol neaşteptat lovise oraşul într-un weekend în care bărbatul şi familia lui erau plecaţi din localitate, Nate ştiuse ce trebuia să facă. Temperaturile scăzuseră brusc, iar băieţii îşi petrecuseră noaptea udând cu furtunul copacii de pe proprietatea bărbatului. Acoperit de mai multe straturi de gheaţă, un copac se prăbuşise în cele din urmă sub povara propriei greutăţi. Căzuse peste ferestrele şi pereţii casei, blocând aleea. Le trebuiseră patru ore cumplite în gerul polar pentru a duce la îndeplinire acel plan, dar dezastrul superb pe care-l lăsaseră în urmă meritase toate eforturile.

— Nu plănuiesc o furtună de gheaţă, un incendiu sau o inundaţie. Nimic de acest gen, zise Nate. De fapt, am de gând să ofer un dar.

— Un dar? întrebă Lucy.

— Pentru tine. El îi zâmbi misterios în timp ce vâslea spre docul familiei Vanhouten. Această ultimă furtună va fi doar pentru tine.

Nouă

Şeriful conducea cu atenţie, încercând să evite vârful unui alt copac

prăbuşit pe şosea. Crengile acestuia păreau nişte coaste sinistre din scheletul unei creaturi extraterestre. În cele din urmă, Nate spulberă tăcerea din maşină.

— Au fost multe pagube?

Soarele ar fi trebuit să încoroneze munţii, dar ziua era cenuşie. Lacul şi pădurile alcătuiau un decor difuz, în diferite nuanţe de gri – cele mai întunecate dintr-o paletă de culori.

— Ceva inundaţii. Copaci căzuţi. O parte dintre locuinţele de pe deal au rămas fără energie electrică.

— Poate că vor reprograma înmormântarea.

Cu siguranţă, un criminal nu ar fi adus în discuţie înmormântarea propriei victime.

— Au trecut paisprezece ani. Nu cred că vor să mai aştepte.

Părea absurd pentru oricine să se aventureze afară pe o astfel de vreme. Pentru Lucy, decorul acela era foarte potrivit. Cimitirele oraşului erau mai departe de lac, dar Nate îşi imagina cum ar fi fost o slujbă de înmormântare lângă un mormânt de pe ţărm.

O mulţime de pantaloni negri din stofa, murdari de noroi până la genunchi. Umbrele negre întoarse pe dos şi luate pe sus de vânt, pentru a se alătura norilor. Un perete din apa lipsită de culoare a lacului ridicându-se ameninţător şi prăbuşindu-se peste cei adunaţi acolo. Să-i şteargă de pe faţa pământului. Să-i spele de păcate.

— Tom mi-a spus că domnul Bennett va fi acolo, zise Nate. Chiar dacă era greu de crezut, Nate nu mai auzise de domnul Bennett de ani întregi. Acesta era unul dintre motivele pentru care rămăsese şocat atunci când aflase că bărbatul fusese eliberat din închisoare.

— L-ai mai văzut de când a ieşit?

— Lake e un oraş prea mic ca să poţi evita pe cineva.

— Şi bunica trebuie să-l fi văzut.

Nate ura ideea că bunica lui dăduse probabil peste acest om în magazinul de scule sau la băcănie.

— Bunica ta e o femeie bună. Omul a plătit pentru ce a făcut. Asta mi-a spus ea când a fost eliberat condiţionat.

— Şi tu chiar crezi asta?

— Mă interesează mai mult ce crezi tu, Nate.

— Nu mai sunt furios pe el, dacă la asta te referi. Nu am de gând să creez probleme. Dar nici nu intenţionez să-i strâng mâna.

— Familia aceea a trecut prin multe.

— Este un club pentru asta. Şi eu fac parte din el.

— Lipsa banilor a fost mereu o problemă pentru ei, continuă şeriful.

Doamna Bennett a făcut ce a ştiut ea mai bine, dar nu a mai fost aceeaşi după dispariţia lui Lucy.

Cu trei săptămâni în urmă, şeriful ar fi folosit termenul „fuga" şi nu „dispariţia".

Descoperirea trupului ei în promontorii schimbase totul. Pe durata unei singure după-amiezi ploioase, una dintre cele mai preţuite legende ale oraşului luase o altă întorsătură. Detaliile sfârşitului ei urmau a fi identificate.

— I-am dat băiatului ei o mulţime de lucruri mărunte de făcut la secţia de poliţie. El a fost, de asemenea, foarte recunoscător. Este nevoie de caracter ca să primeşti pomană şi să fii cu adevărat recunoscător, nu crezi?

Nate sesiză o aluzie fină în cuvintele şerifului.

— Voi păstra distanţa, oricum.

— Bărbatul acesta îşi îngroapă fiica astăzi. Moartea sfâşie oamenii, dar îi şi poate apropia unii de alţii.

Nate izbucni în râs. În acel spaţiu strâmt din maşină, era un sunet terifiant. Un bărbat care era tată, soţ, medic şi membru integru al societăţii nu scotea un astfel de sunet. Acest icnet gutural şi dispreţuitor venea din cel mai întunecat şi mai adânc loc din interiorul lui.

— Am spus ceva amuzant?

— Bunica mea s-ar putea să nu supravieţuiască acestei zile. Tocmai ne pregătim să o îngropăm pe iubita mea din liceu. Iar tu vrei să mă port frumos cu bărbatul care mi-a ucis familia? Da, asta mă face să devin aproape isteric.

Şeriful îşi luă ochii de la drum, destul cât să-l privească îndelung pe Nate.

— Într-adevăr, nu-i aşa?

Călătoriră în linişte tot restul drumului până la secţia de poliţie din Greystone Lake. Ştergătoarele nu mai puteau face faţă şuvoaielor ce se scurgeau din cerul ce clocotea de furie. Pe fereastra maşinii, Nate văzu că toate canalizările se revărsau. Frunze rupte şi crengi se adunau de-a lungul trotuarelor precum grohotişul pe o plajă.

Şeriful parcă maşina pe locul rezervat pentru el. Acesta era foarte aproape de uşa secţiei de poliţie, dar fiecare bucăţică din Nate, care nu era protejată de haina sa neagră de ploaie, se udă zdravăn până ce ajunse înăuntru.

Mica secţie de poliţie fusese renovată de când trecuse ultima dată pe acolo. Pe podele, în loc de linoleum era acum parchet laminat. Corpurile de iluminat fluorescente fuseseră înlocuite cu unele mai moderne – leduri cu lumină ceva mai caldă. Mai erau şi nişte plante artificiale, iar un spaţiu deschis înlocuise rândurile de birouri cubice cu pereţi înalţi.

Nate îl urmă pe şerif la recepţie şi pe coridor. Cu excepţia unui singur ofiţer la recepţie, locul părea abandonat.

— Aici, zise şeriful.

Era o cameră de interogatorii.

— Stai jos, îi spuse şeriful. Mă întorc imediat.

Bărbatul închise uşa, lăsându-l pe Nate singur pentru moment. Lui Nate nu-i plăcea camera aceea micuţă. Scaunul nu era confortabil, fiind şi prea jos pentru el. Încăperea mirosea a stătut, iar pereţii erau prea apropiaţi.

Totul fusese plănuit, desigur. Cine stătea în această încăpere nu trebuia să se simtă relaxat. Pe Nate îl irita cât de bine funcţiona acest truc.

Voia să vorbească cu Meg. Simţea nevoia să audă vocea subţire a lui Livvy. Avea nevoie de ele ca să-l ajute să păstreze întreagă acea versiune a lui pe care o construise. Dar ecranul telefonului său abia binevoia să se aprindă. Când şeriful Buck reveni, se aşeză pe scaunul din faţa lui Nate şi puse o cutie de carton pe masa dintre ei.

— Vrem să înregistrăm acest interviu. Ai ceva împotrivă? întrebă şeriful.

Nate clătină din cap. Şeriful Buck făcu un semn de încuviinţare către geamul-oglindă şi declară data, ora şi subiectul înregistrării.

— Cu paisprezece ani în urmă, te-am chemat de mai multe ori la interogatoriu în legătură cu moartea lui Lucy Bennett.

— În legătură cu fuga ei, de fapt.

— La vremea aceea, noi am crezut că a fugit pentru că...

— Pentru că exista biletul pe care ea i l-a lăsat mamei sale, termină Nate fraza. Biletul apăruse la câteva zile după dispariţia lui Lucy. A fost găsit sub masa din sufrageria familiei Bennett. Cineva ar putea presupune că fusese acolo în tot acest timp şi trecuse pur şi simplu neobservat în acel haos stârnit de dispariţia lui Lucy. Biletul în sine era vag şi disperat, exact aşa cum te-ai aştepta de la o adolescentă fugară. Dacă înclinai să crezi că Lucy era genul de fată care ar fi fugit pentru a-şi salva viaţa, cele câteva propoziţii ale biletului ţi-ar fi confirmat suspiciunea.

— Evident, faptul că i-am găsit cadavrul ne-a obligat să reexaminăm circumstanţele dispariţiei ei.

— Dar cum explici biletul? întrebă Nate.

Oficial, căutarea lui Lucy continuase săptămâni la rând, dar orice urgentare a investigaţiei fusese amânată de descoperirea biletului. Nate se întreba cât de mult se învinovăţea acum şeriful pentru asta.

— Un şiretlic al criminalului ei, probabil. O farsă copilărească. O mulţime de oameni au intrat şi au ieşit din casa familiei Bennett în acea săptămână.

— Sunt sigur că aţi făcut o expertiză grafologică.

— Mai bine lasă-mă să pun eu întrebările, Nate.

Şeriful îşi frecă ochii mai multe secunde în şir. Când se opri şi-l privi din nou pe Nate, chipul lui părea odihnit şi concentrat. El scoase din cutia de carton şase agende cu coperte negre şi le lăsă să cadă pe masă cu un zgomot înfundat.

— Acestea sunt jurnalele lui Lucy Bennett. Ea a scris totul aici. Totul.

— Nu au fost găsite până acum, zise Nate clătinând din cap.

El şi prietenii săi îşi făcuseră griji pentru jurnalele lui Lucy în zilele de după dispariţia ei. Lucy scria mereu în câte-un jurnal. Nu-l lăsase nici măcar pe Nate să le citească vreodată. Paginile lor puteau conţine *orice.* Dar probabil că ea le ascunsese, pentru că jurnalele nu apăruseră în timpul investigaţiei, iar Nate le căutase personal.

— Le-am descoperit abia recent.

— Nu zău!

Nate nu credea o iotă. *Păreau* acelaşi tip de agende Moleskine folosite de Lucy, dar acestea erau vândute peste tot.

Mănunchiurile de pagini crem dintre copertele negre erau jerpelite, ca nişte cărţi de joc foarte vechi. Era clar că nu fuseseră cumpărate de la o librărie cu o zi în urmă, dar Nate era sigur că această impresie putea fi falsă. Şeriful avusese la dispoziţie săptămâni sau ani ca să se pregătească pentru această conversaţie şi un timp amplu ca să construiască o recuzită utilă.

— Jurnalele conţin descrieri detaliate legate de relaţia voastră şi de infracţiunile pe care le-aţi comis atunci.

— Infracţiuni?

— Vandalism. Intrări prin efracţie. Distrugere de bunuri. Daune aduse proprietăţii. Incendiere.

Nate izbucni în râs, iar de această dată era acel râs pe care el îl asocia cu zâmbetul lui natural. Pură încântare. Pentru că numai un mare actor putea fi un mincinos talentat.

— Totul e aici, doctore McHale, zise şeriful, bătând uşor teancul de jurnale.

— Dacă acelea sunt jurnalele ei şi conţin ceva de acest gen, probabil că însemnările sunt doar nişte notiţe pentru romanul ei. Ştii că voia să devină scriitoare.

— Evenimentele relatate de ea se potrivesc cu datele incendiilor, inundaţiilor şi actelor de vandalism care au avut loc în oraş, zise şeriful.

Faptul că Loviturile lor de Trăsnet ieşiseră la lumină era neplăcut, dar nu dezastruos. Erau minori pe atunci, iar termenul de prescripţie expirase pentru aproape toate delictele pe care le săvârşiseră. Incendierea casei lui Adam Decker le-ar fi putut face probleme, dar acest lucru părea totuşi puţin probabil.

— Nate?

— Îmi cer scuze, dar încercam să-mi dau seama la ce lucra Lucy. Dacă vorbeşti despre pagube serioase, precum incendierea, de exemplu, totul s-ar fi aflat – asta vreau să spun. Dacă în Lake are loc un incendiu, toţi află în mai puţin de o zi acest lucru, cu mult înainte de a citi în ziar despre asta. La naiba, într-un oraş ca ăsta, dacă cineva are un mic accident în timp ce-şi bea cafeaua de dimineaţă la Smart-Mart, toată lumea vorbeşte despre asta până la ora prânzului.

— Ea nu doar menţionează incidentele, ci descrie cum s-au petrecut şi explică şi de ce le-aţi săvârşit. Aţi avut ca ţintă diverse persoane pentru vendete personale şi aţi comis pagube materiale importante pentru a vă răzbuna.

— Vendete? Te rog, şerifule. Aşa cum ţi-am spus, Lucy voia să devină scriitoare. Poate că aceste relatări erau un fel de exerciţiu pentru ea. Nate se prefăcu îngândurat, apoi adăugă: Asta îmi aduce aminte de acele înregistrări recuperate, ştii? Lui Lucy îi plăceau nespus. Îţi aminteşti de *The Blair Witch Project*? Mi-am dat seama că acest gen nu mai este la modă acum, dar timp de vreo două luni, oamenii au crezut că acel film era real. Lucy adora acel gen de suspans. Îi plăcea foarte mult ideea că un lucru care ar trebui să fie complet neverosimil ar putea fi redat într-o formă care îl poate face convingător. Este nevoie doar de puţină suspendare a neîncrederii. Pentru că adevărul este că oamenii vor să creadă ceea ce pare incredibil. Să pună toate întâmplările laolaltă ca într-o carte, făcând ca totul să arate precum un jurnal din viaţa reală a unei adolescente reale şi folosind protagonişti şi evenimente autentice. Este un aspect interesant, dacă te gândeşti puţin. Autorul, ca protagonist al naraţiunii, sporeşte misterul.

Chipul şerifului era la fel de alb ca o pagină neatinsă.

— Poftim?

— E ceva destul de rar, mai ales pentru vremea aceea.

— Vrei să spui că aceste jurnale sunt de fapt un proiect de scriere creativă?

— Lucy era foarte secretoasă în privinţa scrierilor ei. Sunt sigur că ţi s-a mai spus asta. Dar care e alternativă? Că eu am alergat prin oraş cu scopul de a provoca dezastre? O catastrofă naturală produsă de un singur om?

Nate voia să pară luat pe nepregătite. Voia ca remarca lui să pară lipsită de importanţă din cauza felului în care o rostise.

— Nu ai fost singur, după cum ştii. Ai făcut aceste acte de vandalism cu ajutorul complicilor tăi: John Vanhouten, Owen Liffey şi Thomas Buck.

Nate credea că se prefăcuse destul de bine că acuzaţiile nu îl tulburau, dar când şeriful enumeră numele prietenilor săi, realiză cât de încordat fusese

până în acel moment. Şeriful greşise – şi încă într-un mod atât de evident încât era aproape dezamăgitor.

— Trebuie să răspundeţi cu toţii la foarte multe întrebări.

— La fel şi dumneata, zise Nate.

Tatăl lui Tom fusese pentru Nate poliţistul perfect de când se ştia. Obiectiv, corect, dur, inteligent, implacabil. Dar totuşi om, la urma urmei.

— Acestea chiar sunt jurnalele lui Lucy?

Nate credea acum că probabil aşa era. Această idee îl atrăgea, dar nu pentru motivele la care s-ar fi putut gândi şeriful. Nate voia să le întoarcă paginile şi să citească acele cuvinte, navigând pe canalele minţii lui Lucy, aşa cum era imprimată aceasta cu cerneală pe hârtie. Dacă jurnalele erau într-adevăr ale lui Lucy, aceste pagini erau cele mai tangibile lucruri care îi supravieţuiseră.

— Asta am spus, nu-i aşa?

— Aşa e.

Nate îşi masă tâmplele. Era obosit, dar abia începuse. Tăcerea şerifului şi felul în care acesta strângea din buze sugerau faptul că se schimbase ceva pe parcursul interviului, dar Nate nu putea încă să-şi dea seama ce anume.

— Trebuie să-mi schimb hainele, zise Nate, ridicându-se de pe scaun. Erau mai multe metode de a juca acel rol, dar acest tertip părea cea mai bună tactică. Astfel ar fi putut să le distragă atenţia de la pista pe care o identificase şeriful, orientându-i spre noi teritorii, unde ar fi putut ieşi la iveală tot felul de lucruri interesante.

— Încă nu am terminat aici.

— Mda, aşa e. Nu mi s-au citit drepturile, aşa că nu sunt arestat. Pot pleca oricând vreau. Acest interviu nici măcar nu este înregistrat, nu-i aşa?

Nate se întoarse către geamul-oglindă, fiind sigur că nu era nimeni dincolo de acesta.

— Am mai multe întrebări pentru tine.

Şeriful îl apucă de braţ pentru a-l reţine, iar asta fu o greşeală.

Gestul brutal al bărbatului îl propulsă pe Nate la graniţa unui teritoriu foarte periculos. Pentru o clipă, el se clătină. Pentru o clipă uită că era persoana pe care o asamblase ca să o arate lumii. Se smulse din braţul bărbatului, eliberându-se din strânsoarea acestuia, cu o viteză şi cu o forţă care îl trimiseră pe poliţistul surprins înapoi în scaunul său.

— Nu. *Eu* am o întrebare pentru tine. În vocea lui Nate se putea distinge o nuanţă caracteristică Regelui Furtunii. O ameninţare a tunetului dincolo de munţi. Se aplecă deasupra mesei, apropiindu-se ameninţător de poliţistul aşezat pe scaun. Era furios şi uitase cât de plăcută era această senzaţie. Ce altceva ai mai ascuns?

Şeriful părea la fel de nedumerit de întrebarea lui Nate pe cât fusese de surprins de forţa lui.

— Păstrezi aceste jurnale de paisprezece ani, nu-i aşa? Le-ai găsit atunci, dar nu le-ai înregistrat ca probe pentru că ne incriminau. Îl incriminau pe Tom.

Uşurinţa cu care şeriful menţionase numele fiului său îl făcuse pe Nate să înţeleagă că acest interviu era doar o şaradă. Şeriful îl rostise fără un dram de ezitare, fără nicio urmă de remuşcare. Şi dacă asta nu era de ajuns, Nate nu-şi putea imagina un scenariu în care un oficial al poliţiei ar fi avut permisiunea să se implice serios în investigarea unui caz de crimă în care era posibil să fi jucat un rol chiar propriul său fiu. Nu, acesta era un interviu neoficial. O adevărată reprezentaţie, camera de interogatorii fiind scena în acest caz.

Chipul bărbatului mai în vârstă se crispă, acesta afişând o expresie neutră.

— Ce altceva mai scrie acolo? întrebă Nate din nou.

Dacă şeriful păstrase în secret jurnalele, atunci era în stare să ascundă orice.

— Este o investigaţie în derulare. Nu am de gând să-ţi dau detalii doar pentru că...

— Ce ţi-a spus cadavrul ei?

— Nate, am spus că nu...

— Cauza morţii. Probe. Scena crimei.

— Opreşte-te! strigă brusc şeriful, pierzându-şi controlul.

Chipul acestuia părea descompus.

Fusese mai uşor de provocat decât se aşteptase Nate. Un focar de stres ardea mocnit sub acele straturi de granit.

— Asta nu e treaba ta, fiule. O fată a murit, iar eu sunt şeful poliţiei. Şi nu uita că eu ştiu ce eşti tu.

Şeriful bătu cu degetul în teancul de jurnale.

— Chiar dacă este ceva adevărat în paginile acestea, toate s-au întâmplat cu o jumătate de viaţă în urmă. Eu nu mai sunt puştiul din trecut.

— Ai face bine să nu mai fi. Pentru că acest puşti – zise şeriful, bătând din nou în teancul de jurnale – este o otravă.

— Haide, şefule. Pentru o clipă, Nate se simţi vulnerabil şi îşi dori ca bărbatul să-l placă din nou, să fie unchiul şi acea figură paternă care fusese pe vremuri. Doar nu-ţi trece prin minte că aş putea face vreun rău cuiva.

Acum era rândul şerifului să izbucnească în râs.

— Presupun că un mincinos priceput nu se poate minţi niciodată pe el însuşi. N-ai face rău nimănui? La naiba, Nate. Ştim amândoi că asta nu e

adevărat. Dar ce zici de Tommy, de Johnny şi de Bea, şi de faptul că i-ai abandonat odată ce ai obţinut tot ce aveai nevoie de la ei?

— Nu i-am abandonat. Vieţile noastre au apucat-o pe cărări diferite. I se întâmplă oricui. Am încercat să păstrez legătura cu ei.

— Cum? Trimiţându-le câte un e-mail de două ori pe an? Iar Bea trebuie să fie foarte recunoscătoare să-şi vadă singura rudă de pe lumea asta numai de Crăciun, o dată la doi ani.

Nate o văzuse pe bunica lui mult mai des, dar ştia că acesta era un joc pe care avea să-l piardă doar pentru că-l juca. Era timpul să adopte o nouă strategie. Îl putea împinge pe şerif spre pista din ce în ce mai inexplicabilă – cu biletul prin care Lucy îşi anunţa plecarea – sau putea îndrepta conversaţia către valul de infracţiuni curente din Lake, dar să-l lase pe bărbat să se perpelească i se părea cea mai bună opţiune. Timp şi presiune. Aşa se fabrică bijuteriile.

— Ei, bine, las totul în seama dumitale, şefule, zise Nate. Se pare că ai de prins un criminal.

— Oamenii din oraş cred că mă uit chiar acum la el.

— Oh, ştiu, zise Nate în timp ce-şi punea haina. Lake îşi adoră legendele. Fetele de la Night Ship. Just June, Morton Strong şi Camera Century. *Băiatul-care-a-căzut.* Nate scuipă aceste cuvinte de parcă erau acide pe limba lui. Totul devine o *poveste* aici. Asta *face să pară* că viaţa are vreun sens, dar nu este aşa. Viaţa nu are niciodată sens.

— Eşti un cinic.

— Cancerului nu-i pasă dacă eşti un sfânt sau un criminal în serie. Copiii pe care-i tratez nu înţeleg acest lucru, pentru că ei nu au fumat cincizeci de ani la rând şi nici nu s-au dat vreodată cu creme de protecţie solară. Ei sunt inocenţi. Nu există scop, sens sau dreptate. Suferinţa lor nu are absolut niciun sens. De fapt, nu are mai mult sens decât o maşină care se prăbuşeşte de pe o stâncă doar pentru că un puşti a vrut o plăcintă de piersici în loc de una de cireşe. Pentru că el juca baseball şi nu făcea atletism. Pentru că a reuşit o triplă în loc să rateze.

Se priviră îndelung şi, pentru o clipă, Nate avu impresia că şeriful rămăsese fără cuvinte.

Nate se îndreptă spre uşă.

— Nu te-am adus aici doar ca să vorbim despre Lucy, îi spuse şeriful. Scoase o fotografie dintr-un dosar de carton Manila şi o împinse pe masă.

Era poza unei puştoaice. Părea luată din albumul şcolii. Ce se aştepta şeriful să facă Nate cu poza aceea? De unde putea el să ştie ceva despre această fată? Şi, totuşi, ştia ceva. Văzând-o cu un zâmbet timid pe faţă în fotografia aceea plină de lumină şi culoare, îşi spuse că nu o cunoştea, dar

imediat îi recunoscu linia curbată a buzelor şi arcul delicat al nasului.

— A fost acolo, zise Nate. Noaptea trecută. Cu un puşti înalt. Tipul care m-a lovit în cap. Aveau de gând să strice cumva casa bunicii, sau ceva de acest gen. Trebuie să o aduci la secţie. Trebuie să o interoghezi.

— Asta nu se va întâmpla.

— *De ce nu?* Sunt aceiaşi puşti care au uns scările lui Johnny cu ulei. Sunt aceiaşi indivizi care i-au ucis câinele lui Tom şi care au aruncat în aer pubul Union cu bunica mea *înăuntru*!

— Pentru că fata e moartă, Nate. Şeriful întoarse fotografia ca să se uite mai bine la ea, apoi adăugă: Cadavrul ei a fost găsit pe ţărm în această dimineaţă.

ABSOLVIREA

II

Bannere care anunţau sfârşitul anului erau atârnate peste tot în jurul liceului. Pe holurile acestuia, bucuria era maximă. Alţi liceeni din ultimul an, adunaţi în faţa dulapului lui Nate, zâmbiră când acesta trecu printre ei. Michelle Duchaness îl sărută pe obraz, iar Parker Lang îl bătu prietenește pe braţ.

Nate însuşi se simţea în al nouălea cer de bucurie. Examenele se sfârşiseră. Liceul era gata. După atâta timp, după ce trecuse prin atâtea, adevărata lui viaţă era – în sfârşit – pe punctul de a începe.

Johnny stătea sprijinit de dulap în dreapta lui Nate. El era singurul din preajmă care nu părea prea fericit.

— Cum stai cu fizica? întrebă Nate în timp ce forma combinaţia lacătului.

— Şaizeci şi trei.

— *Şaizeci şi trei!* Nate închise zgomotos uşa dulapului imediat ce-l deschise. Lui Johnny i-ar fi trebuit cel puţin optzeci şi trei de puncte ca să aibă notă de trecere la acea materie. Dar am studiat atât de mult.

— Kritzler a avut de la început ceva împotriva mea.

— Ai vorbit cu el? Nu este nicio temă pe care ai putea să o faci sau vreun proiect suplimentar, ori...

— Nu vrea să cedeze. Am încercat toate variantele.

— Îmi pare atât de rău, omule. Dar un singur curs la şcoala de vară nu va

fi chiar atât de rău. Sunt sigur că vor fi doar câteva ore pe săptămână.

— Tatăl meu, Nate. *Iisuse*, tata!

Johnny începu să se bată cu capul de dulapuri.

— Dar te vor lăsa să termini, nu?

— Mda. Doar că o să-mi înmâneze un plic gol.

— Poate că el nu trebuie să afle.

— Dar Tufts va afla! Iar el a trebuit să tragă toate sforile ca să intru acolo.

— Se găsește mereu încă o sfoară de tras. Nate deschise din nou dulapul. Tot ce mai rămăsese înăuntru erau câteva cărți de biologie avansată pe care nu mai ajunsese să le returneze și fotografiile care decorau partea interioară a ușii lui. Lucy confecționase un fanion în culorile albastru și alb ale Universității Columbia și îl atârnase chiar deasupra dulapului său. Dacă a reușit să te bage, o să poată și să facă să rămâi acolo. O să fie foarte greu când îi vei spune, dar pot merge cu tine ca să fiu de față, dacă vrei.

— Ce s-a întâmplat? Tom se apropia de ei, de mână cu Emma Aoki. Owen venea în spatele lor, ca un frigider mergător.

Nate îl lăsă pe Johnny să-i pună la curent și pe ceilalți, în timp ce desprindea cu grijă pozele de pe ușa dulapului. El și Lucy ca rege și regină la balul de absolvire. El, Tom, Johnny și Owen pescuind pe pontonul lui Vanhouten. Erau amintiri frumoase, dar cele mai frumoase amintiri pe care le avea din ultimul său an de liceu nu erau de genul celor pe care le păstrai pentru posteritate.

Emma începu să țâțâie și-l bătu pe umăr pe Johnny.

— Eu și cu Laurie mergem să luăm niște covrigi, apoi o să-l ajutăm pe Jim să pregătească totul pentru diseară, îi spuse ea lui Tom. Vrei să vii și tu?

Era o sărbătorire a absolvirii, sancționată oficial după ceremonia din seara aceea, dar urma să aibă loc o petrecere adevărată la casa lui Jim Tatum, de la limita promontoriilor.

— Merg să mănânc cu băieții, dar poate am să trec pe la Jim după aceea, zise Tom. Sună-mă dacă Jim o să vrea să aduc ceva.

Emma îl cuprinse pe Tom, punându-i mâna pe ceafa, și îl sărută înainte să se îndepărteze pe coridor.

— O Lovitură de Trăsnet în seara asta?

Pe hol era un zgomot asurzitor, însă Owen vorbea oricum în șoaptă.

Atât întrebarea cât și durerea din brațul lui Nate îl făcură pe acesta să zâmbească. După previziunile meteorologilor, ploaia avea să înceapă în jurul după-amiezii, însă Nate credea că urmau să vadă primii stropi înainte de a se întuneca. Se înșela foarte rar.

— Da. Ultima noastră lovitură va fi una impresionantă, zise Nate.

— Trebuie să-i venim de hac lui Kritzler, Nate, zise Johnny. M-a distrus.

— Deja i-am plantat cuiburile de termite în pereţii casei.

— Nici nu cred că a observat. Nu i-au dezinfectat casa cu insecticide sau ceva de acest gen?

— Cu cât le va descoperi mai târziu, cu atât furnicile o să-i facă mai multe stricăciuni. O datorie întârziată face să crească dobânda.

— Dar Nate...

Nişte mâini fine ca mătasea acoperiră ochii lui Nate. Se întoarse brusc pentru a o lua în braţe pe posesoarea lor, pe care o ridică de jos. Lucy prinse obrajii lui Nate în palme, în timp ce picioarele ei se încolăceau în jurul taliei sale. O sărută în timp ce se învârtea cu ea în braţe în mijlocul holului.

— Iubito, îi spuse el, oprindu-se din acea piruetă.

Ea îl sărută o singură dată pe frunte înainte ca el să o lase jos. Nate nu dădu nicio atenţie grupului de fete din clasele mai mici care se zgâiau la ei cu mâinile încleştate pe piept. Se prefăcu că nu-l auzise pe Johnny când oftă afectat alături de el.

— Deci cine va fi cel vizat în această seară? întrebă Owen.

— Lindsay, zise Nate, privind-o rânjind pe Lucy.

În urma răzbunării lui Adam Decker, care trimisese tuturor pozele intime ale lui Lucy, niciunul dintre colegii lor nu fusese mai răutăcios cu Lucy decât Lindsay Stone. Cele două fuseseră cele mai bune prietene înainte de proces şi deveniseră ulterior inamice, dar expunerea acelor poze marcase o intensificare a ostilităţilor pe câmpul de luptă reprezentat de politica liceului. Relaţia lor se răcise în ultima vreme, dar faptul că Nate o alesese pe Lindsay ca ţintă finală a Loviturilor de Trăsnet era simbolic. Acesta era darul lui de absolvire pentru Lucy.

— *Din nou*? întrebă Johnny, dându-şi ochii peste cap. Dar trebuie să-l aranjăm pe Kritzler după aceea, te rog.

— Nate va termina cu Loviturile de Trăsnet după asta. Lucy se adresa celorlalţi, dar privirea ei era aţintită asupra lui Nate. Şi cu Night Ship, de asemenea, adăugă ea.

Nate încuviinţă din cap pentru a confirma spusele ei.

Johnny se împiedică, izbindu-se de dulapurile aliniate la perete.

— Una în plus nu ar fi o nenorocire aşa de mare, totuşi, nu-i aşa? zise Tom. Am putea acţiona în siguranţă deplină. Nimic riscant. De exemplu, am putea...

— Eşti *surd*, Tom? îl întrerupse Lucy. Nate a spus că a terminat-o cu asta.

Tom făcu un pas în spate, de parcă ar fi fost înţepat de veninul ei.

— Mă duc să-mi fac unghiile, îi zise ea lui Nate pe un ton ceva mai blând. Apoi am să văd dacă Jim nu are nevoie de ajutor.

— Îţi faci manichiura? întrebă Nate.

Lucy nu manifestase niciodată interes pentru astfel de lucruri. Nate o văzuse în rochie de vreo şase ori, probabil, în ultimii doi ani.

— Şi pedichiura.

— Extraordinar, adevărat?

Nate era de-a dreptul surprins. Banii erau mereu o problemă pentru familia Bennett, iar lui Lucy nu-i stătea în fire să se răsfeţe.

Compensaţia lui Nate fusese precară în comparaţie cu ceea ce pierduse, dar necazurile lui îi aduseseră mai multe beneficii decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Orice magie neagră folosise consultantul lui financiar, aceasta făcuse ca resursele lui să crească puţin câte puţin. Nate ar fi cumpărat orice pentru Lucy. Ar fi plătit chiria pentru casa familiei Bennett, dacă asta ar fi însemnat o grijă în minus pentru ea. Dar ea accepta foarte rar darurile lui. Era mândră şi dură, iar Nate o admira pentru asta.

— Noua noastră viaţă începe astăzi, McHale, îi zise ea, înţepându-l în piept cu un deget. Să nu uiţi asta.

El se gândea constant la acest lucru. În trei luni aveau să locuiască în Manhattan. În weekenduri aveau să meargă la piese de teatru, să viziteze muzee şi să se plimbe în acele parcuri faimoase. Aveau să se întâlnească cu Tom la cină de două ori pe săptămână. În următorul an ar fi trebuit să se mute împreună. Într-o bună zi, aveau să locuiască într-un apartament cu un singur dormitor, undeva între Columbia şi NYU, cu tablouri pe pereţi şi cu un câine. În cele din urmă, aveau să apară un inel şi doi copii. Apoi ar fi reuşit să aibă tot ce visaseră, iar călătoria lor către acel loc perfect începea chiar din ziua aceea.

Nate o sărută flămând, simţindu-i oasele feţei în palmele lui. El se înfierbântă, iar ea simţi fiori reci. El o sărută până când atinseră starea de echilibru perfect. Înainte să se desprindă de Lucy, depuse o sărutare fugară pe părul ei de culoarea focului.

Ea îi zâmbi înainte să se îndepărteze, iar zâmbetul ei aprinse în sufletul lui o flacără vie.

Când se întoarse spre prietenii lui, aceştia îi evitară privirea.

— Mergem să mâncăm nişte pizza acum, nu?

— Aşa cred, zise Tom, care părea încă rănit de spusele lui Lucy.

— Pariez că aş putea mânca o plăcintă întreagă acum, continuă Nate.

Îşi luă cărţile, împături cu grijă fanionul Universităţii Columbia, punându-l în sacul său, apoi închise dulapul pentru ultima dată. Lovi cu pumnul în uşa dulapului în semn de rămas-bun. Prietenii lui îl însoţiră la camera la care trebuia să returneze manualele. Înaintau pe mijlocul coridorului, iar ceilalţi se dădeau la o parte pentru a-i lăsa să treacă. El îi saluta din cap pe toţi şi răspundea bătăilor pe umăr sau pumnilor traşi în joacă pe care-i primea.

Îşi lăsă manualele, acceptă o îmbrăţişare formală de la domnul Davidson şi se strecură pe uşa din faţă a şcolii, fiind întâmpinat de lumina orbitoare a soarelui. Acesta era capricios şi apărea destul de rar în acest colţ al ţinutului nordic, dar în ziua aceea dogorea ca un cuptor, umiditatea făcând aerul destul de dens ca să poată fi sorbit.

— Nu sunt făcut pentru o astfel de vreme, zise Nate în timp ce-şi [9]scotea tricoul.

Felul în care soarele de iunie îi mângâia pielea îl făcea să se simtă nemuritor.

— Va fi mult mai cald în oraş, zise Johnny.

Nate ştia că lui Johnny nu-i plăcea ideea ca ei să meargă la universităţi diferite în cursul următorului an. Dar Johnny era nedespărţit de Owen, iar Owen se ducea la o filială a UMass, nu departe de Tufts. Le trebuia ceva timp să se acomodeze, dar aveau să fie în regulă.

— Nu poţi să-ţi ţii hainele pe tine încă cinci minute? bombăni încet Tom.

— Ştii, am putea totuşi să mai dăm o Lovitură de Trăsnet, zise Johnny. Lucy nu va trebui să afle.

Nate se opri brusc din drum. Era în cea mai bună dispoziţie acum, dar ura să repete ceea ce hotărâse deja.

— Nu am vorbit destul de clar?

Întoarse spre Johnny privirea lui albastră şi încruntată. Johnny privi în altă parte şi deveni şi mai posomorât.

— Dar puteţi totuşi să-i veniţi de hac lui Kritzler, spuse Nate când porniră din nou la drum. El îi aruncase lui Johnny băţul, iar acum era timpul să-i dea şi morcovul. Nu aveţi nevoie de mine, adăugă el.

Johnny scoase un sunet sugestiv – ceva între un icnet şi o şuierătură. Nate îşi trecu braţul pe după gâtul lui Johnny în timp ce păşeau. Copacii care mărgineau strada erau plini de flori. Miresme de flori şi de iarbă cosită îmbogăţeau aerul proaspăt de munte. Îi părea rău că prietenii săi nu puteau să se bucure la fel ca el de euforia acelei zile. Viitorul, cu toate comorile lui, îşi deschidea larg porţile în faţa lor.

— Nu o să fie la fel.

Şi inima lui Nate tresări la aceste cuvinte, pentru că Johnny avea dreptate. După ziua aceea, nimic nu avea să mai fie la fel vreodată.

[9] Universitatea din Massachusetts.

Zece

Se numea Maura Jeffers şi era moartă.

Avea cincisprezece ani şi era elevă în clasa a zecea la liceu.

Jeffers se numea proprietarul unui magazin de haine second-hand care fusese ţinta unei Lovituri de Trăsnet puse la cale de Nate şi de prietenii săi pe vremuri. Bărbatul încercase să o pipăie pe Lucy, aşa că pictaseră ferestrele şi pereţii magazinului acestuia cu apă cu zahăr, în scurt timp, magazinul fusese năpădit de insecte. Dacă oamenii nu erau deja suspicioşi în privinţa hainelor second-hand, o vitrină invadată de furnici-tâmplar le-a tăiat avântul. Oraşul de pe malul lacului era mic, aşa că erau foarte mari şanse ca bărbatul care nu-şi ţinea mâinile acasă şi fata care murise să fie rude.

Şeriful îi întinse lui Nate un pahar de unică folosinţă plin cu cafea.

— Presupun că o preferi simplă, zise şeriful.

Nu era adevărat, dar Nate zâmbi oricum. Reuşi chiar să ascundă faptul că se fripsese ţinând în mână paharul fără toartă.

Şeriful îi ceruse lui Nate să dea o declaraţie scrisă despre confruntarea sa cu adolescenţii de pe peluza bunicii sale. Nate fusese sincer, preferând să omită acea parte în care făcuse de pază ore întregi în ploaie, lângă casă. Povestea pe care o oferi menţiona că vandalii îl treziseră din somn în timp ce-şi pregăteau lovitura, el reuşind astfel să-i oprească înainte să facă vreo stricăciune.

Tonul şerifului Buck se schimbase semnificativ, iar interviul era ceva mai relaxat. Nate nu era sigur dacă acest lucru se datora faptului că şeriful o lăsase mai moale, sau dacă acesta preferase pur şi simplu să-şi schimbe strategia. Intenţiona să fie precaut până ce avea să se lămurească asupra acestui aspect. Şeriful mutase conversaţia din camera de interogatorii în confortul relativ al biroului său personal.

— Biroul nu era ceva mai mare înainte? întrebă Nate.

— I-am adăugat un dulap încastrat în perete atunci când s-a renovat secţia de poliţie, zise şeriful, făcându-i semn către o uşă din partea laterală a încăperii.

Nate sorbi din cafea. Avea un gust ciudat – ceva între apă stătută şi petrol.

— Cum e? Probabil că nu se ridică la standardele celei din oraş.

— E perfectă. Cum a murit această fată, Jeffers?

Nate ştia că fusese găsită pe ţărm, dar asta nu însemna neapărat că se înecase.

— Medicul legist nu s-a uitat încă la cadavru.

— Trebuie să ai o idee.

Şeriful Buck îşi trecu degetul pe marginea căniі lui de cafea. Ţârâitul strident al telefonului de la recepţie spulberă liniştea. Deşi era devreme, linia era ocupată aproape nonstop. Medeea se extinsese treptat dincolo de Greystone Lake.

— A fost strangulată.

Nate tresări. Ipoteza strangulării îl tulbura la fel de mult ca şi cea a înecului.

— Speram, cred, ca moartea ei să se fi produs accidental.

— Medicul legist va face anunţul oficial, dar noi considerăm că a fost omucidere.

— Strangularea sugerează o apropiere destul de mare între victimă şi criminal, zise Nate.

El citise asta undeva, dar părea foarte adevărat.

Îşi imagină cum ar fi cuprins el cu mâinile gâtul fragil al unei tinere şi cum ar fi început să strângă până ce nişte oase esenţiale ar fi trosnit sub apăsarea degetelor lui. Să-i rupă traheea ar fi fost ca şi cum ar fi strâns cu putere o tulpină de ţelină până când ar fi simţit seva. Ar fi trebuit să fie faţă în faţă cu fata, privind-o în ochii măriţi de groază, în timp ce delicatele ei vase capilare ar fi explodat ca nişte artificii din cauza încordării. Ar fi trebuit să fie necruţător în faţa disperării de pe chipul în agonie. *Nu,* îşi spuse Nate.

Ar fi trebuit să-mi placă.

Şeriful ridică din sprâncene.

— Poate că ar trebui să mă laşi pe mine să construiesc profilul criminalului. El luă declaraţia lui Nate de pe birou. Ce poţi să-mi spui despre băiatul cu care era această fată? Spui că nu ai reuşit să-l vezi bine.

— Era înalt. Mai înalt decât mine, cu braţe şi picioare foarte lungi. Cel puţin, aşa mi s-a părut. Purtau amândoi haine de ploaie foarte largi.

În declaraţia sa oficială minimalizase importanţa elementelor fizice în confruntarea sa cu adolescenţii.

— Băieţii cresc ca buruienile. Îţi aminteşti cum te-ai înălţat tu dintr-odată în acea iarnă?

Nate rânji. Aceasta putea fi o amintire întâmplătoare, cum părea să fie, sau mai degrabă o nouă tentativă de a interpreta rolul poliţistului rău. Oricum, un zâmbet era răspunsul cel mai inteligent.

Şeriful se uită la Nate şi îşi muşcă interiorul obrazului.

— Crezi că ai putea să-l identifici?

— Dintr-o poză? Nu ştiu. Poate dacă l-aş vedea în persoană.

Şeriful extrase o fotografie din dosar şi o împinse peste birou.

La fel ca şi fotografia fetei pe nume Jeffers, aceasta părea luată dintr-un

album al şcolii. Băiatul din imagine avea un nas acvilin care i se părea familiar. Zâmbetul lui avea o expresie răutăcioasă, iar obrajii erau rotunzi că ai unui bebeluş. Era greu de crezut că acesta putea fi băiatul slăbănog pe care Nate îl zărise pentru o clipă în timpul confruntării – cel care avea un chip atât de angelic. Nate încercă să şi-l imagineze pe băiat în profil.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Mama lui spune că a crescut în înălţime cu aproximativ treizeci de centimetri de când a fost făcută poza. Ea îmi va aduce în scurt timp o fotografie mult mai recentă. Poate că aceea o să ţi se pară mai familiară.

— Vrei să spui că şi el...?

— E doar *dispărut* deocamdată.

Şeriful rostise aceste cuvinte pe un ton indiferent, ca şi cum dispariţia unui adolescent era ceva obişnuit.

Amintirile lui Nate din noaptea precedentă erau incoerente. Nimic surprinzător, ţinând cont de lovitura de la cap. Cu toate acestea, el încerca să se agaţe de toate imaginile şi senzaţiile pe care le reţinuse. Mâinile lui fuseseră ude când trăsese gluga de pe capul fetei pentru a-i vedea faţa. Apoi se întorsese cu spatele la fată şi văzuse scara pliantă venind în viteză spre el şi...

— Să revenim la Lucy, zise şeriful, ridicând una dintre agendele Moleskine. Tranziţia bruscă îi confirmă lui Nate că aceea nu era doar o discuţie obişnuită între cunoştinţe. Ţinând cont de descoperirile recente, ai vrea să mai adaugi ceva la declaraţiile pe care le-ai făcut în urmă cu paisprezece ani? Primele impresii sunt cele mai sigure, dar timpul poate scoate la lumină anumite detalii.

Şeriful îi oferea o aşa-zisă şansă necondiţionată pentru a-şi revizui declaraţia.

Nate oftă.

— A trecut atâta timp de atunci. Şi de câte ori ai mai vorbit cu noi toţi de atunci? Era o aluzie subtilă la faptul că Nate nu era unicul suspect. Adăugă: Mă tot gândesc cum ar fi fost dacă nu ar fi apărut biletul acela. Dacă nu ne-am fi gândit că ea a fugit, poate că i-am fi găsit cadavrul mai devreme şi am fi avut mai multe dovezi cu care să lucrăm.

De fapt, şeriful nu-i dăduse încă nici cel mai mic indiciu despre ceea ce dezvăluiseră rămăşiţele lui Lucy, dar Nate spera că acest moment era mai aproape.

— În cazul lui Lucy, am bănuit de la bun început că a fost vorba de omucidere, chiar dacă ea a lăsat acel bilet, zise şeriful. Şi nu uita că este posibil ca ea să fi fugit, într-adevăr, exact aşa cum spune în bilet. Poate că, pur şi simplu, nu a reuşit să ajungă prea departe. Luă o înghiţitură de cafea

şi îl privi pe Nate peste marginea cănii, apoi continuă: Dar acum ştim că cineva i-a ascuns trupul în zona dealurilor submontane. Acum ştim că a fost o crimă, aşa că vorbim despre o nouă analiză a declaraţiilor, a mărturiilor şi tot restul.

— Trebuie să fi aflat ceva după ce i-aţi examinat cadavrul, zise Nate, făcând o nouă încercare.

Asta îşi dorea cel mai mult să afle.

— Paisprezece ani e o perioadă foarte mare de timp. Paisprezece ani, Nate.

Erau aproape aceleaşi cuvinte pe care i le spusese Tom cu o zi în urmă. Erau ciudat de asemănătoare. Şi această impresie îl avertiză pe Nate să se oprească acolo, îndemnându-l să schimbe subiectul.

— Deci vrei să vorbim mai mult despre Lucy, sau despre această fată, Jeffers? Şi despre celălalt puşti. El făcu semn spre poza băiatului. Cum se numeşte?

— Peter Corso. Pete. Şeriful se uită chiorâş la Nate. Dar între aceste cazuri există o legătură, nu-i aşa? Lucy, Maura şi Pete. Numele din aceste jurnale vechi sunt aceleaşi care apar în capul rapoartelor de pagube materiale de acum câteva săptămâni şi de noaptea trecută. Ai fi surprins să afli câte coincidenţe există. Tu i-ai văzut pe Maura şi pe Pete când erau pe cale să deterioreze casa bunicii tale, deci e aproape sigur că ei făceau parte din grupul care săvârşeşte acum acte de vandalism. Tot ce aţi făcut voi, băieţi, cu ani în urmă, se petrece din nou, doar că de această dată voi sunteţi cei vizaţi.

Într-un fel, Nate era mândru de el.

— Ai vorbit cu Tom despre această ipoteză?

Şeriful era convins, în mod evident, de exactitatea faptelor relatate în jurnale, dar existau zero şanse ca Nate să recunoască aşa ceva.

— Tom, zise el. Privirea şerifului se întunecă. El se lăsă pe spătarul scaunului său şi rămase tăcut ceva vreme, adăugând în cele din urmă: Devine destul de greu să vorbeşti despre anumite lucruri. Vei înţelege asta atunci când micuţa ta va creşte mai mare.

Spre deosebire de celelalte remarci, aceste cuvinte nu păreau a fi nici vreo mişcare tactică şi nici vreo stratagemă din partea şerifului.

— Nu ştie nimic, realiză Nate. Nu i-ai spus că ai avut jurnalele ei în tot acest timp.

Tom l-ar fi avertizat pe Nate dacă ar fi ştiut acest lucru.

— Nu ar înţelege. Iar eu nu am vrut să...

Vocea şerifului se stinse pe neaşteptate. Nate urmări privirea şerifului Buck, care se îndreptase spre fotografia înrămată ce atârna pe perete – o fotografie a lui Tom la vreo şapte sau opt ani – cu părul blond şi un dinte

lipsă, ţinând în mână o undiţă.

— Nu ar înţelege că ai tăinuit în mod deliberat anumite probe? Sau că ai făcut asta crezând că-l protejai?

Şeriful părea epuizat, iar Nate nu credea că juca teatru. Ei îl puseseră la zid nevinovat, iar bărbatul bătea pasul pe loc de multă vreme.

— El e *fiul* meu, Nate. Şeriful îl înfruntă cu privirea, apoi atinse partea de sus a teancului de agende Moleskine. Îl iubesc pe Tom mai mult decât orice pe lume. Mai mult decât viaţa mea. Şi adevărul este că mi-aş fi dorit să nu găsesc niciodată aceste jurnale. Aceste pagini îl descriu ca pe un băiat nemilos şi slab, care tânjeşte după atenţie. Şi citindu-le îmi este greu... Şeriful se opri, căutând cuvintele potrivite. Este greu pentru mine să nu pun la îndoială tot ce credeam că ştiu despre el. Câteodată mă uit la el şi trebuie să mă întreb cine este. Cine este *cu adevărat.*

— Lucy nu-l simpatiza pe Tom, zise Nate. Nu s-au înţeles niciodată, aşa că nu mă surprinde deloc că l-a făcut să pară atât de rău. Nu poţi avea încredere în absolut nimic din ceea ce scrie acolo. E pură ficţiune. În afară de asta, ştii foarte bine cine este Tom cu adevărat. Cum poate descrierea unei adolescente să schimbe părerea pe care o ai despre el?

Şeriful se uită la el cu o expresie nouă – una ce reuşi chiar să ridice moralul lui Nate. Pentru că expresia de pe faţa bărbatului sugera speranţă. Neîncrederea era greu de suportat, iar suspiciunea, dăunătoare, dar speranţa era ceva cu care Nate putea lucra.

Telefonul şerifului Buck sună de trei ori înainte ca acesta să răspundă.

— Vin imediat, îi spuse el persoanei de la celălalt capăt al firului. Puse receptorul înapoi în furcă. Au nevoie de mine afară, în faţă. Se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre uşă. Rămâi aici.

Nate îşi scoase telefonul. Ecranul acestuia nu se aprinse, deşi nu părea a fi complet stricat. Din fericire, asistentul lui digital încă funcţiona şi fu capabil să-i spună lui Nate că era aproape opt dimineaţă. Vocea subţire a acestuia suna de parcă ar fi fost filtrată prin Auto-Tune şi apoi transmisă dintr-un îndepărtat sistem stelar.

Înmormântarea lui Lucy trebuia să înceapă în câteva ore, dar cum şeriful nu era de faţă, bunica reveni în centrul atenţiei lui Nate.

Prin peretele de sticlă al biroului, Nate observă că holul era gol. Se plimbă în jurul computerului şi fu surprins să descopere că era protejat printr-o parolă. Formă un nouă la telefonul fix al şerifului, pentru a obţine legătura, apoi formă 4-1-1 pentru informaţii.

Obţinu repede legătura cu spitalul din Garcefield, unde i se spuse că starea bunicii lui era neschimbată. El întrebă din nou dacă nu putea fi transportată la un spital de arşi şi i se spuse din nou că vremea era prea

urâtă ca să poată fi deplasată undeva.

Nate închise telefonul, simţindu-se mai rău decât înainte. Credea că fusese la numai un pas să afle ceva folositor de la şerif, dar şi bunica lui avea nevoie de el. Fără maşină, el nici nu ştia cum putea să se întoarcă alături de ea. Realiză că era norocos, pentru că şeriful nu-l acuzase de cacealma ceva mai devreme, atunci când se prefăcuse că voia să plece din camera de interogatorii. Una dintre primejdiile care se iveau atunci când erai un mincinos talentat era pericolul de a nu te păcăli singur odată cu ceilalţi.

Cafeaua amară îl lăsase agitat.

Cu un ochi la hol, începu să răsfoiască foile de pe birou şi să verifice sertarele acestuia. Majoritatea erau încuiate, iar cele care nu erau nu conţineau nimic interesant. Indiferent ce pretindea şeriful, descoperirea cadavrului lui Lucy trebuia să fi scos *ceva* la iveală.

Dar, desigur, el nu l-ar fi lăsat pe Nate singur în biroul său dacă ar fi existat acolo ceva important.

Nate le evitase până acum, dar când nu mai avu niciun loc în care să caute, se întoarse către teancul de agende vechi Moleskine. O ridică pe cea de deasupra – atât de grijuliu de parcă ar fi fost un ou din care putea ieşi cea mai ciudată creatură.

Deschise jurnalul la pagina cu semnul de carte şi se convinse pe loc că era scrisul lui Lucy. Privirea lui fu în mod firesc atrasă de propriul său nume, scris cu litere înclinate de Lucy.

> ...regret că i-am spus lui Nate că Sarah Hernandez a râs de mine din cauza acelui articol din ziar. Crede că mă protejează, dar împinge lucrurile prea departe. Întotdeauna. Aş vrea să-şi poată vedea chipul când se face palid de furie.

Nate închise jurnalul şi-l puse lângă celelalte. Nu vorbise cu Lucy de paisprezece ani, iar acum acesta devenise ultimul lucru pe care ea îl spusese despre el.

Cercetă încăperea, disperat să se gândească la altceva şi nu la cuvintele ei.

Şi atunci observă ceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo. O tastatură de securitate era ataşată de mânerul dulapului încastrat în perete, ce apăruse după renovarea secţiei, aşa cum spusese şeriful. Era o precauţie ciudată pentru un dulap de haine obişnuit, chiar şi într-o secţie de poliţie.

Şeriful lipsea de câteva minute bune, dar holul care se vedea prin peretele de sticlă al biroului era încă gol. Încă o dată, Nate cercetă repede sertarele biroului în căutarea unei bucăţi de hârtie pe care să fie trecut codul de acces. Să deţii un sistem sofisticat de securitate şi să păstrezi cheia dezactivării

acestuia la îndemână era o greşeală clasică. Verifică părţile de jos, de sus şi cele laterale ale sertarelor. Dar nu găsi nimic, şi cercetă pe sub registrul de pe birou, apoi sub calendar, unitatea computerului şi tastatura.

Nate se întoarse spre tastatura de pe mâner. Nu avea cum să-şi dea seama câte numere putea să conţină codul. Avantajul era că tastatura părea doritoare să-i ofere un număr nelimitat de încercări.

Folosirea datelor semnificative din viaţa cuiva ca parolă era o altă greşeală pe care oamenii o făceau în mod regulat. Trase calendarul lunar de sub registrul de pe birou şi îi cercetă paginile. Tastă cele patru cifre care reprezentau ziua de naştere a doamnei Buck, aniversarea lor şi ziua de naştere a lui Tom, dar fără succes.

Contase pe ziua de naştere a lui Tom. Zâmbetul ştirb al prietenului său îi atrase privirea spre poza înrămată de pe perete.

Îl iubesc pe Tom mai mult decât orice, îi spusese şeriful.

Nate tastă din nou ziua aniversării lui Tom şi luna, dar de această dată tastă şi toate cele patru cifre ale anului în care se născuse acesta... anul naşterii lui Nate.

Mecanismul încuietorii se decuplă cu un clic, iar Nate deschise uşa, descoperind un spaţiu mai mare decât s-ar fi aşteptat – o arie de depozitare în care puteai intra, adâncă de vreo doi metri şi jumătate. Într-un thriller poliţist sau la o intervenţie operativă a poliţiei, el ar fi aprins brusc lumina pentru a se confrunta cu un mozaic de orori. Fotografii de la locul faptei. Poze ale suspecţilor încruntaţi. Colaje de filmări video şi fotografii, scheme ale petelor de sânge şi poze sinistre de la autopsii.

În schimb, tot ce văzu Nate erau haine. Echipament de iarnă, jachete de vânătoare şi uniforme de rezervă erau atârnate ordonat pe umeraşe. Deasupra acestora, o mulţime de pălării şi pulovere erau stivuite până în tavan. Perechi de pantofi bărbăteşti de toate felurile erau aliniaţi ordonat pe podea.

Nate se înjură în gând în timp ce intră în acel dulap, dând la o parte hainele astfel încât mâinile lui să poată verifica tot ceea ce văzuseră ochii săi. Fusese sigur că avea să găsească acolo ceva, dar singurul lucru pe care îl aflase era că acel dulap încăpător era nepreţuit pentru cei din familia Buck. Tocmai ieşea din mica încăpere, gândindu-se ce ar fi trebuit să facă în continuare, când se împiedică de nişte galoşi care nu stăteau în rând cu celelalte seturi de încălţăminte. Se aplecă pentru a-i împinge înapoi la locul lor, când zări un fişet mic, lipit de perete, în spatele hainelor.

În sfârşit. Nate împinse hainele din faţa lui. Asta era ceea ce voia să descopere de la bun început de când se întorsese acasă. În sfârşit, avea să obţină toate informaţiile pe care le adunase poliţia. Dar când se uită mai

bine la ceea ce descoperise, entuziasmul îi dispăru brusc.

Propriul său nume, scris cu litere mari, font Courier, se ițea la el din sertarul fișetului.

ABSOLVIREA

III

Tom se mira cât de uşor era să aducă maşina. Chiar dacă era încărcată cu bagajele a trei fete, nu era nevoie decât de un mic efort pentru a aduce maşina nou-nouţă a lui Lindsay Stone – un Volkswagen Jetta argintiu – la marginea patioului ei.

Tom îşi făcuse griji că această Lovitură de Trăsnet depindea prea mult de noroc şi de sincronizare, dar, ca de obicei, Nate avea dreptate în toate privinţele.

Prietenii îşi petrecuseră seara cu restul clasei lor, pe o ambarcaţiune pe care liceul o închiriase pentru noii lui absolvenţi. Administraţia şcolii spera ca o croazieră nocturnă liniştită pe lac să prevină destrăbălarea pe care o anticipaseră, dar sacoşe pline de ursuleţi gumaţi umpluţi cu vodcă îşi făcură apariţia înainte de începerea ceremoniei.

Aşa cum prevestise Nate, Lindsay Stone nu se abţinuse de la acest desfrâu. Ea se clătina deja atunci când debarcară. Johnny avea degetele agile ale unui copil al străzii din romanele lui Dickens, aşa că îşi folosise această abilitate pentru a şterpeli cheile maşinii din geanta lui Lindsay, dar adevărul era că el i-ar fi putut cere pur şi simplu cheia, iar ea i-ar fi dat-o fără să-şi mai amintească acest eveniment. Şi totuşi, Nate îl ridicase în slăvi pe Johnny pentru această reuşită în timp ce îşi ocupau poziţiile pentru Lovitura de Trăsnet.

După ce ambarcaţiunea ajunse la docuri, îmbrăcară pelerinele negre de ploaie şi se furişară pe întuneric până ce ajunseră la imensa casă în stil Tudor a familiei Stone, de pe Strand. În linişte, supravegheară dintr-un gard viu de peste drum casa care se înălţa la mică distanţă de ei.

Maşina lui Lindsay rămăsese parcată acolo pentru că era deja ticsită până la refuz de bagaje. Ea şi cele două Sarah plănuiau să-şi petreacă restul lunii iunie şi toată luna iulie într-o excursie cu maşina prin ţară. Lui Tom acest lucru i se părea distractiv, dar Nate îl considera un clişeu îngrozitor.

— Cât de multe vor vedea de fapt, sărind dintr-un hotel de cinci stele în altul?

— Evident, nu o fac cum ar trebui, dar asta nu înseamnă că nu merită, îi zise Tom. Mie mi-ar plăcea să văd deşertul şi munţii. Munţii adevăraţi.

— Ar trebui să facem asta, zise Nate după ce se gândi puţin. Poate vara viitoare. Când vom ajunge în California, vom putea merge cu maşina pe coasta Pacificului. Ar fi grozav.

Ar fi fost grozav.

Tom şi ceilalţi se ascunseră în tufişuri timp de o jumătate de oră înainte ca Sarah Carlisle să oprească Audiul ei în faţa vilei Stone şi să sfâşie liniştea nopţii claxonând de trei ori.

Lindsay apăru imediat, încă ameţită, dar îmbrăcată mult mai casual. După câteva clipe de suspans pe dalele alunecoase de piatră, se urcă în maşină, care porni spre casa lui Jim Tatum, unde se adunau ceilalţi din clasa lor.

Aşteptară încă cinci minute. Când reşedinţa familiei Stone rămase în întuneric şi strada părea pustie, se furişară de-a lungul perimetrului de lumini exterioare către maşina parcată în spate.

Nate îi înmână lui Johnny cheia maşinii şi zâmbi. Lindsay nu era în capul listei de duşmani ai lui Johnny, dar se afla pe ea. Cheia era un dar de la Regele Furtunii.

Johnny deschise portiera, iar Tom bătu în retragere auzind semnalul sonor şi văzând pâlpâitul farurilor. Motorul pornise, schimbătorul de viteze era la relanti, însă Nate insistă să împingă şi nu să conducă maşina în jos, pe marginea acoperită cu iarbă a drumului. Nu voia să rişte ca roţile neechilibrate ale maşinii să ajungă pe pământul ud – pentru că maşina ar fi putut intra în viteză.

Lindsay avea să se întrebe dacă lăsase *cu adevărat* maşina pornită, cu cheia în contact. Vântul dinspre lac şi panta aleii să fi fost *cu adevărat* destul pentru a propulsa Jetta pe o asemenea distanţă? Acestea erau întrebările care frământau de obicei ţinta unei Lovituri de Trăsnet.

— Viteza aici, la capăt, este importantă, domnilor, zise Nate. Nu încetiniţi până nu se răstoarnă. Nu vreau să rămână înţepenită pe margine.

Tom se sufoca în pelerina neagră de ploaie. Fusese o ploaie scurtă, dar nu mai simţise un strop de când terminaseră croaziera pe lac. Cu toate astea, nu puteau risca să fie văzuţi. Mai ales acum, când aceste aventuri ajungeau, în sfârşit, la un final.

Nate începu să numere, iar ei se aplecară în maşină. Desigur, Nate avea dreptate, aşa că trebuiau să obţină orice fărâmă de impuls din partea maşinii. Pentru o clipă, maşina încă rămase agăţată pe marginea piscinei, înainte să plonjeze cu botul în jos acolo unde piscina era mai adâncă. Apa

erupse în cantităţi fantastice, revărsându-se pe întregul patio şi udându-i până la genunchi. Partea din spate a maşinii se balansă nesigură înainte de a se opri într-un loc, stopurile din spate strălucind chiar deasupra apei agitate. Autovehiculul rămase în poziţia aceea verticală în interiorul piscinei – ca o lucrare de artă modernă. Tom îi aruncă o privire lui Nate şi răsuflă uşurat când văzu că prietenul său găsea isprava lor amuzantă.

— Să mergem! Să mergem! le şopti Nate.

O Lovitură de Trăsnet, după care se retrăgeau imediat, era una executată perfect.

Se strecurară printre copaci, pe iarba peluzelor şi peste garduri, până ce ajunseră la BMW-ul lui Johnny, parcat la câteva străzi distanţă. Nici măcar atunci nu scoaseră un sunet până ce pelerinele de ploaie nu dispărură în portbagajul maşinii şi până ce nu ajunseră cu bine înăuntru. Regele Furtunii avea anumite reguli pe care nimeni nu îndrăznea să le încalce.

— A fost perfect, băieţi, le spuse Nate. Era important ca el să vorbească primul. Te-ai descurcat minunat, Johnny, de la început şi până la sfârşit. O frumuseţe de lovitură. Acum ştim ce înseamnă ca planurile pentru vacanţa de vară să se ducă la fund. S-ar putea ca maşina să fi crăpat şi fundul piscinei.

— Suntem norocoşi că doctorul Stone nu i-a cumpărat fiicei sale un Hummer pentru absolvirea liceului, zise Johnny în timp ce-şi punea centura.

Tom se simţea uşurat să distingă o notă de veselie în vocea lui Johnny. Fusese într-o dispoziţie proastă cam toată ziua, iar Tom nu-l putea învinui pentru asta. Un licean care aflase că nu putea absolvi cu numai câteva ore înainte de ceremonie: acum asta era un clişeu. Cu toate astea, Nate se purtase grozav, promiţându-i lui Johnny că avea să-l ajute să-i dea vestea domnului Vanhouten. Jurându-i că avea să-l ajute să treacă cu succes de sesiunea din vară.

Desigur, ceea ce voia Johnny cu adevărat era să-l pedepsească pe domnul Kritzler cu o Lovitură de Trăsnet, în loc să o hărţuiască pe Lindsay pentru a mia oară. Dar Lucy îşi impunea mereu voinţa.

Owen era singurul care nu băuse nimic, aşa că ocupa scaunul şoferului. Puteau obţine un bilet de ieşire din închisoare de la poliţiştii locali, dar Regele Furtunii nu credea în nechibzuinţă – cel puţin, nu în nesăbuinţa inutilă. Johnny era pe locul din dreapta şoferului, lăsându-i pe Tom şi pe Nate în spate.

— Avem noroc că familia Stone nu are un gard în jurul piscinei, zise Owen.

— Mda, spuse Tom. Avem noroc.

Tom se simţea întotdeauna groaznic după o Lovitură de Trăsnet. Golit pe

dinăuntru, într-un fel. Efortul depus era întotdeauna palpitant, în timp ce Nate îi susţinea şi-i încuraja de fiecare dată.

Trebuie pedepsiţi, le spunea el. *Noi suntem agenţii răzbunării karmice şi echilibrăm universul.*

Avea sens, într-un fel, atunci când Nate spunea aceste lucruri. Dar, după aceea, Tom se simţea neliniştit. Vinovat. Nu putea simţi aceeaşi plăcere pe care păreau să o simtă ceilalţi atunci când distrugeau bunuri. Până la urmă, nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că, încercând să echilibreze ecuaţia suferinţei, contribuiau într-un fel la dezechilibrul acesteia.

— Sunt convins că era asigurată, Tommy, zise Nate.

Îşi încolăci braţul în jurul gâtului lui Tom – cam prea strâns.

Tom tresări şi aşteptă ca strânsoarea să slăbească. Nate era întotdeauna prea brutal atunci când bea ceva.

— La casa lui Jim Tatum! îi zise Nate lui Owen.

Owen puse maşina în mişcare, îndepărtându-se de trotuar, în timp ce Tom privea pe geamul maşinii casele familiare pe lângă care treceau pe fundalul sonor al motorului. Greystone Lake se desfăşură prin dreptul geamului precum rola nesfârşită a unui film deja memorat. Încerca să asimileze faptul că acea eră a vieţii lui era terminată. Că terminase, în sfârşit, liceul. Oare se simţea altfel? se întreba el. Se schimbase cumva lumea?

Nate slăbi strânsoarea, iar braţul său rămase relaxat în jurul gâtului lui Tom în timp ce privea pe fereastra din dreptul său.

Uneori, Tom ştia exact la ce se gândea prietenul său, dar alteori nici măcar nu-şi putea imagina ce era în mintea lui Nate. Îşi imagina peisajul din interiorul lui Nate ca pe un loc de pe altă lume, teribil şi în acelaşi timp nemaipomenit.

Lungi şiruri de maşini prevesteau festivităţile ce aveau loc în casa lui Jim Tatum. Deşi aproape la fiecare locaţie din Lake se putea ajunge pe jos, reşedinţa familiei Tatum se afla pe o bucată mare de teren aflată la limita de nord a oraşului, la marginea pădurilor protejate ale promontoriilor. Era un loc de întâlnire familiar pentru festivităţile clasei lor, iar locaţia era perfectă pentru o petrecere cu alcool şi tot felul de nebunii.

Lake avea secrete, dar petrecerea care urma în mod tradiţional după evenimentele oficial sancţionate de la absolvirea liceului nu se număra printre acestea. Toată lumea ştia de această petrecere, inclusiv tatăl lui Tom şi restul poliţiştilor. Dar fuseseră şi ei adolescenţi pe vremuri. Fuseseră şi ei odată la fel de norocoşi, de importanţi şi de mândri, şi, undeva în adâncul sufletului lor, ştiau că unul dintre cele mai stupide lucruri pe care le puteau face tinerii zei ar fi fost să nu profite din plin de această vârstă incandescentă, bucurându-se de fiecare secundă. Când nu mai aveai acea

vârstă trecătoare, tânjeai după ea.

Autorităţile se făceau că nu văd cât timp lucrurile nu scăpau prea mult de sub control. Iar asta era bine, îşi spuse Tom în timp ce analiza şirul de maşini parcate. Pentru că nu era nevoie să fii Sherlock Holmes ca să ştii ce urma să se întâmple.

Owen şi Johnny ieşiră din maşină, iar Tom deschise portiera. Nate rămăsese la fel de nemişcat, cu privirea aţintită pe fereastră.

— Suntem aici, Nate.

Când Nate se întoarse spre el, lui Tom îi trebui doar o fracţiune de secundă ca zâmbetul să-i revină pe faţă, dar sesiză o sclipire ciudată în privirea lui Nate – ca şi cum ar fi fost undeva departe. Nu ştia unde se ducea Nate cu gândul în astfel de momente, dar ştia că mergea singur acolo.

„Unde te duci?" voia Tom să-l întrebe de fiecare dată când îl surprindea absent. „Unde te duci în timp ce eşti chiar lângă mine?"

— Să facem rost de ceva de băut, băieţi! zise Nate.

Când sări din maşină, nimeni nu şi-ar fi dat seama că se scufundase un timp în acele adâncuri sinistre. Odată ce păşi pe strada udă, Nate era ca un tunet, ca un fulger plin de bucurie.

Ploaia de mai devreme ar fi trebuit să reducă umiditatea, dar aerul părea tropical. Familia Tatum avea o casă impunătoare, în stil colonial, dar petrecerea avea loc mult mai departe de casă, într-un luminiş din pădure, foarte aproape de promontorii. Pădurea era întunecoasă, dar muzica îi conducea ca un far spre locul în care erau adunaţi ceilalţi. În scurt timp zăriră licărirea unui foc de tabără şi luminile lanternelor printre rândurile de copaci.

Nate îi conducea pe prietenii săi, mergând în faţa lor, iar colegii lor de clasă scoaseră un urlet la vederea lui. Tom se simţea mândru că-i era alături. Prietenul lui. Prietenul lui cel mai bun. Cel mai vechi dintre toţi. Ochii întregii clase erau îndreptaţi asupra lor când străbătură hăţişul. Nate îl cuprinse pe după umeri pe Tom şi îi trase faţa mai aproape de a lui până când nu-i mai despărţeau decât câţiva centimetri. Părea să-i privească direct în suflet, de parcă ar fi vrut să-i spună: *Iată ce înseamnă viaţa.*

Unsprezece

Nate ezită la vederea propriului său nume, dar mâinile sale nu. Ele traseră nerăbdătoare sertarul fişetului, care se deschise destul de greu, deranjând conţinutul. Dosarele agăţate căzură, dezvăluind o fotografie mare de-a lui.

Adolescentul din fotografie îl privea pieziș.

Portretul lui din ultimul an de liceu. Părul îi era mai lung pe atunci, dându-i un aspect nonșalant, fără a părea neglijent. Băiatul acela nu putea fi acuzat de neglijență. Nu era prea zâmbitor în poza aceea, însă chipul lui avea, indiscutabil, o expresie satisfăcută. Mai erau și niște cutii mici împinse lângă peretele interior al dulapului. Sertarele cu dosarele lui Tom, Johnny și Owen se aflau în același compartiment ca și al lui. Adam Decker și cercul lui de prieteni aveau compartimentul lor. Un al treilea compartiment conținea dosarele lui Lindsay, al Emmei și chiar și pe ale celor două Sarah. Prieteni, dușmani, prădători, pradă și alții care nu erau atât de ușor de categorisit.

Nate fusese atât de ahtiat după informații și atât de nerăbdător să descopere ceva – orice – despre uciderea lui Lucy, încât această comoară îl copleși pur și simplu. Deschise sertar după sertar, scoase dosare și răsfoi rapoarte, însă primul pe care-l studie în detaliu era dosarul lui Adam.

Adam și complicii lui fuseseră exmatriculați de la liceul Greystone Lake după confruntarea violentă din laboratorul de chimie. După ce casa lor arsese în incendiu, cei din familia Decker se mutaseră definitiv la ferma lor din Gracefield, unde Adam terminase ultimul său an de liceu. Nate nu era sigur ce se întâmplase cu minionii lui, dar Adam fusese recrutat de o faimoasă universitate din New England pentru lacrosse. Fotografia cu el în echipament sportiv era în dosar. Un uriaș nordic cu ochi de pește și umeri de burete.

Materialul din sertarul lui Adam părea sumar în comparație cu cel din sertarul în care se afla dosarul lui Nate. Pe lângă rapoarte oficiale, poze sau fotocopii ale probelor, dosarul lui Adam conținea și niște pagini care fuseseră rupte probabil din carnețelul cu notițe al șerifului. Pe o bucată de hârtie galbenă scria cu litere mari: DECLARAȚII CONTRADICTORII. FILMAREA DE LA ATM NU CORESPUNDE CU ORA MENȚIONATĂ ÎN DECLARAȚIA SUB JURĂMÂNT.

Copii ale borderourilor de retragere în numerar și bonuri de benzină erau lipite pe acel bilet.

În zilele imediat următoare dispariției lui Lucy, Nate îl obligase pe Tom să cerceteze, să se dea bine pe lângă tatăl lui sau să spioneze de-a dreptul investigațiile poliției, dar această informație despre Adam Decker era o noutate pentru el. Decker îi mințise pe polițiști, ceea ce însemna că ascundea ceva.

Nate simți cum i se strânge stomacul. Ar fi trebuit să fie un bărbat care construia, punând lucrurile laolaltă, nu unul care distrugea. El trebuia să-i vindece pe oameni, nu să le provoace suferință. În ciuda vieții prospere pe care o construise în jurul acestei concepții cu privire la el însuși, focul

sălbatic din adolescenţă încă ardea în interiorul lui.

Erau prea multe acolo ca să le poată asimila, iar şeriful trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Cocheta cu ideea de a se lăsa surprins de şerif în acel spaţiu interzis. Aşa, cel puţin, l-ar fi constrâns pe şerif să-i dea o explicaţie în legătură cu acea încăpere plină cu informaţiile pe care le colectase. Pentru că însemnau ceva – acel dulap încastrat şi informaţiile ascunse acolo.

Însemnau că şeriful nu crezuse niciodată că Lucy fugise. Însemnau că el ştia că trupul ei fusese pe acolo pe undeva, aşteptând în tot acest timp.

Era tentant să iniţieze o confruntare. Dacă l-ar fi luat prin surprindere pe şerif, era posibil să afle tot felul de lucruri interesante. Dar Nate decise că mişcarea cea mai bună ar fi fost să-l atragă pe Tom de partea lui şi să revină în acest loc după câteva ore. În acest fel, ar fi putut să cerceteze pe îndelete toate informaţiile.

Nate se hotărî să lase dulapul exact aşa cum îl găsise, dar nu se putu abţine să nu mai arunce o privire la sertarul ce conţinea dosarul lui. Nu putea înţelege de ce erau atâtea hârtii acolo faţă de celelalte pe care le deschisese.

Adună dosarele care căzuseră atunci când deschisese sertarul. Printre acestea era unul pe care scria în mod misterios „EVENIMENTE”. Răsfoi repede toate subdiviziunile acestuia şi descoperi rapoarte ale pagubelor materiale, estimări ale costurilor reparaţiilor şi articole decupate din ziare în care erau menţionate Loviturile lor de Trăsnet. Probabil că şeriful citise jurnalele lui Lucy şi cercetase în detaliu fiecare episod de vandalism menţionat de ea.

Nate ştia că nu mai avea timp, dar încă un dosar îi atrase atenţia – unul pe care scria EVALUARE PSIHOLOGICĂ.

La fel ca după accidentul de maşină în care îşi pierduse familia, în săptămânile ce urmaseră după dispariţia lui Lucy, se simţise confuz şi tulburat. Dar după o bătaie crâncenă din luna iulie a acelui an, Nate fusese pentru scurt timp încredinţat vechiului său psihoterapeut. Avuseră loc discuţii despre anumite acuzaţii depuse la dosar, dar aşa cum se întâmplă adesea în oraşele mai mici, incidentul fusese trecut cu vederea în cele din urmă.

În acel dosar erau copii ale însemnărilor psihoterapeutului său de la şedinţele de psihanaliză din vremea aceea. Documentele nu semănau deloc cu nişte evaluări psihologice oficiale. Erau nişte hârtii obişnuite, scrise de mână, completate cu mâzgăleli. Aceasta era o încălcare clară a privilegiilor lui Nate ca pacient, dar era posibil ca şeriful să fi furat, pur şi simplu, acele documente. Nu mai conta acum. Ceea ce conta erau cuvintele mâzgălite pe

acele pagini. Formulări precum „tulburări disociative”, „tendinţe accentuate de manipulare şi narcisiste” şi „conştiinţă slabă/fără conştiinţă?” În partea de jos a paginii era o întrebare subliniată, scrisă cu litere groase: „TPA?”

Nate ştia din experienţa sa că, în psihiatrie, termenul se referea la „tulburare de personalitate antisocială”. Acea umbrelă sub care erau plasaţi psihopaţii şi sociopaţii.

Şeriful îl cunoscuse pe Nate mai bine ca oricine. Asta credea acest bărbat despre el?

Nate se simţea nesigur pe picioare când se întoarse, intenţionând să iasă din acea mică încăpere. Iar acest lucru era regretabil, pentru că în acest moment avea nevoie mai mult ca niciodată de toată puterea lui.

Un ultim compartiment cu dosare fusese separat de celelalte. Se afla cel mai aproape de uşă şi probabil că de aceea nu-l observase de la început. Acesta era al lui Lucy. Conţinutul lui constituia de fapt motivul pentru care Nate venise în Greystone Lake şi nici măcar nu era nevoie să deschidă sertarele acestuia pentru a găsi ceea ce căuta. Probabil că şeriful studiase recent dosarele ei, pentru că deasupra compartimentului stătea deschis un dosar din carton Manila. Portretul ei din ultimul an de liceu strălucea deasupra hârtiilor. Era surprinzător pentru el să o vadă atât de tânără după toţi acei ani, deşi aceea era vârsta la care decedase. Nate împinse două uniforme călcate şi, involuntar, făcu un pas către dosarul ei, atras ca o floare de razele soarelui.

Fusese atât de frumoasă. Ridică fotografia cu ea. În spatele acesteia era o altă poză, mult mai recentă. În ciuda pregătirii sale de medic şi a simţului său practic, Nate reuşise cumva să se convingă pe sine că acei excursionişti din promontorii îi descoperiseră cadavrul. Dar cadavrul ei putrezise de mult. Membrele ei prelungi se uscaseră şi se contractaseră, devenind o caricatură rigidă a siluetei de demult. Craniul ei rânjea într-un mod şocant. Bluza ei, albă odinioară, se îngălbenise şi se micşorase până la refuz. Din părul ei lucios nu mai rămăseseră decât nişte şuviţe uscate şi ţepene. Nu era un cadavru, pentru că, după paisprezece ani, cum mai putea fi? Lucy era un schelet.

Stomacul lui Nate zvâcni dureros, dar tocmai pentru asta se afla el acolo. Trebuia să afle ce ştiau ei. Rămăşiţele scheletului îi dădeau medicului legist mult mai puţine şanse de a descoperi ceva, dar tot mai puteau fi de folos, într-o oarecare măsură, pentru reconstituirea ultimelor clipe din viaţa lui Lucy. Nu era nevoie să bâjbâie prin sertare pentru a găsi raportul post-mortem, pentru că şi acesta era tot acolo.

Fractură a osului hioid.

Ochii lui săreau peste fraze în timp ce dădea paginile pentru a ajunge la

concluziile medicului legist.

Fractură de epifiză distală de radius.

Chiloţi albi, parţial sfâşiaţi, pătaţi de sânge, cu rezultat pozitiv la antigenul specific prostatic (PSA) în urma analizei ţesăturii.

Trebui să facă un efort ca să respire.

Observaţii: Rămăşiţele decedatei au fost prezentate acestui cabinet ca victimă a unei omucideri. Fractura osului hioid sugerează strangularea drept cauză a morţii. Fractura de hioid indică strangularea manuală, deşi rămăşiţele scheletului decedatei furnizează dovezi insuficiente pentru a determina acest lucru în mod concludent. Rezultatele pozitive PSA indică prezenţa spermei pe hainele victimei decedate. Luând în considerare şi fracturile de epifiză distală de radius de la încheietură, acest lucru sugerează că victima a fost forţată să întreţină un act sexual. Nu se ştie însă dacă actul sexual a avut loc înaintea morţii sau post-mortem. Probele ADN sunt prea degradate pentru o analiză suplimentară. Departamentul de Poliţie din Greystone Lake a fost înştiinţat în legătură cu aceste descoperiri imediat după încheierea examinării.

Vederea lui Nate se înceţoşă şi fu nevoie de fiecare fărâmă de autocontrol pe care o poseda pentru a reuşi să ajungă înapoi în birou, înainte de a vomita în coşul de gunoi al şerifului.

— Ce naiba?

Nate se întoarse şi-l văzu pe şerif stând în pragul uşii. Bărbatul văzu dintr-o privire că uşa dulapului său era deschisă şi chipul i se înroşi de furie.

— Cum ai... ce naiba crezi că faci? Intervii într-o investigaţie în desfăşurare? Îţi bagi nasul în documente oficiale? Aş putea să te acuz pentru asta.

— A violat-o. Nate vărsă în coşul de gunoi tot ce-i mai rămăsese în stomac. A violat-o şi după aceea a ucis-o.

Şeriful se aplecă pentru a-şi apropia faţa de chipul lui Nate. Privirea lui exprima groază şi curiozitate în acelaşi timp.

— Cine? Cine a ucis-o, fiule?

— *Cine*?

Şocul lui Nate se transformă în furie cu viteza unui fulger. Ţâşni de pe scaun, îl apucă pe şerif cu ambele mâini de gât, apoi îl ridică în sus până ce picioarele acestuia se desprinseră de podea şi-l izbi cu putere de peretele despărţitor din sticlă. Geamul se crăpă instantaneu în timp ce umbrele năpădeau periferia vederii lui Nate.

— De ce nu ştii? După paisprezece ani, *de ce nu ştii?*

Bărbatul deveni inert în mâinile sale. Nate apucă strâns maxilarul şerifului cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îi prindea partea laterală a

capului. O singură mişcare i-ar fi distrus vertebra C3, pentru a întrerupe conexiunea creierului cu diafragma. Nate îşi plimbă mâna pe maxilarul şerifului, lăsând o dâră de sânge pe obrazul ţepos al acestuia.

La vederea sângelui, Nate îşi recăpătă controlul. Îi dădu drumul bărbatului şi se holbă la propriile palme. Din nou strânsese pumnii prea tare şi îşi rănise palmele cu unghiile. Sângele era al lui.

— Tu nu ai făcut-o, zise răguşit şeriful în timp ce se lăsa să alunece în jos pe perete, până la podea. Umerii acestuia se lăsară, iar Nate nu putea să-şi dea seama dacă acesta era un semn că şeriful se dădea bătut sau că se simţea uşurat. Tu nu ai ucis-o, adăugă şeriful.

Nate se prăbuşi pe covorul din faţa bătrânului şerif.

A violat-o, apoi a ucis-o.

Strigătul lui Nate atrăsese atenţia ofiţerului în uniformă care fusese până atunci la recepţie.

— E totul în regulă, şefule? întrebă poliţistul.

Poliţistul nu-şi scosese pistolul, dar mâna lui era pe tocul acestuia. Privirea lui rămase aţintită asupra lui Nate.

Nu ar fi trebuit să mă mai întorc aici niciodată.

— E în regulă, bombăni răguşit şeriful. S-a terminat.

Nate se rezemă de birou. Tremura din tot corpul.

A violat-o, apoi a ucis-o.

Altcineva se apropie de uşa biroului. Un bărbat care nu era în uniformă.

Şeriful Buck se ridică în picioare şi clătinându-se, privi în hol făcându-i nou-venitului semn să plece. În gestul precipitat al şefului era ceva ciudat, care declanşă un semnal de alarmă în mintea lui Nate. Se ridică în picioare.

Bărbatul era la fel de uriaş şi chiar mai lat în umeri decât îşi amintea Nate. Părea să ocupe tot cadrul uşii. Avea o constituţie solidă, dar în zona abdomenului părea să aibă mai multă grăsime decât înainte. Un atlet ramolit. Creştetul capului său oglindea lumina emisă de corpurile de iluminat din tavan.

Nate se opri din tremurat. Simţea că trupul lui îşi recăpătase echilibrul. Înainte ca vederea lui să se descompună în negru şi roşu, el deveni conştient că-l ataca pe Adam Decker.

ABSOLVIREA

IV

IATĂ CE ÎNSEAMNĂ VIAŢA.

Acesta era mesajul pe care privirea electrică a lui Nate i-l telegrafie lui Tom în timp ce călcau în picioare iarba, fiind întâmpinaţi de urletul celor din clasa lor.

La fel ca majoritatea lucrurilor bune, euforia lui Tom era efemeră. Aceasta dură doar până o observă pe Lucy, care îşi făcea loc cu coatele prin mulţime. Alergă spre Nate de parcă acesta ar fi fost ultima barcă de salvare de pe o corabie pe cale să se scufunde. Nate o strânse la piept, ţinând în continuare un braţ pe umerii lui Tom şi, pentru o clipă, toţi trei părură uniţi într-o singură îmbrăţişare. Dar nici măcar Nate nu era atât de puternic încât să-i poată ţine alături şi pe Tom şi pe Lucy în acelaşi timp.

— Mă duc să aduc băuturile, zise Tom, strecurându-se pe sub braţul lui Nate.

Lucy îi zâmbi, în timp ce Nate o cuprindea şi cu celălalt braţ pe care Tom i-l lăsase liber.

În timp ce el, Nate, Johnny şi Owen mâncau câte o pizza după ore, Lucy se metamorfozase în altceva. Pe lângă manichiură şi pedichiură, îşi scurtase şi îşi aranjase părul la stilist. Mai devreme purtase o rochie de vară şi pantofi cu toc pe sub roba de absolventă. Nu mai fusese preocupată de lucruri atât de delicate de multă vreme – mai exact, de când se încheiase prietenia ei cu Lindsay şi cu cele două Sarah. La drept vorbind, stilul ei din ultima vreme lăsa de dorit. Dar aceasta era Noua Lucy. După ceremonia de absolvire, se schimbase în pantaloni foarte scurţi, o bluză albă şi un chimono larg, de culoarea jadului, care se asorta cu ochii ei. *Lucrurile sunt pe cale să se schimbe* – era mesajul pe care Tom îl putea distinge văzând decolteul ei adânc şi valurile stilizate de păr roşcat care-i săltau pe umăr. Îşi mai pusese în păr şi trei cale albe.

Nu era coadă la butoiaşul cu bere. Tom apăsă pistonul de vreo zece ori până ce berea începu să se scurgă încet în pahar.

Lampioane roşii şi portocalii erau agăţate de la o creangă la alta de-a lungul marginilor luminişului. Un foc de tabără înalt până la umeri trosnea la un capăt al poienii, în timp ce difuzoarele bubuiau în celălalt capăt. Probabil că Jim închiriase un generator pentru lumini şi sonorizare, dar dacă existase

vreodată un eveniment pentru care ar fi făcut tot ce-i putea sta în putinţă, cu siguranţă că petrecerea aceasta era acel eveniment. Se distraseră pe cinste cu cei din clasa lor. Dacă aceea era ultima petrecere la care se întâlneau, atunci merita să fie cea mai frumoasă.

Odată ce reuşi să umple două pahare, Tom se întoarse la prietenii lui şi-i găsi ascultându-l concentraţi pe Jim Tatum. Cineva îi dăduse lui Nate un joint, pe care el îl ţinea nepăsător în mâna trecută pe după umărul lui Lucy. Îi dădu jointul şi ei ca să tragă un fum. Jim ajunsese probabil la poanta discursului, pentru că Nate lăsă capul pe spate şi râse. Un sunet rezonant, autentic şi profund, care-l făcu pe Tom să zâmbească.

Tom îi întinse lui Nate paharul pe care-l adusese pentru el şi se pregătea să ciocnească şi cu el, când...

— Eşti un drăguţ, îi zise Lucy, smulgându-i paharul cu bere din mână.

Ea îi aruncă o privire piezişă, pătrunzătoare şi suflă un fuior de fum din colţul gurii.

Tom simţi o scânteie de furie, deşi ştia că era doar o risipă inutilă de energie. Lucy putea să facă orice poftea. Poate că el avea să-şi aducă încă o bere sau poate că nu. Poate că avea să rămână cu Johnny şi Owen, sau poate că avea să se ducă acasă, pur şi simplu. Dacă ar fi făcut asta, Nate ar fi observat la un moment dat că Tom plecase. În cele din urmă, avea să se întrebe unde dispăruse cel mai bun prieten al lui în cea mai grozavă noapte din viaţa lor.

Tom aproape se decisese să se retragă, când Nate observă berea pe care o avea în mână. Era ciudat că atât de des, anumite părţi din el păreau să fie în locuri diferite. Nate se uită la bere, apoi la Tom, şi ridică paharul spre el. În timp ce începu să-i povestească lui Jim ceva, Nate îşi luă braţul de pe umerii lui Lucy şi îi oferi jointul lui Tom.

Tom clătină din cap, dar Nate ignoră gestul lui. Conversaţia lui cu Jim nu se opri, dar Tom simţi că toată atenţia lui Nate era îndreptată asupra degetelor care ţineau jointul îndreptat spre el. Trecură mai multe clipe în care Tom nu făcu nicio mişcare şi Nate rămase neclintit. Dacă Nate era destul de răbdător să aştepte, Tom era hotărât să accepte. Ştiau amândoi acest lucru.

Când îşi pierdu răbdarea, Tom smulse ţigara cu marijuana destul de repede ca să trimită o mulţime de scântei în iarbă.

Ţinea la Nate ca la un frate, dar uneori avea impresia că-l şi ura, în aceeaşi măsură.

Trase un fum. Un fum nesăbuit. Trase în piept cât putea de mult, de parcă ar fi vrut să-şi testeze limitele. Apoi mai trase unul. Şi încă unul. Tom fumă tot jointul, până la capăt, fără să irosească nicio fărâmă din el. Apoi îl aruncă

pe pământ. Se uită în jur, ca să găsească butoiul cu bere. Tom nu ştia dacă Nate observase ceva, dar prinse privirea lui Lucy atunci când plecă.

Ea îi zâmbi, iar expresia pe care o avea întipărită pe faţă putea însemna orice. Cineva împărţea pilule, iar Tom înhăţă trei sau patru în drum spre butoiul cu bere. El nu făcea niciodată aşa ceva. Oare patru erau prea multe? Probabil că erau, pentru că toţi în jurul lui bolboroseau. Erau ori albaştri, ori galbeni.

Poate că de vină erau pilulele sau băutura, sau poate că erau senzaţiile ciudate de început şi de sfârşit care se tot ciocneau în sufletul lui, dar, pentru Tom, următoarele ore trecură ca o serie de imagini suprasaturate de sunet şi culoare.

Vorbi cu Sarah Carlisle. Se opri lângă Lindsay Stone. Tom era conştient că Johnny şi Owen erau împreună, aşa cum umblau destul de des. La un moment dat, cei doi se aflau lângă butoiul cu bere, iar în următorul erau la periferie, privindu-i pe cei din mijlocul luminişului şi vorbind despre ceva – Tom nu îşi putea imagina despre ce anume.

El, Nate şi Johnny fuseseră ca unul de când se ştiau. Dar între ei se formaseră anumite linii de falie în ultimul an şi jumătate. Faptul că Lucy şi Owen se alăturaseră grupului lor schimbase unele lucruri, iar ierarhiile instabile de la liceu îi promovaseră pe alţii în diferite ranguri din cadrul cercului lor. Ei trei erau încă prieteni, dar unii dintre prietenii cei mai buni erau mai buni decât alţii. Oare Johnny avea să-i simtă lipsa anul viitor? Oare Nate chiar avea să-l întâlnească de câteva ori pe săptămână odată ce aveau să se mute în oraş? Tom nu ştia. Constantele din universul lui erau pe cale să devină variabile.

La fel ca vagoanele unui tren în viteză care începe să încetinească, simţurile reduse ale lui Tom se tulburară treptat, devenind un şuvoi de experienţe liniare. Şedea pe o buturugă de la marginea luminişului, iar braţele lui erau întinse în lături, de parcă ar fi ţinut un discurs, şi, într-adevăr, trei colege mai mici care se zgâiau în sus la el păreau să-i acorde toată atenţia.

Sări pe pământ, reuşind să-şi menţină echilibrul după aterizare. Nu mai avea pantofii în picioare. Winston Chu, care purta un petic pe ochi dintr-un anumit motiv, întinse o sticlă spre pieptul lui Tom. Ascultător, el luă o înghiţitură înainte de a i-o da înapoi. Avea gust de loţiune pentru plajă.

Focul era mai mare decât înainte.

Stinge focul aproape că strigă Tom. *Ei o să-l vadă. Vor înţelege totul.* Apoi îşi aduse aminte că nu era în Night Ship. Aceasta era cealaltă lume în care trăia, cea cu secrete mai simple.

Nate îl numea câteodată pe Tom „Creatura Viitorurilor Catastrofale". Era

atât de îngrijorat de ramificaţiile prezentului, încât i se părea că nu trăia de fapt acolo. Regele Furtunii încercase să-l înveţe pe Tom despre suspansul momentului. Dar, pentru Tom, acest suspans venea întotdeauna cu o rămăşiţă de regret.

Şi chiar dacă pretindea că nu era aşa, Tom ştia foarte bine că Nate nu trăia ACUM. Tom putea să-şi dea seama de acest lucru din privirea prietenului său atunci când acesta aluneca în trecut.

Dar Tom încerca să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a aprecia comorile prezentului în timp ce asimila imaginile, sunetele şi mirosurile luminişului. Îşi privea colegii de clasă şi prietenii zbenguindu-se, sărind şi râzând. Pentru câteva clipe, rămase în afara curentului în care erau prinşi cu toţii. *Nu va mai fi niciodată aşa.* Iar Tom nu ştia dacă acest gând îl făcea fericit sau trist, recunoscător sau nostalgic. Simţea atât de multe lucruri.

Erau trei butoaie cu bere, sticle de whisky, votcă şi nişte lichioruri cu diverse arome care erau trecute de la unul la altul.

La marginea luminişului se fuma canabis şi, la fiecare câteva minute, câte un grup de trei sau patru se întorceau din pădure pipăindu-şi nările. Substanţele şi combinaţiile lor le afectau mişcările, vocile şi dansul, de parcă fiecare dintre ei ar fi locuit în propriul univers de buzunar, guvernat de diferite legi ale fizicii.

Desigur, Nate era în mijlocul învălmăşelii de trupuri care dansau. În mulţime, el părea să emane o lumină ce rivaliza cu focul de tabără. Îşi scosese cămaşa şi majoritatea celorlalţi băieţi îi urmară exemplul.

Lucy era în braţele lui Nate, amândoi fiind puţul gravitaţional în jurul căruia orbitau ceilalţi. Dacă erau un soare sau o gaură neagră, depindea de zi. Dar astăzi, îşi spunea Tom, puteau fi altceva. O stea neutronică de o irezistibilă luminescenţă. Fetele îşi plimbau degetele lor lăcuite pe spatele lui Nate, iar el o învârti pe Lucy pe lângă ele. Michelle Duchannes şi Sarah Hernandez interveniră pentru o clipă, prinzându-l pe Nate între ele. Învârtindu-se lipită de el, Michelle nu se putu abţine să nu-i atingă pieptul.

— Aici erai! Emma apăru din mulţime şi îl cuprinse de gât pe Tom. Îi aplică un sărut umed pe buze. Hai să dansăm.

— Eu chiar nu...

Ea îl apucă de braţ şi îl trase mai aproape de centrul adunării.

— Nu ţi-e cald în asta? întrebă ea, trecându-şi mâinile pe spatele lui.

Tom realiză că transpirase cumplit în bluza aceea. Emma trase de marginea bluzei lui, iar aceasta era atât de udă încât Tom avu nevoie de ajutorul ei ca să şi-o scoată.

— Şi eu sunt înfierbântată. Dar ştii ce? Nici măcar nu-mi pasă.

Ea îşi trase bluza deasupra abdomenului tonifiat.

— Eşti sigură că...

Emma îşi scoase bluza, dezvăluind un sutien negru din dantelă, începu să învârtă bluza deasupra capului, ca un cowboy. Când cei dintr-un grup de jucători de baseball din clasa a unsprezecea începură să scoată chiote de pe margini, ea îşi azvârli bluza în direcţia lor. Tom îşi încolăci braţele în jurul taliei Emmei şi o trase spre el. Gura ei avea gust de scorţişoară. Totul era în regulă, realiză Tom. Dansa cu frumoasa Emma Aoki lângă un foc de tabără, pe jumătate dezbrăcat, în pădure, într-o noapte de vară, împreună cu cei pe care-i iubise de când se ştia.

— Amice! îl strigă Nate şi îl cuprinse într-o îmbrăţişare umedă de sudoare. Unde ai dispărut? Te distrezi bine?

El îl privi pe Tom grav şi pătrunzător, de parcă aceea era cea mai importantă întrebare din lume. Exista o anumită nesiguranţă în echilibrul lui Nate şi o energie debordantă în privirea lui. Pilulele şi cine ştie ce combinaţii de substanţe îşi făcuseră efectul.

— Nişte shot-uri! strigă Nate. Nici măcar nu am băut ceva împreună până acum.

Ceru nişte whisky, iar sticlele călătoriră către ei deasupra unei mări de braţe mişcătoare.

— Cred că ai băut destul, McHale, zise Lucy, materializându-se între ei.

Zâmbetul ei nu mai era atât de trufaş ca înainte.

— Trebuie să beau ceva cu Tom.

— Hai să o lăsăm mai moale cu băutura, bine? O să-ţi aduc nişte apă.

Nate izbucni în râs. Regele Furtunii făcea tot ce voia.

— Ce s-a întâmplat cu bluza ta? o întrebă el pe Emma.

— Am aruncat-o! zise ea.

Toţi cei care erau în apropiere declarară că era cea mai amuzantă replică pe care o auziseră vreodată. Toţi, cu excepţia lui Lucy. Nate le întinse lui Tom şi Emmei sticlele care ajunseseră la ei.

— A consumat deja prea mult, îi zise Lucy lui Tom.

Prea mult.

Prea multă băutură sau droguri? Prea multă tristeţe sau bucurie? Nate însuşi era prea mult. De aceea era iubit cu atâta pasiune.

— Trebuie să se potolească, zise Lucy.

Tom se holbă la ea. Îl ruga cumva să o ajute să-l oprească pe Nate? Prietenul lui era într-o stare chiar atât de gravă? Dacă era aşa, Tom ar fi trebuit să fie mult mai grav decât el, pentru că nu putea să facă mai mult decât să râdă la ea. Pufni în râs în faţa ei, ca un copil redus mintal care reuşise să spună ceva atât de stupid, încât întrecea toate standardele anterioare de idioţenie. Ochii lui Lucy se întunecară, devenind precum

smaraldele. În timp ce Tom, Nate şi Emma ciocneau gâturile sticlelor, Tom o văzu pe Lucy dispărând furioasă în mulţime. Era clar că Nate nu realiza că Lucy plecase supărată de acolo. Nate îi spuse ceva Emmei şi amândoi izbucniră în râs. Mai luară câte o înghiţitură din sticlele lor, apoi începură să ţopăie fericiţi în ritmul muzicii, cuprinşi de frenezie. Erau cu toţii atât de fericiţi.

Iată ce înseamnă viaţa.

Valurile nopţii îi purtară pe Nate şi pe Emma departe de Tom, iar acesta se trezi lângă Johnny şi Owen.

— La naiba, Tommy, zise Johnny când îl văzu.

Johnny se dezbrăcase până la brâu, dar Owen era îmbrăcat complet. Owen strălucea de sudoare, dar el nu-şi scotea niciodată bluza.

— Vă distraţi, băieţi? întrebă Tom.

Sau asta era ceea ce încerca să spună. Limba şi buzele lui îşi disputau ordinea silabelor.

— Stai aici, amice, îi zise Johnny. O să-ţi aduc nişte apă.

Tom se prăbuşi în iarbă, holbându-se printre siluetele copacilor la bolta cerească susţinută de aceştia. Scântei desprinse din foc sclipeau şi se stingeau pe fundalul spiralat al galaxiei. E ciudat că suntem atât de mici şi totuşi atât de strălucitori, se gândea Tom.

— Loviturile de Trăsnet nu trebuie să se termine, zise Owen.

Tom realiză că băiatul cel gras se întinsese alături de el. Când Tom se uită la el, lentilele ochelarilor lui Owen dansau odată cu flăcările pe care le reflectau.

— Chiar Nate a zis asta, spuse Owen. Când eram la şcoală mi s-a părut că erai gata să te răzbuni pe Kritzler pentru Johnny. Mai eşti interesat?

— Nu.

Tom era surprins de uşurinţa cu care îi venise pe buze acel răspuns. Creatura Viitorurilor Catastrofale s-ar fi eschivat. Şi-ar fi făcut griji, ar fi ezitat şi ar fi dat răspunsuri ambigue. Dar Tom decise să facă tot ceea *ce voia* măcar o dată. Poate că nu trebuia să-şi facă griji tot timpul pentru ce credeau ceilalţi. Poate că avea voie să fie şi el egoist.

Poate că acesta era adevăratul dar al Regelui Furtunii. Trecură câteva momente până ce Owen încercă din nou.

— Johnny a spus că nu o va face fără tine. E furios rău pe tot ce se întâmplă, cred că-ţi dai seama. E furios şi pe Nate, chiar dacă nu spune asta. Într-un fel, Nate ne abandonează de acum încolo.

— Cred că-ţi dai seama că oamenii pot fi prieteni şi fără să comită delicte, zise Tom. Nate nu abandonează pe nimeni şi nici eu nu am de gând să fac asta.

— Nu e corect, zise Owen. Oamenii încă mai trebuie pedepsiţi, aşa cum spune mereu Nate. Asta nu s-a schimbat.

— Dar noi da. Noi ne-am schimbat.

Tom întinse mâinile către univers, în timp ce norii începeau să acopere cerul.

— Dacă te gândeşti mai bine, ne răzbunăm de obicei pe oamenii care au avut divergenţe cu Lucy. Sau cu Nate. Dar cum rămâne cu noi ceilalţi? Noi nu avem voie să ne răzbunăm, la rândul nostru?

Nate plănuise numeroase Lovituri de Trăsnet pentru Tom şi Johnny. Se răzbunaseră pe mama lui Owen de cel puţin trei ori. În afară de asta, Tom nu voia să se răzbune pe nimeni. În acest moment, totul în viaţa lui rezona într-o armonie perfectă. Johnny se întoarse cu o sticlă cu apă şi i-o întinse lui Tom. Tom îi mulţumi, dar Johnny îşi fixase deja privirea încruntată asupra mulţimii care jubila.

Tom îşi dorea să-i poată ceda lui Johnny o parte din propria fericire. Nu voia ca prietenul lui să se simtă trist într-o noapte atât de grozavă.

— Îmi pare rău că eşti supărat, Johnny, zise el.

— Deja mă simt mai bine.

— I-am spus lui Tom că ne gândeam să continuăm cu Loviturile de Trăsnet, zise Owen.

— Sunt sigur că Lucy l-a convins pe Nate să se răzbune pe Lindsay în loc de Kritzler, spuse Johnny. Ea trage mereu sforile când e vorba de persoanele vizate. Ar putea la fel de bine să-l ţină în lesă. Tu *ştii* foarte bine că ea este motivul pentru care Nate ne lasă baltă.

— Du-te să te răzbuni pe Kritzler dacă vrei, dar asta nu o să te facă să te simţi mai bine, zise Tom. Acesta era noul Tom – o creatură care spunea ce gândea şi nu simţea niciun dram de stânjeneală când făcea asta. De fapt, tatăl tău este marea ta problemă.

Aşa fusese întotdeauna. Indiferent pe cine era furios Johnny, problema era întotdeauna tatăl lui.

— Şi ce ar trebui să fac în *această* privinţă, Tommy? Vocea lui Johnny era plină de mânie, dar furia lui îl atinse prea puţin pe Tom, aşa cum ar fi ricoşat o picătură de ploaie pe suprafaţa unei frunze. Mai ales acum, când voi rămâne blocat aici pentru totdeauna.

Johnny sări în picioare şi se îndreptă grăbit spre lizieră.

Se întâmplase ceva, realiză Tom. Se întâmplase ceva şi lui nu-i păsa. Se întâmplase ceva şi lui nu-i păsa, iar asta îl făcea să se simtă *bine.*

— Măcar gândeşte-te la asta, îi spuse Owen lui Tom înainte să-l urmeze pe Johnny spre marginea luminişului.

Tom rămase întins pe spate în iarbă. Vibraţia basului se simţea prin

pământ, ca şi cum ar fi fost chiar pulsul planetei. Căută din ochi stelele, dar norii le acoperiseră. După o vreme – nu ştia cât –, se ridică din nou în capul oaselor. Petrecerea continua încă, dar mulţimea se rărise. Cei care dansau erau mult mai puţini decât înainte. Grupul central se împrăştiase de-a lungul marginilor luminişului şi în jurul focului, în cete mai mici. Muzica se auzea ceva mai încet, ritmul ei fiind mai lent acum. Tom se ridică în picioare, iar acest lucru i se păru mai greu decât se aşteptase. Îşi făcu drum către ceilalţi, păşind cu grijă, ca şi cum picioarele nu-i aparţineau.

Îl găsi pe Nate bând bere lângă unul dintre butoaie, în compania lui Parker Lang şi a altor băieţi. Faţa lui se lumină când îl văzu pe Tom.

— Am crezut că ai plecat! Bătu cu piciorul în butoi. E aproape gol, dar e posibil să mai pot scoate ceva din el.

Tom îşi flutură mâna. Băuse destul.

— Cred că Johnny şi Owen şi-au luat tălpăşiţa, zise Nate. Nici nu ştiu dacă mai este cineva pe aici în stare să conducă. Probabil că va trebui să ne întoarcem pe jos.

— În regulă.

După cât de împleticit pronunţă aceste cuvinte, Tom realiză că întoarcerea acasă era o idee excelentă.

— Emma te căuta. Nu am mai văzut-o nici pe Lucy de ceva timp, continuă Nate. Nu ar fi plecat fără să-mi spună.

Deşi i se părea că trecuse o veşnicie de atunci, Tom îşi aminti că Lucy era furioasă dintr-un anumit motiv. Îşi aminti că plecase val-vârtej, dar Nate avea dreptate: Nu ar fi plecat fără să-i spună.

Focul arsese destul cât să lase întunericul să pună stăpânire pe luminiş. Unele dintre lampioanele chinezeşti căzuseră şi era greu să distingi figurile în bezna groasă ce se lăsase de-a lungul perimetrului delimitat de copaci.

Şi în acel moment văzu scena. Şi în fiecare zi care urmă avea să se tortureze singur, întrebându-se cât de diferite ar fi fost lucrurile dacă el nu ar fi văzut nimic.

La fel ca în cazul liceenilor din clasele mai mici, care se strecurau printre ceilalţi la petrecerile de absolvire, nu era ceva obişnuit ca băieţii mai mari să apară la astfel de evenimente. O petrecere era o petrecere, indiferent a cui era. Şi în mijlocul unui astfel de grup, format din studenţi de la universitate, o văzu Tom pe Lucy.

Se uită mai atent, ca să fie sigur. Puse mâna pavăză la ochi ca să şi-i ferească de dogoarea focului. Chiar şi în lumina aceea slabă, chimonoul ei verde jad era inconfundabil.

Tom se concentră la activităţile grupului de studenţi şi auzi un hohot de râs care răsună în luminiş. Lucy fusese ridicată în aer de către unul dintre

tineri. Acesta o ţinea deasupra capului ca un patinator care-şi ridicase partenera.

Măcar dacă ar fi reuşit să-şi camufleze reacţia în acel moment, îşi spuse Tom. Dacă ar fi făcut asta, poate că Nate nu s-ar fi întors să-i urmărească privirea către liziera copacilor.

— Nate! Tom îl bătu pe spate pe prietenul lui, sperând să-i distragă atenţia. Creatura Viitorurilor Catastrofale revenise şi, în faţa lui, fiecare fir al sorţii prevestea un dezastru, dezastru, dezastru.

Bărbatul care o ţinea pe Lucy în braţe era Adam Decker. Părul lui blond era proaspăt tuns, iar umerii lui, surprinzător de laţi.

Tom nu-şi putea imagina ce intenţiona Lucy. De ce era ea tocmai cu persoana care l-ar fi făcut pe Nate să-şi iasă din minţi? De ce trebuia să strice *totul*?

— Nate! El îl trase de cot pe prietenul lui. Nate!

Nu putea găsi în minte niciun alt cuvânt, iar mai târziu avea să se urască şi pentru asta. Tom observă că Nate rămase cu gura căscată când o văzu pe Lucy cu Adam.

Adam o salută. Iar Lucy e politicoasă, atâta tot. Tom ţâşni între Nate şi scena care se desfăşură la marginea luminişului. Lucy scoase încă o serie de chicoteli pline de încântare. *O să-i spun că e timpul să plecăm. Asta o să-i ofere posibilitatea să se retragă.*

Privirea lui Nate se tulbură, rămânând undeva la mijloc, între cele două lumi.

Întoarce-te! Te rog, întoarce-te!

Tom puse mâinile pe pieptul lui Nate şi descoperi că era ud leoarcă. Începuse din nou să plouă. Era o aversă.

Nate îl împinse pe Tom din faţa lui şi începu să înainteze către Adam Decker. Nate era puternic şi înalt, dar proaspăt ieşit după un sezon în Divizia I la lacrosse, în timp ce Adam Decker părea o fiinţă creată în laborator. Îl văzu pe Nate venind şi o lăsă cu grijă pe Lucy în picioare. El se pregăti să-l întâlnească pe Nate cu un zâmbet strălucitor şi nişte bicepşi demni de benzile desenate.

El a venit aici pentru Nate, realiză Tom. După un an şi jumătate, gigantul blond se întorsese ca să-l înveţe pe Nate lecţia pe care el nu reuşise să i-o predea în laboratorul de chimie. Acesta era un prădător răbdător, unul de la care nu te-ai fi putut aştepta la vreo îngăduinţă sau iertare. Tom îşi putea imagina că Adam alesese acel loc şi acea oră astfel încât să fie în formă maximă, în timp ce Nate, după ore întregi în care petrecuse, era în cea mai slabă formă. Adam voia să-i dea lui Nate mai mult decât o bătaie: voia să-l umilească în faţa tuturor. Iar Lucy îi oferise exact şansa pe care o aştepta.

Lucy se uită de la Nate la Tom, dar Tom nu reuşi să citească expresia de pe faţa ei. Era fericită că Nate voia să lupte pentru ea? Era ea încântată că Nate plecase de lângă Tom ca să dea fuga la ea? Încerca ea să-l facă pe Nate să fie mai atent cu ea, sau să-i demonstreze lui Tom cine conta mai mult pentru Nate? Era vorba de o lecţie aici, dar pentru cine era aceasta?

Mirosul de sânge era în aer. Ceva se sfârşea. Tom simţea acest lucru şi la fel simţeau şi toţi ceilalţi. Mulţimea se strânse în jurul celor doi, în timp ce aceştia se pregăteau pentru ciocnire. Nate era Băiatul-care-a-căzut, iar lupta lui împotriva lui Adam era imortalizată în legenda pe care oraşul de pe malul ţărmului o spunea despre sine. Locurile în primele rânduri la urmarea acestei poveşti se ocupau după regula „primul venit, primul servit".

Când Nate se împiedică în timp ce se îndrepta spre Adam, rânjetul mătăhălosului atlet se lăţi. Tom înţelese că prietenul său se îndrepta spre măcel. Nate ajunsese cumva mult în faţa lui, dar dacă s-ar fi grăbit, Tom încă l-ar mai fi putut salva. S-ar fi putut arunca între combatanţi. S-ar fi ales cu răni, însă nu-i păsa. Dar în faţa lui erau mai mulţi oameni. Năvăliseră din direcţia pădurii şi se apropiau dinspre marginile luminişului. Tom o luă la fugă, dar nu era destul de rapid.

— Mişcaţi-vă! strigă el, dar nimeni nu-i dădea atenţie.

În faţă se produse o mişcare, iar mulţimea strigă la unison. Tom îşi făcu loc cu coatele printre oameni ca să poată vedea. Îi îmbrânci, îi înghionti şi îi împinse. Şi-l imagina pe Nate deja prăbuşit în noroi şi holbându-se disperat la pumnii lui Adam, care semănau cu nişte baroase, în timp ce sângele îi şiroia odată cu ploaia pe faţă.

Tom îşi reţinu un strigăt.

Alunecă în noroi şi făcu un culoar prin pădurea de picioare din faţa lui.

Mulţimea se retrase din faţa unui anumit lucru pe care Tom nu-l putea vedea. O disperare animalică ameninţa să-l înghită cu totul.

Pot să te salvez.

Îşi făcu loc cu mâinile printre ultimii oameni care-l despărţeau de prietenul lui. Ca prin minune, Nate încă era în picioare, deşi se clătina buimac. Se lăsa de pe un picior pe altul de parcă pământul de sub tălpile lui s-ar fi zguduit ca o creatură sălbatică.

Tom ajunse într-un loc de unde putea să urmărească perfect bătaia – la timp ca să vadă cum Adam lansa un croşeu spre Nate. Cumva, Nate reuşi să evite lovitura, lăsându-se pe spate. Lui Tom i se părea doar noroc chior. Prietenul lui era atât de confuz, încât abia putea să-şi păstreze echilibrul.

Adam încercă un upercut, dar se întâmplă acelaşi lucru.

Cum de a ratat?

Adam începu să pară nesigur, iar Tom realiză că mulţimea nu reacţionase

la loviturile încasate de Nate, ci la cele pe care reuşise cumva să le evite.

Nate se deplasa clătinându-se într-un semicerc, iar Tom îi văzu faţa pentru prima dată. Nu părea deloc beat. Buzele lui schiţau un soi de rânjet sălbatic, iar ochii lui sclipeau precum lacul în zori.

Adam lansă un pumn spre Nate. Tom văzu cumnate se aplecă brusc pe sub braţul lui Adam, trimiţându-şi fulgerător palma stângă în faţa jucătorului de lacrosse. Fără nicio ezitare, el lovi cu brutalitate mijlocul oponentului său. Adam era confuz, mâinile sale ducându-se din reflex la nas. Sângele strălucea la lumina focului.

Tom nu îndrăznea să respire. Valul de adrenalină se amesteca printre celelalte chimicale cu care se îndopase, iar legile lumii erau suspendate.

Văzu că prădătorul realiza că el era de fapt prada. Nate ţâşni spre partea favorită a lui Adam atât de repede, încât Tom nu putu urmări mişcarea. Cu un şut rapid, Nate seceră picioarele lui Adam. Acesta ateriză pe spate în noroi, cu faţa plină de sânge, strâmbându-se de durere.

Imposibil.

Tom uitase că atunci când Nate era puternic, puterea lui nu provenea din muşchi. Uitase faptul că atunci când Nate era rapid, viteza lui nu provenea din reflexele sale.

Gigantul blond era cantitate, calcul şi răbdare, însă Nate era furia însăşi. Adam venise să se bată cu Nate McHale, dar acesta era Regele Furtunii.

Nate îi spusese odată lui Tom că se simţea cel mai sigur atunci când lumea era zguduită de furtună, pentru că acela era momentul în care era dezvăluită adevărata faţă a lucrurilor. Atunci dispăreau toate iluziile unei lumi generoase şi inima de piatră a universului ieşea la lumină.

Aceasta era transformarea lui Nate, iar Tom era martorul acesteia. În timp ce se răsucea, pivota şi dădea pumni, prietenul lui renunţa în faţa sa la deghizarea din copilărie, pe care Tom o crezuse reală. Nate pretinsese a fi altcineva, iar sub acel camuflaj el nu era doar o furtună, era o apocalipsă.

Un şut în coaste. Un cot în stern. Nate îl zdrobi pe Adam, care căzuse pe pământul plin de noroi.

Creatura Viitorurilor Catastrofale uită de sine şi scoase acel strigăt pe care-l ţinea în el. Nu era un urlet de teroare, ci o izbucnire de triumf slobozită în noaptea incandescentă, pentru că până şi el găsea frumuseţe în această violenţă.

În cele din urmă, fiecare ultimă regulă, regret şi obligaţie erau date jos, la suprafaţă rămânând adevărul brut reprezentat de sânge, noroi şi furtună. Aici era ceva magnific ce alimenta acel loc atavic, înfometat de un carnaj îndreptăţit.

Când Tom şi ceilalţi din luminiş urlară în furtună, strigătele lor erau ale

unor oameni liberi.

Doisprezece

Când Nate îşi veni în fire, era întins pe mocheta aspră şi legat cu cătuşe de un birou. Tom şedea pe podea, în faţa lui, cu spatele lipit de perete. Părea epuizat în uniforma lui murdară. Ochii lui erau roşii, iar părul unsuros îi era lipit de frunte.

— Şi-a revenit, zise Tom.

— Eşti în regulă? Şeriful veni lângă Nate, ocolind biroul. Vocea bărbatului era răguşită, de parcă ar fi avut în gât hârtie abrazivă. Am chemat un doctor.

— Sunt bine, spuse Nate.

— Tom a spus că vei fi. Şeriful Buck se rezemă de perete. Faţa lui era cenuşie, dar avea obrajii îmbujoraţi. Ai un temperament năvalnic, fiule, zise el frecându-şi gâtul. E al naibii de greu să vezi asemenea lucruri.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, zise Nate. Era aproape sigur că-l apucase pe şerif de gât. Acela nu eram eu. Nu ştiu ce m-a apucat. Cred că eram supărat. Ziua asta a fost îngrozitoare. Mi-am pierdut cumpătul pentru un minut. După ce am văzut acele lucruri, eu am... Nu ştiam cum să le pun pe toate cap la cap.

Documentele din dosarele şerifului erau întipărite cu fierul roşu în mintea lui: acele poze din albumul şcolii de când erau copii, dosarele borţoase cu faptele reale, despuiate şi atât de evidente, tipărite cu cerneală albastră şi caractere Times New Roman. Şocul brutal la vederea rămăşiţelor lui Lucy. El ştia cum lucra descompunerea. Dar era cu totul altceva să o vadă.

A violat-o şi apoi a ucis-o.

Adam Decker fusese la secţie. Nate îl zărise înainte ca lumea lui să se descompună în sânge şi întuneric. Dar probabil că vechiul lui duşman plecase de mult de acolo. Stomacul lui Nate se strânse la gândul că acesta scăpase şi era un chin să ascundă faptul că era dezamăgit şi nedumerit.

— Ce lucruri? îl întrebă Tom pe tatăl lui.

— Maura Jeffers. Privirea şerifului nu se îndepărtă nicio clipă de a lui Nate. Încă o fată moartă, iar până la înmormântarea lui Lucy mai sunt doar două ore. A revenit toată acea veche suferinţă, nu-i aşa? îl întrebă el pe Nate.

Şeriful ştia perfect că veştile despre Maura Jeffers nu erau cele care-l făcuseră pe Nate să clacheze. Probabil că bărbatul voia să păstreze încă secrete dosarele din dulap faţă de Tom.

Interesant.

— Era atât de tânără, zise Nate, hotărând să continue jocul şerifului. E ceva atât de absurd.

Şeriful încuviinţă din cap, privindu-l.

— Am vorbit cu părintele Stephen. La biserică s-a întrerupt curentul, iar înmormântarea va fi amânată până săptămâna viitoare, dar familia Bennett vrea ca funeraliile să aibă loc astăzi. S-ar putea să nu vină multă lume, dar ei vor să termine odată cu asta. Nu-i poţi învinui, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

— Hodges şi Antonetti sunt pe chei, ţinând turiştii departe, îi zise şeriful lui Tom. Cheiul e blocat, dar tot au prins pe câţiva făcând poze. O singură suflare de vânt şi ar fi ajuns în apă, izbindu-se de piloţi. Şi tocmai am fost anunţat prin telefon că un transformator a fost avariat la intersecţia străzilor Goldfinch cu Bobwhite.

— Voi izola zona, zise Tom, ridicându-se şi îndreptându-şi spatele.

Nate se întreba cât timp îl privise prietenul lui în timp ce era inconştient. Se întreba cât timp zăcuse aşa.

— Am înţeles. Du-l acasă pe Nate ca să se schimbe. Şi fă un duş, îi zise şeriful lui Nate. Îl bătu pe umăr pe Tom şi îi înmână o cheie mică în timp ce se îndrepta spre uşă. Tom îl urmări cu privirea pe tatăl său, apoi se întoarse spre prietenul său. Nate era sigur că acea cheie pe care şeriful i-o dăduse lui Tom era de la cătuşele lui, dar prietenul său nu făcu nicio mişcare să-l elibereze.

— Ce face bunica? întrebă Nate.

— La fel. Doctorul crede că ar putea fi un semn bun, ţinând cont de situaţie.

— Şi Johnny?

— Are nevoie de operaţie.

— Şi eu ar trebui să fiu acolo.

Tom clătină din cap.

— Drumul spre Gracefield e închis. Sunt copaci căzuţi peste tot, dar nu vor începe să elibereze drumurile până ce nu se termină furtuna. Abia am reuşit să mă întorc aici.

Nate digeră informaţiile primite. Avea mai multe obligaţii, dar necesităţile celor vii trebuiau să primeze cerinţelor celor morţi. Nu s-ar fi iertat niciodată dacă bunica lui s-ar fi trezit fără ca el să fie lângă ea.

— Mi-ai spus că vei rămâne lângă ea.

— Aşa am plănuit. Dar un turist de weekend din sudul statului a provocat un incident major la secţia de poliţie.

Tom se aşeză din nou în faţa lui Nate.

— A fost rău?

— Am văzut şi mai rele. Deşi am ajuns la sfârşit. Erai epuizat când am ajuns eu aici. Ai zăcut inconştient aproape o oră. Luminile din tavan începură să pâlpâie. Suntem pe generator acum, zise Tom.

Nate se gândi la bunica lui şi la impedimentele pe care universul le construise între ei.

— Cât este până la Gracefield? Cincisprezece, douăzeci şi cinci de kilometri? Ai putea să mă duci cu maşina până unde e blocat drumul, iar de acolo aş putea să merg pe jos până la spital. Sau aş putea să continui drumul cu bicicleta. O bicicletă ar încăpea în portbagajul maşinii tale?

Poate pentru că îşi pierduse câinele, ori pentru că nu dormise decât câteva ore cu o noapte în urmă, sau din cauza stresului general din ziua aceea, Tom arăta diferit. Expresia lui impasibilă părea preluată de la tatăl său.

— Nu poţi merge în alt oraş când afară e uragan. Vor fi fire căzute peste tot. Drumul este închis dintr-un anumit motiv.

— Poate că aş putea urma linia drumului mergând printre copacii de pe margine.

Tom se holbă la el.

— Ieri erai soţ, tată şi chirurg, iar acum eşti învineţit şi legat cu cătuşe de un birou, stând pe podeaua unei secţii de poliţie. Ce-ai zice să stai puţin să te gândeşti cum s-au întâmplat toate astea?

— Şi ce ar trebui *să fac,* Tom?

Nate trase de cătuşe şi tresări de durere.

— Trebuie să mergem la înmormântare.

Nate se gândi că avea să-l convingă până la urmă pe Tom să-l ajute să meargă la Gracefield mai târziu. Mai întâi trebuia să scape de cătuşele acelea.

— Bine, Tommy. Ai dreptate. Nu pot ajunge la spital pe vremea asta. A fost o nebunie să cred aşa ceva. Eu doar... eu nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la bunica. Nu-mi pot scoate din minte chipul ei. Tu nu ai văzut-o când au adus-o la spital. Nu-ţi poţi imagina cum...

Nate tăcu, lăsă capul în jos şi înghiţi în sec.

Când se întoarse spre Tom, chipul prietenului său era uşor afectat, dar nu în măsura în care ar fi vrut Nate.

— Deci trebuie să mergem la o înmormântare. Ai de gând să-mi desfaci odată cătuşele, sau acest birou va trebui să mă însoţească?

Tom părea să se lupte cu ceva în sinea lui, dar asta nu ţinu foarte mult. Cheia rămase în palma lui.

— De ce te-a lăsat tata să pleci?

— Sunt legat cu cătuşe de un birou.

— De ce nu eşti într-o celulă? Atac asupra unui ofiţer de poliţie. Dacă tot veni vorba, ar putea fi trei acuzaţii, de fapt. Distrugerea bunurilor din proprietatea statului. Şi ar mai fi Adam Decker.

Nate îşi aminti chipul umflat al lui Adam Decker şi cum propria sa vedere devenise difuză, cu pete negre şi roşii. Nu putea să-şi vadă mâinile legate la spate, dar îşi simţea încheieturile pumnului drept julite şi articulaţiile ţepene – într-un mod mult prea familiar.

Trecuseră zece ani fără vreo încăierare sau vreo bătaie la bar. Un deceniu fără să comită nici măcar un delict. Erau oameni care contau pe el acum. Şi aveau nevoie *de el* Ei aveau nevoie de Nate şi nu de Regele Furtunii.

Regele Furtunii nu aducea decât nenorocire asupra duşmanilor lui, dar niciodată nu putea să-i protejeze pe cei pe care-i iubea.

— Aşa cum a spus şi tatăl tău, să aud că fata aceea a murit şi apoi să-l văd pe Adam Decker a fost prea mult pentru mine. El a înţeles asta. Tu de ce nu poţi înţelege?

— Cu două ore în urmă, tatăl meu ar fi fost încântat să te acuze de ceva.

— Ceea ce ar fi fost foarte util de ştiut, Tommy.

Dacă Tom ştiuse că tatăl lui îşi dorea cu atâta înverşunare să-l acuze pe Nate, de ce nu-l avertizase?

— Credeai că voia să te aducă aici ca să staţi la poveşti despre planul de bătaie al echipei Yankees? întrebă Tom, făcând un gest de lehamite.

Gestul era teatral. Foarte studiat. Un clopoţel începu să sune în subconştientul lui Nate, semnalând suspiciunea. Şeriful păstrase o mulţime de secrete, dar Tom le avea pe ale sale. Nate simţea acest lucru cu o acută certitudine. Deveni brusc foarte conştient de propria neputinţă.

— Aşadar, de ce te-ar lăsa să pleci de îndată ce te-a adus unde intenţiona?

— Cred că a obţinut ceea ce urmărea. Nate ridică din umeri, încercând să pară cât mai indiferent cu putinţă şi afişând cel mai nevinovat zâmbet pe care putea să-l schiţeze. Nu e ca şi cum *mi*-ar fi spus ce voia.

Lui Nate i se părea momentul cel mai potrivit pentru a schimba subiectul.

— Ce căuta aici Adam Decker? întrebă el.

— Raporta nişte pagube. Cineva i-a spart casa noaptea trecută, i-a înfundat toate chiuvetele de la parter şi a deschis robinetele, lăsând apa să curgă până dimineaţă. Telefonul lui mobil era avariat, linia telefonică întreruptă din cauza furtunii, iar el locuieşte la numai o stradă distanţă. Tom îl privi încruntat, adăugând: L-ai pocnit destul de tare.

— Ar trebui să fie obişnuit cu aşa ceva.

— Asta e partea în care un membru al societăţii cu scaun la cap ar trebui să-şi exprime regretul.

— Încă mai e aici?

— Nu. E căsătorit şi are doi copii acum. De asemenea, e avocat. Pretinde că nu va înainta nicio plângere atât timp cât vei sta departe de el.

— Asta e bine.

— Nici tatăl meu şi nici ceilalţi doi poliţişti nu vor depune plângere.

Nate nu era sigur ce să răspundă.

— Ştii, l-ai fi putut omorî. Pe tatăl meu.

— Nici vorbă. Nate clătină ferm din cap, dar îşi aminti senzaţia aceea – cum se simţise atunci când viaţa bărbatului fusese în mâinile lui. Tendonul muşchiului maseter. Marginile fiecărei vertebre cervicale. Doar ceva mai multă forţă şi...

— Când s-a întâmplat asta ultima dată? întrebă Tom. Când ţi-ai pierdut controlul? Am văzut asta în ochii tăi atunci când te-ai trezit. La fel ca pe vremuri, în liceu. Te lăsai dus. Ochii tăi deveneau inexpresivi şi altcineva îţi lua locul.

— Nu era altcineva în locul meu, Tom.

Nate realiză că şi maxilarul îl durea.

— Nu ar fi trebuit să-l laşi pe tata să vadă acea parte a ta. Nu ar fi trebuit să te întorci aici de la bun început, Nate. Acest loc e periculos pentru tine.

Era o menajerie întreagă de suferinţe în cuştile sufletului lui Nate, iar acest oraş avea cheile de la toate acele cuşti. Dar durerea putea fi mai mult decât un blestem. Uneori putea fi o lamă.

— Dar şi eu pot fi periculos, nu-i aşa, Tommy?

Nate simţea că rânjetul de pe chipul lui se transforma în ceva mai puţin inofensiv.

Tom cântări cheia în palma lui, apoi îi desfăcu, în sfârşit, cătuşele. Nate îşi frecă încheieturile amorţite. Se ridică de pe mochetă.

— Te duc cu maşina acasă.

— Tu eşti şeful.

Erau într-o încăpere din spate, pe care Nate nu o văzuse când intrase în birou. Îl urmă pe Tom pe un coridor scurt, care trecea pe lângă biroul şerifului. Peretele din sticlă al biroului era spart, iar în peretele din rigips erau nişte găuri.

— O să-ţi trimitem o factură pentru toate pagubele, zise Tom.

— Mi se pare corect.

Luminile pâlpâiau deasupra capetelor lor în timp ce treceau pe lângă biroul de la recepţie. Ofiţerul în uniformă care stătea acolo tresări la vederea lui Nate. Tânărul ţinea o pungă cu gheaţă la frunte. O îndepărtă puţin – destul cât Nate să poată vedea o contuzie serioasă.

Afară, lumea arăta precum suprafaţa unei planete ostile. Copacii erau înclinaţi în nişte unghiuri imposibile, iar pe străzi curgeau şuvoaie de apă.

Vântul acoperă toate celelalte sunete. Era de mult dimineaţă, dar la fel de bine ar fi putut fi amurg. Deasupra, cerul plumburiu se învolbura şi clocotea ca nişte valuri furioase izbindu-se de stânci.

Maşina de poliţie a lui Tom era parcată aproape de intrare, dar Medeea îl făcu să simtă fiecare centimetru pe care-l avu de parcurs până la autoturism. Nimănui nu ar fi trebuit să-i placă să fie biciuit de vânt şi de ploaie, dar Nate descoperi că lui îi plăcea. Furtuna îl trăgea de păr, ploaia îi pălmuia faţa şi tunetul îi zguduia oasele, iar toate astea îl trezeau şi îl făceau să se simtă viu.

Odată ce intră în maşină, se chinui să închidă portiera, luptându-se cu rafalele furtunii.

— E o nebunie să ai o înmormântare pe o astfel de vreme, zise Nate.

— Spuse tipul cu care tocmai am vorbit că nu se poate ajunge la Gracefield.

Tom porni maşina şi înaintă încet pe şosea, fără a depăşi şaisprezece kilometri pe oră. Ramuri de copac trosneau sub anvelope, iar maşina se legăna sub asaltul urgiei. Copacii zăceau învinşi pe peluze, cu rădăcinile la vedere. Acele zone din oraş care nu mai aveau curent electric dădeau senzaţia unui abandon absolut.

— Când o să se mai potolească vremea? întrebă Nate.

— Ar trebui să fie o acalmie în jurul prânzului, apoi furtuna se va înteţi din nou. Până mâine ar trebui să se mai liniştească, dar inundaţia va continua zile în şir.

Oricât de brutal ar fi fost uraganul, strada Bonaparte era la o distanţă considerabilă de lac, iar vânturile Medeei erau diminuate de copaci şi de alte structuri. Nate îşi imagina că vânturile trebuiau să fie mult mai sălbatice de-a lungul coastei.

Rezistase la zeci de furtuni în maiestuoasele ruine ale clubului Night Ship, dar la niciuna care să semene cu un uragan. Îşi imagină resturile punţii de promenadă acoperite de valuri în tumultul uraganului. Aproape că auzea furtuna urlând prin sutele de geamuri sparte ale tavanului din sticlă şi simţea pulsul lacului atacând cu furie pilonii de susţinere, ca şi cum ar fi vrut să readucă la viaţă o inimă inertă.

Unii copaci de pe strada Bonaparte se prăbuşiseră, dar în afară de câteva crengi presărate pe peluză, casa bunicii părea intactă.

— Şi eu trebuie să mă pregătesc, zise Tom. O să-ţi trimit un mesaj când voi fi pe drum încoace.

— Telefonul meu e mort. S-a udat.

— Să spunem că revin într-o oră. Nu trebuie să ajungem mai devreme.

Nate rămase în maşină, privind casa întunecată. Ploaia răpăia în acoperişul maşinii, iar frunzele se adunau grămadă pe ştergătoarele de

parbriz.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu, Tommy?

— De exemplu?

— Despre tatăl tău, despre Lucy... orice.

— *Iisuse*! Îmi cer scuze că nu ţi-am reamintit că eşti suspect într-un caz nerezolvat de crimă. Cred că ţi-ai fi amintit aşa ceva.

— Nu te acuz. Ceea ce vreau să spun e că nu am mai fost aici de paisprezece ani, dar tu ai fost. Tu ştii mai multe decât mine. Încerc să-mi amintesc lucruri la care nu m-am mai gândit de ani buni.

Tom scoase un sunet strident, care putea fi luat drept chicotit.

— Nu puteam fugi toţi, Nate. Chiar dacă am fi vrut.

— Te rog. Nu încerc să stârnesc o ceartă. Tu eşti ultima persoană din lume cu care aş vrea să mă confrunt. Puse o mână pe umărul lui Tom. Aşteptă ca muşchii lui să se relaxeze. Aşteptă zâmbetul conciliant care anunţa o scuză. *Îmi pare rău*, *Nate*, ar fi spus Tom. *A fost o zi imposibilă. Să mă cert cu tine e ultimul lucru pe care l-aş dori.*

Dar asta nu se întâmplă. Nate văzu că trebuia să mai încerce.

Aşa că îşi retrase mâna, întoarse din nou capul spre fereastră şi oftă. Acest suspin nu era calibrat pentru a transmite frustrarea înfrângerii, ci pentru a comunica disperarea învinsului.

— Nu cred că bunica va rezista, Tommy. El se holbă pe geamul ud la casa cufundată în întuneric. Permise ca tăcerea să se strecoare între ei, apoi zise: nu ştiu ce am să fac. Nate aşteptă până ce liniştea începu să-i răsune în urechi. Aşa de stridentă cum era, el ştia că pentru Tom era de zece ori mai asurzitoare. Apoi trase de mâner şi coborî din maşină. Închise portiera în urma lui şi îşi afundă picioarele în peluza mustind de apă.

Era aproape de uşa casei când maşina lui Tom demară în viteză de lângă bordură, de parcă tocmai fusese lăsat în jos steguleţul la un raliu. Nate urmări cu privirea maşina de poliţie care se îndepărta, trecând peste crengi rupte şi ridicând în cale trombe de apă.

Vinovăţie, compasiune, obligaţie – oricare ar fi fost combinaţia de butoane pe care apăsase Nate, cel puţin unul dintre acestea reuşise trucul. În adolescenţa lor, timpul şi presiunea se dovediseră a fi trucul prin care Tom putea fi determinat să facă orice. Aşa descoperea Nate orice ascundea de el prietenul său. Nate avea cheile de la casa bunicii lui, dar uşa din faţă nu era încuiată. Bunica uitase probabil să o închidă în graba ei de a ajunge cu el la spital, dar Lake devenise un câmp de luptă, iar casa ei fusese lăsată deschisă ore întregi. Când păşi pragul casei, Nate era precaut şi gata de orice.

Odată ce intră, încuie uşa casei după ce o trase după el, apoi trecu prin fiecare cameră de la parter. Casa încă mai avea curent electric, aşa că

aprinse toate luminile în calea lui, stabilind o asemănare cu lumina zilei, care ar fi trebuit să inunde casa la ora aceea. Verifică dacă toate ferestrele erau intacte şi închise şi dacă uşa din spate era, de asemenea, încuiată.

Nate luă o lanternă din bucătărie, apoi coborî scara îngustă până la subsol. Aerul era umed şi păstra vag mireasma plăcută a rufelor spălate. Era o casă veche şi subsolul avea o mulţime de unghere ciudate şi nişe înguste. Ilumină fiecare ungher şi deschise fiecare dulăpior. Căuta orice: uşi descuiate, ferestre sparte, ţevi deteriorate, bombe cu ceas, intruşi stând la pândă.

Acei puşti nu aveau să mai ia nimic de la bunica lui. Nu aveau să-l mai prindă niciodată pe picior greşit.

Când se declară mulţumit de situaţia de la subsol, repetă procesul la parter, la primul etaj şi în pod. Meşterul pe care-l chemase Tom profitase probabil de faptul că uşa era descuiată, pentru că fereastra spartă din dormitorul lui Nate fusese înlocuită. Când decise că toate celelalte lucruri păreau în ordine, făcu un duş. Apa fierbinte îi destinse muşchii. Îl durea fiecare părticică a corpului, ca şi cum ar fi tras prea mult de fiare la sală după mai multe luni de indolenţă.

Furia era putere, dar presupunea anumite costuri. Ore pierdute şi mâini pline de cicatrici. Încheieturi dureroase şi dinţi sfărâmaţi, încrederi spulberate şi prietenii distruse.

Dar amnezia din acea dimineaţă era prima după mai bine de un deceniu. Tom avea dreptate: Acest oraş era un loc periculos pentru Nate. Poate că ar fi trebuit să rămână departe. Dar acum se vărsase din nou sânge. Încă o fată era moartă şi era posibil ca bunica să o urmeze în curând. Nate nu le făcuse vreun rău, dar asta nu însemna că era nevinovat. Revenise în Lake cu datorii de plătit, iar acestea crescuseră în acel scurt timp de când era acolo. Ar fi putut fugi din acest loc aşa cum făcuse cu mulţi ani în urmă, dar le datora lui Lucy şi bunicii lui mai mult decât atât. Şi acelei fete, Jeffers, de asemenea, chiar dacă încă nu înţelegea cum se potrivea cu celelalte date ale problemei. În acelaşi timp, avea sentimentul că abandonând Lake cu paisprezece ani în urmă, mai mult amânase decât rezolvase unele probleme. Neplăcerile din prezent erau legate de furtuna adolescenţei lui. Trebuiau reglate anumite conturi şi echilibrate unele ecuaţii. El trebuia să descopere secretele micului oraş odată pentru totdeauna. La fel ca o vizită în iad, drumul de ieşire era cel pe care-l străbătea.

Fărâme de sânge uscat se adunară la picioarele lui în timp ce curăţa cu grijă zona din jurul copcilor de pe scalp. O durere surdă se stârni în zona inferioară a braţului plin de cicatrice. Durerea anunţa o furtună.

Înainte de a se bărbieri, şterse condensul de pe oglindă şi rămase

surprins cât de normal arăta. Îşi cercetă ochii pentru a găsi vreo urmă a celuilalt, dar singura persoană pe care o văzu era el însuşi. Era îmbrăcat şi pregătit cu mult înainte să se întoarcă Tom după el.

Din cauza haosului de afară, răbufnirile vântului rece dădeau impresia că cineva se mişca prin camerele casei pustii. Crengile zgâriau pereţii laterali ai casei şi acoperişul vechi scârţâia sinistru, umplând locul de sunete ciudate. Ferestrele gemeau sub asediul furtunii.

Nate examinase în fugă camera bunicii, la fel ca şi restul casei, dar acum se întoarse din nou acolo. Dormitorul era unul spartan. Un pat simplu din lemn şi un scrin cu sertare. Un birou îngust, cu un scaun.

Sub una dintre ferestre era un cufăr negru. Bunica îl numea cufărul ei cu amintiri. Ea păstra acolo albume vechi cu fotografii şi alte obiecte din trecut. Când era copil, bunica lui şedea cu el şi cu Gabe deasupra lemnului pătat al cufărului şi le arăta poze cu tatăl lor când era mic, cu bunicul lor când era în armată şi chiar cu străbunicii lor în vacanţă. Ei încetaseră să se mai uite la poze după accident, sau cel puţin nu se mai uitaseră la ele împreună.

Nate desfăcu clemele cufărului, iar balamalele acestuia scârţâiră sinistru când deschise capacul. Albume de diferite mărimi erau aranjate unele peste altele. Nate recunoscu imediat un album de la nunta lui cu Meg şi albumul de bebeluş al lui Livvy. O şuviţă de păr auriu legată cu o panglică de satin alb era prinsă pe partea interioară a copertei albumului acoperit cu dantelă, iar Nate îşi trecu degetul pe ea. Firele de păr erau extrem de fine.

Tot nu-i spusese lui Meg despre bunica. Justificase acest lucru prin faptul că telefonul lui era mort. Dar chiar dacă avea acum la dispoziţie un telefon fix, ezita. Nu ştia cum să-i explice soţiei sale că în mai puţin de o zi de când se întorsese acasă fusese lăsat inconştient, bunica lui ajunsese într-o stare critică la spital şi Union sărise în aer.

Oricine ar fi avut un munte de întrebări, dar Meg era o avocată excelentă şi numai adevărul ar fi satisfăcut-o. Nate nici măcar nu ştia de unde începea adevărul.

Într-o dimineaţă perfectă de aprilie dăduse o triplă în ultima repriză.

Johnny îşi scosese bluza şi sub ea era un mozaic de suferinţă.

Adam o ridicase pe Lucy în aer, de parcă nu cântărea mai mult decât o promisiune.

Nu ştia care era începutul, pentru că nu putea ghici care avea să fie sfârşitul. Atât timp cât el era la mijloc, forma poveştii avea să rămână un mister.

Albumul de bebeluş al lui Gabe era sub cel al lui Livvy, iar acesta era un volum pe care nu putea suporta să-l deschidă. Îl împinse într-o parte şi găsi o colecţie de hârtii negre decolorate, legate cu o panglică roşie. Acestea

conţineau nişte fotografii decolorate, montate, ale bunicii şi bunicului său în tinereţe. Mână în mână pe o plajă. Stând mândri în faţa localului Union. Pozând în faţa unui pom de Crăciun.

Nate închise albumul şi era pe punctul de a-l pune înapoi la locul său, când dintre paginile lui căzu un plic. Avea o culoare ciudată – o nuanţă de roşu atât de întunecată încât putea fi confundată cu negru. Era adresată cu un scris ascuţit şi buclat domnului şi doamnei Richard McHale de la numărul 217, strada Bonaparte. Scoase conţinutul gros al plicului.

Aniversarea Declaraţiei de Independenţă la Night Ship
4 Iulie, 1964

Deasupra acestor cuvinte era o imagine gravată a unui galion cu pânzele umflate de vânt, îndreptându-se către o lună plină, de mărime fantastică.

Era o invitaţie la un eveniment ce avea loc la Night Ship. Şi nu la un eveniment oarecare: era vorba de aniversarea Zilei Independenţei unde, după cum spunea legenda, Just June îi otrăvise pe participanţi şi declanşase panica. Aceasta fusese petrecerea care scufundase Night Ship.

Zgomotul strident al unui claxon acoperi vuietul furtunii. Pe fereastră, Nate văzu ca prin ceaţă conturul maşinii lui Tom. Se întoarse la plicul din mâinile lui. Aniversarea Independenţei din 1964 era probabil cea mai faimoasă noapte din istoria oraşului Lake. Nu ştiuse că bunicii lui fuseseră invitaţi acolo. Bunica lui nu menţionase niciodată aşa ceva.

Încă un zgomot de claxon se auzi din maşina parcată afară. Nate îndesă plicul în buzunarul pelerinei lui de ploaie, coborî scările, îşi luă umbrela şi se pregăti să înfrunte uraganul.

— Salut, zise el, urcându-se în maşină.

Mirosul proaspăt şi sălbatic al Medeei îl urmă în vehicul.

— Salut, îl imită Tom.

Porniră pe strada Bonaparte cu viteză mică. Nate nu putea zări Night Ship, dar o putea simţi. Busola lui internă revenise la o poziţie veche, în care debarcaderul dărăpănat era nordul magnetic. Nate încercă dar nu reuşi să şi-i imagineze pe bunicii lui la ultima aniversare de la Night Ship. Străvechiul debarcader jucase un rol atât de important în anii lui de formare încât îi era uşor să uite că acesta fusese mult timp o parte familiară a vieţii oraşului Greystone Lake. Avea o istorie întunecată şi comună dincolo de legendele care circulau atât de des. Asta îi amintea lui Nate că poveştile oraşului nu erau reale, că el nu ştia totul şi că nu avea să ştie niciodată. Alături de el, Tom era tăcut. Ştergătoarele se mişcau inutil pe parbriz. Acestea făceau singurul zgomot care se auzea în maşină, până ce ajunseră la o intersecţie pe

care o traversară ca un hidroavion. Tom lansă un torent de înjurături în timp ce se învârteau neputincioşi de-a curmezişul aleilor şi peste borduri.

— Eşti în regulă? întrebă Tom când se opriră.

— Mda.

Tom băgă în marşarier şi o luă din nou pe stradă, mult mai încet de această dată.

— Tu nu eşti îmbrăcat, zise Nate. Pe sub echipamentul său de ploaie, Tom purta o uniformă curată de ajutor de şerif, dar nu un costum. Pentru prima dată, Nate simţi un miros dulceag de transpiraţie în aerul închis din maşină.

— Toată ţara este literalmente o zonă de dezastru. Acest lucru mă salvează de atâta bătaie de cap cu schimbatul hainelor.

— Ai băut. Nate recunoştea mirosul de burbon. E zece şi cincizeci de minute dimineaţa.

Acel Tom Buck pe care-l cunoştea el nu se făcea praf înainte de prânz.

— Sunt treaz de la trei dimineaţa. Aşa că pentru mine e trecut de prânz, într-un fel.

— Nu eşti la datorie?

— Te rog, dă-mi o lecţie despre datorie, Nate.

— Nu vrei să conduc eu?

— Trăieşti în Manhattan.

— Încetineşte!

— Merg cu treisprezece kilometri pe...

— Vreau să văd pubul Union. Opreşte aici.

Tom se opri în mijlocul străzii. Acest lucru ar fi putut fi o problemă în oricare altă zi, dar în această dimineaţă, maşina lor era singura care se vedea pe stradă.

Nate lăsă geamul în jos, ca să vadă dincolo de sticla înceţoşată, încercă să se apere de ploaie şi de vânt deschizându-şi umbrela.

Focul de la Union fusese stins abia cu câteva ore în urmă, dar după cum arăta locul acela, parcă trecuse un secol. Clădirea cu trei etaje era eviscerată. Un contabil şi un dentist închiriaseră etajele superioare, iar ferestrele birourilor acestora erau căscate ca nişte ochi ce nu clipeau. Cioburile geamurilor sparte sclipeau de-a lungul străzii inundate. Rânduri de cărămizi carbonizate se întindeau de la cele două niveluri superioare până la acoperiş. Prin burdihanul ferestrelor goale, grinzi prăbuşite străpungeau bătrânul pub ca nişte săbii încrucişate.

Stră-străbunicul lui Nate construise acel local cu mai mult de un secol în urmă. Degetele lui amestecaseră mortarul dintre cărămizile pubului, iar mâinile sale ajutaseră la montarea stâlpilor de susţinere care sprijineau tavanul. Stră-străbunicul lui Nate lustruise tejgheaua barului cel negru în

fiecare noapte, vreme de patruzeci de ani. Când picioarele acestuia se deformaseră din cauza poliomielitei, se deplasase dintr-un capăt în altul al localului într-un scaun cu rotile, lăsând în podea nişte urme adânci care rămăseseră vizibile după decenii de lăcuire. Chiar tatăl lui Nate măturase acele podele în fiecare noapte a fiecărei veri din tinereţea lui.

Meg şi Livvy nu văzuseră acest loc niciodată, iar acum nici nu mai aveau cum să-l mai vadă. Era pierdut, iar oamenii care-şi petrecuseră vieţile aici erau acum mai absenţi decât fuseseră vreodată.

În decorul acela cenuşiu, singura culoare provenea de la benzile de un galben strident care izolau perimetrul clădirii. Nici măcar ploaia nu putea îndepărta mirosul de ars din aer.

Nate se uită îndelung spre vitrinele goale din faţa pubului şi şi-o imagină pe bunica lui ridicată de forţa exploziei din bucătărie şi aruncată în celălalt capăt al încăperii. Dacă se ducea înăuntru, se întrebă dacă ar fi fost în stare să traseze traiectoria ei prin foc şi fum.

— Nu poţi intra acolo, îi spuse Tom. E interzis.

Nate îi aruncă o privire lui Tom, apoi se uită din nou la rămăşiţele pubului. Îşi lăsă privirea să zăbovească – mai mult pentru Tom decât pentru sine. Stresul se scurgea prin toţi porii prietenului său – la fel de palpabil ca şi vaporii de whisky. Pe chipul lui Tom tremurau mici expresii – ca nişte fire care vibrau sub tensiune. Nate era sigur că nu mai era mult şi avea să izbucnească.

Închise umbrela şi ridică geamul. Tom băgă din nou maşina în viteză fără niciun alt cuvânt. Biserica era la numai câteva străzi distanţă. Edificiul din piatră al clopotniţei se asorta cu nuanţele cenuşii ale cerului. Un arţar fusiform se legăna pe peluza bisericii. Erau vreo douăzeci de maşini în parcare, dar clădirea arăta la fel de lipsită de viaţă ca toate lucrurile din oraşul asediat.

Tom parcă şi rămaseră în maşină, privind cum răpăia ploaia pe parbriz.

— Eşti furios pe mine, Tom?

— Ce rost ar avea?

— Tatăl tău a spus că v-am abandonat. Pe tine şi pe Johnny. Când s-au întâmplat toate acele lucruri, a trebuit să plec de aici. Îmi pare rău că nu te-am văzut atât de des cum ţi-am promis că aveam să o fac odată ce am fi ajuns amândoi în oraş. Fiecare amintire despre acest loc era...

Clătină din cap, asigurându-se că fruntea lui era încreţită, exprimând sinceritate, şi că ochii îi erau plini de sentimente profunde.

— Dacă te-ai simţit abandonat, îmi pare rău, adăugă Nate. Nu am cum să mă revanşez acum pentru asta, dar îmi pare foarte rău. Eşti un prieten bun. Cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Să te rănesc ar fi ultimul lucru pe

care mi l-aş dori. Văzu cum mâinile prietenului său se făcură albe pe volan. Trecură câteva momente înainte ca Tom să-i întâlnească privirea.

— De ce nu taci naibii din gură măcar o dată în viaţa ta? zise Tom deschizând portiera.

Câţiva stropi de salivă încărcară aerul dintre ei.

Nate se aşteptase la mânie, dar vehemenţa din vocea lui Tom era mai mult decât ar fi putut spera. Tom ieşi furios din maşină, trântind portiera în urma lui – atât de tare, încât Nate se clătină pe scaunul lui. Văzu prin parbriz că Tom îşi ridică gluga, ferindu-se de furtună, şi se îndreptă spre uşa laterală a bisericii.

Arţarul înrădăcinat de pe peluza bisericii continua să se clatine. Pendula ca un metronom, iar trunchiul lui pârâia în acest asalt. Când furtuna avea să se întoarcă cu forţe proaspete, lovind în plin, Nate bănuia că tot ceea ce era acum aplecat urma să se rupă.

19 Iunie

Uneori nu ştiu dacă mai pot face asta. Nu ştiu dacă pot fi ceea ce vrea el să fiu tot timpul.

În unele zile, amândoi suntem cel mai bun lucru pe care mi-l pot imagina, dar alteori parcă aş fi îngropată de vie. Ei toarnă pământ peste mine, lopată cu lopată, acoperind-o pe cea care se presupune că sunt. Tot vorbim despre cât de grozave vor fi lucrurile, de parcă ne-ar aştepta un viitor perfect. Dar dacă lucrurile nu sunt perfecte? Pentru că acolo vom fi aceiaşi. Până şi Tom, Molâul Gură-Cască, va fi acolo, bosumflat şi prezent peste tot, ca un nor de furtună. Nate e întotdeauna atât de sigur de toate, iar eu nu ştiu dacă acest lucru e bun sau rău. Uneori am impresia că-l iubesc pe Nate. În unele zile sunt aproape sigură de asta. Alteori mă întreb dacă nu cumva iubesc felul în care mă tratează oamenii pentru că sunt cu el. Fiul oraşului Greystone Lake. Băiatul-care-a-căzut. E special, iar faptul că sunt cu el mă face şi pe mine specială. Asta înseamnă că mă folosesc de el sau că el se foloseşte de mine? Asta e dragostea? Doi oameni care se folosesc reciproc? Nu există totuşi scăpare, iar eu nu cred că aşa ar trebui să lucreze dragostea. Mereu supravegheată. Mereu judecată. Şi nu e doar Nate. De fiecare dată când sunt departe de el, ochii întregului Lake sunt pe mine. E ea potrivită pentru băiatul nostru perfect? Fiica unui criminal îl merită oare pe fiul nostru de aur? Ar fi mult mai rău în Ogdensburg, cu tata? Poate că îmi va lipsi vechiul debarcader.

Singurul loc în care pot fi eu însămi, departe de toţi acei ochi.

Din fericire, în marele oraș nimeni nu știe povestea mea. Acolo aș putea fi oricine. Nu ar trebui să mă lupt pentru orice. L-aș putea părăsi pe Nate și nimănui nu i-ar păsa, pentru că, în lumea normală, asta se întâmplă tot timpul. Nimeni nu m-ar împunge cu priviri răutăcioase de pe cealaltă parte a străzii și nici nu le-ar spune gemenilor ce ușuratică legendară e sora lor. Cred că aș putea fi o fată bună dacă aș vrea. Aș putea fi orice dacă aș fi liberă. În noaptea asta, am uitat pentru o secundă că nu eram liberă. Aș putea să dau vina pe alcool sau pe orice altceva, dar ar fi o minciună. Da, Adam mi-a făcut mai mult rău decât oricine altcineva din acest oraș, dar m-a și plăcut – și nu pentru că s-ar fi temut de mine, ori din cauza celui cu care mă întâlnesc acum.

El m-a plăcut pentru ceea ce sunt, atunci când nu aveam nimic altceva să-i ofer în afară de propria persoană. Și da, poate că am vrut să-i amintesc lui Nate că sunt mai mult decât un detaliu oarecare de pe lista lui pentru o viață perfectă. Că nevoile și dorințele mele nu vor fi întotdeauna aceleași cu ale lui. Cred că a fost o prostie să flirtez cu Adam chiar acolo unde Nate ne putea vedea. O mișcare de adevărată pițipoancă – această încercare de a face gelos un băiat în acest fel, dar tuturor le este permis să greșească. Eu de ce nu aș avea voie să greșesc? Situația nu ar fi trebuit să degenereze în acest fel. Nate nu se uita la mine în timp ce se repezea la Adam, dar m-a privit când s-a terminat totul. Și, Iisuse, cum era chipul lui. Cum zâmbea ca un lup. Numai dinți. Am mai văzut acea privire la el, dar niciodată nu a mai fost îndreptată asupra mea. Niciodată. E diferit atunci când acei ochi reci ca gheața sunt fixați asupra ta. Așa că am fugit. Pentru că știu că Nate nu e de fapt acolo când e așa. E altceva – și orice ar fi lucrul acela, mă sperie cumplit. Cred că-i sperie pe toți. Uneori, în pat, mă întreb...

Dumnezeule! Nu voi avea liniște în noaptea asta. Nici măcar în Night Ship. Vine cineva.

ABSOLVIREA

V

Pentru Nate, fiecare melodie era o scuză să o țină pe Lucy aproape și să nu o lase să plece. Dacă o învârtea, îndepărtând-o puțin de trupul lui, era

doar ca să o prindă mai strâns când se reîntorcea spre el.

— Ce păcat că dansezi doar când eşti beat, McHale, zise Lucy cu buzele lipite de umărul lui.

Poate din cauza băuturii, a canabisului sau a pilulelor, lumea deveni neclară şi se restrânse până ce Lucy rămase singura imagine pe care o vedea în culori. Noaptea aceea era a lor şi aşa avea să fie fiecare noapte începând din acel moment. Luminişul dădea pe dinafară cu de toate. Muzica se auzea mai tare, iar mişcările mulţimii deveniră frenetice. Confuzia produsă de chimicale intensifica simţurile lui Nate în moduri neaşteptate. Ritmul basului care se revărsa din difuzoare mirosea a pin. Rânjetul lui Tom îi dădea senzaţia că se scufunda într-o baie indigo.

Oamenii apăreau şi dispăreau. Lucy era în braţele lui şi, la un moment dat, nu mai era. El sări şi începu să ţopăie în ritmul muzicii cu Tom şi Emma, mişcările lor fiind într-o perfectă sincronizare, chiar dacă nu erau în tandem. Nate era o notă în acea melodie, împreună erau un acord şi laolaltă cu toţi cei din luminiş deveniră o simfonie. Noaptea era pe sfârşite şi la fel şi petrecerea. Ritmul încetinise, frenezia se potolise şi grupul lor se micşorase. Nate se trezi lângă rămăşiţele unui butoi cu bere împreună cu Jim Tatum, cu Parker Lang şi cu Winston Chu. Berea avea un gust plăcut de ţigări. Fumul focului de tabără îi înţepa ochii, provocându-i tristeţe. Acesta era punctul culminant al adolescenţei lor şi se sfârşea peste tot în jurul său.

Tom îşi făcu din nou apariţia, iar Nate se simţi revigorat la vederea lui. Prietenul lui. Cel mai bun prieten, pe care oricine ar fi sperat să-l aibă. Părea nesigur pe picioare, Tom al lui. Lumea întreagă părea nesigură. Asta deveni şi mai evident atunci când o văzu pe Lucy în timp ce era săltată în aer de către tânărul masiv de la marginea luminişului. De obicei, Nate nu era gelos când vedea astfel de lucruri. Dacă ar fi văzut-o ridicată de mijloc de oricine altcineva prezent acolo, nu ar fi schiţat decât un zâmbet strâmb. Dar Adam Decker nu era oricine.

Avu o senzaţie de cădere. Dar nu de prăbuşire, ci una de scufundare, de alunecare. Abisul se căscă sub el şi îl înghiţi cu totul. Lumea deveni neagră şi roşie, iar el simţea o nevoie nebună să se mişte, încărcat de electricitate. Focul sălbatic se aprinse în interiorul lui, iar Nate cedă acestui impuls. Ochii de rechin, lipsiţi de expresie, ai lui Adam Decker, se făcură mari, apoi se îngustară.

Nate simţea ceva ud pe pielea lui. Vibraţiile ciocnirilor repetate îi făceau pumnii şi tălpile să tremure.

Redeveni el însuşi, cu mâinile ridicate deasupra capului. Luminişul părea o învălmăşeală de lucruri – ploaie, noroi şi fum. O revărsare de sunete umplea spaţiul în care se afla. Era ud leoarcă, iar când îşi descleştă pumnii,

aceştia erau plini de sânge. Îşi pipăi faţa şi constată că nu era a lui. Buzele lui strânse schiţau cel mai fioros zâmbet cu putinţă. O siluetă era încovoiată pe pământ – un bărbat masiv care se prăbuşise. Acesta ţinea o mână ridicată în semn de supunere.

Nate deveni conştient de mulţimea din jurul lui. Erau prietenii lui, dar cum vocile lor erau doar un vuiet de fond, nu-i putea recunoaşte. Urlau şi ţipau. Furia îl lăsase epuizat, dar deveni perfect conştient de un singur fapt.

Ceva nu este în regulă.

Nate se întoarse să cerceteze cu privirea mulţimea şi palisada de copaci.

Unde era ea?

Fusese acolo cu o clipă în urmă. Dar fusese doar o clipă? El păşi peste trupul chircit al lui Adam, în drum spre liziera copacilor. Oare fugise? se întrebă. Nate. Fugise *de el*?

În spatele lui, ţipetele mulţimii se stinseră. Era eşecul unui moment. Se încheia o eră.

Nate se prăbuşi în tufişuri. Crengile trosniră, iar rugii îi zgâriară pieptul gol.

— Lucy! strigă el printre copaci. Departe de petrecere, pădurea era stranie. Fuioare de fum mângâiate de lumina focului străpungeau aerul dintre copaci într-o geometrie spectrală.

Unde plecase şi de ce plecase de acolo fără el? O strigă din nou.

Paşi nesiguri se auziră în hăţişul din spatele lui.

— Ai reuşit, zise Tom gâfâind. Chiar ai reuşit.

— Ai văzut unde a plecat ea?

— L-ai distrus.

— Lucy! strigă Nate în pădure.

— Nu-ţi mai bate capul cu ea.

Nu putea vedea faţa lui Tom, dar vocea prietenului său era răguşită, de parcă plângea.

— Unde este, Tom? Ajută-mă să o găsesc.

— Cum ai reuşit să faci asta?

Nate încercă să-şi amintească de ce se bătuse cu Adam, dar avea o varză în cap. Parâmele care îl ţineau ancorat în realitate se dezlegaseră, iar universul lui era în derivă, liber să-i aşeze în cale şansă după şansă.

— Ce *eşti* tu, Nate?

— Ajută-mă, Tommy! *Te rog!*

Disperarea se târa în sus pe gâtul lui, ca o pojghiţă de gheaţă. Nu ştia de unde provenea lucrul acela. *Ceva nu e în regulă.* Îşi dădea seama de existenţa lui după durerea din braţul său, şi îl auzea în şuierul vântului printre ramuri.

Tom apucă faţa lui Nate şi îşi lipi buzele de ale lui. Nate era în altă parte.

Întrebându-se unde era Lucy şi de ce plecase de acolo. Când realiză ce se întâmpla, el îşi desprinse încet gura de buzele lui Tom.

Tom deschise ochii şi tresări, de parcă l-ar fi văzut pe Nate pentru prima oară.

— Oh, la naiba! Faţa lui căzu brusc, ca o clădire care se prăbuşea. Nu am vrut să fac asta.

— E în regulă, zise Nate.

Dar Tom înjură din nou şi îşi îngropă faţa în mâini, de parcă ar fi vrut să şi-o strivească. Furia puse stăpânire pe el ca o tornadă. Se izbi cu capul de trunchiul unui copac. Un sunet gutural ieşi din pieptul lui – ceva primitiv şi lipsit de orice altceva în afară de suferinţă.

— Termină, Tom, zise Nate, încercând să-l îndepărteze pe prietenul său de copac. O să te răneşti.

— Nu mă atinge! strigă Tom, vrând să-l ocolească.

Nate ridică mâinile într-un gest defensiv. Nu ştia ce să facă, dar trebuia să o găsească pe Lucy.

— Lasă-mă!

O expresie de epuizare cruntă puse stăpânire pe chipul lui Tom. O luă la fugă cu toată viteza printre copacii care fuseseră martori la acea scenă.

— Tommy!

Nate încercă să-l urmărească, dar la ora aceea din noapte era greu să alerge prin hăţişuri. Îl auzi pe prietenul lui fugind, dar nu putea să-l zărească.

Nate îşi făcu drum printre copaci, strigând numele lui Tom şi pe al lui Lucy. Dar pădurea era întunecoasă, deasă şi destul de mare pentru a ascunde pe oricine nu voia să fie găsit.

∵

Îşi amintea că mersese. Îşi amintea senzaţia aceea neplăcută – cum îl usturau picioarele din cauza pantofilor uzi.

În febra nopţii exista un loc în care timpul nu avea niciun înţeles, iar evenimentele nu aveau nicio luciditate, şi tocmai în acest loc era el. Unde erau prietenii lui? De ce era singur? Încotro se îndrepta? Logica viselor înlocuia legile lumii. Se gândea la ceva sau la cineva – la Night Ship, Lucy sau Tom – şi iată-l acolo. Poate că ei fuseseră în acest loc în tot acel timp.

Înaintă prin apa agitată de lângă ţărm, privind mulţimea de oameni de pe plaja stâncoasă. Lacul era peste tot în jurul lui, prinzându-l în capcană aşa cum o stea ajunge captivă în vid. Apa lui rece ştergea tot ce atingea. El era şters. Un băiat înfăşurat într-o folie Mylar de prim ajutor era pe plajă în faţa lui. Băiatul era înconjurat de poliţie şi de paramedici. Nate îl cunoştea pe băiat: era sigur de asta. Băiatul avea nevoie de ajutor – atât de mult.

Pentru o clipă, avu impresia că băiatul îl observase, în sfârşit. I se părea că ar fi putut să strige la el, dar lacul îl zgudui ca pe o barcă zdruncinată de valurile lăsate în urmă de alta. În scurt timp, nu mai văzu băiatul, nu mai văzu plaja, nu mai văzu nici măcar...

— Nate! Nate! Trezeşte-te, băiete!

Avu nevoie de toată voinţa lui pentru a deschide ochiul drept.

Nu era în lac şi nici în Night Ship, nici în pădure sau în vreo anumită zonă îndepărtată a promontoriilor. Era în patul lui.

— Şeriful e aici, îi zise bunica lui. Vrea să vorbească puţin cu tine.

Nate se ridică, iar camera se clătină periculos. O căldură stranie pusese stăpânire pe creierul lui. Ochii îi rămaseră tulburi, chiar dacă clipise de nenumărate ori. Avea senzaţia că degetele îi erau ruginite la încheieturi.

— Poate vrei să te speli mai întâi.

Bunica aprinse luminile când se întoarse în hol. Simţea că pupilele lui făceau eforturi pentru a se contracta pe măsură ce îi reveneau treptat simţurile. Şeful poliţiei din Greystone Lake se afla la parter, iar Nate era într-o stare deplorabilă. Ajuns în baie, se spălă repede de noroiul şi de sângele de pe mâini. Îşi scutură resturile de crenguţe şi frunze din păr şi se pălmui puţin pe obraji ca să scape de paloarea aceea.

Şeriful putea fi acolo dintr-o mulţime de motive, dar la ora patru dimineaţa, niciunul dintre acestea nu putea fi bun.

Nate încă arăta deplorabil când termină cu spălatul. Ochii lui erau plini de vase de sânge, iar pe tâmplă avea o vânătaie proaspătă, dar zâmbetul lui era de aur, iar aurul nu-şi pierde niciodată strălucirea.

Îşi puse un maiou, îşi trase blugii pe el şi coborî repede scările. Bunica lui, în halatul ei de casă, stătea de vorbă cu şeriful în holul de la intrare. Niciunul dintre ei nu părea prea vesel.

— Bună dimineaţa, şefule!

— Îmi pare rău că te trezesc. Lucy nu a ajuns acasă.

— Nu?

— Doamna Bennett a sunat la poliţie, iar ei mi-au transmis mesajul prin staţie. În mod normal, nu aş începe căutările atât de devreme, dar ştiu că sunteţi apropiaţi. Am crezut că tu sau Tommy ştiţi ceva de ea.

Un şuierat strident din bucătărie sfâşie liniştea. Ceainicul. Bunica trecu repede pe lângă Nate, lăsându-l singur cu şeriful.

— Ai băut, cred.

Şeriful îl privi cu ochii mijiţi.

— Puţin, recunoscu Nate.

Chipul lui nu putea exprima sfială, dar făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a părea ruşinat.

— Voi, băieţi, aţi ajuns totuşi teferi acasă.

— Intacţi.

— Bunica ta îmi face nişte cafea. Tommy e în maşină. Ce-ar fi ca voi doi să vă gândiţi bine unde putea să se ducă Lucy.

După ce-şi vârî picioarele în tenişi, Nate se duse la maşina de poliţie parcată în faţa casei lui. Umbra profilului lui Tom se vedea pe bancheta din spate.

— Hei!

— Hei! răspunse Tom.

Tom purta un tricou polo şi pantaloni kaki, de parcă ar fi mers la şcoală. De parcă nu ar fi fost atât de devreme – cu puţin înainte de ivirea zorilor iar ei nu ar fi fost proiectaţi într-un alt plan al existenţei. Tom nu-l privi pe Nate.

— Mă simt nouăzeci la sută mort în acest moment, zise Nate, strecurându-se în maşină lângă Tom.

Tom nu răspunse.

— Îmi închipui că sunt optzeci la sută şanse ca aceasta să fie o halucinaţie.

Tom nu zise nimic nici de această dată.

— Eu nu am găsit-o pe Lucy, zise Nate. Nu aş fi surprins dacă jumătate dintre colegii noştri de clasă ar dormi pe undeva. Poate că stă la Emma acasă.

— Tata a căutat-o deja acolo.

— Nu părea chiar atât de afectată ca să se rătăcească şi să ajungă cine ştie unde, dar nu sunt eu cel mai în măsură să spun asta.

Tom se întoarse şi privi pe fereastră.

— Probabil că doarme pe undeva, atâta tot. Adevărul e că a fost geloasă.

Tot ce obţinu de la Tom fu un sunet de mişcare – probabil că acesta ridicase din umeri.

— Tommy, toată treaba aceea... din pădure. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. A fost o noapte nebună, nu-i aşa? Îl bătu pe prietenul său pe picior. Faci ca totul să pară ciudat şi nu trebuie. Eu nu mă simt ciudat.

Tom rămase tăcut câteva momente interminabile înainte de a spune:

— Cred că încă sunt beat.

— Ei, da, desigur. Ai fost praf. Şi eu la fel. Încă mai sunt. Să amestec pilulele cu toate celelalte a fost cea mai proastă idee. Mi-am învăţat lecţia.

În maşină era întuneric, dar Tom părea să încuviinţeze din cap.

— Mda.

Nate era încântat să lase problema acelui sărut – dacă asta fusese de fapt – să se stingă. Nu se gândise prea mult la asta, dar când o făcu, cel mai puternic sentiment pe care-l detectă fu o uşoară surprindere. Dar Creatura Viitorurilor Catastrofale analiza şi relua în minte acele două secunde din

pădure, lamentându-se şi imaginându-şi dezastrul produs de consecinţele acestora. Era bine să discute deschis despre asta, astfel încât să bagatelizeze momentul şi să meargă mai departe.

— Cât despre Lucy, eu spun să-l luăm pe tatăl tău să verifice pe chei şi la hangarul pentru bărci, în timp ce ne lasă pe noi la Johnny.

— La Johnny?

— Da. O să-i spun şerifului că vom căuta acolo, că o să verificăm chioşcul din grădină, casa de lângă piscină, docul, orice altceva, însă noi vom lua una dintre canoele lui Vanhouten până la Night Ship.

Ochii lui Nate se obişnuiseră deja cu întunericul – destul cât să vadă că Tom clătina ferm din cap.

— Nu pot merge acolo. Nu în noaptea asta. Pur şi simplu nu pot.

— Lucy se va duce acasă odată ce se va lumina, dar dacă şerifului îi intră în cap să întoarcă oraşul cu susul în jos, atunci va trebui să ne strângem toate lucrurile de la Night Ship. Marfa noastră e încă acolo, iar ei îşi vor da seama că am pus stăpânire pe locul acela. Cine ştie, poate chiar a adormit acolo în noaptea asta. În orice caz, trebuie să fim prudenţi. Ar fi normal să aştepţi până dimineaţă pentru a începe căutările. Nu ştiu cum crede şeriful că ne face o favoare.

— Tata o să-şi iasă din minţi dacă află că am fost la Night Ship.

— De aceea trebuie să mergem noi mai întâi acolo. Dacă Lucy e acolo, o vom trezi, o vom duce cu barca până la casa lui Vanhouten şi-i vom spune şerifului că a fost în chioşc în tot acest timp. Nu facem niciun rău nimănui. Dacă nu, o să scoatem toate lucrurile noastre din Night Ship, în caz că decide cineva să caute acolo înainte să apară ea.

— Am terminat-o cu locul acela, Nate. Ai promis. I-ai promis şi lui Lucy, de asemenea.

Şeriful ieşi din casă şi îşi făcu drum către ei, străbătând peluza.

— *Iisuse!* şuieră Nate printre dinţi. Şeriful era destul de aproape, aşa că nu putea risca să vorbească tare. El nu se aşteptase să fie respins în acest fel. Bine, zise el în cele din urmă. O să mă duc singur acolo. E de ajuns să stai în chioşc fără să faci nimic. *Perfect.*

Şeriful Buck deschise portiera şi se aşeză la volan. Mirosul de cafea şi umezeala nopţii intrară în maşină odată cu el.

— Aveţi ceva idei, băieţi?

Nate răspunse şi şeriful îi dădu replica. Conversaţia se derulă în direcţia inevitabilă, sfârşindu-se în singurul mod posibil: Nate obţinu ceea ce voia. Tom avea să-l însoţească, aşa cum făcea întotdeauna. Şeriful îi lăsă în faţa casei familiei Vanhouten în drumul lui spre chei. Nate crezuse că toţi cei din casă dormeau, dar când ajunseră în spatele casei, văzu că luminile din seră

erau aprinse. Aceasta era o construcţie din sticlă, în formă de dom, care se înălţa în spatele casei şi se deschidea pe verandă. Ocoliră sera, dar Nate îl zări pe domnul Vanhouten în mijlocul încăperii, aşezat la o masă şi zgâindu-se la o sticlă pe jumătate goală. Bărbatul părea să aibă profilul imprimat pe o bancnotă, dar era captiv în globul de sticlă al serei şi se ţinea de masă de parcă aştepta să înceapă vreun cutremur.

Casa şi terenul din jur erau cufundate în linişte atunci când străbătură grădina. Nate credea că domnul Vanhouten nu ar fi putut observa nici măcar un Boeing 747 aterizând în curtea din spate, dar erau totuşi prudenţi. O geană de lumină se ivi deasupra munţilor estici.

Familia Vanhouten păstra o varietate de ambarcaţiuni la docul lor. Fără niciun cuvânt, Nate şi Tom luară o canoe din suport şi o lăsară pe apa de culoarea onixului.

— Ce facem dacă tata termină căutările pe chei şi se întoarce la casa lui Johnny înaintea noastră?

— În loc să te îngrijorezi în gura mare, mai bine ai face-o în linişte. Am senzaţia că în capul meu este o fanfară care încearcă să evadeze.

Lacul era agitat, iar lui Nate nu-i plăcea ideea să-l străbată vâslind pe întuneric. Se încurajă şi puse piciorul pe fundul ambarcaţiunii. Tom făcu canoea să se clatine când urcă în ea, iar Nate închise ochii pentru a scăpa de un val de greaţă. Chiar şi pe uscat, vederea lui era a unui om mahmur. Jumătate din sinapsele lui patinau pe inelele lui Saturn. Oare era bine să se ducă la Night Ship? Asta avea să-i ajute să o găsească pe Lucy? Lucy *voia* oare să fie găsită?

Un cântec de sirenă al durerii era interpretat în părţile componente ale braţului său rănit. Asta era ceea ce-l atrăgea mai mult ca orice pe lac.

Când ajunseră la Night Ship, coborâră suportul de amarare şi legară canoea de acesta. Subsolul era plin de igrasie din cauza umezelii. Şeriful le dăduse o lanternă, cu toate că Nate ar fi putut găsi drumul prin acel labirint de coridoare pe jumătate adormit şi fără nicio lumină. Urcară scara în spirală până la etajul principal al clubului de noapte.

Unul dintre felinarele de camping licărea într-un colţ, luminând peretele vălurit, zugrăvit în roşu, şi aruncând umbre mişcătoare de scaune şi de mese pe suprafaţa ringului de dans. Orice ar fi intuit Nate venind la Night Ship, se dovedise că avea dreptate. Cineva fusese acolo şi nu demult.

— Lucy! Vocea lui reverberă între pereţi, răsunând în tot holul Sălii Century de deasupra.

Si, si, si, si...

Sacii de dormit şi rolele de spumă erau acolo unde le lăsase el cu o dimineaţă în urmă. Singurul lucru ciudat era un pahar gros, plin cu un lichid

transparent, de pe tejgheaua zgâriată a barului. Sorbi puţin din el şi scuipă imediat băutura când stomacul i se întoarse pe dos din cauza gustului ei. Era votcă. Băutura preferată a lui Lucy. Nate o strigă din nou.

În spatele lui, Tom păşea în cerc în jurul ringului de dans.

— Ai de gând să mă ajuţi sau ce? îl întrebă Nate.

— O să verific Sala Century.

Nate îi dădu lanterna lui Tom, iar el luă felinarul. Lumina soarelui păta în roşu norii dinspre est, dar interiorul vechiului club de noapte se încăpăţână să rămână întunecat.

Acest etaj avea un număr limitat de încăperi, dar Nate le verifică pe toate. Deşi petrecuseră multe după-amiezi ploioase cercetând clădirea, nu găsiseră niciodată coridoarele secrete despre care pomeneau vechile legende. Intraseră de puţine ori în bucătăria aceea mizerabilă şi spaţioasă, dar Nate verifică acum dulapurile şi frigiderele goale care zăceau abandonate acolo. Îşi spuse că Lucy putea să fi leşinat oriunde, fiind ameţită de alcool, dar asta nu explica deloc de ce o căuta pe acolo. O fată epuizată nu se caţără pe un bufet ca să se ascundă într-un dulap din bucătărie. Simţea un nod în stomac. Era o senzaţie, dar, de asemenea, era şi o amintire. „Ceva nu e în regulă”.

— Tom! strigă el în pustietatea debarcaderului. Răspunsul prietenului său era înăbuşit de distanţă şi de excentricităţile clubului Night Ship. Sunetul sosi de parcă ar fi fost filtrat prin timp sau printr-o membrană de apă rece şi curată. Nate observă că o uşă care dădea spre puntea de promenadă era deschisă. Urmă o rază de lumină şi fu întâmpinat de zorii dimineţii. Nori joşi erau învăluiţi de lumina aurie pe fundalul munţilor împăduriţi.

Lemnul putred al vechiului debarcader arăta ca o piele străveche, scândurile lui fiind umflate şi strâmbe după un secol de folosinţă. Bucăţi întregi din balustrada punţii de promenadă căzuseră, nelăsând decât un pas între aceste scânduri şi burdihanul nesătul al lacului. Pânza lacului era pustie şi întunecată. Fuioare de ceaţă pluteau deasupra apei în lumina albastră a zorilor. Suprafaţa lui era de obicei ca suprafaţa unei oglinzi, reflectând fără a dezvălui nimic. Dar în acel moment de lumină stranie, lacul deveni transparent. Nate îi verifică undele cu raza lanternei sale. Aceasta trecu prin apa aceea limpede la fel de uşor ca prin sticlă. Lumina prinse un mic vârtej verde jad în adâncul de cristal al apei. Când îl văzu, neuronii absenţi ai lui Nate reveniră de pe planetele îndepărtate cu o viteză care încălca toate legile naturii. Atenţia lui se concentră asupra unui singur lucru. Un material de un verde sublim era înfăşurat în jurul pilonilor de susţinere ai debarcaderului, chiar sub suprafaţa apei.

„Nu” – era tot ce putea gândi Nate. „Nu”.

— Nate?

Vocea lui Tom şi zgomot de paşi care se apropiau în fugă.

Era vag conştient de un ţipăt. Propriul lui ţipăt. Soarele se ridică peste linia munţilor şi secretele lacului ieşiră la lumină. Chimonoul lui Lucy. Ghearele apei îl zgâriară când se scufundă în adâncul lacului. Apa rece ca gheaţa îl lovi ca un pumn în piept. Dar el o spintecă, înotând pe sub umbra clădirii Night Ship, bâjbâind acolo unde nu ajungea lumina. Notele discordante ale răcnetului său vibrau peste tot în jurul lui. Înotă şi căută, şi se luptă cu apa întunecată. Rămase fără aer. Rămase fără nimic. Dar asta nu-i opri urletul fără cuvinte. Lacul luă urletul lui la fel de uşor cum luase toate celelalte lucruri.

Treisprezece

Chimonoul ei verde jad şi o durere continuă în inimă erau garanţia faptului că Nate nu avea să accepte niciodată biletul de adio atribuit lui Lucy. Din miliarde de motive, nu putea crede că ea fugise. Chiar şi după ce căutările încetară, Nate cercetă ţărmul lacului de jur-împrejur săptămâni la rând. Merse pe promontorii, cutreieră plajele stâncoase şi vâsli în jurul insulei Blind Down şi pe lângă acele aflorimente fără nume care presărau apele lipsite de culoare. Lacul dă înapoi ce ia, dar nu era nici urmă de Lucy.

Fiecare zi lipsită de succes îl înverşuna mai tare. Diseca şi analiza fiecare amintire de la absolvire. Derula acele imagini, înainte şi înapoi, căutând în fiecare secvenţă ceva care să aibă sens. Revizuia şi repeta şi insista asupra fiecărui cadru al acelei nopţi, până ce amintirile ajunseră să fie îngropate sub miile de verificări şi erori de transcriere ale aducerilor aminte. În final, tot ce ştia era că lupta lui cu Adam o speriase pe Lucy. O speriase destul cât să o facă să fugă din luminiş până la debarcader, la Night Ship.

Şi apoi...

Nu ştia. Nate încercă să-i determine pe poliţişti şi pe prietenii săi să ajute, să investigheze, să se implice, dar după apariţia acelui bilet, ei şi restul oraşului Lake acceptară răspunsul simplu pe care-l oferea acesta. Să o considere pe Lucy fugară era preferabil oricărei alternative. Ei ar fi trebuit să ştie cel mai bine: Greystone Lake era la fel de frumos ca oricare alt oraş, dar Night Ship şi istoria sa ar fi trebuit să le aducă aminte cât de terifiant putea fi adevărul.

În timp ce vara se apropia de sfârşit, Nate deveni paranoic. Era ca şi cum toţi ceilalţi din oraş ar fi ajuns la o înţelegere mută de a încheia acest capitol din povestea oraşului Lake. Recunoştea că el devenea din ce în ce mai

obsedat. Vedea cum se uitau oamenii la el. Dacă Lucy fugise într-adevăr, atunci el trebuia să fie răspunzător într-o oarecare măsură pentru asta. Dacă i se întâmplase ceva mai rău, atunci el era, în mod evident, primul suspect. Bărbieritul şi duşurile lui deveniră sporadice. Mesele erau uitate, iar somnul îi deveni străin. Expresiile întipărite pe faţa bunicii lui oscilau de la neliniște la panică. Nu o mai văzuse aşa din lunile de după accidentul de maşină. Până şi Tom începu să-l evite. Săptămână de săptămână, furia se adună ca un cocon în jurul lui. Într-o dimineaţă, unul dintre Matinali îi spuse un lucru care-l făcu să izbucnească în timp ce patrula pe ţărm. Vederea i se înceţoşă, devenind întunecată, cu pete roşii, apoi se trezi legat de un pat de spital. Bărbatul care-l înfuriase era şi el în spital, dar nu în aripa de la psihiatrie.

Când redeveni el însuşi, îl trimiseră din nou la vechiul său psihoterapeut, cu care începuse să facă şedinţe zilnice de terapie şi care îi prescrise o anumită medicaţie. Mai avea doar câteva săptămâni până să împlinească optsprezece ani – un minor fără drepturi, sub supravegherea atentă a unor medici, a poliţiei şi a tuturor celor din jurul lui. Pilulele îl aduceau într-o stare în care abia îşi putea aduna puterile ca să vomite, dar îi ofereau timp destul ca să mediteze.

Din perspectiva lui, Nate înţelegea că nu avea să o găsească niciodată pe Lucy, chiar dacă avea să o vadă în fiecare piatră de bordură din Lake şi să o audă în fiecare boare de vânt care mângâia apele lui plumburii. Lucy dispăruse, dar Nate era viu. El avea să trăiască în continuare, dar numai dacă părăsea acel loc. Aşa că le spuse psihoterapeutului său şi bunicii ceea ce voiau să audă. Trecu prin cinci stadii de suferinţă într-un ritm plauzibil. Îşi lua pastilele ca un pacient model. Îşi ceru scuze în lacrimi înotătorului matinal pe care-l trimisese la urgenţe – interpretare care-l convinse pe bărbat destul cât să dea drumul cârjelor şi să-l îmbrăţişeze însufleţit pe Nate cu braţul său pus în ghips. În timp ce plângea pe umărul bărbatului, Nate pândea privirile pline de uşurare schimbate între bunica şi doctorul lui, care stăteau în preajmă.

Cu promisiunea că avea să continue terapia în New York, Nate reuşi să ajungă la Universitatea Columbia la câteva săptămâni după începutul primului semestru. Faptul că era student la două specializări, biochimie şi limba engleză, era o adevărată provocare, care solicita o mare parte din timpul său şi o anumită rigoare – o valorificare lăudabilă a talentelor şi energiei sale, după cum susţineau toţi doctorii lui.

Oricum, programul lui extra curricular nu era unul care ar fi fost aprobat de vreun terapeut sau de oricine altcineva. În vreme ce se îngropa în cursuri în timpul săptămânii, folosea weekendurile pentru a se elibera de focul din furnalul care clocotea în interiorul lui. Loviturile de Trăsnet serviseră odată

acestui scop, dar să termine cu ele fusese ultima promisiune pe care i-o făcuse lui Lucy.

Mai erau şi alte metode.

Marele oraş era mai blând decât s-ar fi aşteptat, în ciuda miturilor lui. Se aşteptase să vadă tâlhari la fiecare colţ de stradă şi tot felul de descreieraţi. Lumea se mai calmase, dar el nu. Câteodată, sâmbăta, îşi făcea drum pe străzile cu baruri înainte să găsească pe cineva prea beat ca să-i mai pese de provocările lui.

Încăierările îi exorcizau furia, pentru că persoana pe care Nate căuta să o pedepsească aspru era el însuşi. Nu ştia ce se întâmplase cu Lucy, dar era sigur că purta o parte de responsabilitate pentru ceea ce se întâmplase. Dacă nu ar fi speriat-o în noaptea absolvirii. Dacă nu s-ar fi comportat de câte ori erau împreună cu atâta furie şi cu atâta dragoste. Dacă nu s-ar fi întâlnit deloc cu ea, de la bun început. Oricare dintre acele o mie de trecuturi netrăite ar fi condus la un prezent în care Lucy ar fi fost teafără.

Fiecare ochi înnegrit şi fiecare buză spartă îl ajutau să plătească pentru asta. Ţinând cont de numărul rănilor pe care le etala la universitate, profesorii lui se gândeau probabil că era nespus de neîndemânatic. La fel ca în cazul pierderii familiei sale, rana provocată de absenţa lui Lucy nu se vindeca, dar amorţea treptat. Într-o iarnă, Nate o întâlni pe Meg, o studentă în anul doi la drept. Mai fuseseră şi alte femei, dar nu ca ea. La fel ca Lucy, Meg era inteligentă şi dură, iar Nate ar fi putut scrie o carte întreagă descriind cât de generoasă, amabilă şi amuzantă era ea. Dar acelea erau doar cuvinte. Focul dragostei lui pentru ea era o senzaţie care îl făcea să vibreze şi care nu pălea niciodată.

Pasiunea lui Nate pentru Lucy fusese adevărată, intensă şi flămândă, dar, cu trecerea timpului, începu să înţeleagă că acela nu era genul de dragoste care tindea să dureze. Fusese o pasiune trecătoare. La fel ca furia lui Nate, nu putea arde pentru totdeauna. Nate deveni un bărbat nou. Unul care putea trăi după legile acestei lumi. Un bărbat de care părinţii şi bunica lui ar fi fost mândri. Un bărbat care merita dragostea unei fete ca Meg. Nate nu crezuse niciodată că acele ecuaţii inegale din interiorul lui ar fi putut fi vreodată echilibrate, dar, variabilă cu variabilă, acest lucru se dovedi posibil.

Sau cel puţin păreau să fie. Furie. Durere. Răzbunare. Vinovăţie. Acestea aparţineau unei alte vieţi. Aparţineau unui alt Nate.

Îşi luă licenţa devreme şi se înscrise la facultatea de medicină. Şi au fost ani de fericire. A fost succes profesional. Şi a apărut Livvy.

Apoi au fost găsite rămăşiţele lui Lucy în promontorii.

Nate deschise uşa laterală a bisericii şi o rafală de vânt stinse un mănunchi de lumânări din apropiere. Biserica era neogotică, avea ferestre

înalte şi înguste cu vitralii, fiind lipsită de viaţă în ziua aceea cenuşie. Clădirea nu mai avea energie electrică, promontorii de lumânări adunate în jurul altarului şi de-a lungul culoarelor fiind singurele surse de iluminat. Insule de lumină în nămeţi de umbră. Congregaţia era mai mare decât ar fi putut ghici Nate după numărul de maşini de afară. Mai mult de jumătate dintre stranele bisericii erau ocupate cu siluete învăluite în negru.

Nate îl observă pe Tom aşezat în ultima strană, în partea din spate. Era un soi de anonimat în întunecimea locului, dar Nate tot atrase atenţia în timp ce păşea pe culoarul lateral. În timp ce chipurile oamenilor se întorceau spre el, unele deveneau ciudat de palide în lumina lumânărilor. Evită contactul vizual, dar recunoscu foşti profesori, prieteni vechi şi membri ai numeroasei familii a lui Lucy. Când ajunse în partea din spate a bisericii, murmurele mulţimii concurau cu răpăiala ploii în acoperiş şi ferestre.

Nate se aşează lângă Tom, îşi scutură umbrela udă şi dădu jos pelerina de ploaie. Sesiză mişcare în vestibulul din spatele lui. Zări pentru prima dată cutia neagră care avea să păstreze ceea ce mai rămăsese din Lucy.

Văzând sicriul, gândurile lui Nate zburară la bunica sa. Ea avea să moară, realiză el. Aveau să pună ceea ce ar mai fi rămas din ea într-o cutie la fel ca aceasta. Dacă nu azi, atunci mâine sau săptămâna viitoare, ori anul viitor. Unul câte unul, Universul avea să-i răpună pe toţi. Pentru că singura certitudine a vieţii este că nimeni nu supravieţuieşte.

În timp ce contempla sicriul, Nate deveni conştient de o privire insistentă care-l fixa din profil. Trei adolescenţi – foarte diferiţi ca aspect –, care stăteau de cealaltă parte a culoarului, se uitau fix la el. Un puşti dolofan şi scund, un băiat palid şi blond şi o fată gotică, cu piercinguri. Sfârşitul unei glume care conţinea poanta.

Se zgâiau la Nate cu feţele lor unsuroase. El recunoscu felul în care ardeau ochii lor, cu repulsia clară a copiilor. O singură privire fu de ajuns să-i cunoască, aşa cum şi ei îl cunoşteau pe el.

— Ei sunt. Nate îl înghionti pe Tom. Vandalii. Dacă scandalul provocat de vandali fusese cumva declanşat de descoperirea rămăşiţelor lui Lucy, atunci avea sens ca aceştia să fie prezenţi la înmormântarea ei.

— Ai vreo dovadă?

— Priveşte-i.

— Profilul psihologic.

Nate le aruncă o privire aspră adolescenţilor din strană. Aceştia erau copiii care o trimiseseră pe bunica lui în pragul morţii.

Îi fixă îndelung, cu o privire mistuitoare, turnând venin pe la colţurile buzelor sale care schiţau un zâmbet. Îi învinse pe fiecare în parte, până ce aceştia priviră în altă parte. Nu dură prea mult.

— Dacă sunt ei, ar putea şti ce s-a întâmplat cu Maura Jeffers noaptea trecută. La fel şi Pete Corso. Fac parte din aceeaşi echipă.

Indiferent de faptul că Tom avusese o dimineaţă groaznică, era totuşi poliţist într-un oraş în care un copil era mort şi altul dispărut. Nate credea că putea folosi acest lucru pentru a descoperi anumite răspunsuri la întrebările care contau pentru el.

— Maura e fata care a fost găsită pe ţărm, adăugă Nate când văzu că Tom nu răspundea. Iar Pete e băiatul dat dispărut.

— Da, ştiu cine sunt cei doi, Nate.

— Atunci *fă* ceva, domnule ajutor de şerif.

Tom îşi scoase telefonul şi se prefăcu că-şi verifică mesajele în timp ce făcea fotografii adolescenţilor.

Fata purta o floare mare în păr, complet nepotrivită cu aspectul ei de vampir. Era o dalie – portocalie sau roşie –, greu de spus la lumina lumânărilor. Ambii băieţi aveau câte o floare asemănătoare trecute prin butonierele cămăşilor lor.

— Ce-i cu florile acelea?

— Lucy avea flori în păr ultima dată când a fost văzută.

— Erau albe. Cale.

— În poveştile pe care le spun aceşti copii e vorba despre o dalie. Ei lasă dalii acum la baricadă, îi explică Tom.

— Cum?

— Aşa cum noi obişnuiam să lăsăm acolo baghete luminoase. Acum ei lasă flori.

Lui Nate nu-i plăcea deloc ideea că Lucy devenise una dintre legendele lor.

— Lucy ura daliile.

Asta nu era adevărat, dar el o spuse, oricum.

Pana de curent transformase orga bisericii într-o colecţie de tuburi inerte, aşa că dascălul începu să cânte un imn fără acompaniament muzical. Congregaţia se ridică în picioare.

Familia începu procesiunea. Domnul şi doamna Bennett, ţinându-se de braţ, deschideau drumul. Nate îl văzuse ultima dată pe domnul Bennett la tribunal, în timpul procesului său pentru crimă. I se păruse înalt şi puternic pe vremea aceea. Acum era mai mic, cărunt şi supraponderal. Un bărbat cu părul prea lung, purtând un sacou prea strâmt. Nu avea niciun semn distinctiv care să-l indice drept distrugătorul lumilor.

Anii îşi lăsaseră amprenta şi pe fizicul doamnei Bennett. Nate şi-o amintea suplă ca o dansatoare, dar devenise trupeşă. Părul ei, odinioară roşcat, era în mare parte decolorat din cauza firelor albe.

Cu toate că lui îi era imposibil să şi-i imagineze mai bătrâni decât fuseseră, părinţii lui Nate ar fi trebuit să aibă aceeaşi vârstă cu domnul şi doamna Bennett. Se întreba dacă mama lui şi-ar fi lăsat părul să încărunţească sau dacă tatăl lui ar fi făcut o burtă proeminentă. Nate nu avea nevoie să se întrebe cum ar fi arătat fratele lui mai mic. Zărea o frântură din Gabe de fiecare dată când se privea în oglindă.

Nate savura durerea provocată de aceste amintiri, dar nu se simţea în stare să le suporte prea mult timp.

Fata îi captă atenţia imediat ce se uită bine la ea. Când îi umpluse o halbă de bere la Union cu o zi în urmă, îi spusese că numele ei era TJ. Tara Jane Bennett. Sora mai mică a lui Lucy. Ultima dată când o văzuse Nate, ea abia terminase grădiniţa. Pe vremea aceea, avea acelaşi păr castaniu-roşcat ca al lui Lucy. Dacă ar fi avut părul acela, poate că Nate ar fi recunoscut-o, dar şi-l vopsise negru. Acum că înţelese cine era ea, când o privea era ca şi cum s-ar fi uitat la Lucy printr-o fereastră colorată, într-o dimensiune alternativă.

În comparaţie cu a-l ierta pe domnul Bennett pentru că-i omorâse fiul, nora şi nepotul, ar fi fost un fleac pentru bunica lui să-i ofere o slujbă Tarei. De ce nimeni nu se gândise să-i spună lui Nate că fata lucra acolo era o întrebare separată. Încă un secret de adăugat pe răboj.

Fratele Tarei, James, păşea alături de ea. Avea încă părul mamei sale – în lumina difuză a lumânărilor, părul lui avea o culoare aprinsă. Gemenii aveau cinci ani atunci când dispăruse Lucy. Asta însemna că acum aveau cam nouăsprezece. James era de departe cel mai înalt din cvartetul care înainta pe culoar. În lumina aceea vagă, chipul lui era numai faţete şi umbre.

În timp ce James trecea pe culoar, se întoarse spre cei trei adolescenţi atât de diferiţi. Tânărul le făcu un semn din cap, iar ei îi răspunseră în acelaşi fel. Lucrurile începeau să aibă sens.

Fusese descoperit cadavrul surorii mai mari a lui James. Se ştiau cine fuseseră prietenii şi duşmanii lui Lucy, dintre care unul era probabil ucigaşul ei. Violenţă, distrugere, furie. Era o baladă a răzbunării – o melodie pe care Nate o ştia pe de rost.

— El e, îi şopti Nate lui Tom. James Bennett. El e în spatele atacurilor. Incendiul de la Union. Loki. Totul.

Era încântat să vadă cum furia punea stăpânire pe trăsăturile prietenului său.

— Tata i-a dat o slujbă la secţia de poliţie într-o vară, în timp ce era la liceu. Încă mai vine pe acolo din când în când dacă avem nevoie de ajutor suplimentar.

Nate fusese în biroul şerifului pentru mai puţin de treizeci de minute înainte să descopere secrete despre acea noapte a absolvirii de mult. Ce

putuse James să găsească acolo o vară întreagă?

— Îl cunoşti?

— Nu prea. Acum cred că lucrează la unul dintre magazinele de pe chei.

James ajunsese în partea din faţă a bisericii. Aşteptă ca sora lui să se aşeze.

Un grup de bărbaţi înveşmântaţi în negru purtară sicriul lui Lucy pe culoar. Părţile lui laterale erau incredibil de lucioase. Când te uitai la el era ca şi cum ai fi privit una dintre faţetele încremenite ale lacului. Lumina lumânărilor licărea pe suprafaţa sicriului, făcând-o ciudat de luminescentă în spaţiul acela întunecat. Numai amprenta unei mâini îi păta partea laterală.

Nate fusese mult timp o creatură a certitudinii. Dacă ştia un lucru, era ceea ce voia. Dar Lake îi furase această certitudine. Trebuia să o ajute pe bunica lui, care era atât de grav rănită. Trebuia să se întoarcă la New York pentru a fi un soţ bun pentru soţia lui şi un tată perfect pentru fiica lui. Trebuia să se asigure că acei vandali nu aveau să le mai facă vreun rău nici lui, nici familiei sale şi nici prietenilor lui. Trebuia să descopere ce credeau că ştiau acei adolescenţi. Trebuia să afle cine o omorâse pe Lucy.

Dar nu avea cum să facă asta dintr-odată.

În timp ce sicriul ei trecea prin dreptul lui, reflexia lui Nate se holbă la el de pe suprafaţa lemnului închis la culoare. Făcu un efort ca să-şi păstreze cumpătul. Trebuia să fie prezent. Fiecare părticică din el. El era acolo – la fel şi oasele ei deznădăjduite – şi nimic altceva nu mai conta. Erau despărţiţi de straturi de lac, de câţiva centimetri de stejar uscat şi de prea multe greşeli ca să mai conteze. Bărbaţii care cărau sicriul îl aranjară în faţa altarului. Dascălul termină imnul religios, iar congregaţia se aşeză. Preotul începu să vorbească. Se citi din Scriptură. Nu urmă niciun elogiu, iar Nate fu recunoscător pentru asta. Astfel de funeralii nu sunt pentru morţi, ci pentru vii. Suspinele pe jumătate înăbuşite din biserică întăreau această ipoteză. Veri îndepărtaţi şi cunoştinţe jeleau această fărâmă luată din propriile lor iluzii despre nemurire. Suferinţa lor era exagerată, dar fiecare lacrimă pe care o vărsau era pentru ei înşişi.

Pentru Nate, nicio vorbă spusă de aceşti oameni despre Lucy nu putea fi suficientă. De asemenea, nu putea trece peste faptul că, statistic vorbind, exista posibilitatea ca ucigaşul lui Lucy să se afle printre aceste persoane îndoliate. Printre aceşti prieteni cu ochii plini de lacrimi, familie şi vecini.

Cu toate astea, Adam Decker nu era în strane. La şase şi cinci ar fi fost imposibil de ratat. Dosarul din dulapul şerifului spunea că alibiul lui Adam pentru acea noapte nu fusese verificat atent. Dacă el minţise în legătură cu asta, putea să mintă despre absolut orice.

A violat-o şi apoi a ucis-o.

Dascălul începu imnul de încheiere „Amazing Grace”, pe care îl ştia toată lumea. Vocile se înălţară la unison, puternice, în biserica plină de lumânări aprinse. Ochii lui Nate se umplură de lacrimi când realiză că slujba se încheia.

Era gata.

Încercă să nu clipească, dar asta nu-i împiedica lacrimile să curgă. Buzele ei într-o noapte rece. Părul ei gâdilând pieptul lui gol. O scufundare în apele lacului reci ca gheaţa şi senzaţia de arsură în plămâni în timp ce înota tot mai departe de lumină.

Congregaţia părăsea biserica. Cineva îl apucă de antebraţ. Tom. Nate se uită printre lacrimi la prietenul său. Se simţea atât de bucuros că nu era singur acolo. Cochetase cu ideea de a iniţia o confruntare cu vandalii, dar acum era necesară o retragere rapidă. Oamenii se zgâiau la el în timp ce îşi făcea drum spre ieşire împreună cu Tom, pe culoarul lateral. Înmormântarea lui Lucy urma să aibă loc mai târziu în cursul acelei săptămâni, din cauza Medeei. Îşi puse pelerina de ploaie şi îşi şterse ochii în timp ce Tom îl trăgea spre uşă. Vânturile răbufniră pe uşă, stingând rânduri întregi de lumânări. Cineva din spatele lui îl apucă de umăr.

— Nu ştiam dacă ai să vii, îi zise domnul Bennett. Vocea lui era spartă – ca un ciot găunos de copac afectat de intemperii.

Nate nu putea vorbi sau respira. Putea doar să se zgâiască la bărbatul din faţa lui.

— Am auzit ce a păţit bunica ta. Îmi pare foarte rău. E o femeie bună. O femeie puternică. Dacă există cineva care să poată trece prin această încercare, ea este aceea.

În faţa lui Nate era personificarea imensei sale suferinţe, iar el nu ştia ce i-ar fi putut spune. Avea senzaţia că plutea la un metru deasupra propriului trup.

— Speram să fii aici. M-am gândit că dacă un lucru bun poate ieşi din toate astea – făcu un gest spre spaţiul cavernos al bisericii –, acela ar fi să te văd din nou.

Nate făcu un efort să tragă aer în piept.

— Trebuie să-mi îndrept greşelile faţă de toţi cei pe care i-am făcut să sufere. Şi nimeni nu a suferit mai mult decât tine.

— Să îndrepţi lucrurile.

— Nu pot să fac nimic pentru a înlocui tot ce ţi-am luat. Ştiu asta. Nu mă aştept să obţin iertarea ta. Nu o merit. Voiam doar să-ţi spun în faţă că îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că i-am luat pe mama, pe tatăl şi pe fratele tău de lângă tine.

Nate simţi privirea lui Tom sfredelindu-i ceafa. Înţelese că ar fi trebuit să

spună ceva. Ştia atâta lucru, dar orice altceva îi scăpa.

— Mă tot gândesc cât de diferite ar fi lucrurile dacă aş fi făcut alte alegeri pe vremea aceea – alegeri mai bune, zise domnul Bennett. Pentru Lucy, pentru Bea, pentru familia mea. Pentru tine.

Gândurile lui Nate obişnuiau să călătorească în aceeaşi direcţie. Măcar dacă ar fi cerut o plăcintă de cireşe în locul uneia de piersici. Măcar dacă ar fi ratat în loc să reuşească o triplă. Dar cu cât înainta în vârstă, cu atât devenea mai dificil pentru el să-şi imagineze acele variante de viitor care se închiseseră în faţa lui. Acea zi din aprilie îl făcuse pe Nate cel de acum. Cine putea fi dacă nu el însuşi?

— Trebuie să plec, zise el.

— Desigur, ştiu că eşti un om ocupat. Un mare chirurg în marele oraş. Ai reuşit, Nate. Suntem toţi foarte mândri de tine.

Zâmbetul de pe chipul bărbatului era disperat de sincer. Tocmai de aceea părea atât de nimicitor.

— Îmi pare atât de rău. Sincer. O să repet tot restul vieţii ce s-a întâmplat.

Nate dădu din cap şi ieşi pe uşa laterală. Afară, frunzele şi tot felul de gunoaie atingeau suprafaţa străzii cu o viteză incredibilă, de parcă s-ar fi grăbit spre o destinaţie la care trebuiau să ajungă urgent. Nu se vedea nici cer, nici lac şi nici oraş pe această ploaie. Nu deschise umbrela şi nici nu-şi încheie pelerina de ploaie. O lăsă pe Medeea să-l biciuiască.

Nate îl urmă pe Tom spre maşina de poliţie. Urcă în maşină cu o senzaţie de sufocare. Rămaseră aşa un timp, privind cum respiraţiile lor abureau geamurile şi lăsând vântul să-i clatine dintr-o parte în alta.

Concentrează-te!, îşi spuse Nate. Încercă să-şi adune gândurile şi sentimentele şi să le ordoneze din nou într-un mod care să-i amintească de bărbatul care ar fi trebuit să fie.

— Vreau să vorbesc cu Adam Decker, zise Nate.

Tom se întoarse spre el.

— Cred că glumeşti.

— Am descoperit ceva la secţia de poliţie, spuse Nate. În spatele uşii încuiate din biroul tatălui tău.

— În dulapul lui?

— El a umplut nişte compartimente ale unui fişet ascuns acolo. Fotografii, însemnări, transcrieri. Toate legate de dispariţia lui Lucy. Are şi toate jurnalele ei. Le-a avut în tot acest timp. Ştie de Loviturile de Trăsnet. Evident, eu am negat totul, dar ea ar fi putut scrie orice acolo. Orice. Totul.

Tom se uită la el, clipind, de parcă tocmai s-ar fi trezit într-un loc în care nu-şi amintea să fi adormit.

— Vrei să spui că tata ştie ce am făcut noi pe vremea aceea?

— Da.

Cu siguranţă, şeriful Buck încălcase atât legea, cât şi propriul jurământ pentru a ascunde acest lucru de fiul lui. Dar şeriful avusese la dispoziţie paisprezece ani pentru a descoperi dedesubturile acestui caz. Acum era rândul lui Nate.

— A ştiut în tot acest timp?

— Exact.

— Dar... dar... bolborosi Tom. Într-o clipă se pierdu, cuprins de panică. Jurnalele nu au fost introduse ca probe la dosar. Nu m-a întrebat nici măcar o dată despre...

— Te proteja. Legile privitoare la prescripţie sunt valabile pentru majoritatea delictelor noastre de atunci, dar pe vremea aceea ne-ar fi putut distruge.

Mâinile lui Tom alunecară de pe volan, căzându-i inerte pe lângă corp.

— De aceea trebuie să vorbesc cu Adam, zise Nate. În dosarul lui era o însemnare care spunea ceva despre faptul că alibiul lui nu se potrivea cu restul poveştii sale.

— Ce altceva mai era acolo?

Vocea lui Tom era aproape stinsă.

— Nu am avut prea mult timp să mă uit. Nu ştiu dacă tatăl tău a urmat pista cu Adam, dar poate că s-a gândit atunci că ar fi fost mai uşor dacă toată lumea ar fi crezut într-adevăr că Lucy fugise. Dacă vom vorbi cu Adam poate că ne vom da seama ce ascunde.

— Rezolvi cazuri de crimă acum?

Tom i se păruse a fi în pragul isteriei, dar îşi revenise destul de repede din şoc.

— Sunt sigur de asta, bine? Măcar dacă ar fi existat o organizaţie finanţată de plătitorii de taxe, menită să se ocupe de astfel de cazuri. Am fi putut chiar să le dăm uniforme şi insigne pentru a o face să pară oficială.

Tom scoase maşina din parcare.

— Dacă îl vei hărţui, ar putea depune plângere pentru pumnul neaşteptat pe care i l-ai administrat în această dimineaţă. I-a spus tatălui meu că ar fi bine să stai departe de el.

— Nu a fost un pumn neaşteptat, zise Nate, deşi amintirea aparţinea acelei părţi din el la care nu avea acces.

Tom nu răspunse, dar întoarse maşina spre nord şi o luă pe Strand. Lacul era umflat de ploaie, iar dealurile îndepărtate, ascunse în văluri de negură. Nate privi apele repezindu-se pe ţărm, pentru a se retrage imediat după aceea. Casele mari şi împrejurimile meticulos întreţinute ale acestora îi blocară în scurt timp perspectiva. Corpul lui absorbi hurducăturile maşinii,

în timp ce vehiculul înainta cu dificultate pe un drum inundat, iar creierul lui lucra febril la nişte strategii, gândindu-se cum să-l facă pe Adam să dezvăluie tot ce ascundea. Nu rezolvase complet această problemă când Tom opri pe aleea scurtă din faţa unei căsuţe rustice, acoperită cu şindrilă. Erau la câteva străzi distanţă de lac, nu departe de casa bunicii lui de pe strada Bonaparte. Era o căsuţă îngrijită, dar nu prea sofisticată. Dintr-o singură privire, Nate înţelese că nu se potrivea deloc. Un avocat căsătorit, cu doi copii, nu avea cum să locuiască într-o astfel de casă.

— Nu e casa lui Decker.

— Nu.

— A cui e?

Tom activă uşa garajului şi duse maşina înăuntru.

— A mea. Tom cobori din maşină. Bun venit, zise el trântind portiera.

Nate îl privi pe Tom dispărând în casă. Devenise imprevizibil, Tom al lui. Dar Nate nu avea maşină, nici telefon şi nici alte opţiuni. Îl urmă pe prietenul său înăuntru.

Carcasa unui obiect care probabil că fusese pe vremuri o canapea zăcea lipită de un perete al încăperii înguste. Mocheta avea o nuanţă nedefinită – între maro şi gri. Nişte scaune recondiţionate şi o măsuţă joasă de cafea erau pline de cărţi şi de sticle. Într-un colţ al camerei era patul gol al unui câine.

Dacă Nate ar fi rămas burlac, poate că şi casa lui ar fi arătat la fel. Dar în acel stadiu al vieţii lor, îl întrista amintirea faptului că Tom îşi dorise pe vremuri să devină arhitect.

— Pare confortabilă.

Tom nu se sinchisi să-i răspundă. Deja pusese două pahare desperecheate pe măsuţa de cafea, alături de portofel şi de chei. Stătea cu spatele la Nate, dar acesta auzi scârţâitul şi pocnetul dopului sticlei de alcool. Nate nu avea chef să bea, dar trebuia să păstreze aparenţele până ce avea să înţeleagă de ce îl adusese Tom acolo în timp ce criminalii umblau liberi şi bunicile erau în stare critică. Se dezbrăcă de pelerina de ploaie şi o puse pe un braţ al canapelei uzate.

— Pentru Lucy, zise Nate după ce acceptă un pahar. Burbon. Luă o înghiţitură şi-l privi pe Tom golindu-şi paharul.

În timp ce Tom îşi umplea din nou paharul, explozia unui tunet făcu ferestrele să se zguduie, iar lumina se stinse brusc. Zgomotele casei se potoliră, de parcă aceasta şi-ar fi dat tremurând ultima suflare. Tom bău şi cel de-al doilea pahar pe nerăsuflate. Abia termină de înghiţit băutura când începu să vorbească:

— Eu am ucis-o.

Nate se încruntă.

— Ai auzit ce-am spus.
— Termină.
— Vorbesc serios.
La fel şi eu.
— Priveşte-mă, Nate!
În camera întunecată, chipul lui Tom nu era decât o umbră.
— Nu pot vorbi cu tine când eşti aşa.

Nate nu cunoştea acest joc, dar ştia că nu voia să se joace. Puse paharul pe măsuţa de cafea şi apucă pe furiş cheile lui Tom în timp ce acesta nu era atent. Dacă internetul era încă accesibil, avea să caute pe Google adresa lui Adam, folosind computerul bunicii lui. Dacă îl găsea pe Adam, poate că i-ar fi fost mai uşor să obţină ce voia de la el fără să fie supravegheat de Tom.

Nate era la jumătatea drumului spre garaj când Tom îl surprinse, aruncându-se asupra lui. Se prăbuşiră peste o măsuţă şi o veioză se rostogoli pe mochetă. Înainte ca Nate să-şi recapete echilibrul, Tom îl apucă de umeri şi-l lipi de perete. O fotografie înrămată căzu de pe un raft şi sticla se făcu ţăndări pe podea.

— Priveşte-mă! urlă Tom. Două dâre de lacrimi îi străluceau pe obraji. Eu am ucis-o pe Lucy.

PARTEA A III-A

TRĂSNET ŞI LUMINĂ

ABSOLVIREA

VI

Tom gonea prin pădure aşa cum o lamă trece prin carne. Rapid, direct, lăsând în urmă durere.

Durerea era a lui.

Un urlet îi răsuna în urechi, deşi singurul sunet pe care-l scotea era cel al tălpilor lui pe solul bolovănos. În depărtare, Nate striga după el, dar de această dată Tom nu voia să-i răspundă. Vocea prietenului său se auzea din ce în ce mai slab cu fiecare pas pe care-l făcea. Nu suporta să se gândească la Nate, deşi îi era imposibil să se gândească la orice altceva.

O făcuse? Chiar o făcuse?

Tom nu ştia încotro fugea până ce nu ajunse acolo: la Night Ship. Era la vreo trei kilometri de luminiş, dar iată că se înălţa în faţa lui. O citadelă izolată care se profila pe fundalul norilor mângâiaţi de lumina lunii.

Ceilalţi fuseseră mereu atraşi de coridoarele acestei clădiri, ale căror pardoseli scârţâiau sinistru. Ei găseau alinare în legendele clădirii şi mângâiere în suspinele nesfârşite ale lacului care se izbea de piloni. Tom nu înţelesese niciodată acest lucru. Poate că în seara aceea avea să înţeleagă. Alergă pe platforma deformată a debarcaderului şi nu se opri când ajunse la puntea de promenadă. Holul cel lung era cufundat în întuneric, dar nu încetini pasul. Simţea că nu mai avea de ce să se teamă. O dungă de lumină răzbătea dinspre clădire în direcţia punţii de promenadă. Înăuntru, Tom văzu că unul dintre felinarele pentru camping erau aprinse.

— Johnny? strigă el în întuneric. Owen? El voia să fie el însuşi, dar nu voia să fie singur. Trebuia să fugă sau să se oprească, sau să doarmă, să

gândească, ori să se şteargă de pe faţa pământului.

Tom se urcă pe tejgheaua zgâriată a barului şi răsturnă sticlele aranjate ca nişte popice când ateriză stângaci pe cealaltă parte a acesteia. Sticlele se rostogoliră zdrăngănind atunci când Tom începu să bâjbâie în jur. Încerca să distingă ce scria pe etichetele lor, căutând orice băutură care nu i-ar fi întors stomacul pe dos.

Găsi o sticlă de trei sferturi de lichior triplu sec, luă o înghiţitură, dar imediat o vărsă pe gură şi pe nas. Când încercă să-şi şteargă faţa, îşi aminti că îşi lăsase cămaşa în luminiş, alături de pantofi. Se ghemui pe podeaua stricată. Lipit de urechea lui, lemnul tremura odată cu mugetul lacului.

Pe scânduri se auzeau urme de paşi.

— Nate? întrebă el.

Vocea lui era o bolboroseală plină de speranţă şi de teamă. Folosind mânerele sferice ale sertarelor şi dulapurilor drept suporturi pentru mâini, Tom se ridică în aşa fel încât să poată vedea ringul de dans. O siluetă apăru în pragul uşii de la capătul punţii de promenadă. Chimonoul drapat deasupra umerilor făcea ca umbra ei să semene cu cea a unei creaturi înaripate.

— Oh, făcu Lucy când îl văzu.

Era dezamăgită, dar în acelaşi timp uşurată. Faţa lui Lucy era mânjită de machiaj. Părul ei încâlcit era ud şi lipit de gât. O masă inertă care fusese odată un mănunchi de cale albe îi atârna deasupra urechii. Dar era la fel de frumoasă. Ea şi Nate luminau cu aceeaşi intensitate.

— Ce cauţi aici? întrebă Tom.

Cuvintele erau stupide şi meschine, iar el le ura. Se ura şi pe sine însuşi pentru că le rostise.

Lucy se apropie împleticindu-se de bar. Paharul pe care-l ţinea în mână scoase un zdrăngănit surd când ea îl scăpă pe tejghea. Lucy îl studie pentru o clipă, înainte de a schiţa un zâmbet strâmb.

— Ce ţi-a făcut? întrebă ea.

— Cine?

— Te rog! Uită-te la tine.

— Mai bine uită-te tu la tine.

Ea scoase un soi de chicotit.

— Bine. Uită-te la noi. Uite ce ne-a făcut.

Tom încercă să o vadă în întuneric. Ochii lui nu voiau să se concentreze asupra altui obiect.

— E vina ta, zise el. Te-ai apucat să flirtezi cu Adam Decker.

— Mda, e vina mea că, salutând un vechi prieten, am stârnit o încăierare.

— Nu e prietenul tău.

— Eşti atât de – Lucy tăcu, gândindu-se puţin – loial.

Nu era un compliment.

— Nu-ţi aminteşti ce ţi-a făcut Adam?

— Ce întrebare stupidă. Dar asta a fost în trecut, Tom. Viaţa aceea s-a sfârşit. Dintre toate acele banalităţi pe care ni le-au îndrugat azi, iată una pe care ai putea să o foloseşti: Viitorul nostru începe astăzi, înţelegi?

Ea se uită la el, iar Tom simţi că ura din toată inima acel chip.

— Dar tu? întrebă Tom. Când Nate priveşte spre viitor, crezi că te vede acolo?

— Ştiu că mă vede.

Siguranţa ei îl înfurie pe Tom nu pentru că era iluzorie, ci pentru că nu era.

— Nu aş fi atât de sigur. Voia să-i şteargă aceea expresie infatuată de pe faţă. Voia să fie el cel care să-i producă suferinţă, măcar o dată. Nu după noaptea asta, adăugă el. Nate era scos din minţi, Lucy. Furios. Nu l-am mai văzut atât de înverşunat.

— Bietul Tom, spuse ea oftând. Tu crezi că lucrurile vor fi la fel în metropolă, dar eu îţi promit că nu vor fi. Cina de trei ori pe săptămână – asta ţi-am spus, nu-i aşa? Dacă tu crezi că va dura până la Ziua Recunoştinţei, înseamnă că visezi.

— Visez? strigă Tom. Odată ce va ajunge în metropolă, nici nu va putea face doi paşi fără să vadă o altă fată mai atrăgătoare decât tine. Acolo vor fi fete mai inteligente şi mai drăguţe decât tine. Şi poţi fi sigură că taţii lor nu înfundă puşcăria pentru că i-au ucis întreaga familie.

— El nici măcar nu „vede" alte fete.

Tom râse de ea, iar râsul lui era plin de dispreţ. Nu ştia că putea purta în interiorul lui un asemenea dispreţ.

— Adevărul este că fetele de aici se tem de tine, Luce. Ele nu ar încerca nimic cu Nate. Niciodată. Dar în metropolă? Acolo vei fi din nou nimeni. Doar o movilă de gunoi. Fetele de acolo trag apa la toaletă mai bine decât tine în fiecare zi.

Cuvintele erau destul de sălbatice. Până şi Lucy părea înmărmurită.

— Ai văzut cum s-a uitat la tine când a terminat cu Adam? Cum a ţipat după tine? După felul cum i se crispă chipul, Tom înţelese că Lucy văzuse. Tu ai fugit de el, nu-i aşa? De aceea nu ai răspuns. Nu te pot învinui pentru asta. Şi eu aş fi fugit. Tom îşi aminti că el chiar fugise, dar respinse acest gând înainte să iasă la suprafaţă. Probabil că încă te mai caută, zise el. Imaginează-ţi ce o să facă atunci când te va găsi. Acesta e „viitorul" la care te gândeşti cu atâta entuziasm.

Buzele lui Lucy se albiră. Ieşi din nou pe uşile care duceau la puntea de

promenadă. Tom o urmă – iar acest lucru fu una dintre greşelile care aveau să-l bântuie cel mai mult, pe vecie. Ar fi trebuit să se declare victorios şi să plece acasă. În schimb, i se alătură lui Lucy, care privea apele negre ale lacului. Ca să o mai enerveze cu aluziile lui răutăcioase? Ca să nu mai rămână singur? Nu avea să găsească niciodată un motiv destul de plauzibil pentru alegerea lui. Lemnul aspru al punţii de promenadă era ud sub tălpile sale. Ruperea de nori făcuse să dispară toată umiditatea din aer, dar Tom încă mai savura acea senzaţie de răcoare produsă de vânt pe pielea lui. Lucy se rezemă de balustradă, supraveghind abisul lacului. Tom se duse lângă ea. Se întrebă ce avea ea să spună în continuare şi cum avea să-i răspundă. Creatura Viitorurilor Catastrofale era o amintire îndepărtată şi prin prisma acestui curaj disperat, orice părea posibil.

Un banc de nori se retrase pentru a dezvălui luna enormă.

— Dacă avem noroc, nu îşi va aminti nimic din toate astea mâine, zise Lucy.

Tonul ei îl surprinse. Lucy era maliţioasă şi necruţătoare, iar Tom se aşteptase ca ea să încerce să-şi restabilească superioritatea. Însă părea resemnată. Învinsă.

— Poate că ai dreptate, continuă ea. Poată că nu ar fi trebuit să mă apropii de Adam.

— Evident.

Tom voia să-i spună în faţă că greşise. Voia ca ea să se simtă la fel de vulnerabilă cum se simţea el, chiar dacă era vorba de numai o noapte. Dar părea lipsită cumva de protecţie, iar acest lucru îi potolea dorinţa de a-i distruge încrederea în sine.

— Un flirt nevinovat, zise Lucy clătinând din cap. Şi chiar a fost nevinovat. Crezi că sunt nebună dacă vreau să-i amintesc lui Nate că el nu este singura persoană din viaţa mea? Că eu sunt doar o fiinţă umană care există chiar şi atunci când el nu e în aceeaşi cameră cu mine?

Lucy îşi frecă faţa, stricând şi ultimele rămăşiţe ale machiajului ei. Tu ştii cât de greu este să fiu perfectă pentru el mai tot timpul? Tu nu oboseşti niciodată?

Lucy Bennett în cea mai bună formă era crudă şi formidabilă, dar fata de lângă el nu era niciuna, nici alta. Regele Furtunii vedea suferinţa ca pe un joc cu sumă nulă, dar Tom nu credea că, făcând-o pe Lucy să se simtă vinovată, avea să se simtă mai bine în vreun fel. Nu era făcut să se răzbune din invidie. Poate că el şi Lucy aveau în comun mai multe decât ar fi crezut. Era o noapte atât de ciudată. În somnul lui, oraşul de pe ţărm era la fel de întunecat ca şi pădurile care acopereau munţii. Lake era diferit noaptea, aşa cum era diferit pe timp de furtună. Noi posibilităţi păreau să apară, ca stelele acoperite de

pânza norilor. Viitorul lui era în faţa lor. În acest loc izolat, poate că el şi Lucy nu trebuiau să fie duşmani.

— Măcar va fi o schimbare pentru el, zise Tom. Nate nu va putea să fie atât de sălbatic în metropolă.

— Încearcă să-i spui ce nu poate să facă.

— Nu mai are nevoie de asta. Ar trebui să-mi mulţumeşti. Toată lumea ştie că urăşti chestia asta.

Ploaia se înteţi în jurul lor, dar ei erau deja uzi. Picături fine înţepau undele sclipitoare ale lacului cu un pârâit de electricitate statică.

— Poate fi greu de suportat, zise Tom într-o doară.

— E prea mult. Prea mult, tot timpul. Lucy desenă ceva cu indexul ei pe balustrada crăpată. Putea fi o inimă. Putea fi un semn de întrebare. Ea se cutremură şi îşi strânse chimonoul mai bine în jurul trupului. Braţele ei erau încă goale. Se apropie de Tom, iar lui i se păru şocant să-i simtă pielea pe pielea lui. Nu-şi putea aminti când mai fuseseră singuri. Profilul ei era mai delicat în lumina lunii. Ceea ce părea invulnerabil atunci când nu erau beţi acum credea că e fragil. Lucy nu-l lăsase niciodată să se apropie destul de mult pentru a-i vedea crăpăturile fine ale adevăratului ei sine. Asta era de fapt ceea ce iubea Nate la ea? se întreba Tom. Faptul că ea avea atâtea defecte era de fapt ceea ce-l făcea să se simtă complet? Credea că datorită lui rezista relaţia lor? Se sprijineau reciproc ca să nu se prăbuşească?

— Ai fost furios acolo, înăuntru, îi zise Lucy. Nu te-am mai văzut niciodată aşa. Nu m-aş fi gândit că ai atâta furie în tine.

— Oamenii sunt plini de surprize.

— Nate ar spune asta.

— Îmi pare rău, totuşi – pentru tot ce am spus. Nu am vrut să...

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Se întoarse cu faţa spre el, rezemându-se de balustradă. O să strici totul, adăugă ea. Cu toţii ne schimbăm. Ne maturizăm. Acesta e un lucru bun.

— Poate că eu nu vreau atât de mult să mă schimb. Îmi plac lucrurile aşa cum sunt.

— Ar trebui să fii în stare să-i spui unei fete că e o stricată atunci când se poartă ca o stricată. Nu trebuie să fii tot timpul „Băiatul de Treabă”. Oamenii îl iubesc pe Nate pentru că face tot ce vrea şi pentru că nimeni şi nimic nu-l poate opri. Nu ar fi plăcut să nu-ţi mai faci atâtea griji în legătură cu ce crede lumea şi să faci ce vrei? Măcar o dată în viaţa ta?

Puse mâna ei cu unghii lăcuite între picioarele lui Tom, iar el simţi că nu mai putea să respire. Degetele ei îi frământau pantalonii scurţi, iar Tom avea senzaţia că se uita în jos la el însuşi de la o mare înălţime.

Îi apucă mâna şi i-o puse pe sânul ei drept.

El o ţinu acolo fără vlagă, ca şi cum dacă ar fi mişcat chiar şi un deget, ar fi putut să-i sfărâme sânul.

— Strânge-l! Simte-l! îl îndemnă ea.

El o ascultă. Sânii lui Lucy erau mai mari decât ai Emmei, iar sfârcul ei era gros şi tare.

Terminaţiile nervoase din palma lui trimiseră impulsuri către creier, iar el se înfierbântă brusc. Lucy îi luă cealaltă mână şi i-o puse pe celălalt sân al ei.

— Sunt frumoasă, Tom.

El ştia asta. Era de netăgăduit. Ea îl apucă destul de strâns ca să tresară.

— Nu vrei şi tu?

— Nu.

Vocea lui era ceva mai mult decât o şoaptă, pentru că nu era sigur. Poate că voia.

— Ar trebui să vrei, oftă ea la urechea lui.

Tom ştia că trebuia să se desprindă de ea, dar nu putea.

— Nate, gâfâi el. Ea îl strângea atât de tare. Nate va... bâigui Tom.

— Dar asta are legătură numai cu Nate, zise ea.

Tom nu înţelegea.

Lucy era acum destul de aproape ca buzele ei să-i atingă urechea.

— Pentru că, fiind cu mine, e singura şansă pe care o vei avea vreodată de a fi cu el.

Tom încerca să asimileze cuvintele ei. Le analiză, le separă şi le reasamblă în toate felurile posibile, pentru a fi sigur de înţelesul lor. Privi îndelung faţa pe care se lăţea acel zâmbet batjocoritor. Ochii ei amuzaţi şi buzele acelea dispreţuitoare. Ura îl năpădi brusc, de parcă ar fi plonjat într-o apă rece ca gheaţa. Se cutremură la atingerea acestei creaturi. A acestui monstru. Mâinile lui erau încă pe sânii ei. Fără să gândească, Tom o împinse departe de el cu toată puterea de care era în stare. Ea era în cădere dincolo de balustradă, la jumătatea distanţei dintre ponton şi apă, atunci când amândoi îşi amintiră să strige.

Paisprezece

— Am strigat-o. Am *urlat* după ea, dar ea nu a răspuns. Am alergat până jos, la trapa de lansare, şi am sărit în apă, dar era atât de întuneric, încât nu-mi puteam vedea propriile mâini. Am înotat şi m-am scufundat după ea de câte ori am putut, dar nu am reuşit să o găsesc. Am tot strigat-o, dar probabil

că se lovise la cap când se izbise de piloni. Nu am vrut să fac asta. Jur pe Dumnezeu că nu am vrut. Dar ştiu că nu mai contează ce am vrut eu.

Nate nu-şi putea găsi cuvintele. Bărbatul pe care-l avea în faţă arăta ca Tom al lui, dar asta nu avea sens, pentru că – oare cum ar fi putut Tom să o ucidă pe Lucy?

Tom îşi scoase pistolul din toc. Camera era întunecoasă, iar pistolul părea o bucată de obsidian.

— Am mai încercat să o fac, zise Tom, uitându-se la pistolul pe care-l ţinea în mână. Am încercat să o fac de atâtea ori.

— Tom.

Încă nu putea găsi alte cuvinte.

Tom lăsă pistolul în mâna lui Nate. În palma acestuia, pistolul era greu, rece şi viu.

— Fă-o, Nate! De aceea te-ai întors aici, nu-i aşa? Ca să afli cine a ucis-o pe Lucy şi să-l faci să plătească? Ecuaţia suferinţei trebuie echilibrată. Crima face ca acest calcul să fie mai simplu.

Nate rămase în urma acestei scene – la fel ca tunetul după un fulger îndepărtat. Încerca să vadă cu ochii minţii tot ceea ce văzuse Tom. Încerca să reconcilieze acele informaţii cu nenumăratele feluri în care îşi imaginase cum ar fi trebuit să se desfăşoare noaptea absolvirii lor şi cu ceea ce aflase din dosarele şerifului. Când cuvintele lui Tom trecură prin filtrul vâltorii din mintea lui într-un mod pe care îl înţelese, aruncă pistolul pe canapea, de parcă arma ar fi fost fierbinte ca jarul.

— Nu am de gând să te omor, Tom. Iisuse! Ce se întâmplă cu tine?

— Tata trebuie să aibă deja toate dovezile undeva în dulapul acela. Iisuse, poate că a ştiut asta în tot acest timp! Tom îşi recuperă pistolul. Mi-ai fi făcut o favoare, zise el. Tu nu ştii cum este, Nate. Nu îţi poţi imagina. Şi ecuaţia suferinţei... Tu ai spus întotdeauna că...

— Ascultă, Tom...

— *Ascultă-mă tu pe minei* strigă Tom. Se aruncă asupra lui Nate, împingându-l destul cât să-i trimită cotul prin peretele din rigips.

Sticla de burbon se făcu ţăndări pe podea.

— Tom!

Nate sesiză ceva periculos în propria voce. Era un ton care ar fi trebuit să-l avertizeze pe prietenul lui că ar fi fost mai bine să se retragă, dar poate că asta era exact ceea ce voia Tom să audă. Tom lansă un pumn pe care Nate îl prinse în palma lui. Strânse cu putere pumnul prietenului său şi amândoi se prăbuşiră în spate, peste măsuţa de cafea, rupându-i două picioare. Mai multe cărţi şi sticle goale de bere căzură odată cu ei pe mochetă.

— Termină, Tom.

Tom trase un şut în aer şi înclină consola televizorului cu ecran plat. Televizorul ateriză pe podea, dezmembrându-se. Cu spatele la Nate, Tom încercă să-l lovească cu coatele. Lupta corp la corp continuă pe podeaua plină de cioburi şi niciunul nu-şi mai amintea care dintre ei încerca să-l rănească pe celălalt. Tom avea cu câteva kilograme mai mult decât el, însă Nate avea de partea lui forţa şi mobilitatea. Imobiliză braţele prietenului său, ţintuindu-le de podea, şi-l lăsă să dea din picioare, să se zbată şi să strige. Medeea răpăia cumplit în ferestre, iar Tom, epuizat, renunţă în cele din urmă să se mai zbată. Chiar şi după ce trupul lui deveni inert, Nate nu slăbi strânsoarea. Cutia toracică a lui Tom se ridica precipitat.

— Nu ai ucis-o tu, zise Nate, sigur acum că Tom îl putea auzi.

— Eu *am făcut*-o, răspunse Tom gâfâind. Doar *ţi-am spus...*

— Ai zis că nu ai reuşit să o găseşti. Dar cineva a ascuns-o în promontorii.

Tom ezita.

— Cineva trebuie să-i fi găsit trupul pe mal şi a intrat în panică. Au ascuns-o astfel încât nimeni să nu-i învinuiască. Nu are importanţă cum a ajuns ea în promontorii. Ce contează este cine a ucis-o cu adevărat.

— Nu s-a înecat, Tom. Nu s-a lovit la cap. A fost strangulată.

Nate slăbi strânsoarea şi îl împinse pe Tom într-o parte.

— Poate că am strangulat-o chiar eu. Poate că mi-am pus mâinile în jurul gâtului ei şi am strâns chiar înainte să o împing în lac. Nu ştiu. Am fost atât de furios, Nate. Aş fi fost în stare de orice. Iar medicii legişti se pot înşela. Mai ales dacă rămăşiţele cadavrului au stat în sălbăticie atât de mult...

— A fost violată. Chiloţii ei erau rupţi şi pătaţi de sânge şi de spermă. Tu ai violat-o, Tom? Tu ai agresat-o atât de brutal, încât i-ai rupt ambele încheieturi ale mâinilor? Îţi aminteşti să fi făcut aşa ceva?

— Cum? Ce tot spui acolo?

— Cineva a violat-o, a strangulat-o, apoi i-a ascuns trupul într-un loc în care nu avea cum să fie găsită. Iar această persoană nu ai fost tu. În niciun caz.

— Minţi!

— Nu mint. Raportul cu rezultatele autopsiei este în dulapul acela încuiat din biroul tatălui tău. Poţi să-l citeşti şi singur. Codul de acces este ziua ta de naştere.

Rămaseră întinşi pe podea multă vreme. Tunetele zguduiau ferestrele în ramele lor, iar ploaia răpăia cu furie în geamurile acestora.

Ochii lui Tom erau umezi şi larg deschişi, iar fruntea lui era încreţită. În dimineaţa aceea, Nate nu ar fi ghicit în ruptul capului că Tom ar fi putut păstra un asemenea secret atât de mulţi ani. Probabil că-l măcinase pe dinăuntru ca o tumoare malignă. Nu era de mirare că rezistase un singur

semestru la NYU.

În cele din urmă, Tom rupse tăcerea cu un zgomot ciudat, de parcă era pe punctul să se sufoce. Trupul lui începu să tremure violent. Tom se rostogoli pe podea, îngropându-şi faţa în umărul lui Nate. Începu să plângă în hohote pe sacoul lui Nate şi pe mocheta murdară.

Timp de paisprezece ani, Tom se pedepsise pentru ceva ce nu făcuse. Îşi şterse lacrimile de pe obraji.

Suntem cu toţii nişte străini, îşi spuse Nate. *Până şi pentru noi înşine.*

Pereţii se luminară brusc, apoi rămaseră din nou întunecaţi. Nate îşi îndreptă privirea spre ferestre, urmărind straturile spiralate lăsate de Medeea pe bolta cerească. Umbrele din încăpere se mişcau, devenind tot mai întunecate.

Nate încercă să-şi amintească felul în care ajunsese acolo, pe acea mochetă pătată, alături de epava celui mai bun prieten al lui.

Ar fi fost uşor să rămână acolo şi să aştepte să treacă uraganul. Dar adevărata furtună care agita lacul nu era una care să se potolească de la sine. Ferestrele lipite cu bandă adezivă şi sacii de nisip de la uşi nu erau destul pentru ca aceia care contau pentru el să rămână teferi.

— Trebuie să plec, Tom.

— Unde?

Vocea lui Tom era calmă şi înăbuşită de mâneca lui Nate.

— Am ceva de făcut.

— Adam Decker?

— Aşa cred.

— Nu a fost el. Tom îşi retrase faţa din sacoul lui Nate. El l-a minţit pe tata. Nu i-a spus unde fusese cu adevărat. De aceea nu se verifica declaraţia lui. A fost cu Emma. Ştia că mă vedeam cu ea, aşa că nu a vrut să-i spună tatălui meu că Emma m-a înşelat cu el.

— De unde ştii asta?

— Ea mi-a mărturisit acest lucru înainte să plec la şcoală. S-a întâmplat o singură dată. El era terminat după bătaia cu tine şi cred că Emmei i-a părut rău pentru el. Era beată şi făcuse o pasiune pentru el.

— Eşti sigur?

Asta nu era deloc ceea ce voia să audă Nate.

— Nu a fost Adam.

Ar fi fost o simetrie atât de plăcută ca vechiul lui inamic să fi avut vreo legătură cu moartea lui Lucy. Aflând că Adam minţise în declaraţiile sale de la poliţie, Nate crezuse că găsise un fir, dar acum constata că era în acelaşi punct din care plecase. Se ridică şi îşi scutură pantalonii şi sacoul de noroi, scame şi cioburi de sticlă.

— Unde pleci?

— Trebuie să mă văd cu nişte persoane, Tommy. Să merg în anumite locuri.

„Şi să descopăr anumite secrete", continuă el în gând.

— Vin cu tine.

Tom dădu să se ridice.

— Nu şi de data asta.

Nate ştia unde trebuia să meargă şi trebuia să se ducă acolo singur. Ridică telefonul lui Tom de pe podea şi i-l aruncă. Ecranul telefonului se aprinse, semnalând mai multe mesaje şi apeluri pierdute.

— Lake are nevoie de tine.

Tom şedea în mijlocul resturilor sclipitoare ale obiectelor distruse din sufrageria sa şi se zgâia în sus la el. Nate se întrebă ce vedea Tom când îl privea. Îl vedea pe prietenul său sau îl vedea pe Regele Furtunii? Vedea un om pe care-l iubea sau vedea unul de care se temea?

— O să ţin telefonul la îndemână, în caz că vei avea nevoie de mine, zise Tom.

— În regulă.

Nate nu-i mai reaminti că telefonul lui era mort. Păşi peste ruinele măsuţei de cafea şi pe lângă bucătărie, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Întoarse mânerul uşii şi vântul dădu buzna în cameră.

Ploaia se mai potolise pentru moment, dar cerul era o vâltoare de nori. Crengi groase se rostogoleau pe peluză şi frunze moarte roiau ca lăcustele deasupra copacilor căzuţi.

Tom îl urmase pe Nate până la uşă. Nate îi înmână cheile maşinii, pe care le luase pe furiş şi le băgase în buzunar. În lumina sumbră a furtunii, ochii lui Tom erau injectaţi, pielea sa fiind un amestec de roşeaţă şi paloare. Dar vocea lui era aceeaşi ca-ntotdeauna.

— Ai grijă, zise el.

Cincisprezece

Aceea ar fi trebuit să fie perioada de acalmie, dar, preţ de câteva minute, Medeea încă mai încercă să dezmembreze umbrela lui Nate, învârtind-o ca pe o morişcă şi rostogolind-o pe stradă ca pe un ghem de mărăcini. El tremura în interiorul carapacei care-l apăra de ploaie în timp ce furtuna îl biciuia cu furie.

Copacii căzuţi, liniile electrice doborâte şi barajul furtunii făcură drumul

său spre malul lacului de două ori mai lung decât pe vreme bună.

În spitalul din Gracefield, bunica lui era izolată.

Fără telefon, nu avea cum să ia legătura cu Meg şi Livvy.

Însă Lucy, ghemuită în coşciugul ei, era mai puţin pierdută decât fusese. Fragmentele din noaptea absolvirii lor se schimbaseră şi noi frânturi care lipseau din povestea absolvirii fuseseră expuse. Acestea urmau a fi analizate în detaliu, indiferent unde aveau să-l ducă. Indiferent ce aveau să scoată la lumină. Drumul spre ieşire era prin interior.

Secretul lui Tom îl vlăguise pe Nate de puteri. Dintre toţi cei de odinioară, credea el, Tom era cel care prezenta cea mai mare încredere.

Oare cu ce mai greşise acesta?

Problema era că oamenii erau capabili de orice. Orori şi virtuţi se învălmăşeau în sufletul tuturor şi, ca să ştie care dintre acestea le întreceau pe celelalte în orice moment, oamenii ar fi trebuit să simtă fiecare structură a viitorului. Nate ştia acest lucru.

Picăţele translucide cu nuanţe mov şi petale roşii acopereau baza baricadei de la Night Ship ca nişte fragmente ale unui mozaic distrus. Inundaţia mutase resturile stinse ale baghetelor luminoase din faţa altarului improvizat de copii. Acestea pluteau pe băltoacele care se formaseră deasupra unei rigole înfundate.

Dacă Emma fusese cu Adam în noaptea absolvirii lor, atunci vechiul duşman al lui Nate avea un alibi. Era posibil ca dosarele din dulapul şerifului să conţină indicii referitoare la alţi suspecţi, dar Nate avea nevoie de Tom ca să se întoarcă acolo, iar prietenul lui nu era momentan într-o formă prea bună.

Acest aspect îi lăsa lui Nate o singură opţiune. Exista un singur loc în care putea să caute răspunsurile de care avea nevoie.

Pantofii lui eleganţi alunecau şi patinau pe lemnul putred când escaladă baricada. Scândurile vechi erau moi sub tălpile lui. Majoritatea scândurilor debarcaderului erau mult mai deteriorate decât ultima dată când Nate fusese acolo. Puntea de promenadă era la fel de deformată şi de găurită ca zâmbetul unui bătăuş. Din cauza anotimpului, pe scânduri se depusese un strat de muşchi alunecos, aşa că îi luă ceva timp să înainteze. Tot nu-i plăcea apa lacului.

Spuma apei cenuşii semăna cu nişte aripioare sau cu nişte coloane vertebrale ale unor creaturi care se zvârcoleau chiar sub suprafaţa ei. Avea de mers mai mult decât îşi amintea. Uraganul, epuizarea lui, evenimentele dimineţii şi felul în care amintirile trecutului se prelingeau în prezent dădeau lumii o calitate hipnotică. Nate îşi imagina cum ar fi păşit pe aceste scânduri rupte în urmă cu câteva decenii. Nu doar în trecutul lui, ci chiar în

trecutul clădirii Night Ship. În acele vremuri teribile ale bătrânului Morton Strong. Pe vremea când Just June, cea cu inimă crudă, era stăpâna Sălii Century. Simţea nevoia să-şi imagineze groaza pe care o trăise Lucy în ultima ei clipă de viaţă. Să meargă la Night Ship însemna să fie prins în purgatoriul dintre pământ şi mare, trecut şi viitor, suspiciune şi certitudine, fără să se apropie nici măcar cu un centimetru de casă. Şi iată că ajunse acolo – în faţa uşii deformate şi rupte care făcea legătura cu puntea de promenadă a fostului club Night Ship.

Holul era o adevărată cacofonie: zgomotul apei care picura, curenţi de aer care păreau nişte şoapte şi toate ecourile familiare ale acelui loc ruinat. Aerul umed, cu miros de putregai, al vechiului debarcader, îl îmbrăţişă pe Nate de parcă ar fi fost propriul său fiu rebel. Nate nu mai venise aici din ziua în care dispăruse Lucy.

În dimineaţa aceea, Tom îl trăsese pe Nate departe de lac. Îl trăsese către rampa de lansare de parcă ar fi fost chiar el trupul unui înecat. Fiecare picătură de energie din trupul lui Nate fusese consumată atunci când se scufundase şi urlase după Lucy. Tom reuşise să-l salte pe treptele rampei de lansare abia atunci când Nate rămăsese lipsit de vlagă.

Îşi amintea unele lucruri extrem de clar: răceala lacului pe pielea lui, cum se legăna canoea sub el, expresia de pe chipul lui Johnny când îl văzuse prima dată.

După ce îl săltase pe Nate pe rampa de lansare, Tom îl pusese să aştepte în canoe în timp ce el o umplea cu lanternele, cu sacii de dormit şi cu lăzile frigorifice pe care ei le păstraseră la debarcader. Zorii se iviseră până la ora aceea, dar lumina nu ajungea niciodată la apele de sub Night Ship. Nate stătea în canoe, ţinând strâns în mâini chimonoul ud şi holbându-se la suprafaţa lacului, neagră precum cerneala – dorindu-şi ca Lucy să iasă brusc din apă, dar ştiind cu absolută certitudine că nu avea să se întâmple aşa ceva.

Odată ce Tom reuşi să adune toate lucrurile lor, vâsli până la docul lui Vanhouten. Îl duse pe Nate în chioşcul din grădină şi merse să-l trezească pe Johnny. Când şeriful se întoarse după ei, Tom îndrugase o poveste despre cum deciseseră ei să cerceteze ţărmul cu o canoe, pentru orice eventualitate şi despre cum găsiseră acolo chimonoul. Atunci fusese anunţată oficial dispariţia lui Lucy Bennett.

Ştiind acum secretul lui Tom, Nate se miră cât de calm păruse prietenul lui. Tom credea că o omorâse pe iubita celui mai bun prieten al lui cu numai câteva ore în urmă şi iată că era în stare să mintă pe toată lumea şi să îşi acopere urmele cu un talent demn de ticăloşii din legendele oraşului Greystone Lake.

Suntem adevărate minuni.

Cerul acoperit de nori permise luminii slabe să pătrundă înăuntru. Ruinele magazinelor şi cafenelelor abandonate care mărgineau promenada erau împrăştiate peste tot ca nişte pietre funerare. Nate se aşteptase să se simtă ciudat că revenise acolo după atât de mult timp. Se gândise că avea să se simtă diferit privind totul cu ochii lui de adult, dar promenada arăta, mirosea şi părea la fel. Era incredibil. Locul acela i se părea atât de familiar – de parcă ar fi păşit prin hol chiar în dimineaţa aceea şi în fiecare dimineaţă anterioară. Locul acela părea etern.

În secolul trecut, când totul se prefăcuse în scrum, ar fi putut să creadă că Night Ship avea să reziste – încă gemând sub povara propriilor secrete. Dar Nate revizui această fantezie când ajunse la indicatorul cu galionul ce se îndrepta în viteză spre luna plină. Uşile vechiului club de noapte erau deformate la fel ca înainte, între ele existând acelaşi mic spaţiu atunci când erau închise, dar o dungă de lumină roşiatică din interior străpungea umbrele din hol.

Nate se strecură înăuntru. O lanternă era aprinsă într-un colţ al barului, lumina ei fiind acoperită cu o pânză roşie. Ringul de dans prăfuit fusese măturat şi era presărat cu teancuri ordonate de echipamente. Răcitoare, provizii de hrană, saci de dormit, cărţi şi apă îmbuteliată, umbrele obiectelor proiectând siluete totemice pe pereţii scorojiţi de culoare stacojie.

— Ţi-a luat destul de mult.

O umbră suplă se distingea în pragul scărilor acoperite cu catifea.

— James, zise Nate.

Firește că aceşti vandali făcuseră din Night Ship cartierul lor general.

— Mult timp, adăugă Nate.

— Unde e Pete?

Băiatul dispărut.

— Nu ştiu, răspunse Nate.

— Tu ai ucis-o pe Maura?

Tânărul deşirat păşea pe marginea ringului de dans fără să-l slăbească din ochi pe Nate. Nate îl cunoscuse pe James pe când acesta era un băieţel, dar nu destul de bine. El şi Lucy aveau motive întemeiate să facă distincţie între viaţa romantică şi cea de familie. Lumina ciudată şi porţiunile întunecate ale încăperii făceau ca oasele feţei tânărului să alcătuiască o geometrie delicată.

— Nu. James se repezi la el.

— Dar pe Lucy?

— Nu.

Şi Nate avea întrebări pentru James. Doar prezenţa tânărului în acest loc

îi făcea stomacul să se strângă din cauza dorinţei de răzbunare. Bunica lui era la terapie intensivă şi nu avea nicio îndoială că acest băiat era responsabil într-o anumită măsură pentru asta. Dar circumstanţele impuneau fineţea unui chirurg, nu furia neagră a Regelui Furtunii.

— Ea spunea că eşti un mincinos talentat.

— Lucy ţi-a spus asta?

— Ne spunea totul.

— Mă îndoiesc. Câţi ani aveai tu atunci? Cinci?

James ocoli capătul cel mai îndepărtat al barului, grijuliu să păstreze distanţa de Nate. Chipul lui strălucea ca un semafor în lumina lanternelor. Nate îl auzi deschizând un dulap sau un sertar şi, o clipă mai târziu, James aruncă un teanc gros de documente prinse cu agrafe pe tejgheaua zgâriată a barului. Pachetele cu documente alunecară pe lemnul negru ca nişte cărţi de joc. Nate se apropie de bar şi ridică primul pachet de hârtii. Când făcu asta, Jame se retrase – ca şi cum ei ar fi fost doi magneţi cu aceeaşi polaritate şi o barieră invizibilă l-ar fi respins pe tânăr.

Paginile documentului erau umplute cu rânduri scrise de o mână fermă, încrezătoare. Nate le răsfoi destul cât să fie sigur. Erau fotocopii ale paginilor de jurnal ale lui Lucy. După numărul pachetelor împrăştiate pe tejghea, Nate presupuse că acolo era conţinutul complet al jurnalelor pe care şeriful i le arătase în acea dimineaţă.

Din aceste jurnale aflaseră James şi ceilalţi despre Regele Furtunii, despre Loviturile de Trăsnet şi despre toţi prietenii şi duşmanii lui Lucy de la liceu. Aşa îşi făcuseră ei lista de suspecţi şi, în acest fel, lista lor de suspecţi devenise o listă de ţinte.

— Şeriful ţi-a dat nişte slujbe temporare la secţie, iar tu i-ai mulţumit scotocindu-i camera cu probe.

— Acestea nu erau probe *înregistrate.* A fost doar o acoperire de la bun început. Tipul a încercat în ultimii paisprezece ani să o convingă pe mama că Lucy fugise. Ghici unde a venit cu acel bilet „de adio" pe care l-a lăsat ea. James făcu semn cu bărbia spre paginile împrăştiate pe tejgheaua scorojită. Ştii de ce biletul nu avea nicio dată? Pentru că şeriful a tăiat partea de sus a paginii pentru a scăpa de ea. Lucy scrisese acolo „După un an" înainte să dispară. Asta s-a întâmplat chiar după ce umflatul de Decker a trimis acele poze prin e-mail către întreaga planetă.

— De unde ştii?

Nate trebuia să întrebe, deşi credea acest lucru. Acel bilet nu i se păruse niciodată în regulă. Cu o zi în urmă, nu l-ar fi crezut pe şerif în stare să fabrice dovezi, dar acum nu mai ştia ce să creadă.

— Originalului îi lipseşte o pagină. Şase jurnale complete şi numai o foaie

ruptă. Chiar între „30 noiembrie” şi „2 decembrie”. Ruptura se potriveşte cu marginea biletului. Şeriful nu a spus nimănui că a găsit jurnalele, apoi le-a citit, a găsit biletul acela şi s-a gândit: Hei, iată un mod simplu de a evita investigarea fiului meu şi a prietenilor lui pentru crimă”. El i-a vândut mamei povestea aceea stupidă cu fuga până ce turiştii aceia i-au descoperit cadavrul.

Vocea lui James se înălţa cu fiecare frază. Am lucrat în locul acela luni întregi până ce le-am găsit. Făcându-le cafeaua, transcriindu-le documentele.

Trăsăturile familiei Bennett se extindeau dincolo de culoare şi de pomeţi. Expresia de pe chipul lui era una de pură aversiune.

— Luni întregi? Eu nu am avut nevoie decât de cinci minute ca să-i descopăr ascunzătoarea secretă în care îşi ţinea rezultatele cercetărilor, iar asta a inclus şi spargerea codului de acces al uşii în spatele căreia erau încuiate.

— Şi ce, vrei o rundă de aplauze?

— Tot ce ştii provine din aceste jurnale?

Nate ridică un pachet cu hârtii.

— Pachetul acela conţine copia ultimului ei jurnal. În însemnările şerifului scrie că restul erau în camera ei, dar el l-a găsit pe acesta chiar aici. Citeşte ultimul rând.

Scrisul lui Lucy era mult mai lăbărţat pe ultimele pagini ale pachetului. Era înclinat şi dezlânat, fără a respecta liniile, tipic pentru o persoană care băuse.

Uneori nu ştiu dacă mai pot face asta. Nu ştiu dacă pot fi ceea ce vrea el să fiu tot timpul

— Citeşte cu voce tare.

Nate aproape că se repezi spre băiat auzind aceste cuvinte. Nu era o maimuţă de circ şi nu fusese niciodată aşa ceva. James era mai tânăr, dar Nate fusese întotdeauna rapid. Dacă-l prindea pe James, ar fi putut afla tot ce ştiau vandalii. Dacă-l prindea pe James, jocul lua sfârşit.

— De ce zâmbeşti? întrebă James.

O notă de teamă se putea sesiza în vocea băiatului. Pentru moment, era destul pentru a potoli bestia din interiorul lui Nate. Când citi cu voce tare pasajul, era un act de mărinimie şi nu de supunere.

Asta înseamnă că eu mă folosesc de el sau că el se foloseşte de mine? Asta e dragostea? Doi oameni care se folosesc reciproc?

L-aş putea părăsi pe Nate şi nimănui nu i-ar păsa, pentru că, în lumea normală, asta se întâmplă tot timpul. Nimeni nu m-ar împunge cu priviri răutăcioase de pe cealaltă parte a străzii şi nici nu le-ar

spune gemenilor ce stricată legendară e sora lor. Cred că aș putea fi o fată bună dacă aș vrea. Aș putea fi orice dacă aș fi liberă...

Nu își lăsă vocea să se stingă, chiar dacă asta voia.

Nate nu se uita la mine în timp ce se repezea la Adam, dar m-a privit când s-a terminat totul. Și, Iisuse, cum era chipul lui. Cum zâmbea ca un lup. Numai dinți. Am mai văzut acea privire la el, dar niciodată nu a mai fost îndreptată asupra mea. Niciodată. E diferit atunci când acei ochi reci ca gheața sunt fixați asupra ta. Așa că am fugit. Pentru că știu că Nate nu e de fapt acolo când e așa. E altceva – și orice ar fi lucrul acela, mă sperie cumplit. Cred că-i sperie pe toți...

Ultimele cuvinte îl făcură să se cutremure.

Vine cineva.

Acum, când știa în sfârșit ce se întâmplase cu Lucy, aceste cuvinte i se păreau îngrozitoare.

Vine cineva.

— Ți-am spus. Noi știm totul, zise James.

Dacă privirile ar fi putut ucide, numai căutătura ostilă a băiatului ar fi fost de ajuns ca să-l sfâșie.

— Totul. Exact. Cu excepția unui singur lucru care contează cu adevărat. Nate aruncă pachetul înapoi pe tejgheaua barului, alături de celelalte. Afișă o expresie plină de dezgust. Trebuia să facă asta, altfel, cealaltă opțiune disponibilă era disperarea. Atunci, care-i planul? Vrei să-i terorizezi pe toți cei ale căror nume apar în jurnalul lui Lucy și... ce altceva?

— Unul dintre voi a ucis-o.

— Poate. Și?

— *Și?* bolborosi James. Furia îi făcea fața foarte urâtă. Și tu trebuie să fii pedepsit!

Nate își dorea ca James să aibă un plan. Sperase că fusese vorba de o conspirație sofisticată clocită după paisprezece ani de complot care o făcuse pe bunica lui să ajungă la un pas de moarte.

Dar James nu era Regele Furtunii.

Pentru prima dată de când fuseseră descoperite rămășițele lui Lucy, Nate contempla un viitor în care el nu afla niciodată cine o omorâse. James avea dreptate că aceia despre care ea scrisese în jurnal erau cel mai probabil suspecții, dar exista posibilitatea ca ucigașul să fi fost altcineva. Un străin. Era de ajuns să iei un ziar pentru a ști că într-un univers în care se clădea șansă peste șansă, moartea te putea găsi oriunde.

James încă se mai zgâia la el. Spusese el ceva? se întreba Nate. Văzu furia în încheieturile albite ale pumnilor strânşi ai băiatului şi simţi dogoarea privirii lui. Lucy, Maura Jeffers, bunica lui, Pete Corso: ecuaţiile suferinţei erau dezechilibrate într-un mod grotesc. Firește că James era furios.

Nate detectă mişcare în spatele lui, atât în stânga, cât şi în dreapta. Mai multe umbre se furişau spre el pe podeaua scorojită. Medeea şi scrâşnetul lacului furios acoperiseră probabil zgomotele de paşi, în timp ce aceştia urcaseră dinspre rampa de lansare sau coborâseră din Sala Century.

Nate făcu un pas înapoi. Băiatul scund, îndesat ca un hidrant, fata gotică, băiatul palid şi blond. Era ciudatul trib de la înmormântarea lui Lucy. În timp ce nou-veniţii se apropiau de raza de lumină a lanternei, Nate zări în mâinile fragede ale acestora bâte de baseball, scânduri şi bare din fier-beton. În lumina sângerie, feţele vandalilor arătau ca nişte bucăţi de carne într-un abator.

— Nu prea aproape. James le făcu semn celorlalţi să se îndepărteze, de parcă Nate ar fi fost o bestie rapidă. Nu până nu spun eu.

Nate îl judecase greşit pe tânăr. *Avea* totuşi un plan.

— Ce i-ai făcut lui Pete? întrebă din nou James.

— Ţi-am spus...

— Trebuiau să meargă la tine acasă noaptea trecută. Acum Maura e moartă şi Pete e dispărut. Noi am mers pe strada Bonaparte în această dimineaţă, şi ce am văzut, Carlos?

Băiatul îndesat făcu un pas prudent în perimetrul delimitat de lumina roşie. Întinse bara de fier-beton spre Nate la fel ca un exorcist care ridica o cruce.

— Nimic?

— Exact. Nimic. Ei nu au reuşit să provoace nicio stricăciune la casa ta, ceea ce înseamnă că nu au ajuns acolo. Ceea ce înseamnă că *tu le-ai făcut ceva.*

Fata gotică se apropie cu un pas, strălucirea stacojie a lanternei luminându-i faţa ca o lună de parcă ar fi fost un ornament de Crăciun. Scândura pe care o ţinea în mână era ţintuită cu multe cuie.

Se pregăteau să acţioneze cumva. Ceva ce Nate ar fi considerat, cu siguranţă, neplăcut. Aveau numărul necesar şi armele. În acel moment le lipsea doar curajul, iar James întărea acest lucru cu fiecare cuvânt.

Aveau să-l bată? Să-i zdrobească mâinile de chirurg? Să-l omoare? În holurile clubului Night Ship, deasupra lacului furios, în ochiul vineţiu al uraganului, orice părea posibil.

Apoi Nate o observă, zăbovind în urma celorlalţi. Fata aceea nu mai avea nimic din barmaniţa sigură pe ea care-l servise la bar cu o halbă de bere în

urmă cu o zi. Era doar o rămăşiţă palidă a acelei fete. O singură privire îi fu de ajuns ca să înţeleagă ce făcuse ea. O parte din el ştiuse asta în tot acest timp.

— Bună din nou, Tara Jane.

— Nimeni nu îmi spune aşa.

Ea murmură aceste cuvinte cu ochii în pământ. Vinovăţia urla prin toţi porii ei, la fel ca dangătul unui clopot.

— Va muri, Tara. Ochii lui voiau să lăcrimeze, iar el îi lăsă. Îi lăsa pe acei copii să vadă că Regele Furtunii plângea şi dacă asta avea să-l ducă undeva.

— Cine?

Dar ea ştia. Era diferită de fratele ei geamăn şi de sora ei mai mare. Nu avea chipurile lor de marmură şi acea armură îngheţată.

— Nu a fost bună cu tine, Tara? Bunica mea?

Era logic că oricine ar fi provocat incendiul de la pub avea acces la acel loc.

— Nu mai vorbi cu ea, zise James.

— Ţi-a dat o slujbă, nu-i aşa? Ţi-a dat o şansă când nimeni altcineva nu ţi-a oferit aşa ceva.

— Nu trebuia să fie acolo!

Vocea fetei era încărcată de tristeţe.

— Teej! Taci!

James se întoarse cu faţa la sora lui. Nate simţi cum se schimba curentul din încăpere. Unii dintre puşti începeau să se arate şovăielnici.

— Este un ucigaş aici, strigă Nate. Dar nu eu sunt acela.

Ameninţarea se intensifica vertiginos, dar acum îndoiala era cea care lua proporţii. Nate se folosi de confuzie pentru a păşi spre uşile care făceau legătura cu puntea de promenadă. Nici prea repede, nici prea încet. Încrezător şi deloc ameninţător, totuşi.

— Union e şi el pierdut, nu că asta ar mai conta, zise Nate de parcă ar fi fost în mijlocul unei conversaţii şi nu la sfârşitul ei. Tu deja ai smuls inima acelui loc.

Băiatul cu părul blond-deschis stătea în faţa uşilor ţinând în mână bâta de baseball, dar Nate îi aruncă o privire care îl făcu să se dea înapoi.

— Nimeni nu trebuia să fie rănit! zise Tara plângând.

— Teej, pentru numele lui Dumnezeu!

Nate profită de această şansă pentru a se strecura pe uşă. Adolescenţii aveau putere să-l oprească dar încă nu aveau curajul necesar. Nici măcar nu îl urmăriră. Asta nu-l surprinse. Night Ship avea propriul ei univers, cu propriile reguli. Lucruri care păreau inevitabile puteau deveni de neconceput în aerul curat al lumii celor vii. Şi totuşi el mări pasul, mergând

de-a lungul punţii nordice a debarcaderului. Această zonă avusese parte deja de cea mai urâtă vreme, iar anii îşi luaseră deja birul. Lemnul scârţâia ameninţător sub tălpile lui, iar în scurt timp ajunse la o porţiune unde toate scândurile lipseau pe o distanţă de un pas mare. Îşi luă avânt şi sări peste gaură. Scândura pe care ateriză scârţâi drept protest, dar Nate îşi continuă grăbit drumul. Ploaia începu din nou, iar vântul era un urlet din ce în ce mai puternic printre turnurile clădirii. Dincolo de apele sălbatice, culmile promontoriilor erau devorate de nori.

James încă mai avea timp să-i regrupeze pe ceilalţi ca să-l prindă, deci era important să se grăbească. Dar în momentul următor văzu pe lemnul deformat ceva care-l făcu să încremenească. În lac era un cadavru. Văzu forma neagră a capului şi contururile întunecate ale braţelor şi picioarelor. Trupul fusese aruncat de apele furioase doar la câteva zeci de metri de el.

Primul lui gând se îndreptă spre Lucy – ceea ce părea imposibil – iar cel de-al doilea spre Pete Corso. Lacul dă înapoi ceea ce ia. Apoi Nate realiză că persoana din apă nu sălta inertă pe valuri. Era cineva care înota. În lac. În toiul uraganului. Urmări silueta peste măsură de surprins. Nu-şi putea crede ochilor. Trupul era zvelt, dar avea ceva feminin în forma şoldurilor. Membrele şi capul înotătoarei erau întunecate pentru că aceasta era culoarea costumului de scafandru pe care îl purta în timp ce tăia apa în mod expert către o bucată de ţărm apropiată de limita nordică a oraşului. Analizându-i traiectoria, Nate realiză că înotătoarea ieşise din ruinele de la Night Ship prin trapa de lansare de la subsol. Nate nu-şi putea imagina pe nimeni dintre cunoscuţii lui înotând pe o astfel de vreme. Nu era posibil să fie vreun membru al echipei lui James. Era altcineva. Cineva care nu apărea în jurnalele lui Lucy sau în dosarele şerifului, ori pe lista lui James. Cineva nou. Nate era sigur de asta. Era o nebunie să alerge pe pontonul acela fragil, dar Nate o luă la fugă.

Şaisprezece

Medeea îl stropea cu apă pe Nate, în timp ce alerga de-a lungul ţărmului. Puţine case de pe Strand erau la nord de Night Ship, dar el străbătu în fugă curţile din spate ale acestora. În timp ce alerga, zări promontoriile ce se profilau pe fundalul cenuşiu al cerului. Era dificil să o vadă pe înotătoare prin perdeaua picăturilor de ploaie şi printre petele albe de spumă de pe suprafaţa agitată a lacului. Chiar atunci când credea că o pierduse, un braţ îndoit, lucios şi negru, străpunse pânza înspumată a apei. Silueta se îndreptă

spre ţărm, acolo unde Strand se apropia cel mai mult de linia apei. Nate o urmări pe înotătoare ieşind din lac, paşii acesteia fiind aproape graţioşi în timp ce călca atentă printre valuri şi pietre înşelătoare. Ea se ferea de apa rece a lacului cu nişte mişcări feline. Pelerina lui neagră şi un tufiş zdrenţuit de ienupăr îl ascunseră atunci când înotătoarea traversă plaja. Ea urmă curba bulevardului Strand din punctul în care se îndepărta de linia ţărmului. Acesta era capătul cel mai îndepărtat al oraşului Greystone Lake. Munţii dominau orizontul înspre nord, iar pădurile creşteau dese acolo unde se sfârşeau străzile rezidenţiale. Era ruta pe care tatăl lui Nate îi dusese cu maşina în acea zi de aprilie, înainte de a vira direct spre cer. Casa lui Tatum, locul petrecerii lor de la absolvirea liceului, se afla de-a lungul acelei prelungiri a bulevardului Strand, în direcţia uscatului. La început, într-acolo crezu Nate că se îndrepta înotătoarea, către locul atâtor momente din trecut. Dar ea porni spre nord, cu mult înainte de a ajunge la răspântia care ducea spre casa familiei Tatum.

O urmări pe femeie vreo câteva sute de metri. Avea impresia că-l ducea spre pădure, apoi observă forma vagă a unei alei de pietriş, presărată cu bălţi şi străpunsă de pâlcuri cu buruieni.

Când o pierdu din vedere printre copaci, urmă linia curbă a unei cărări accidentate până ce ajunse la o colibă dărăpănată. În comparaţie cu această cabană forestieră, căsuţa rustică şi neîngrijită a lui Tom arăta ca hotelul Empire.

Nate ajunse chiar în faţa colibei: o construcţie cu un singur nivel, mai mult un garaj detaşat decât o casă. Acoperişul era găurit în anumite locuri – acolo unde şindrila migrase în altă parte. Probabil că pereţii locuinţei fuseseră zugrăviţi pe vremuri, deşi Nate nu ar fi putut ghici culoarea lor. Maroniul putregaiului şi verdele buruienilor nuanţau casa într-o paletă de culori forestiere, la fel de modeste ca un cuib de pasăre. Dacă o priveai cu coada ochiului, aveai impresia că nici nu era acolo. Privi coliba câteva minute bune înainte să înţeleagă de ce venise acolo şi ce voia să facă.

Tălpile lui striveau buruienile ţepoase în timp ce păşea în jurul casei, dar vânturile şi ploile Medeei înecau toate zgomotele pe care le făcea.

Dungi de lumină răzbăteau pe la marginile cârpelor ce acopereau ferestrele. În partea din spate a construcţiei era uşa deformată de intemperii a unei pivniţe – un soi de trapă. Mânerele trapei erau legate cu un lanţ ruginit. Acest loc era mai mult decât părea. O astfel de casă nu ar fi trebuit să existe într-un orăşel atât de curat ca Greystone Lake. O înotătoare care dăduse buzna înăuntru nu îşi avea locul acolo. Nici măcar un „matinal” nu ar fi fost un acolit atât de înverşunat al acelor ape fără culoare. Cine era ea?

Întrebarea aceasta îi provocă un fior de speranţă pe şira spinării. Plecase

de la funeraliile lui Lucy cu aproximativ o oră în urmă, dar exista vreo şansă să fi fost o greşeală? Testele pe care le folosiseră pentru a identifica rămăşiţele ei să fi fost eronate? Şansele să se fi întâmplat aşa ceva erau infime. Dar poate că nu era imposibil. Atât de puţine lucruri erau *imposibile.* Chiar Greystone Lake îl învăţase acest lucru.

Trapa de acces în pivniţă, care ţinea loc şi de adăpost de furtună, era deformată şi spartă. Nate se propti bine pe picioare, apoi trase şi răsuci unul dintre mânerele trapei până când acesta se desprinse de lemnul putred. Îl aruncă şi deschise trapa. Medeea îi devora fiecare sunet. În aer se simţea miros de tămâie şi de lumânări stinse, amintindu-i de biserică şi de târguri de stradă, de sărbători şi mistere. Coborî în pivniţă, având la dispoziţie doar lumina slabă a cerului sălbatic pentru a-şi găsi drumul. Un şir scurt de trepte îl duse pe ceea ce părea o podea neuniformă de pământ bătătorit.

Nate se împiedică de ceva şi simţi nişte obiecte stivuite ca nişte coloane în întuneric. Vânturile Medeei îl urmară prin deschiderea trapei, împingându-l din spate. O mulţime de hârtii dansau în jurul picioarelor lui, iar alte obiecte din încăpere se învârteau purtate de vânt.

Nu ajunse mai departe în subsol, când unul dintre numeroasele mormane existente acolo se prăbuşi în faţa lui, făcând şi un alt morman de lângă el să se clatine. Dacă nu voia ca încăperea să ajungă o epavă, Nate trebuia să închidă trapa.

În timp ce se întorcea pentru a închide din nou trapa, aruncă o privire în jos, spre trepte. Ceea ce văzu îl făcu să îngheţe, chiar dacă aerul era înăbuşitor. Una dintre hârtiile care zburau pe jos se lipi de fluierul piciorului său – un plic roşu-închis, acel roşu atât de întunecat încât părea negru. Undeva mai jos, în pivniţă, se auzi zdrăngănitul şi scârţâitul unei uşi care se deschidea. Lumina se aprinse în acel spaţiu claustrofobic.

Într-o poveste demnă de Lake, lumina aceea neaşteptată ar fi provenit de la un felinar, ca şi cum totul s-ar fi întâmplat în secolul al şaptesprezecelea şi nu în secolul douăzeci şi unu.

Femeia care ar fi ţinut în mână acel felinar ar fi fost nimeni alta decât Lucy a lui, Lucy cea dispărută. Dar lumina aceea neaşteptată provenea de la nişte becuri atârnate de tavan. Iar persoana care apăsase întrerupătorul era o femeie la fel de bătrână ca munţii. Părul ei cărunt şi sârmos stătea deasupra capului precum coada unei balene pe cale să se scufunde. Nate nu o recunoscuse sub costumul ei de scafandru, dar tufa aceea de păr era inconfundabilă. Era aceeaşi femeie care-l acostase pe strada din faţa hotelului Empire cu o noapte în urmă. Era îmbrăcată într-un veşmânt care probabil că fusese pe vremuri un halat de baie.

Nate se întreba în ce proporţie fantezia lui stupidă că Lucy era încă în

viaţă putea fi pusă pe seama loviturii la cap. Sau de vină era doar locul acesta? Acest oraş şi modul în care fiecare stradă şi structură erau otrăvite cu câte un viitor care nu avea să se întâmple niciodată.

— Tu.

Vocea femeii era doar un freamăt în comparaţie cu vuietul pe care i-l aruncase în faţă la întâlnirea lor anterioară. Uimirea luase locul furiei.

Acum, când spaţiul acela era iluminat, Nate văzu o mulţime de plicuri de culoare roşu-închis împrăştiate pe podeaua de pământ bătătorit. Erau zeci. Sute. Mormane de haine, cărţi, hârtii şi cutii împânzeau pivniţa strâmtă, iar plicurile acelea aproape negre ieşeau în evidenţă precum nişte pete incriminatoare la o scenă a crimei.

— De unde ai asta?

Nate flutură plicul în faţa femeii. Ca şi cum nu el ar fi fost cel care tocmai intrase în casa ei. Nate încă mai avea invitaţia bunicilor lui la petrecerea de Ziua Independenţei din 1964, sărbătorită la clubul Night Ship în buzunarul sacoului, şi o scoase pentru a le compara. Plicurile erau identice, culoarea lor fiind inimitabilă. Ca sângele atunci când este lipsit de oxigen.

— E al meu!

Femeia smulse plicul gol din mâna lui şi îl puse peste celelalte împrăştiate pe podea.

— Cine eşti? întrebă Nate.

— Tu eşti în casa mea. Femeia ridică privirea din pământ ca să se uite la el. Pleacă de aici. Întoarce-te de unde ai venit.

Peste umărul femeii, Nate zări o bucată de hârtie lipită pe zidul cenuşiu.

Mama ar fi trebuit să ne omoare, dar nu a făcut-o.
Mama trebuia să ne omoare, dar nu a putut.
Mama trebuia să ne omoare şi ar fi trebuit să o facă.

Femeia urmări privirea lui Nate şi smulse din perete acel bilet ciudat, cu viteza unei lovituri de bici. O mototoli în mână şi îl privi încruntată pe Nate.

— Ieşi afară sau o să chem poliţia.

Nate îşi îndreptă umerii. Subsolul duhnea a frică şi nu era frica lui. Recunoscu ceva familiar în chipul femeii. Ceva dincolo de părul încâlcit şi de expresia feţei.

— Te cunosc de undeva?

Femeia pufni. Trecu pe lângă el pentru a închide trapa exterioară. Medeea fiind alungată, spaţiul acela strâmt deveni izolat şi liniştit.

Prezenţa femeii era o amintire adânc îngropată în arhivele minţii sale. Cercetă rapid chipurile din capul lui. Nu era o profesoară, patroana vreunui

magazin ori bunica vreunui prieten din copilărie.

— De unde te ştiu?

— Mă ştiai destul de bine când ai ţipat la mine noaptea trecută, în faţa hotelului Empire.

Nate simţise că o cunoştea de undeva şi cu o noapte în urmă.

— Copiii nu m-au văzut niciodată. Nici măcar atunci când îmi doream să mă vadă. Iar eu nu mă duceam acolo decât după orele de program. Se aplecă şi începu să adune de pe podea plicurile închise la culoare, ţâţâind când le văzu boţite şi pătate. Tu ai făcut sport – ştiu din anuare şi ziare, modelul Naţiunilor Unite şi toate celelalte – dar te-ai oprit după ce ţi-ai vătămat braţul. Nu m-ai văzut decât de vreo şase ori în patru ani. Nici măcar atunci nu m-ai văzut de fapt. Nu vedeai pe niciunul dintre noi, sunt sigură de asta. Eram oamenii invizibili pentru tine.

— Ai fost îngrijitoare la liceu.

Femeia ridică şocată privirea, de parcă ar fi uitat că vorbise cu voce tare. Bombăni ceva ce Nate nu reuşi să înţeleagă şi continuă să adune plicurile.

— Care e numele dumitale?

— Nume, nume. Toţi întreabă de nume. Nu contează cum te numeşti, ci tot ceea *ce faci.* Bea mi-a spus cu gura ei acest lucru.

— Bea? Acum Nate era cel surprins. Beatrice McHale? Bunica mea?

Femeia se uită la el, iar pliurile de pe chipul ei se mişcară într-un mod imposibil de descifrat.

— Bea este o femeie puternică. Cineva atât de puternic poate schimba lumea. Şi tu ai fi putut schimba lumea, băiete. Şi ai schimbat-o, nu-i aşa? Dar în mai bine sau în mai rău?

— Sunt chirurg oncolog, zise Nate. Nu înţelegea de ce vorbea această femeie despre bunica lui, aşa cum nu înţelegea nici acel impuls surprinzător de a se justifica. Ajut oameni în fiecare zi, zise el.

— Nu-i ajuţi întotdeauna, spuse femeia. Lucrurile rele cresc unul după altul, nu-i aşa? Câtă durere ai sădit cu ani în urmă? Cum crezi că va fi recolta?

Nate îşi aminti cum îl certase femeia cu o seară în urmă.

— Ce ai vrut să spui când mi-ai reproşat că am stricat totul?

— Acum când îţi văd ochii, recunosc că mă simt descumpănită. Poate că nu ar fi trebuit să spun asta. Poate că niciodată nu e prea târziu să devii bun.

— Cum te numeşti? insistă el.

— Mi s-a spus în multe feluri. Dar cel mai frumos nume pe care l-am avut este May. Una dintre cele mai frumoase luni ale anului.

Buzele ei schiţară un zâmbet care probabil că fusese drăguţ pe vremuri.

— May.

Femeia era atât de zburlită, încât era greu să-i dea o vârstă. Ar fi putut avea vreo şaizeci de ani, dacă pielea ei fusese grav deteriorată de soare, sau era posibil să arate miraculos pentru nouăzeci de ani. Însă plicurile de culoare roşu-închis împrăştiate în încăpere erau identice cu cele care conţineau invitaţiile trimise de clubul Night Ship.

— La fel ca May şi June. Fetele de la Night Ship. Vrei să spui că dumneata eşti sora lui Just June?

Pentru cineva din Lake, să o cunoască pe sora lui Just June era ca şi cum ar fi văzut un unicorn.

Acum era altceva în zâmbetul femeii, iar această expresie îl ajută pe Nate să perceapă frumuseţea ascunsă din spatele chipului ei.

— Credeam că ai murit de mult. În toate legendele se spune că...

— *Legende.* Femeia pufni din nou. Acesta e un oraş în care până şi adulţii cred în poveşti.

Morton Strong, Just June, Băiatul-care-a-căzut. Lake îşi iubea miturile. Nate ştia din proprie experienţă că nimeni nu şi-ar fi dorit să fie un personaj al acestor poveşti.

— Întreaga mea viaţă e alcătuită din poveşti.

— Dar *ce fel* de poveşti?

May îi făcu semn către capătul cel mai îndepărtat al pivniţei. Probabil că înotul îi făcuse muşchii mai flexibili, dar mersul îi trăda vârsta înaintată. Paşii ei către partea din spate a pivniţei erau şovăielnici.

Peretele din spate era o învălmăşeală de articole din ziare, fotografii şi desene. Aici era fotomontajul nebuniei obsesive pe care Nate se aşteptase să o găsească în dulapul şerifului.

Bârlogul unui criminal în serie, demn de filmele de acţiune sau de pereţii unei camere de investigaţii criminale. Linii roşii, ramificate în reţele extinse, porneau dintr-un singur punct, împânzind pereţii ca „leagănul pisicii" jucat în mijlocul unui cuib de păianjeni.

Femeia ridică revistele împrăştiate de vânt şi hainele în timp ce Nate se apropia de originea acelei reţele – punctul din care porneau toate liniile şi imaginile.

Literele din centrul peretelui erau atât de îngălbenite de vreme şi atât de acoperite de linii roşii, încât abia putea să descifreze titlul articolului decupat din ziar.

SINGURUL SUPRAVIEŢUITOR
AL ACCIDENTULUI DIN PROMONTORII

Sub titlu, în partea dreaptă, Nate văzu chipul unui băiat – de la gură şi

până la părul şocant de negru al acestuia. Simţi cum îi pierea sângele din obraji. În pivniţă era frig, dar el simţea sudoarea scurgându-i-se pe corp.

— De ce? Respiraţia lui deveni precipitată. Simţea un nod în gât. Cum? bâigui el.

— Stai jos, Nate. Femeia era din nou alături de el. O să-ţi spun totul, zise ea. Tot ce ştiu.

Trupul lui Nate dobândi gravitaţia unei lumi mai mari, mai dense. Se prăbuşi pe resturile unei canapele tapiţate.

— Ce-i asta? întrebă el.

Se zgâia la propria lui fotografie şi la peretele plin de hârtii, de imagini şi de linii de parcă acesta ar fi fost un tren care se apropia de el în viteză.

— E aşa cum ai spus tu, băiete. O poveste. Dar ca să ajungi la final, trebuie să înţelegi mai întâi începutul.

FETELE DE LA NIGHT SHIP

Lacul se colora în roşu şi auriu pe când cerul plângea cu scântei.

Artificiile lansate de pe insula Blind Down pocneau asurzitor pe cerul nopţii de vară. Aceasta era ora magică a lacului. Singura dată din an când toate nuanţele curcubeului străluceau feeric pe suprafaţa lui unduioasă.

Lacul dă înapoi ceea ce ia, dar de ce nimeni în afară de June nu observase că apele lui nu dezvăluiau nimic despre sine? Apele erau la fel de inexpresive ca o oglindă, reflectând doar priveliştea uluitoare de deasupra lui. Armate întregi de leviatani s-ar fi putut aduna la câţiva centimetri sub suprafaţa lui, iar copiii care îi luminau ţărmul cu artificii şi petrecăreţii care dansau în clubul Night Ship, înveşmântaţi în mătăsuri, nu i-ar fi văzut apropiindu-se.

— Şeful vrea să-i umpli din nou paharul, draga mea June.

Cari era şeful în bucătărie. Avea o burtă ca a unui forţos de la circ şi o faţă ca un motor explodat, dar era întotdeauna bun cu June. Fetele râdeau de ea pe ascuns şi îşi băteau joc de May, dar Carl era ca un unchi pentru cele două gemene. El era familia lor, aşa cum Night Ship era casa lor. Şi acum ele trebuiau să lase totul în urmă.

Strong era la fel de pretenţios când venea vorba de băuturile lui, cum era în toate privinţele. Un amestec special de lichior, ierburi, fructe exotice şi vinuri scumpe umplea un bol mare din argint pentru *punch*, făcut la comandă doar pentru el. Bătrânul Morton întreţinea VIP-urile din Sala Century. Dar indiferent cu cine lua el cina, această băutură sofisticată era

foarte rar împărţită cu cineva.

Regina Prostituată însăşi veni ţopăind la ea cu bolul gol al şefului şi îl lăsă să cadă lângă June, care tăia în felii căpşunile pentru platourile cu prăjituri. Jartiere abia ascunse sub o cămaşă de mătase, pantofi negri cu tocuri înalte cât jumătate din turnurile clubului Night Ship, o pălăriuţă fină cu pană de struţ, prinsă de o şuviţă aurie de păr.

— Să nu-ţi laşi amprentele tale mizerabile pe el, zise Scarlet[10]. June văzuse actele ei şi ştia că adevăratul ei nume era Doris. Ea lăsase să-i scape această măruntă informaţie celei mai bârfitoare dintre femeile uşoare, pentru că „roşul" stârnise furia prostituatei.

Scarlet o înlocuise pe June, devenind a doua favorită a lui Strong. Era la fel de frumoasă cum fusese June, dar nu avea nicio optime din inteligenţa acesteia. June bănuia că bătrânul Strong nu mai avea mare lucru în tărtăcuţă. Oricine putea vedea că Scarlet era o biată înlocuitoare, dar în vreme ce June avusese parte de controlul şi de cruzimea lui Strong, Scarlet împărţea patul cu el.

June era sigură că şuşotelile şi toanele lui Scarlet aveau legătură cu faptul că ea şi sora ei geamănă aveau să plece în scurt timp spre teritorii necunoscute.

Prostituata ridică bărbia spre June, provocând-o să spună ceva inteligent. Fata nu avea nicio idee despre jocul pe care-l jucau ei. Ea nu ar fi înţeles regulile nici dacă June le-ar fi scris clar pe hârtie şi le-ar fi citit apoi cu voce tare. June afişă un zâmbet la fel de dulce ca bezelele care se coceau în apropiere. Îşi păstră zâmbetul pe buze până ce Scarlet clătină din cap şi se întoarse semeaţă, ieşind pe uşile batante care făceau legătura cu ringul de dans.

Oricare dintre litaniile umilinţei lui June din ultima vreme ar fi putut să o facă să clacheze din cauza tristeţii, dar ea nu era făcută să cadă pradă disperării. În schimb, ea înmagazină focul din interiorul ei până ce vâlvătaia deveni un infern.

După cum credea Strong, să le alunge pe gemene de acolo era o soluţie, dar June intenţiona ca această decizie să fie doar începutul problemelor lui.

— Ai văzut rochiile femeilor, June?

May dădu buzna în încăpere. Era emoţionată, toată numai un zâmbet. Fără a fi împopoţonată precum celelalte femei uşoare, purta o fustă creion de culoare neagră şi o bluză stacojie, la fel ca June. Ele erau Fetele de la Night Ship şi acesta era costumul lor. Fără a ţine seama de faptul că fetele urmau să fie exilate, lui Strong îi plăcea ideea ca ambele fete identice să fie văzute

[10] Roşu aprins.

prin preajmă. În afară de şorţul murdar al lui June, singura diferenţă vizibilă dintre ele era faptul că May zâmbea, iar June era încruntată. May adora această sărbătoare, iar Strong o lăsa să se plimbe pe acolo ţinând o tavă cu mici tartine pentru oaspeţi.

— Aceasta are exact nuanţa rujului favorit al mamei.

May nu o menţiona pe „mama" ca să o provoace pe June. Trecuseră cinci ani de când mama se îmbolnăvise şi murise. Lăsase un gol în sufletul amândurora, dar May îl umplea pe al ei cu amintiri duioase, în vreme ce June îl lărgea şi mai tare cu regrete şi învinuiri.

Măcar dacă Strong ar fi trimis după doctor mai repede. Dacă aerul de la subsolul clădirii nu ar fi fost atât de umed. Dacă ea ar fi observat sângele pe care mama îl ascundea în batista ei când tuşea.

— Şi nu îţi poţi imagina ce grozave sunt bijuteriile şi lumânările!

— Sunt la fel în fiecare an, May.

— Dar *trebuie* să le vezi. Sunt cele mai frumoase lucruri.

— O să le văd, scumpa mea.

— Crezi că unchiul Morton o să ne lase să-l vizităm la anul, în iulie? E ca o scenă din *Cenuşăreasa* sau din *Frumoasa din pădurea adormită*, nu-i aşa? Totul e atât de magic încât ai crede că se poate întâmpla orice.

— Când vor apărea creaturile cântătoare din pădure, află cum se descurcă acum cu un cuţit ascuţit, apoi trimite-le aici.

— Te ajut eu, Juney.

— Nu, scumpa mea. O să te pătezi pe bluză şi nu te vor mai trimite printre oaspeţi. June nu voia ca May să fie implicată în ce avea să se întâmple. Ascultă, zise ea, întinzându-şi gâtul ca şi cum ar fi ascultat. Cred că începe marele final – nu cred că vrei să-l pierzi.

Chipul lui May exprima încântare sinceră. Ea o sărută pe June pe obraz înainte să plece grăbită spre ringul de dans.

June cără bolul lui Strong în colţul bucătăriei, acolo unde aranjase sticlele cu al căror conţinut umpluse deja de două ori vasul. Noul amestec urma să fie mult mai tare.

Carl supraveghea prăjiturile Alaska în timp ce bucătarii-şefi aranjau în platou o piramidă de choux-uri cu cremă. Chiar dacă aceştia ar fi fost atenţi la June, aşa cum stătea ea cu spatele la ei, nimeni nu ar fi putut să vadă ce făcea.

Coniacurile mai întâi, urmate de nişte bitter, o sticlă de Dom Pérignon şi un amestec de Château Margaux. Bénédictine DOM şi Sazerac Rye. Două crenguţe de rozmarin zdrobit, sucul de la patru portocale roşii, felii subţiri ca hârtia de Carambola.

Puţină miere de culoarea chihlimbarului era următorul ingredient, dar

antigelul era aproape la fel de dulce. O cutie de tablă pe care o ascunsese mai devreme era în dulap, la picioarele ei. Avea dimensiunea unei cutii cu vopsea; ea îi scosese capacul în timpul pregătirilor pentru petrecere. Când o puse pe tejghea, verdele veninos al otrăvii mânji marginile cutiei.

Morton Strong trăgea la măsea aşa cum respirau alţii. Avea rezistenţa unui muncitor de pe o platformă petrolieră, dar puţin antigel l-ar fi făcut până şi pe el să dea înapoi un pas sau doi. Atunci când Strong lansase bomba, îi spusese lui June că devenise o ruşine. June avea să-i arate exact ce însemna ruşinea. Un val subit de greaţă printre cei mai sofisticaţi oameni din Greystone Lake avea să facă asta şi chiar mai mult. Stone crescuse în canioanele împuţite din Lower East Side. Pe acele străzi aglomerate, moneda care conta cel mai mult era respectul. Respect câştigat prin teamă. Şi nimeni nu se temea de un patron de club înaintat în vârstă, care nu-şi putea tempera patima pentru alcool.

Aceasta era doar o anticipare a ceea ce avea să urmeze. June fusese mâna dreaptă a lui Strong decenii întregi şi ştia unde erau îngropate o mulţime de cadavre – la propriu şi la figurat. June avea restul vieţii lui Strong reprezentat pe hartă, iar lui nu avea să-i placă destinaţia pe care o alesese ea pentru el.

— Băutura şefului e gata, June, fetiţo?

Vocea lui Carl era mai aproape decât se aşteptase June – destul cât să o facă să tresară şi să scape cutia metalică în bolul cu *punch.* Amestecul vâscos coloră bolul argintiu în verdele lui periculos. June scoase cutia din vas cât de repede putu, dar cutia era udă şi alunecoasă. Mai mult de trei sferturi din conţinutul ei fusese adăugat *punch*-ului. Prea mult. Mult prea mult.

— Mai trebuie să adaug nişte Courvoisier, zise June.

Amestecă substanţa vâscoasă cu restul băuturii, pentru a-i schimba aspectul, dar era perfect conştientă că trebuia să prepare din nou *punch*-ul.

— Sunt sigur că e bun aşa cum e, scumpo.

June abia avu timp să pună un prosop de bucătărie deasupra cutiei de tablă, că el veni lângă ea.

— E atât de beat, încât nu va simţi oricum niciun gust, zise Carl, apucând o toartă a bolului. Am să o rog pe una dintre fete să-l ducă.

— Măcar să-l lustruiesc puţin mai întâi, zise June. Ştii cât de mult urăşte petele.

— Tu eşti prea bună pentru noi, Juney, chicoti Carl, cărând bolul departe de ea. O să-mi fie dor de voi două, dar e pierderea noastră şi câştigul lumii.

— O să-l duc eu afară, Cari, zise June, repezindu-se după el să-l oprească. Ar fi putut simula o cădere între bucătărie şi ringul de dans, folosind asta drept scuză pentru a prepara o nouă băutură.

— Şeful nu vrea un trol ca tine, care spală vasele, printre oaspeţi, zise Scarlet, care se ivise între uşile batante din bucătărie. Şi cu acest şorţ dezgustător, adăugă ea. Târfa rânji dispreţuitoare, privind-o pe June de parcă ar fi fost o mortăciune. De parcă ar fi fost mai prejos decât orice.

— Poate ar fi mai bine să ducă Scarlet bolul, zise Carl. Dacă şeful este atât de pretenţios.

June încă mai putea opri *punch*-ul să ajungă pe ringul de dans. Dacă şiretenia şi linguşelile nu mergeau, putea chiar să renunţe la prefăcătorii şi să răstoarne bolul din mâinile lui Scarlet.

— Orice bărbat care are doi ochi va fi pretenţios la ce i se serveşte, zise Scarlet, luând bolul din mâinile lui Carl.

June ar fi putut opri totul chiar în acel moment, dar nu o făcu. O lăsă pe Scarlet să dispară pe palier cu bolul sclipitor de otravă. Când uşile batante se închiseră zgomotos, June zări pentru o fracţiune de secundă bijuteriile dansatoarelor şi mătăsurile care se roteau ameţitor. Zgomotul strident al alămurilor şi bâzâitul conversaţiilor se auziră preţ de câteva secunde, amuţind după închiderea uşilor.

— Ia o pauză, Carl, zise June. Îl rogi pe unul dintre băieţi să o trimită pe May în camera noastră?

— Desigur, June. Şi nu-i da atenţie lui Scarlet. Ştii cum e ea. Nu se simte bine până ce nu îi umileşte pe alţii.

— Vorbele ei nu au niciun efect asupra mea, zise June, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l ciupi de obraz pe bărbat. Realiză în acel moment că nu avea să-l mai vadă niciodată. Nu avea să mai vadă nimic din tot ce era acolo. Faptul că lăsase bolul argintiu să se îndepărteze de ea făcu din acest lucru o certitudine. Din bucătărie, ea porni pe coridorul folosit de personal pentru a ajunge la subsol. Paşii ritmaţi ai celor de pe ringul de dans de deasupra făceau tavanul să vibreze.

Sub estrada pentru orchestră, vibraţia basului o pătrunse pe June până în măduva oaselor.

Odată ce ajunse în camera lor, June scoase din dulap două valize, apoi se duse la scândura slăbită din perete, lângă patul lui May. Mulţi bani se făcuseră la Night Ship pe vremea lui June, iar ea nu era proastă. Îşi pusese partea ei la păstrare. Din mica ascunzătoare, Benjamin Franklin se zgâia la ea de pe nenumărate bancnote. Folosi un brici ca să taie căptuşeala valizelor şi îndesă acolo miile de dolari, de parcă ar fi fost nişte puşculiţe lucioase în formă de purceluş. Teancurile de bani deformau din loc în loc căptuşeala. June detesta neglijenţa, dar nu avea timp pentru o pregătire mai minuţioasă. O privire la ceas o anunţă că părăsise bucătăria cu vreo douăzeci de minute în urmă. Carl avea să o acopere, însă, în cele din urmă, cineva tot ar fi venit

să o caute. Dar să fie descoperită în toiul pregătirilor de evadare nu era cea mai mare grijă a ei. Odată ce bolul argintiu fusese trimis la Strong, începuse un alt gen de numărătoare inversă. Câteva cusături rapide resigilară căptuşeala valizelor, apoi începu să golească în genţi sertare întregi.

— June, dar nici măcar nu împachetezi lucrurile, zise din uşă May. Mama le-ar fi împăturit mai întâi.

— Închide uşa, scumpo. Am o surpriză pentru tine.

— O surpriză?

Chipul lui May se lumină precum lacul în zori.

— O călătorie. O vacanţă, aşa cum am vorbit noi întotdeauna.

— Dar unde?

— Oriunde ţi-ar plăcea.

— În oraş? Sau... sau în insule? Poate în California!

— În toate aceste locuri. Dar trebuie să plecăm în noaptea asta. Trebuie să plecăm acum.

Trebuiau să meargă fără să se oprească. Pentru o vreme, cel puţin. Sau poate pentru totdeauna.

Aceea era calea pe care June le condamnase să meargă din momentul în care lăsase acel bol să părăsească bucătăria.

— În toiul petrecerii? Şi cum ne vom lua rămas bun?

Sus se auzea zgomot. Un ţipăt care atingea o singură notă, precum sunetul clar şi strident al unei trompete.

— Le vom trimite cărţi poştale. Câte una din fiecare loc în care vom merge. Ajută-mă acum. Dă-mi pantofii. Îi putem sorta mai târziu.

— Poate că ar fi bine să mergem în oraş mai întâi. Mi-ar plăcea să văd Broadway-ul, unde a dansat mama. Se spune că-i poţi vedea luminile de la kilometri întregi. Sunt sigură că le poţi vedea şi de pe lună.

Sus, muzica se opri brusc, ca un tren deraiat. Acum ţipetele erau clare. În acele urlete, June sesiză mai mult decât surprindere şi dezgust. Acelea erau nişte vaiete ascuţite de groază. May aruncă o privire pe coridor.

— Cineva e rănit.

Chipul ei era un amalgam de confuzie şi îngrijorare.

— Stai aici, scumpo. Dă-mi pantofii. May! May!

May dispăru pe coridor.

June porni după ea, dar îşi aminti de valizele burduşite cu hainele lor şi căptuşite cu economiile lor de o viaţă. Închise valizele şi le trase către dulap. O explozie înfiorătoare zgudui debarcaderul, iar June nu-şi putea imagina ce anume o provocase. Încuie uşa camerei lor şi o luă la fugă pe coridor, spre scările de la bucătărie. Urletele se contopeau într-un vuiet infernal, iar ea realiză că acestea aparţineau atât femeilor, cât şi bărbaţilor. Ţipetele

reverberau prin scânduri chiar mai tare decât se auzise muzica orchestrei. Apa curgea şuvoaie pe pereţi, de parcă debarcaderul se scufundase, iar lacul era cumva deasupra în loc să fie dedesubt. Bucătăria era goală când ajunse acolo.

Robinetele cedaseră şi apa curgea în chiuvete, iar deasupra cuptoarelor se ridicau fuioare de fum. June zăbovise în camera ei de la subsol vreo jumătate de oră, dar în tot acest timp asupra clubului Night Ship se abătuse Apocalipsa.

— May!

Panica ameninţa să pună stăpânire pe ea, dar June reuşi să-şi păstreze controlul. Ea era Just June. Era regina acelui loc, o creatură de care trebuia să le fie teamă tuturor, şi nu exista niciun lucru pe care să nu-l poată face.

June se repezi pe uşile de la bucătărie, plină de fumul şi de strigătele celor din clubul de noapte.

De pe suprafeţele meselor, coloane de flăcări îşi înălţau ghearele spre tavan. Draperii aprinse încununau ferestrele cuprinse de vâlvă – taie. Erau şi cadavre în încăpere. Grupuri de oameni se îmbulzeau frenetic în faţa fiecărei ieşiri a clubului. Trei femei şi un bărbat zăceau în mijlocul ringului de dans, vomitând pe platforma neagră în timp ce peşti viu coloraţi săreau în jurul lor ca şunca într-o tigaie încinsă. June putea doar să presupună că Strong împărţise cu petrecăreţii *punch-ul* acela special, în cele din urmă.

Un bărbat şi o femeie erau aplecaţi deasupra unui domn mai în vârstă cuprins de spasme. Cei doi erau singurii oaspeţi care încercau să ajute. Ei îl protejau pe bărbatul cuprins de convulsii de propriile mişcări violente, în timp ce restul oaspeţilor se sfâşiau unii pe alţii ca să iasă primii pe uşă.

Artificiile şi ornamentele cu lumânări se răsturnaseră probabil de pe mese şi declanşaseră incendiul ce stârnise panica. În aparenţă, cuprinşi de frenezie în încercarea lor disperată de a ieşi din clădire, mulţimea distrusese şi imensul acvariu al clubului.

Goana disperată a oamenilor pentru a ajunge la uşi lăsase în urmă un şir de bărbaţi şi femei călcaţi în picioare printre cioburi de sticlă şi resturi de mobilier. Picioarele unora erau îndoite în unghiuri nefireşti şi cutiile toracice ale altora deveniseră concave.

Privind trupurile lor zdrobite, teama lui June se intensifică şi ajunse să depăşească orice alt sentiment, copleşind-o. Strigă după sora ei, dar vocea ei se pierdu în vacarmul infernal.

Sala Century dispăruse într-un vârtej de fum. Aerul era înţepător, aproape irespirabil, şi marginile lucrurilor începeau să se înceţoşeze. June alergă să se uite la feţele celor căzuţi. Unii erau conştienţi, iar alţii nu. Unele chipuri îi erau cunoscute, iar altele străine. May nu se afla printre ei.

Ca un stăvilar care nu mai putea face faţă inundaţiei, ceva se rupse în cele din urmă. Oamenii care se îmbulzeau pe uşile dinspre puntea de promenadă, încercând să scape din spaţiul acela sufocant, reuşiră să iasă, luând cu ei o parte din fumul şi zgomotul clubului Night Ship.

June încercă să se adune. May era acolo. Nu ar fi ieşit niciodată din clădire fără June, aşa cum nici June nu ar fi ieşit niciodată fără ea. May era inima lui June, iar June trebuia să o găsească. Probabil că fusese prinsă în mulţime atunci când oamenii se îmbulziseră spre ieşire.

Pe puntea de promenadă, vântul împrăştia fumul deasupra lacului de parcă ar fi fost ceaţă. De parcă ar fi avut loc o schimbare a temperaturii şi nu o catastrofă absolută. Pe celălalt mal al lacului, pe chei, festivităţile continuau. Acolo încă mai era Ziua Independenţei. Cheiul se afla la vreun kilometru şi jumătate distanţă, dar din locul în care stătea June, ar fi putut fi la fel de bine portretul unei lumi pierdute.

Şi acolo erau trupuri – unele tăcute şi străpunse de cioburi mari de ferestre sparte şi altele într-o stare jalnică, strigând şi văitându-se în timp ce se zvârcoleau pe jos.

O parte din balustrada punţii de promenadă cedase, iar urletele celor care căzuseră în apele reci ale lacului se ridicau printre scânduri ca ţipetele unor damnaţi.

Acesta era iadul, iar June, arhitecta lui. O găsi pe May lipită de balustrada dinspre sud. Gâtul ei era întors într-o direcţie imposibilă. Privea către o porţiune a spatelui pe care ar fi putut să o vadă doar cu ajutorul unei oglinzi.

June nu-şi amintea cum ajunsese lângă May, dar se trezi acolo. Ea ieşi din propriul trup în timp ce se lipea în poziţie fetală de corpul surorii ei gemene. De sus, amândouă arătau aşa cum îşi imaginase că crescuseră în pântecul mamei lor. Lipite una de alta ca două jumătăţi ale unei singure fiinţe perfecte.

— Scumpa mea, hohoti June cu buzele lipite de fruntea lui May.

Îşi puse mâinile de o parte şi de alta a capului surorii sale, dorindu-şi ca pulsul din încheieturile ei să se transfere în tâmplele lui May. În una dintre poveştile oraşului Lake, trupul lui May ar mai fi avut destulă vlagă cât să mai rostească o ultimă frază. Un ultim cuvânt pe care June să-l poată acoperi cu aur şi pe care să-l poarte la gât ca pe un medalion. Dar ochii lui May erau goi. Sora ei geamănă murise.

Pentru prima dată în viaţă, June era singură.

Doar o dată crezuse că putea face orice, dar în primul ei moment de singurătate, realiză că nu putea face asta.

May era inima lui June. Nimeni nu poate trăi fără inimă. June nu mai gândea. Gata cu comploturile şi cu planurile. Acestea erau relicve ale unei

ere la fel de moarte ca sora lângă care zăcea. May fiind moartă, nu mai avea pentru ce să facă planuri. Putea să facă doar un singur lucru.

Când mulţimea năvălise pe ferestrele sparte din spate, unele draperii se agăţaseră de fugari şi atârnau în afară. Multe draperii de la alte ferestre arseseră şi erau carbonizate, dar acestea, din catifea roşie ca sângele, erau încă întregi. June găsi cordonul draperiilor şi legă unul dintre capetele acestuia în jurul propriilor glezne, iar celălalt capăt, de o bancă din fier forjat aflată în apropiere de balustrada ruptă a punţii de promenadă.

June nu era o femeie prea puternică, dar reuşi să-şi adune forţele ca să împingă banca din fier forjat prin deschiderea din parapet. Reuşi să găsească puterea necesară pentru a face acest ultim gest.

— Aş proceda cu totul altfel dacă aş putea.

June sărută fruntea lui May pentru ultima dată. Inspiră parfumul de iasomie din părul surorii ei şi de pe nasul ei fin. June nu ştia dacă mai erau alte lumi dincolo de aceasta. Dacă erau, părea foarte puţin probabil ca drumurile lor să ducă spre acelaşi luminiş. Acesta era un rămas-bun.

În spatele lui June se auzi icnetul unei femei.

— Sora ta. Îngenunche în faţa lui May şi îşi puse două degete pe gâtul acesteia, apoi se concentră cu o intensitate care lui June i se păru şocantă. Era aceeaşi doamnă care îi ajutase pe oamenii prăbuşiţi din interiorul clubului.

June păşise prin aceeaşi încăpere, presărată cu cadavrele propriilor victime, şi abia dacă le aruncase o privire. May nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nicio persoană cu un dram de umanitate în vine nu ar fi făcut asta. Primele sirene se auziră în depărtare.

Aş proceda cu totul altfel dacă aş putea.

— Îmi pare atât de rău. Era o fată atât de bună.

Femeia îşi luă degetele de pe gâtul lui May. Vederea lui June se limpezi destul cât să-şi dea seama că o cunoştea pe această femeie. Era măritată cu proprietarul pubului din oraş, Union Points. Era doamna McHale. Părea o femeie sobră. Genul aspru, din nord. Cu o coloană vertebrală din oţel şi două bucăţele de sticlă în loc de ochi. June o văzuse la băcănie şi la docuri. Ea nu le dispreţuise niciodată pe gemene, aşa cum făceau majoritatea localnicilor. Dacă le întâlnea, femeia dădea din cap şi le spunea politicoasă „Bună ziua”, de parcă ele ar fi fost nişte persoane oarecare.

— Am ucis-o. June realiză că hohotea din nou. Cu numai o oră în urmă, un astfel de spectacol ar fi dezgustat-o, dar viaţa aceea se sfârşise. May nu mai era, iar June avea să o urmeze în scurt timp. I-am ucis pe toţi. A fost un accident, dar a fost vina mea. Dacă aş putea să fac totul din nou, aş face totul altfel. *Aş fi* mai bună. Nu aş face rău nimănui. Aş fi ca May.

June observă că privirea femeii urmărea cordonul draperiei care lega glezna lui June de piciorul băncii din fier forjat.

— Atâţia oameni şi-au pierdut viaţa în noaptea asta, spuse doamna McHale. Nu are sens să mai sacrifici una.

— Nu pot. June se apropie de bancă. Precum o bestie rănită care-şi proteja rana, June avea să apere şnurul de catifea care o ţinea legată de viitorul pentru care îşi întinsese pânzele. Nu pot trăi fără May.

June şi doamna McHale priviră peste ape către festivităţile inocente care aveau loc pe chei. Oamenii de acolo erau şi ei beţi, dar lor nu li se adăugase antigel în băutură. Mahmureala lor nu avea să ducă la încăierări, incendii şi moarte. Amândouă erau cam de aceeaşi vârstă, realiză June. Dar doamna McHale era soţie şi mamă. June nu era nimic.

Nu era mâna dreaptă a lui Strong. Nu era regina de la Night Ship. Nu mai era nici măcar soră. Fetele de la Night Ship nu mai existau.

Rămaseră la fel de tăcute momente îndelungate. Era ceva sfânt în tăcerea lor. Liniştea de dinainte de plonjon.

— June nu poate trăi fără May. Doamna McHale vorbea deliberat. De parcă fiecare cuvânt ar fi conţinut o întreagă frază. Dar May poate trăi fără June?

June nu o înţelegea pe femeie.

— Ea era *totul* pentru mine.

— Ea nu ar fi vrut să mori.

Sirenele se auzeau mai tare acum.

— Poliţia va veni după mine. Mă vor închide într-o celulă şi nu va mai fi cale de scăpare.

— Nu te vor duce la puşcărie, draga mea. Toată lumea ştie că May nu ar face rău niciunei muşte.

— Eşti imbecilă sau ce? o întrebă June plângând. Femeia nu avea ochi de nebună, dar ceea ce spunea era un nonsens. Eu sunt *June. Ea* este May.

— Nu contează cum te numeşti, ci tot ceea *ce faci.*

— E moartă din cauza mea.

— Nu trebuie să fie moartă. Nu cu adevărat. Doamna McHale puse un deget pe pieptul lui June. Tu poţi fi May. Tu poţi să trăieşti pentru ea. Să trăieşti aşa cum spui că ai fi în stare dacă ai putea să faci totul din nou. Să trăieşti aşa cum ar fi vrut ea.

— Eu sunt June.

Vocea ei se stinse până ce se transformă într-o şoaptă. Lumea părea să se balanseze.

— June este cea care a murit, zise doamna McHale, clătinând din cap. Ochii ei, ca nişte nestemate albastre, pătrunseră până în sufletul lui June ca

nişte flăcări printr-o hârtie cerată. Tu eşti cea care a supravieţuit. Tu eşti May. Şi o să-ţi îndrepţi greşelile. Vei face în aşa fel încât viaţa ta să conteze. Începu să dezlege şorţul murdar al lui June, trecut după gâtul acesteia. Nu e niciodată prea târziu să fii bun.

June realiză că, numai de data aceea, ea fusese cea care rămăsese în urmă. Doamna McHale i-o luase cu mult înainte, ajungând acolo unde ţinutul era mai verde şi mai blând decât orice alt loc pe care şi-l putea imagina June. Ea nu şi-l putea imagina acum, dar poate că într-o bună zi avea să o facă. Poate că într-o bună zi avea să se revanşeze pentru toate suferinţele cauzate.

— Eu sunt May. Încercă să rostească aceste cuvinte cu voce tare pentru a vedea cum i se potriveau. Eu sunt May. Îşi auzi noua voce, încărcată de umilinţă, de uimire şi poate de cel mai mic dram de speranţă. Eu sunt May.

Şi, de atunci acolo, rămase May.

Şaptesprezece

— Dumneata eşti Just June, zise Nate uitându-se la ea cu ochii mijiţi.

Ea putea să mărturisească la fel de bine că era Iepuraşul de Paşte.

— E doar un nume, zise femeia. Flutură din mâini de parcă identitatea ei nu rescria complet istoria oraşului Lake. May era la fel de dulce ca o plăcintă, iar capul ei era cam la fel de moale. Trebuia să depindă de ajutorul oamenilor pentru orice. Nu ştiam că oamenii pot fi atât de buni. Şi după tot ceea ce June făcuse acestui oraş. Atâta suferinţă. Şi durere. Ştii cum se extinde? Făcu semn spre pereţii plini de articole decupate din ziare şi de linii care alcătuiau o reţea.

— Deci dumneata eşti June, pretinzând că ai fi May, zise Nate. Cred că mi-aş fi dat seama dacă May, Fata de la Night Ship, ar fi lucrat ca îngrijitoare la liceul meu.

— A fost o slujbă bună. Am avut linişte pe timpul nopţii. E frumos să faci curăţenie în loc să faci mizerie.

Nate încercă să şi-o imagineze pe Just June frecând pisoarele de la toaletă băieţilor.

— Dar ei nu-mi spuneau May. Noi ne-am născut chiar acolo, pe ponton, cu toate că bătrânul Morton nu a vrut să ne naştem de la bun început. Mama ar fi trebuit să ne omoare imediat ce ne-am născut, dar ea nu a putut. Nu ne-a făcut nici măcar certificate de naştere. Niciodată. De aceea Night Ship era singura noastră lume. Dacă am fi părăsit-o, nu am mai fi existat. A fost bine şi este adevărat că vieţile lui May şi June au fost un vis. Bunica ta m-a ajutat.

M-a ajutat atât de mult. E o femeie de care oamenii ascultă. La primărie, au completat toate formele, ca şi când aş fi fost un adult găsit. A trebuit să-mi aleg noul nume. Un nume nou pentru o viaţă nouă. Am ales numele Annabelle Strong. Annabelle, la fel ca mama noastră. Annabelle, ca să-mi amintesc de ea, şi Strong, ca să nu uit niciodată.

Nate nu ştia ce să creadă. Totuşi, era sigur că plicurile închise la culoare de pe podeaua pivniţei proveneau de la Night Ship. Şi şi-o putea imagina pe bunica lui comportându-se în felul în care susţinea femeia că o făcuse cu atâţia ani în urmă.

— Te-am urmărit până aici de la Night Ship. Te-am văzut când te îndepărtai înot de vechea clădire. De ce erai acolo?

— Te urmăream pe tine. Şi îi urmăream şi pe copii. Clătină din cap. Acei bieţi copii.

— *Bieţi copii*? Nu sunt victime. Nate simţi din nou în nări mirosul pielii arse a bunicii lui şi se împotrivi lacrimilor care începeau să-i curgă. Ei au terorizat Lake.

— Dar asta fac victimele aici, nu-i aşa? Asta am făcut şi eu când Old Morton a încercat să mă lovească. Şi tu ai făcut-o. Tu şi prietenii tăi.

— Da, aceasta este partea în care te întreb de ce este faţa mea în mijlocul zidului tău plin de ciudăţenii. Ce legătură au toate astea cu mine?

Femeia clipi, privindu-l cu ochii ei mari. Nate ştia din poveşti că Just June ar fi avut ochii verzi. Chiar dacă lumina de la subsol era slabă, putea vedea că irisul femeii avea culoarea unei lagune tropicale cu particule aurii.

Îl apucă de mână, iar pielea ei bătrână era ca mătasea.

— Totul e despre tine.

BĂIATUL-CARE-A-CĂZUT

III

Demonul June nu poate fi învins, dar lacul o face să tacă. În apele lui limpezi, ea uită de ţipetele de la Night Ship. Când înoată mai repede, aproape că-şi poate scoate din cap scrâşnetul coloanei vertebrale a surorii ei în timp ce capul acesteia atârnă inert deasupra gâtului.

Lui June apele lacului i se păreau insuportabil de reci, dar May le adora. O rundă în jurul proeminenţei sudice a ţărmului o ajuta să devină sora

geamănă care se presupunea că era.

Toţi Matinalii căutau câte ceva în circuitul lor din fiecare dimineaţă: fitness, concentrare, singurătate. Ea se şterge şi se rescrie în apele acelea ca oglinda. Caută blândeţea şi generozitatea care aveau să o facă să merite acea a doua şansă.

Viaţa lui May este una mai simplă şi mai sumară decât cea a lui June. Deşi este cea mai blândă creatură, nu poate spera să lase mai mult decât o urmă vagă pe lume.

Îşi face munca minuţioasă cu umilinţă şi recunoştinţă şi răspândeşte bunătate acolo unde poate. Dar June a făcut să erupă un munte de suferinţă în oraşul aflat de-a lungul ţărmului. Cele mai mari eforturi ale lui May abia pot reduce acest dezechilibru. După decenii întregi, ea ştie că a făcut doar foarte puţin.

Ea înoată în lac pentru a deveni cea mai bună dintre gemene, dar înoată şi cu speranţa de a descoperi cum o specie ca a ei poate realiza ceva care să conteze cu adevărat.

Şi, într-o zi de aprilie, lacul îi oferă şi răspunsul.

Mai întâi, ea vede obiectul ca pe o umbră mişcătoare, ca şi cum soarele ar fi clipit. Apele explodează când apare ca un monolit la numai trei metri în faţa ei. Valurile create de impact se izbesc de ea ca mustrarea celui mai furios dintre iubiţi.

Îi ia un moment să înţeleagă că este o maşină. Pentru o clipă, frica pune stăpânire pe ea în timp ce ridică privirea spre cerul perfect. Dacă o maşină decide să zboare de pe culmea unei stânci, şi altele i-ar putea urma exemplul, cu siguranţă. Apoi îşi aminteşte că nu mai are dreptul să se teamă.

Dar asta nu are sens. O maşină în lac.

Doar portbagajul este vizibil la suprafaţă, aşa că se scufundă pentru a vedea mai bine. Apa e plină de bule de aer şi îi este greu să vadă ceva în detaliu. Partea din faţă a maşinii e distrusă. Parbrizul arată ca o gură căscată, iar portiera pasagerului e boţită ca o hârtie aruncată la coş.

Un geamăt dintre resturile maşinii ajunge la urechile ei. Apa se învolburează când maşina se răstoarnă, scufundându-se. Reuşeşte doar să se ferească atunci când vehiculul se izbeşte de fundul lacului. Locul pasagerului este lipit acum de fundul apei şi maşina e în întregime sub apă. O pată ca taninul se lăţeşte în apă. Provine din partea din faţă a maşinii. Îi poate simţi gustul. E sânge.

Portiera şoferului este, de asemenea, turtită. Femeia încearcă să o deschidă, dar e imposibil. Explozia bulelor de aer care împânziseră apa s-a diminuat, acestea formând acum doar nişte fuioare subţiri care se mişcă repede, ca firele de păianjen. O mână de copil se lipeşte – delicată şi inertă –

de geamul portierei din spate. Groaza la vederea acesteia o trimite din nou la suprafaţă.

Inspiră adânc aerul proaspăt al zilei de vară. Se teme din nou, dar de această dată nu pentru sine. Când plonjează din nou sub suprafaţa apei, se duce la portiera din spate, dar o găseşte blocată sau încuiată. Izbeşte cu pumnul în geam, însă fără alt rezultat decât nişte bufnituri înfundate ce răsună în adâncuri precum bătăile unei inimi slăbite. Un trup nu va fi destul. Pipăie în jur, căutând o piatră pe fundul apei. Până ce găseşte una, plămânii ei sunt deja aprinşi, dar fiecare secundă pe care o iroseşte pentru sine e una furată copilului captiv în maşină. O coamă de păr negru şi scurt se clatină imponderabil în apa rece.

Un băiat.

Face trei încercări până ce reuşeşte să spargă fereastra. E un moment de pură uşurare când geamul se sparge în apa opacă, precum nişte cristale de gheaţă. Însă fereastra nu se dislocă. Indiferent cât de tare trage de ea, nu se mişcă deloc.

Durerea din pieptul ei e insuportabilă şi nu are altă soluţie decât să se întoarcă la suprafaţă. Gâfâie epuizată în lumina orbitoare a soarelui. Ziua e perfectă, dar cadavrele aşteaptă chiar sub suprafaţa calmă a lacului. Doar umbra lungă a clădirii Night Ship temperează frumuseţea acelei zile perfecte. June s-ar resemna cu gândul că băiatul din maşina de pe fundul lacului e mort, dar se presupune că ea nu mai este June. Ar fi fost nevoie de toţi bătăuşii care lucraseră la Sala Century ca să o smulgă pe May de lângă acea maşină scufundată.

Trage adânc aer în piept şi e din nou sub apă. Apucă suportul pentru bagaje pentru a se ancora şi loveşte în geamul crăpat cu ambele călcâie, cu toată puterea de care e în stare. Iar, iar şi iar.

În cele din urmă, ceva cedează. Înoată mai jos, pentru a verifica geamul cu degetele ei. Este o gaură mică – locul în care geamul s-a deformat. Folosind piatra, reia atacul asupra punctului slab. Băiatul nu mai are timp, dar ea nu are de gând să renunţe. Nu o să-l abandoneze. O să-l ajute cu toată fiinţa ei.

Mai multe lovituri, până ce gaura e destul de mare pentru ca mâna ei osoasă să se strecoare înăuntru. Întinde mâna în maşină şi deblochează portiera.

June nu credea în zeităţi sau în rugăciuni, dar May credea într-un univers al bunăvoinţei. O poate simţi pe May alături de ea în aceste momente, mai mult ca niciodată. May este cea care încearcă mânerul portierei.

Portiera se deschide la fel de lin ca lacul într-o zi lipsită de vânt. Ea îl apucă pe băiat, uitând de centura lui de siguranţă. Când ea întinde mâna peste el, spre centură, capul lui se mişcă inert, ciocnindu-se de al ei. Şuviţele

lui dese îi gâdilă gâtul. Când îi desprinde centura, ea îl prinde în braţe de parcă ar fi propriul ei fiu. Euforie. Lacrimi de bucurie dezlănţuită.

După agonia de a-l scoate din maşină, să-l care pe plajă e uşor. E mai înalt decât ea, dar nu cântăreşte prea mult. Când picioarele ei ating plaja cu băiatul în braţe, are impresia că a ajuns pe ţărmul unei lumi noi, unde orice este posibil. Abia atunci când ea îl întinde pe băiat pe pietre şi se uită în ochii lui goi, îşi aminteşte că e mort. Ochii lui au o nuanţă de albastru care e aproape iridescent.

Ochii unei păpuşi create de un fabricant excentric. Băiatul este mort, dar ochii lui sunt încă strălucitori. Sunt atât de strălucitori, încât pielea lui pare transparentă în comparaţie cu aceştia. Braţul său stâng este distrus, crestat ca o ramură scrijelită.

E mort ca şi ceilalţi din maşină. Dar May nu ar renunţa. Îşi împinge pieptul în faţă, folosind pregătirea pentru acordarea primului ajutor pe care a primit-o atunci când s-a oferit prima dată ca voluntară pentru Crucea Roşie. După câteva compresii, îşi pune buzele peste ale lui şi îi umflă plămânii cu respiraţia ei. Mai multe compresii, mai multe respiraţii. Efortul îi provoacă ameţeală.

Dar May nu ar renunţa.

Sub buzele ei, băiatul se mişcă. Se îndepărtează de el în timp ce din gura lui ţâşneşte un gheizer de apă pe patul de pietre netede.

Băiatul stă întins pe spate, şi June are senzaţia că a apăsat pe un întrerupător. Culoarea îi revine în obraji. Pupilele lui se contractă, devenind două puncte în lumina soarelui de aprilie. I se păruseră sclipitori înainte, dar acum ei strălucesc de-a dreptul. Nu a mai văzut niciodată un băiat ca acesta. Sirenele sună dinspre uscat şi ea nu vrea să fie acolo când vor ajunge echipele de paramedici. May nu ar avea nevoie de laudă, de ziare sau de strângeri de mână cu primarul. Lacul a uitat-o pe May, şi aşa ar vrea May să rămână lucrurile.

Îşi lasă palma pe capul băiatului. Încă nu s-a întors de acolo de unde a fost. Îl va urmări din apă până când va fi convinsă că e în siguranţă.

Savurează senzaţia pe care o are când degetele ei ating părul lui des. Ei sunt legaţi acum, ea ştie asta. Amândoi trăiesc a doua lor viaţă şi fiecare lucru bun pe care băiatul va ajunge să-l facă va compensa stricăciunile făcute de demonul June. El este răspunsul pe care îl aştepta.

— Fă ca lucrul ăsta să conteze, micul meu băiat minune, îi şopteşte ea, apoi se întoarce în apa rece. Fă-l să conteze.

Optsprezece

Cum s-a trezit Nate eliberat din maşina stricată şi pe acea plajă plină de pietre fusese mereu un mister. În cele din urmă, faptul că aflase răspunsul trebuia să însemne ceva. Trebuia să schimbe ceva.

Femeia îşi suflecă mâneca dreaptă a halatului ei de baie. O reţea de vreo şase cicatrice îi brăzda partea inferioară a antebraţului. Nate realiză că femeia se rănise atunci când băgase mâna pe geamul Passatului pentru a debloca portiera şi pentru a-l trage din îmbrăţişarea mortală a lacului. El avea o puzderie de cicatrice asemănătoare pe braţul său rănit.

Nate încleştă pumnii ca să nu mai tremure. Braţul său vătămat îl durea acum până la umăr. Tot ce putea vedea era apa scânteietoare. Tot ce putea simţi era apa lacului care-i lingea tălpile. Sentimentele se dezlănţuiră în interiorul lui. Sentimente care nu puteau fi numite.

— Fratele meu.

Vocea lui suna ca un metal ruginit. Îşi aminti cum îl strângea Gabe de mână. Văzu buzele fratelui său deschise într-un cerc perfect de groază în timp ce maşina lor trecea prin parapet.

— Nu l-am văzut, zise bătrâna femeie. Am derulat totul în mintea mea de zeci de mii de ori, dar nu l-am văzut. Lumina era foarte slabă, iar când maşina s-a răsturnat...

Vocea ei era diferită de cum fusese până atunci. Mult mai profundă, într-un fel. Şi chipul ei era schimbat, de parcă undeva în povestea ei schimbase rolurile.

— De ce e poza mea în mijlocul peretelui? Nate făcu semn spre peretele plin de articole decupate din ziare şi înţesat de fire. Realiză că nu voia să vorbească despre accident, despre lac sau despre familia lui pierdută. Nu putea.

— Priveşte-l, zise ea. Priveşte-l bine.

Pagina de ziar care descria în detaliu accidentul de maşină căruia îi supravieţuise Nate era îngălbenită după şaisprezece ani. Pe această parte a peretelui, firul roşu era cel mai gros, pornind de la un cui prins în pieptul copilului din fotografie. Un alt fir lega poza lui Nate de un articol despre incendiul de la casa lui Decker, ce arsese pe deal cu ani în urmă. Nate urmă firul mai departe, la un articol care menţiona faptul că autorităţile locale investigaseră incendiul şi îl considerau suspect. Nu fusese acuzat nimeni, dar firma de asigurare nu-i despăgubise niciodată pe proprietari – ceea ce pentru aceştia însemnase o pierdere imensă. De acolo, firul continua. Deşi nu fusese implicat în incendiu, reputaţia domnului Decker avusese de

suferit, aşa că acesta nu reuşise să obţină un împrumut pentru a-şi susţine afacerile care şchiopătau. Lanţul său local de magazine trebuise să se închidă din cauza falimentului şi doar două dintre locaţii fuseseră vândute, iar din această cauză, treizeci de oameni îşi pierduseră locurile de muncă. Numele lor erau listate pe un document. În dreptul unora dintre nume erau făcute unele însemnări: divorţ, faliment, depresie.

— Ce-i asta? întrebă Nate.

— Priveşte doar.

El alese un alt fir. De la chipul lui din fotografie, firul mergea la o poză de-a lui Tom în echipament de fotbalist. În penultimul sau ultimul său an de liceu, îşi spuse Nate. De acolo, el urmă firul până la o casă desenată cu creionul, peste care se prăbuşise un copac. Firul lega această imagine de un articol despre antrenorul echipei de fotbal a liceului, care fusese concediat pentru conducere sub influenţa alcoolului. Lângă acest articol era un memoriu trimis personalului liceului despre cariera distrusă a antrenorului. Numele de familie al antrenorului era Corso – fostul antrenor al lui Tom şi, desigur, tatăl lui Pete Corso, adolescentul dispărut. Nate orchestrase odată o Lovitură de Trăsnet împotriva bărbatului care se sfârşise cu un copac căzut peste casa acestuia.

— Nu mai consumase alcool de zece ani înainte de asta. Femeia făcu semn spre desen. Nate îşi aminti că mai multe ferestre se spărseseră şi o parte din acoperiş se stricase. Stresul provocat de aceste stricăciuni l-a dat peste cap, adăugă femeia. Şi-a pierdut slujba. Soţia l-a părăsit.

— Nu ai de unde să ştii asta, zise Nate.

Poza lui Pete Corso era următorul punct la care ducea firul. Era o versiune mai mică a celei pe care i-o arătase şeriful lui Nate în dimineaţa aceea. Alături de ea era o schiţă a ferestrei sparte de la Union. Chipul Maurei Jeffers apărea alături de al lui Pete. Nate distrusese afacerea tatălui ei, infestându-i magazinul cu insecte, lucru care făcuse ca situaţia financiară a familiei să ajungă în colaps. Şi acest lucru era notat acolo, alături de o înştiinţare de la autorităţile districtuale prin care se făcea cunoscut cum clădirea ar fi fost infestată şi necorespunzătoare locuirii.

Pe perete era un catalog al păcatelor lui Nate şi al consecinţelor acestora, pe care le anticipase femeia. Documentele şi firele care acopereau pereţii erau o poveste a cărei acţiune se întindea pe durata unui deceniu şi în care victimele deveneau vandali, în timp ce răzbunătorul devenea cel pedepsit. O poveste a furiei şi a vendetelor. Saga oraşului Lake.

În timp ce Nate cerceta peretele, văzu acolo sinucideri, întreruperi de studii la liceu, dependenţă de substanţe interzise, exmatriculări şi zeci de alte simptome ale depresiei şi sărăciei. Toţi adolescenţii pe care-i văzuse la

Night Ship aveau probabil câte o poveste asemănătoare cu a Maurei şi a lui Pete. Cu siguranţă, majoritatea evenimentelor de pe acel perete aveau mai mult decât o singură cauză. Şi totuşi, Nate nu putea ignora faptul că domnia malignă a Regelui Furtunii avusese consecinţe extinse şi ample. Liniile roşii marcau dezechilibre majore în ecuaţiile suferinţei.

Dacă el s-ar fi înecat în acea zi de aprilie, Lake ar fi fost un loc mai bun.

Falimentul şi destrămarea familiilor avuseseră drept consecinţă nefericirea copiilor, care deveniseră nişte adolescenţi furioşi. Iar furia avea nevoie de o ţintă. Folosind descoperirile din jurnalele lui Lucy, unde erau menţionate Loviturile de Trăsnet, James canalizase furia acelor adolescenţi împotriva lui Nate, a prietenilor acestuia şi a oricărei alte persoane care ar fi putut juca un rol în uciderea lui Lucy.

— Nu mă poţi considera răspunzător pentru toate astea.

— Suntem amândoi răspunzători, zise femeia. Eu te-am salvat. Tot ceea ce faci, bun sau rău, este din cauza mea. Îi indică un fir fixat de cuiul înfipt în poza lui Nate. Firul era legat de baza cuiului, fiind primul care îi fusese ataşat. Acesta era diferit de toate celelalte îngrămădite deasupra lui, pentru că era albastru. Era firul corespunzător acelei zile de aprilie, realiză Nate. Aceea fusese ziua în care el îşi începuse cea de-a doua lui viaţă.

— Nu am cerut să fiu salvat. Se gândi la familia lui – toţi legaţi cu centurile de siguranţă pe scaunele lor, pe fundul lacului. Acea revoltă de adolescent era încă în interiorul lui, iar el clocotea la gândul că această femeie credea că-i făcuse o favoare. Poate că a fost o greşeală faptul că m-ai scos din maşina aceea.

Detesta judecata femeii la fel de mult cum detesta siguranţa ei.

— Mă gândesc mereu la asta.

Revolta din interiorul lui era la un pas să se transforme în furie.

— Nu eu sunt cel care am otrăvit un bol plin cu punch şi am stârnit o încăierare şi un incendiu care a dus la moartea a zeci de oameni. Făcu semn spre colajul de pe perete. Aşadar, unde este peretele cu păcatele dumitale?

Femeia îi arătă firul albastru agăţat de poza lui Nate. Ea îi urmări traiectoria cu degetul pe diagonală, coborând sub articole, imagini şi însemnări. Nate văzu că degetul femeii ajunse la tavanul deformat.

— Ce crezi că este în încăperea de deasupra? întrebă ea. E mai mult spaţiu acolo, dar tu mă vei întrece în curând. Noile păcate nu au fost încă adăugate pe perete. Se întoarse din nou spre el. Chipul ei era tot înnegurat, dar colţurile buzelor ei nu mai erau rigide. Mi-a părut foarte rău să aud despre Bea.

La auzul numelui bunicii sale, Nate tresări. Indignare, disperare, ruşine – nu era sigur ce simţea, dar ştia că nu voia să vorbească despre asta.

— Sunt chirurg, zise el. Nu era un om rău şi voia ca această femeie să conştientizeze acest lucru. Eu salvez vieţile oamenilor.

Femeia îl privi pătrunzător, apoi ridică din umeri.

— Ce *vrei* de la mine? strigă el. Acesta e trecutul. Aşa s-a întâmplat.

O emoţie mai blândă apăru pe faţa ei.

— Ai rămas tot un băiat, nu-i aşa? Mângâie linia obrazului lui. Pielea ei era uscată, dar netedă ca pietrele de pe malul lacului. Niciodată nu e prea târziu să fii bun.

Nouăsprezece

Abia când ieşi din nou afară, legănat de ariile tunetelor, Nate lăsă să se dezlănţuie senzaţiile care fremătaseră în sufletul lui.

Turna din nou. Pădurea îl apăra de cel mai rău vânt, dar vârfurile copacilor ei tremurau în unghiuri periculoase. Vaietele ramurilor şi şuieratul frunzelor lor se uneau cu răpăiala ploii într-un zgomot ud, care făcea aerul însuşi să pară viu. Prin acel freamăt, el auzea şoaptele morţilor.

Retrăise de nenumărate ori amintirile sale fracturate din acea zi de aprilie. Acum avea în sfârşit răspunsul acelei supravieţuiri imposibile. Ar fi trebuit să primească recunoscător povestea femeii. În schimb, se simţea dezmembrat. Inert.

Nu ştia ce să facă.

Un copac masiv stătea lângă piciorul aleii pietruite. Acesta îi amintea lui Nate de ulmul din curtea din spate a bunicii sale. Se aşeză printre rădăcinile copacului, ridicându-şi genunchii la piept, înfăşurat în haina de ploaie neagră şi lipit de trunchiul copacului, se simţea protejat de furtună. În această poziţie, îşi putea imagina orice fel de intemperii.

Aproape orice fel.

Odată ce femeia îi explicase ce era pe peretele de la subsol, simţise că trebuia să iasă de acolo. Un minut mai mult şi s-ar fi sufocat; s-ar fi înecat. Toate infracţiunile sale se întindeau ca un pachet de cărţi. Fiecare mână era afişată.

Mai rămăseseră alte secrete? Descoperise prăpastia din sufletul lui, dar ştia că încă mai avea până să ajungă la cel mai întunecat punct al ei. Cu atâtea minciuni clădite unele peste altele, orice ar fi putut fi acolo, aşteptând. Trebuia să fii un mare actor pentru a fi un mincinos talentat, dar pentru a fi un mare actor trebuia *să crezi* că interpretezi perfect adevărul. După ce purtase atâtea măşti, mai putea să-şi amintească forma adevăratului său

chip?

Nate o dispreţuia pe femeie pentru că dezvăluise atât de multe păcate din tinereţea lui. Nu era sigur cine era ea cu adevărat, dar credea povestea ei despre faptul că-i salvase viaţa cu şaisprezece ani în urmă. Ar fi trebuit să-i mulţumească; ar fi trebuit să plângă în poala ei mizerabilă. Zânele ursitoare făceau mai puţin pentru protejaţii lor decât făcuse ea pentru el. Dar el nu era recunoscător. Era golit de sentimente. Chiar ea avea, în mod clar, o atitudine ambivalentă faţă de acest subiect.

Şi nu era singura din oraş care credea că el era un monstru.

Compilaţia suferinţei de pe pereţii pivniţei era minimală, dar adevărul, inevitabil. Nate şi prietenii lui provocaseră dureri mult mai mari decât greşelile pe care se răzbunaseră. Aceste costuri încă erau mari. La terapie intensivă, bunica lui plătea pentru faptele lui chiar în acel moment. Maura Jeffers, Pete Corso – toţi plătiseră.

Nate trebuia să verifice starea bunicii lui, dar nu ştia dacă vreunul dintre telefoanele din casa de pe strada Bonaparte funcţiona fără electricitate. Secţia de poliţie avea cu siguranţă o linie fixă funcţională, dar ideea de a-l vedea pe Tom sau pe şerif îl făcea pe Nate să-şi dorească din suflet ca Medeea să-l sufle şi să-l ridice într-un vârtej până la marginea cea mai îndepărtată a celui mai îndepărtat nor al ei.

Cel mai rău străin era cel care pretindea că-ţi este prieten, iar acest oraş era plin de ei.

Simţi o vibraţie în buzunarul de la şold. Telefonul lui mut tresări ca un muribund. Se ridică şi îşi desfăcu haina. Când examină dispozitivul, acesta arăta lipsit de viaţă, dar Nate bătu uşurel în ecran şi-l duse la ureche.

— Alo?

— Nate?

— Meg. Să-i audă vocea era ca şi cum ar fi văzut soarele după o zi petrecută în adâncurile apei. Telefonul meu s-a udat. Credeam că e mort.

— Te aud foarte greu. Parcă ai fi pe Marte.

Pe Marte numai aerul şi frigul te pot ucide, îşi spuse el. Ea şi Livvy erau legătura lui cu persoana care ar fi trebuit să fie. După vocea ei, îşi dădea seama cât de mult se abătuse de la calea pe care pornise.

— Eşti bine? întrebă ea. Ce a spus doctorul? Înmormântarea a decurs normal?

— Nimic nu e bine aici. Nu ar fi trebuit să mă întorc. Sau poate că nu ar fi trebuit să plec. Nu ştiu ce să fac.

— Nu te pot auzi, iubitule. Tu mă auzi? Am vrut să verific ce faci şi să-ţi spun că Livvy e mult mai bine. Furtuna nu va fi chiar atât de înfricoşătoare cum au anticipat. Curentul electric a fost întrerupt câteva ore, dar a revenit

pentru moment.

— Aici nu este curent electric. Abia e trecut de prânz şi este deja întuneric. Cerul e cenuşiu, iar oraşul arată de parcă ar fi abandonat de o mie de ani.

— Nu te pot înţelege, dragul meu, dar vocea ta pare ciudată.

— Bunica va muri, Meg. Simt asta. Şi va fi vina mea. Nu ţi-am spus niciodată de ce n-am vrut să mă întorc aici. Chiar cred că m-am străduit să uit unele lucruri. Am făcut greşeli, Meg. Grave de tot. Şi acum plătesc pentru ele. Toată lumea plăteşte pentru ele.

— Iubitule, nu te pot auzi.

— Tom credea – el credea că a ucis-o pe Lucy. Dar nu a făcut-o. Desigur, nu a făcut-o. Nu Tom. Dar de aceea a părăsit NYU. S-a pedepsit pe el însuşi timp de paisprezece ani. Secretul îl mânca de viu şi nici măcar nu este adevărat. Cum putea Tom să creadă că era un criminal? Şi cum a putut să păstreze totul secret atât de mult timp? Nu a spus nimănui, nici măcar mie. Dacă ar fi făcut-o, i-aş fi spus că era imposibil.

— Scumpule...

— Dar atunci mă întreb – chiar *este* cu adevărat imposibil, Meg? Câte lucruri sunt *imposibile*? Se gândi la lucrurile pe care le făcuse şi la oamenii pe care îi făcuse să sufere. Văzu reţelele de fire roşii înţepând peretele de la subsol – peretele tencuit cu victimele lui. Suntem capabili de orice, ştii? Suntem mincinoşi, hoţi, incendiatori şi ucigaşi care aşteaptă momentul în care universul ne pune la dispoziţie tot felul de şanse, astfel încât singurele alegeri care să ne rămână să fie cele proaste. Ştiam asta în trecut. Nu înţeleg cum am putut să uit.

— Ce a spus doctorul despre capul tău? La naiba, se aude un bâzâit atât de puternic, încât nu înţeleg niciun cuvânt pe care-l spui. Trebuie să fie telefonul tău. Sau uraganul. Voi încerca să sun la telefonul fix din casa lui Bea. Te iubesc, Nate. Amândouă te iubim.

Conexiunea se întrerupse într-un bâzâit care se stinse, transformându-se în tăcere.

— Meg? Meg?

Nate îşi dezlipi telefonul de ureche, glisă cu degetul pe ecran, îl apăsă, îl scutură, apoi privi ecranul negru al acestuia până ce se asigură că Meg închisese.

Trecu un timp. Nu era sigur cât de mult. Era înfrigurat şi ud şi ştia că ar fi trebuit să scape de furtună. Se ridică dintre rădăcinile strâmbe şi începu să se mişte, păşind de-a lungul bulevardului Strand, care cotea chiar în acel loc, pentru a se întoarce înapoi în oraş.

Poate că linia telefonică din casa bunicii încă mai funcţiona. Dacă era aşa,

avea să o sune pe Meg de acolo. Avea să-i spună totul. Până şi cele mai urâte lucruri. Avea să-i mărturisească că intrase prin efracţie în casa unei străine, că se luase la bătaie cu nişte adolescenţi şi că fusese cât pe ce să-l stranguleze pe tatăl celui mai bun prieten al său. Avea să-i cerşească iertarea pentru modul în care permisese ca bunica lui să fie rănită, pubul Union să fie distrus, piciorul lui Johnny să se rupă şi câinele lui Tommy să fie ucis. Nu ştia cum se potriveau Maura şi Pete în toate astea, dar cei doi făceau oarecum parte din acelaşi decor. Meg avea să-l asculte cu blândeţe, pentru că aşa se discută cu o persoană isterică la telefon.

Nate nu avea să ştie cu adevărat cum urma ea să primească aceste veşti până ce nu o vedea în persoană. Dacă ochii ei iar îi evitat pe ai lui, îmbrăţişarea ei fiind superficială şi uşor ezitantă, el nu avea să supravieţuiască.

Drumurile din Greystone Lake erau părăsite, casele sale, întunecate. Nate se întreba dacă aşa avea să arate sfârşitul lumii. Nu devorat de incendii sau inundaţii, ci de legiuni întregi de nori cenuşii întinse pe sute de kilometri, învăluind pământul ca un giulgiu. Oprind soarele şi tăbărând asupra celor asediaţi cu neîncetate salve de tunet.

Ajunse pe malul lacului înainte de a simţi nevoia. Nu voia să meargă dincolo de baricadă. Era sătul de Night Ship şi de tot ce însemna ea. În capătul străzii era o barieră de poliţie răsturnată şi Nate păşi peste ea. Copacii căzuseră, liniile telefonice şi cele de înaltă tensiune se prăbuşiseră, iar resturile erau împrăştiate pe drum şi pe peluze.

Daunele furtunii erau peste tot. Nişte bucăţi de şindrile fuseseră smulse de pe o casă şi o prelată ajunsese peste ferestrele alteia. Obloanele erau rupte, iar pereţii de sprijin se năruiseră.

O casă situată într-un colţ al străzii îi atrase atenţia lui Nate. În timp ce se apropia de intersecţie, văzu că o fereastră mare din partea laterală a casei era spartă. Şi nu numai geamul, ci şi grilajul. Perdelele ude fluturau asaltate de vânt. Poate că lui Nate nu i s-ar fi părut nimic ieşit din comun dacă aceea nu ar fi fost casa lui Owen.

Owen nu reuşise să ajungă la funeraliile lui Lucy, aşa că Nate presupunea că acesta era fie cu Johnny la spital, fie cu oricine altcineva, ori se ocupa de eventualele pagube pe care haosul Medeea le provocase la hotelul Empire. Nate ştia că tatăl lui Owen murise şi că mama lui suferise un accident vascular cerebral, fiind acum invalidă. Doamna Liffey fusese o femeie crudă şi extrem de brutală cu fiul ei, dar Owen îşi luase răspunderea de a avea grijă de ea, şi asta spunea multe despre el. Când Nate se întrebă ce ar făcut în locul lui Owen, nu îi plăcu răspunsul.

Ploaia curgea şiroaie printre cioburile de sticlă care mărgineau fereastra

spartă a familiei Liffey. Cu siguranţă, stricăciunile fuseseră provocate de apă, şi Owen fiind plecat, situaţia avea să se înrăutăţească. Nate bănuia că exista o îngrijitoare care stătea cu doamna Liffey în timp ce Owen era plecat, dar poate că Medeea azvârlise toată normalitatea în vânt şi femeia neputincioasă era singură.

Dacă Nate nu făcuse niciodată vreun bine în acest oraş, putea măcar să ajute pe cineva în acest mod neînsemnat.

Peluza mustea de apă. La fiecare pas, îi intra în pantofi.

Deşi el şi ceilalţi distruseseră peisajul din faţa casei familiei Liffey de mai multe ori, Nate nu trecuse niciodată dincolo de pragul casei. Doamna Liffey îşi preţuia florile, aşa că Nate venise cu ideea de a pune sare pe grădinile şi peluzele din jurul casei. Presăraseră sare gemă, suficientă pentru a otrăvi solul până la o adâncime de câţiva centimetri. Nici acum iarba nu era uniformă, iar arbuştii rămăseseră golaşi şi piperniciţi.

Dacă fiecare decret al Regelui Furtunii avusese consecinţe atât de extinse şi de grave, se întreba ce catastrofe neaşteptate provocase acea acţiune de distrugere. Nate era într-o dispoziţie în care orice i s-ar fi părut plauzibil.

În timp ce curtea şi straturile de flori erau jalnice, locuinţa era bine îngrijită. Era o frumoasă casă victoriană cu tencuială gri, obloane negre şi ornamente albe. Nate urcă treptele verandei. Soneria era inutilă fără curent electric, aşa că folosi ciocănelul decorativ de pe uşă.

Niciun răspuns.

Îşi făcu drum pe lângă casă. Când ajunse la fereastra spartă, strigă în interiorul cufundat în întuneric. În timp ce aştepta un răspuns, îi trecu prin minte că nu era clar cum se spărsese fereastra. Niciun copac nu se prăbuşise peste ea şi nu era nici urmă de resturi care să o fi spart. Când aruncă o privire în interiorul slab luminat al casei, în mintea lui sună un claxon. O dâră lăsată de nişte tălpi pline de noroi se zărea printre cioburile ude.

Cineva spărsese fereastra ca să intre în casă.

Legiunile de regrete îi fugiră din minte. Analiză miile de sunete şi de mirosuri ale uraganului şi scană fiecare umbră a camerei din faţa lui. Aici exista un pericol şi trebuia să se concentreze.

Owen îi spusese că vandalii nu-l loviseră cu o seară în urmă, dar poate că aşteptaseră să-l lovească astăzi. Părea un plan îndrăzneţ să atace locul la lumina zilei, dar poate că Medeea îi făcuse să fie îndrăzneţi. Sau poate că apariţia lui Nate şi plecarea sa precipitată de la Night Ship îi înfuriase destul încât să facă repede ceva nesăbuit. Poate chiar în acel moment distrugeau casa bunicii lui, dar Nate îşi reprimă impulsul de a da fuga pe strada Bonaparte. O casă era doar o casă, iar cea de pe strada Bonaparte era goală. Dar dacă doamna Liffey era singură acolo, era sigur că avea nevoie de el.

Sări pe fereastră şi îşi adăugă urmele la cele care se vedeau în faţa lui pe podea. Era o cameră ordonată, cu un şemineu care avea într-un colţ canapele, scaune cu spătar şi o măsuţă de cafea supradimensionată. Tavanul şi podeaua erau ornate cu denticuli, iar spaţiul dintre acestea era umplut cu tapet scump şi artă naivă. Era o cameră concepută pentru a fi admirată şi nu locuită. Asta se potrivea cu tot ceea ce ştia Nate despre doamna Liffey. Cu corpul ei modelat de exerciţiile yoga, cu hainele ei de designer şi casa aceea frumoasă, era o femeie care aprecia aspectul mai presus de orice. Pe poliţa şemineului era o colecţie de portrete ale domnului şi doamnei Liffey – un cuplu frumos care părea desprins direct din catalogul lui J. Crew. Acestea erau decoraţiuni destul de normale, cu excepţia faptului că Owen nu se afla în nicio fotografie. Nate se întrebă dacă doamna Liffey, aflată acum în acea stare proastă de sănătate, putea fi mândră în cele din urmă de bărbatul care devenise Owen.

Covorul mustea de apă, iar paşii lui făceau zgomot oriunde se îndrepta. Podeaua din lemn fusese, cu siguranţă, distrusă, însă pagubele produse de furtună nu mai erau principala lui preocupare.

Traversă podeaua acoperită cu cioburi de sticlă cât de silenţios putea. Dacă ar fi bătut la uşă şi ar fi strigat în casă, ar fi alertat vandalii. Dacă erau încă în casă, atunci ştiau deja că trebuia să vină.

Urmele de noroi duceau în sufragerie şi apoi la bucătărie. Scană pereţii şi tejghelele în căutarea unui telefon, dar camera era cufundată în întuneric. Simţi pietricele prin tălpile pantofilor şi văzu o dâră de noroi care mânjea dalele de gresie din bucătărie, dar în lumina slabă ce răzbătea prin ferestre nu se putea vedea nimic în detaliu. După ce verifică nişte sertare cu tacâmuri, căni gradate şi şerveţele, degetele lui atinseră în cele din urmă o mică lanternă metalică.

Îndreptă raza lanternei în toate direcţiile prin încăpere şi zări ceva colorat pe covor. Aşa cum bănuise, gresia de acolo avea deasupra un strat de noroi, dar mai era o culoare amestecată în cafeniul noroiului: acel stacojiu inconfundabil al sângelui uscat. Pulsul i se acceleră, iar durerea din braţ se amplifică. La lumina lanternei, urmări petele de noroi şi de sânge până la o uşă închisă. Subsolul, presupuse el. Sângele de pe podea nu putea fi un detaliu neînsemnat: cineva fusese rănit serios.

Un zgomot strident făcu locuinţa să se cutremure. Nu era un tunet, ci o uşă trântită. Scândurile din podea scârţâiau şi se auzea zgomot de paşi.

Sunt încă aici.

Nate apucă un ceainic electric de pe tejgheaua bufetului, stinse lanterna şi încercă să se contopească cu umbrele din bucătărie.

Paşii era regulaţi şi se apropiau fără să se grăbească.

O siluetă mătăhăloasă se profilă pe fundalul slab luminat din pragul uşii.

— Nate? întrebă Owen. Ce faci aici?

— Iisuse! Era să te pocnesc.

Nate nu fusese niciodată mai fericit să-l vadă pe tipul cel vânjos.

— Cineva a intrat în casă pe fereastra spartă din living.

— Fereastra e spartă? Nu am văzut.

— Sunt urme de noroi peste tot.

Nate aprinse lanterna şi lumină podeaua murdară.

— Dumnezeule, acela e... e sânge? întrebă Owen.

— Aşa cred. Dar vorbeşte mai încet, pentru că...

— Oh, Iisuse, crezi că mai sunt încă aici? Owen vorbea acum în şoaptă. Adică, în acest moment?

— Nu ştiu. Abia am ajuns aici.

— Ai chemat poliţia? Ce o fi cu mama? Crezi că au pus mâna pe ea?

— Nu am văzut-o. Telefonul meu e mort. Tocmai căutam telefonul tău fix.

— E fără fir, aşa că nu va funcţiona fără curent electric. Dar voi suna de pe telefonul meu mobil. Owen îşi puse sacul pe tejgheaua bufetului şi începu să caute prin el. Dumnezeule, zise el. Nu pot să cred. Vreau să spun, serios acum, ce va urma?

Sângele şi petele de noroi se opreau la uşă, deşi era ceva ce semăna cu amprenta unei mâini pe cadrul uşii, aproape de mânerul sferic. Nate îndreptă raza de lumină spre restul uşii şi observă o serie de zăvoare, încuietori şi lanţuri.

Sudoarea îi năpădi tâmplele, trupul lui simţind ceva înainte ca mintea lui să aibă timp să proceseze.

De ce atâtea zăvoare pe o uşă care duce la subsol?

Unul dintre braţele enorme ale lui Owen se încolăci în jurul gâtului său. Nate avu timp doar să tragă cu cotul în spate înainte de a simţi o pânză care-i acoperea faţa. O inhalare involuntară îi umplu gura şi nările cu un miros vag şi dulceag de acetonă, care-i amintea de vremea în care studia la facultatea de medicină.

Owen îl prinse strâns, lipindu-l de pieptul lui masiv. Nate era învăluit, braţele fiindu-i ţintuite pe lângă corp, de parcă ar fi fost într-o menghină de oţel. Încercă să mişte picioarele, dar puterea lui Owen era absolută. Un ţipăt izbucni în mintea lui, cu fiecare încercare de a respira în cârpa îmbibată în chimicale.

Auzi un horcăit în timp ce genunchii lui se îndoiau, moi. Totul se rotea cu el şi i se părea că vedea stele, iar umbrele încăperii se contopiră într-un întuneric absolut.

Douăzeci

Somnul era catifelat, lin şi impenetrabil. Ca şi Night Ship, era o nuanţă roşie atât de întunecată, încât mai era doar un pas până la negru.

Benzile de lumină se transformară în fluorescenţe aeriene. Simţurile lui Nate şi conştienţa lui reveneau la el şchiopătând, gândurile lui fiind amorţite şi lente, la fel ca paşii cuiva printr-o apă rece ca gheaţa.

Era aşezat pe o podea rece, cu capul sprijinit de un pilon sau de o coloană, bâzâitul luminilor fiind întrerupt numai de o şoaptă precum cea a unei vâsle care tăia apa lacului. Încercă să-şi mişte picioarele, dar stomacul lui protestă la această idee. Un gust dulceag şi scârbos îi năpădi gura. Era profund conştient de fiecare doză de substanţă pe care o inhalase.

Senzaţia strânsorii lui Owen rămăsese în jurul gâtului şi a pieptului său. Îşi aminteşte ţesătura îmbibată în chimicale, urmele de noroi şi sânge şi uşa de la subsol cu o mulţime de încuietori.

De ce atâtea zăvoare pe o uşă care duce la subsol?

Cu grijă, Nate îşi îndreptă capul. Îl simţea ca pe o planetă cocoţată pe o creangă. Observă mai întâi zidurile. Erau acoperite cu mici forme piramidale negre, ca interiorul unei nave extraterestre sau ca interiorul unei mingi de golf. Lumina dispărea în materialul acela ciudat. Pelerina lui de ploaie dispăruse şi era îmbrăcat doar în costumul său ud.

Subsolul părea infinit de vast, dar Nate putea să-şi dea seama că nu vedea bine. În partea cea mai îndepărtată a încăperii era o lumină intensă, ce părea să fie reflectată la infinit. Era atât de puternică, încât ochii îl dureau, ca şi cum pupilele i-ar fi fost dilatate. Se întreba cu ce îl drogase Owen. Senzaţia de arsură din gât îl făcea să se gândească la o broască pregătită pentru disecţie, aşteptând bisturiul.

Formele se mişcau dincolo de claritatea viziunii lui – nişte pete mişcătoare pe care le bănuia atât de natură organică, dar şi mecanică. Acum, ceva în legătură cu aceste pete era foarte periculos. Putea să simtă pericolul în braţ şi să-l adulmece în aer. Era o duhoare de animal, atât de puternică, încât ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât apă şi săpun pentru a curăţa locul. Şuşoteala aceea ciudată se umfla şi se retrăgea din capătul orbitor al subsolului.

Mâinile lui Nate erau legate la spate de un obiect de care se sprijinea. Erau legate cu ceva îngust şi lunecos, precum plasticul. Îşi putea răsuci încheieturile în legături, dar nu credea că avea puterea necesară să le rupă. Nici măcar nu ştia dacă putea sta în picioare.

Un şuierat la fel de slab ca ţârâitul luminilor de pe tavan se auzi în

dreapta lui. Mişcă încet capul. Până şi florile se întorceau mai repede spre lumina soarelui. Creierul său ameninţa să se spargă la cea mai mică atingere de craniu, ca şi cum lobii săi ar fi fost sculptaţi dintr-o sticlă de grosimea unei molecule.

O altă formă era prăbuşită în dreapta lui. Nişte membre lungi stăteau întinse pe podea, făcând silueta să pară o jucărie stricată. Un *bărbat.* Nate miji ochii, încercând să se concentreze. Un *băiat.* Un păr castaniu, lăţos, ochi mari şi negri, o faţă trasă, murdară de sânge şi crispată de teroare. Băiatul era îmbrăcat în aceeaşi haină de ploaie lungă pe care o purta atunci când Nate se năpustise asupra lui pe peluza bunicii sale cu o noapte în urmă.

Pete Corso. Viu, la urma urmei.

Viu pentru moment.

— Pete?

Nate vorbea mai tare decât intenţionase, iar şoapta din celălalt capăt al subsolului pierdu din intensitate, devenind un freamăt surd.

— Am crezut că vei rămâne inconştient mai multă vreme.

Ochii băiatului legat se închiseră brusc la auzul vocii lui Owen.

Nate întoarse capul şi văzu că una dintre pete se solidifică, luând forma lui Owen în timp ce bărbatul masiv se apropia de el. Se schimbase de hainele pe care le purtase înainte. Acum era fără cămaşă pe el şi purta doar nişte pantaloni medicali largi.

— Ce ai folosit? întrebă Nate. I se părea că limba lui avea de trei ori lăţimea normală şi trebuia să vorbească încet. Substanţa e destul de neplăcută.

— Puţin înălbitor, o picătură de dizolvant pentru unghii şi iată că obţii un soi de cloroform destul de decent. Şcoala veterinară nu a fost o pierdere totală de timp, nu? Cred că ţi-am dat destul cât să pot adormi un elefant. Eşti norocos că nu ai intrat în comă.

Nate nu se simţi norocos. Era sigur că exista un motiv pentru care, în faţa lui, Pete se prefăcea că era inconştient. Luminile clipeau.

— Am pornit generatorul, zise Owen. E un obiect nespus de preţios – valorează cât greutatea lui în aur.

— Ce face Johnny?

Nate nu ştia ce plănuise Owen în privinţa lui, dar bănuia că era ceva care merita întârziat.

— Ar trebui să fie bine. Cei de la spital spun că e în operaţie. Reabilitarea o să fie oribilă, dar ce poţi să faci? Hotelul Empire e un dezastru. Ai fost vreodată într-o cameră cu două sute de turişti furioşi? Cum au fost funeraliile?

Sfâşietoare, eliberatoare, *devastatoare*, *copleşitoare.*

— Aşa cum te-ai fi aşteptat, în mare.

— Hmm, spuse Owen. Întinse braţul indiferent. Muşchii abdomenului, trapezului şi antebraţelor sale zvâcneau impresionant. Era mult mai dezvoltat decât fusese Adam Decker în adolescenţă. Ar fi trebuit să plec. Mă simt prost din cauza asta. Îi aruncă o privire scurtă lui Pete, apoi se întoarse din nou spre Nate. Îmi pare rău pentru toate astea, zise el. Dacă mai contează pentru tine, nici eu nu m-am aşteptat la asta. Deşi, trebuie să recunosc, am rămas surprins cât de simplu a fost. Pe pieptul lui Owen se vedea un fel de pulbere. Grămăjoare fine de pulbere care se lipiseră de pielea lui ca nişte fulgi albi de zăpadă. Regele Furtunii în persoană, continuă el. Doborât cu o substanţă folosită pentru curăţarea chiuvetei de la bucătărie. E doar un om, la urma urmei.

— Nu mă vei face să te întreb, nu-i aşa? Nate îşi înclină capul spre Pete Corso.

— Oh, Iisuse! Owen se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea, alături de el. Aproape, dar în afara intervalului periculos, în care ar fi putut primi şuturi sau capete în gură. Owen nu voia să rişte cu Nate, fie el doar om sau nu. Copiii ştiau, zise el. Noi nu am fost niciodată atât de răi. Mai întâi aproape că mă omoară tăindu-mi frânele, apoi m-am trezit că noaptea trecută doi dintre ei au intrat în casă. I-am prins chiar aici, în subsol. L-am placat pe tipul ăsta. Fata a reuşit să ajungă până în bucătărie, dar nu puteam să o las să plece.

— Maura Jeffers.

— Aşa o cheamă? L-aş fi întrebat pe puşti, dar a rămas rece. L-am ameţit cu cloroformul înainte să mă duc să-l ajut pe Johnny. Poate că i-am administrat prea mult.

— Ai ucis-o!

— Ei, bine, *nu am vrut* să fac asta. Ştii cum e când preia controlul. Furia. Am fost atât de furios, la naiba. Era în casa mea. În subsolul meu! Odată ce a văzut totul, trebuia să dispară cu orice preţ.

— De ce-l ţii aici pe Pete, în viaţă?

Ştii şi cum îl cheamă? De când eşti în oraş? Eşti aici de o zi şi deja ştii mai multe decât mine? Te-ai schimbat, Nate, jur.

— Pariez că tu ştii multe lucruri pe care eu nu le ştiu, Owen.

— Oricum, băiatul nostru – Pete? – el şi amicii lui sunt, evident, cei care incendiază, distrug maşini şi sparg ferestre peste tot în oraş. De când l-am adus aici, am vrut să aflu tot ce ştie. Ce urmăresc? Ce ştiu ei? Sunt periculoşi pentru noi, Nate. Pentru noi toţi. Ştiu ce am făcut noi pe vremuri. Şi gândeşte-te la toată suferinţa pe care o provoacă. Cineva trebuie să pună punct. Îţi aminteşti ecuaţia suferinţei?

Indiferent cât de mult ar fi vrut, Nate nu putea să uite niciodată asta. Dacă acel zid din subsolul femeii putea să garanteze ceva, era vorba de acest lucru.

— Cineva trebuie să-i facă să păstreze un echilibru. Aşa cum spuneai tu mereu.

— Noi eram copii, O. Nişte copii proşti, egoişti. Am provocat mai multă durere în loc să ne răzbunăm. Am făcut ca lucrurile să meargă mai rău, nu mai bine.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios. Owen se încruntă în faţa lui.

— Ar fi trebuit să ne lipim de jocuri video, de fete şi de petreceri cu bere în pădure.

— Nu. Owen clătină din cap. Se apucă de păr. Nu asta ar trebui să spui. Owen se ridică în picioare şi începu să se plimbe înainte şi înapoi. Lumina sălbatică a becurilor fluorescente exila fiecare umbră din încăpere şi, în strălucirea lor orbitoare, Nate observă ceva pe spatele lui Owen. Vederea i se îmbunătăţea, dar nu era sigur la ce se uita. Nişte forme netede se înălţau de pe pielea bărbatului, de parcă ar fi fost gravată.

— Spatele tău.

— Cum? Oh, da! Owen îşi trecu mâna peste marginile care ieşeau în relief pe spatele lui. Se întoarse astfel încât Nate să poată vedea până unde se extindeau cicatricele. Erau zeci de urme scrijelite pe pielea lui – începând de la umeri până la osul său iliac. Două dungi apropiate, la cinci centimetri distanţă una de alta, ca branhiile unui peşte ciudat. Mama a făcut asta, zise Owen. Câte o tăietură pentru fiecare săptămână în care cântăream peste o sută treizeci de kilograme. A fost întotdeauna cea mai groaznică fiinţă, dar la început nu am crezut că avea să o facă. Dar tu ai spus întotdeauna că nu avem cum să ne dăm seama de ce sunt capabili oamenii. Tata nu a făcut *nimic*, desigur. De fapt, asta nu e adevărat. El m-a ajutat să mă abţin. Dar a plătit pentru asta. Mama plăteşte ceva mai mult în fiecare zi.

— Nu ne-ai spus niciodată.

— Trebuia să o fac? Se presupunea că eram prieteni. Ar fi trebuit *să ştiţi.* Voi aţi ştiut întotdeauna când se întâmpla ceva cu Johnny. Spuneaţi: „Ce s-a întâmplat, amice? Şi pe cine trebuie să pedepsim?" Şi se întâmpla la fel cu Tom şi Lucy. Era ca şi cum ei erau o parte din tine.

Ştiai de fiecare dată când îşi rupea Tom vreo unghie sau când avea Lucy divergenţe cu vreo fată în vestiar. Dar n-ai ştiut niciodată nimic când era vorba de mine. Nici măcar nu mă întrebai.

— Dar am plănuit Loviturile de Trăsnet împotriva mamei tale. Am presărat sare pe peluză, am...

— Nu a fost mai nimic şi tu ştii asta. Crezi că nişte iarbă moartă

compensează toate astea? Owen îşi arătă spatele.

— Ar fi trebuit să suni la poliţie.

— Crezi că asta m-ar fi făcut să mă simt mai bine? Suferinţa ta a dispărut atunci când l-au închis pe domnul Bennett pentru uciderea familiei tale? Legile şi pedepsele cu închisoarea nu echilibrează ecuaţiile, Nate. Durerea trebuie să se consume. Tu ştii asta.

Nate realiză că omul din faţa lui era un monstru creat chiar de el. Avea majoritatea pieselor din poveste, dar nu văzuse cum se potriveau până acum.

— De ce ai făcut-o, Owen?

— Tata o merita. Nu mi-a luat *niciodată* partea. A lăsat-o să scape nepedepsită – lucru care îl făcea şi pe el cam la fel de rău. Trebuia să dispară. Ştiam că asta era singura cale de a putea încheia socotelile cu mama.

— Nu mă refer la părinţii tăi. Nate simţi un val de fierbinţeală năpădindu-i pieptul. Căldura îi alungă negura din privire şi letargia din membre. Mă refer la iubita mea. Te întreb de ce ai ucis-o pe Lucy?

ABSOLVIREA

VII

Sunetele erau ciudate în subsolul clădirii Night Ship. Owen asculta, tăcut şi nemişcat în ungherul uneia dintre camere. În unele nopţi, acesta era singurul loc în care putea dormi. Suspinele lacului erau ca un cântec de leagăn. Când era aici singur, putea pretinde nu numai că era în siguranţă, ci şi că era puternic. Mergând pe coridoarele întunecate şi abandonate ale vechiului club Night Ship, îşi putea imagina că acesta era palatul lui şi că el era Regele Furtunii.

Nu-şi petrecea fiecare noapte aici, dar erau totuşi multe nopţi în care rămânea în acest loc. Era cel mai bun mod de a evita să meargă acasă. Nate şi Lucy erau de multe ori în acest loc la primele ore ale dimineţii.

El îi asculta când erau sus, pe ringul de dans. Râsul lui Lucy răsuna între pereţii scorojiţi. Owen era masiv după orice standard: de multe ori mai mare decât fusese probabil Just June, şi totuşi era capabil să se furişeze neauzit pe culoarele secrete şi prin spaţiile strâmte dintre pereţi pentru a-i privi pe îndrăgostiţi prin găuri făcute în lemn. Nu le spusese niciodată celorlalţi că

găsise legendarele pasaje secrete şi era foarte bucuros pentru asta. Privise trupurile perfecte ale lui Lucy şi Nate contopite pe podea. Erau pe podea, dar păreau să zboare. El auzea ce îi spunea Nate lui Lucy atunci când pasiunea lor se intensifica. Uneori Owen se întreba dacă ar mai fi fost la fel de frumoşi dacă el nu ar fi fost acolo să-i privească. În unele dimineţi era ca şi cum ei trei erau părţi egale ale unui singur lucru perfect.

Ecourile unor ţipete se auzeau în seara aceea pe coridoare, dar acestea nu erau ţipete de plăcere. Lucy sosise cu ceva timp în urmă, iar Tom venise mai recent. Ei vorbiseră – ceea ce era ciudat, pentru că toată lumea ştia că se urau unul pe altul. Apoi se îndepărtaseră pe ponton, dar numai Tom revenise. Owen se uită pe gaură şi-l văzu pe Tom ţâşnind din nou înăuntru şi alergând spre scara în spirală. Owen căută punctele de sprijin pentru mâini şi picioare care duceau la platforma de lansare de la subsol. Până să ajungă la nivelul inferior, o serie de zgomote metalice îi dădură de înţeles că Tom deschisese trapa de lansare.

Probabil că Lucy era în apă.

Owen venea la Night Ship din tot felul de motive, dar în seara aceea venise să mediteze. Nate îi tot avertiza de câteva săptămâni că Loviturile de Trăsnet aveau să înceteze, dar Owen nu înţelesese cu adevărat ce însemna această decizie până în ziua aceea. Nate era deja plecat, iar Tom era chiar în spatele acestuia. Chiar şi fără o diplomă, cât mai era până ce pleca şi Johnny? Prietenii şi viaţa secretă pe care o duceau acolo era tot ce avea Owen. Fără Loviturile de Trăsnet, deşertul vast al verii se întindea în faţa lui. Îl aşteptau nopţi sufocante şi interminabile. Fără ceilalţi şi fără Regele Furtunii, el nu ştia cine era sau cum avea să fie viaţa lui. Îşi aminti cum fusese înainte ca Nate să se ciocnească de el în acea noapte de Halloween. Mai mult decât anoste, acele zile fuseseră insuportabile. Nu spusese niciodată niciunuia dintre ei, nici măcar lui Johnny, că atunci când se ciocniseră de el în noaptea aceea în faţa baricadei, el se lupta cu o decizie pe care tocmai o luase. Se întreba dacă avea curajul să pătrundă în Night Ship şi să sară de pe ponton în lac, adăugând viaţa sa pe răbojul apei argintii.

Ceilalţi aveau fiecare punctele lor tari. El nu era nici pe departe la fel de chipeş sau de inteligent ca Nate. Nu era nici bogat ca Johnny sau plăcut de ceilalţi, cum era Tom. Era gras, atâta tot. Mai gras decât toţi oamenii din oraş. Prietenii lui erau cei care-l făceau puternic. Vocea lui Tom părea să se audă acum prin scândurile din podea, iar asta însemna că acesta era în apă. Tom fusese întotdeauna o persoană care-şi făcea griji pentru orice, dar de această dată Owen sesiză o groază teribilă în vocea lui.

Se întâmplase ceva.

Strigătele lui Tom erau întrerupte de un sunet înfundat şi neregulat.

Riscând să privească pe coridorul care ducea la trapa de lansare, Owen îl zări pe Tom pe palier, într-o băltoacă. Umerii lui erau scuturaţi de hohote de plâns la lumina lanternei.

Lucy nu era cu el.

— Sunt un prost, zise Tom, lovindu-şi tâmpla cu pumnul – o dată, de două ori, de trei ori. Prost. Prost. Prost. Loviturile păreau să-l elibereze pe Tom de remuşcările care-i blocau mintea. Dovezi, îl auzi Owen murmurând panicat. Trebuie să fac curăţenie. Tom încuie trapa, apoi se grăbi spre scări vorbind singur: ea a fost aici şi era singură când a căzut. Vor spune că a fost un accident. A fost un accident.

Owen se ghemui în întuneric, ascultând paşii lui Tom pe scândurile de deasupra lui. Cu câteva luni în urmă încercaseră să cureţe mucegaiul din bucătăria abandonată. Owen bănuia că încă mai erau pe undeva soluţii de curăţat.

Şi-l imagina pe Tom la etaj, pulverizând, ştergând, frecând şi lustruind totul. La fiecare câteva minute, de sus se auzea câte un vaiet jalnic precum ţipătul unei păsări care era ultima din specia ei. În cele din urmă, vaietele încetară. Când Owen fu sigur că Tom plecase, luă o lanternă şi deschise din nou trapa de lansare. Nate nu le permitea niciodată să meargă cu vreo lumină pe apă, dar aceasta era o situaţie specială.

Lacul dă înapoi ceea ce ia. Dacă Lucy se înecase, poate că trupul ei se ridicase la suprafaţă. Dacă Owen o găsea şi o ţinea ascunsă, poate că ar fi reuşit să-l ţină pe Tom departe de probleme. Ar fi fost un secret doar între ei doi. Ar fi fost o legătură indestructibilă pe timpul verii şi pe toată perioada facultăţii. Era genul de secret care i-ar fi legat pentru tot restul vieţii lor. Dacă păstra secretul lui Tom, acesta avea să-l ajute să continue Loviturile de Trăsnet. Nate ar fi fost plecat, dar Owen, Johnny şi Tom ar fi devenit mai puternici ca niciodată. Poate că ar fi ajuns destul de puternici ca să i-o plătească mamei lui cu vârf şi îndesat, aşa cum simţea nevoia. Să facă şi el ceva care să-i provoace suferinţă. Ceva care să o facă să sufere pe vecie.

În timp ce descuia trapa de lansare, Owen se simţea cu adevărat fericit pentru prima dată în atâţia ani. Apoi raza lanternei sale săltă pe apele întunecate ale lacului şi ilumină ochii tăioşi ca un stilet ai unei fete ude care se căţăra pe unul dintre piloni.

— O să-l distrug, zise Lucy. Nu-mi pasă cine e tatăl lui.

Vocea ei era răguşită şi la fel de rece ca gheaţa.

— Oh, Dumnezeule, Lucy! zise Owen, încercând să-şi ascundă dezamăgirea din glas. Gata cu prietenii lui. Gata cu lucrurile pe care visa să le facă. Toate îi alunecau printre degete ca apa.

Platforma de lansare scârţâia sub tălpile lui în timp ce cobora să o ajute să

iasă din apă. Ea se aşeză pe platformă tremurând de frig şi de furie.

— Am să-l fac să-şi dorească să fi fost mort.

Owen ascultă rezumatul detaliat al evenimentelor pe care i-l oferi Lucy. Ghicise deja cam cum stăteau lucrurile, iar detaliile nu-l interesau prea mult. Încuviinţă din cap şi se prefăcu mirat, dar în tot acest timp se întreba ce să facă în continuare. Încerca să gândească la fel ca Nate. Încerca să-şi imagineze că era genul de persoană care ştia exact ce voia şi care nu se dădea în lături de la nimic ca să obţină acel lucru.

— Mai întâi vom suna la 911. Doctorii mă vor consulta şi vor înregistra totul. Poliţia o să-mi ceară o declaraţie, iar eu le voi spune totul. Se urăşte atât de mult încât probabil că va mărturisi, pentru că e doar un idiot slab de înger.

În mintea lui Owen sună alarma. Dacă ar fi făcut cum spunea Lucy, acest lucru avea să-i separe şi nu să-i unească.

— Nate nu ar vrea să ne întoarcem unii împotriva altora, zise Owen.

— Nate nu ar vrea nici ca prietenul lui cel mai bun să încerce să-i omoare iubita, spuse Lucy. Hainele ei erau ude. Nu mai avea şalul din mătase verde pe care-l purtase la petrecere, iar bluza ei albă era aproape transparentă.

— Trebuie să fi fost un accident. O neînţelegere. Trupul ei era subţire, dar tonifiat. Owen îl mai văzuse şi înainte în ipostaze mult mai provocatoare decât acum, dar niciodată atât de aproape.

— Tom a fost la un pas să mă omoare. Crezi că Nate va putea trece aşa ceva cu vederea?

Owen încercă să-şi imagineze o lume în care Nate şi Tom nu erau cei mai buni prieteni şi nu îi plăcu deloc cum arăta aceasta.

— Lui i-ar plăcea să ne înţelegem, să ne gândim împreună la o soluţie.

Ea îl privi chiorâş.

— Ar vrea răzbunare. De aceea a incendiat casa lui Adam Decker şi a stârnit toată povestea asta. A dat foc la casă pentru mine. Eu l-am făcut ceea ce este acum, aşa cum şi el m-a făcut pe mine. Ne-am creat unul pe celălalt şi tocmai de aceea va fi de partea mea indiferent ce s-ar întâmpla. Pe Owen îl apucă ameţeala.

Nu fusese niciodată la fel de spontan ca Nate sau Lucy. Ei rosteau paragrafe întregi şi recitau doctrine ale propriilor strategii întortocheate, iar tot ce putea face Owen de obicei era să încuviinţeze din cap şi să pretindă că înţelegea la ce se refereau. Dar ceva din cele spuse de Lucy era greşit. Lucrul acela se propti între rotiţele din mintea lui şi se blocă, făcându-le să nu mai funcţioneze.

— Te-ai îndrăgostit de Nate pentru că a dat foc casei lui Adam Decker? întrebă Owen.

— Acesta a fost începutul. Pentru noi toţi. Nu îţi aminteşti? Acest lucru l-a făcut Regele Furtunii.

— Dar eu am fost cel care a incendiat casă, zise Owen. Eu am turnat benzină pe casa lui Decker şi i-am dat foc.

— Nu am vrut să spun – adică – da, în regulă, tu i-ai dat foc. Dar erai acolo pentru că aşa a hotărât Nate. El este cel care a decis întotdeauna.

— Însă eu sunt cel care te-a ajutat să te răzbuni pe Adam Decker. Am fost eu.

Lucy îl privi încruntată pentru o clipă. Privirea ei se îmblânzi, devenind indiferentă, apoi izbucni în râs.

— Doamne, Owen! Tu crezi că ar fi trebuit să fiu cu tine în tot acest timp? În locul lui Nate?

O imagine, neaşteptată dar nepreţuită, se ivi în mintea lui Owen: Lucy zvârcolindu-se în lumina zorilor pe ringul de dans. Obrajii lui erau în flăcări. Vorbi rar, străduindu-se să nu se bâlbâie.

— Spun doar că toată lumea crede că Nate e cel mai important dintre toţi, dar nu este adevărat.

— Iisuse! Eu şi Purcelul. Râsul lui Lucy scânteia ca o lamă ascuţită. Vorbeşti serios?

Owen întinse mâna brusc şi o prinse de încheietură. Era un gest reflex, aşa cum limba unei reptile prinde o insectă din aer.

— Nu-mi spune aşa!

Mâna ei era ca un fus în palma lui cărnoasă.

— Ai grijă ce faci.

Furia încinse chipul lui Lucy. Era o creatură înfricoşătoare, dar Owen avea impresia că pe faţa ei se citea dorinţa. El fusese martor de la bun început, de cel puţin două ori pe săptămână, la ceea ce făcea ea cu atâta pasiune pe scândurile ringului de dans. Era ca o provocare. Un test. Dacă o putea avea, ar fi putut obţine orice. Lucy încercă să-şi elibereze mâna din palma lui Owen, dar nu reuşi.

— Nu glumesc acum, Owen. Dă-mi drumul. Dă-mi drumul sau o să-ţi pară la fel de rău cum o să-i pară lui Tom.

Era o ameninţare, dar pe faţa ei era întipărită frica.

Tom credea deja că o omorâse pe Lucy şi nimeni pe lume nu ştia că ea era acolo. Dacă Lucy avea să-l reclame pe Tom la poliţie, Owen şi prietenii lui ar fi ajuns să se despartă pentru totdeauna.

În loc să-i dea drumul, el strânse mai tare. Ceva trosni în palma lui, iar Lucy scoase un ţipăt sfâşietor de durere. Se repezi la el cu mâna ei liberă. Owen îi prinse mâna de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât o coală de hârtie. Când Lucy încercă să-l lovească cu piciorul, Owen o imobiliză,

ţintuind-o la pământ sub trupul lui mătăhălos. Lipi braţele lui Lucy de scândurile scorojite ale docului şi îi desfăcu picioarele cu un genunchi. Îi putea imobiliza toată partea de sus a corpului cu un singur antebraţ, ţintuind-o de scânduri. Îi înăbuşi ţipătul strângând-o de gât cu cealaltă mână.

După atâţia ani, Owen descoperea în sfârşit unde se potrivea. Ceilalţi aveau inteligenţă, aspect fizic plăcut, bani sau loialitate, dar puterea lui era forţa cea mai de temut. Îi sfâşie hainele lui Lucy de parcă ar fi rupt un şerveţel. Era uimit de puterea lui. Faţa lui Lucy se făcu roşie în strânsoarea lui. Tendoanele de pe gâtul ei ieşeau în relief ca nişte funii, la fel ca atunci când Nate era deasupra ei. Owen o ţinea lipită de scânduri şi o strângea de gât. Lacul îi înconjura. Îşi lăsă în jos pantalonii scurţi şi aerul rece al lacului îi sărută pielea dezgolită. Lucy se împotrivea ca o flacără în vânt. Cu furie şi disperare. După un timp, rămase nemişcată. Şi, în acel moment, Owen înţelese că niciunul dintre ei nu mai avea nevoie de Regele Furtunii.

Douăzeci şi unu

— Şi chiar nu mai aveam nevoie de tine, zise Owen. Nici de ceilalţi. Pentru prima dată, aveau ei nevoie de mine.

Nate avea senzaţia că se prăbuşise de la mare înălţime. Şi-o imagină pe Lucy cuprinsă de panică în timp ce-şi dădea ultima suflare: îngrozită şi violată, şi disperată în timp ce gâtul ei era zdrobit. Cinci degete încleştate în jurul unui gât de porţelan. Era nevoie doar de o presiune infimă pe artera carotidă pentru a deveni inconştient şi de ceva mai multă forţă pentru a zdrobi traheea şi pentru a fractura osul hioid. Chiar şi după atât de multe lecţii, lui Nate încă i se părea incredibil că atâtea viitoruri se puteau dezintegra din cauza unor lucruri atât de neînsemnate. O singură mână şi puterea obişnuită putea distruge lumi întregi.

— Tom nu ştia că îi păstram secretul, dar asta am făcut. Iar Johnny nu ştie încă, dar eu sunt cel care l-a scăpat în sfârşit de tatăl lui. Am făcut-o pentru el. În acest fel, el a obţinut hotelul Empire şi toate celelalte. Va putea fi, în sfârşit, un om pe picioarele lui. Şi, sincer să fiu, întotdeauna am considerat că Tom şi cu mine ţi-am făcut o favoare cu Lucy. Era extrem de atrăgătoare, dar îţi poţi imagina cum ar fi fost o căsnicie cu ea? Te-ai descurcat atât de admirabil cu cariera ta, cu familia ta şi cu tot restul. Toate ţi-au ieşit nespus de bine până la urmă, nu crezi?

Poate că aceste lucruri ar fi părut adevărate cu o zi în urmă, înainte ca

Nate să păşească din nou pe acest ţărm bântuit. O soţie pe care o iubea, o fiică pe care o adora. El se bucura de o fericire zilnică pentru care oricine l-ar fi invidiat. Aşadar, chiar îi ieşiseră toate atât de bine?

— Mda.

Era adevărat, dar şi teribil în acelaşi timp. Sosise la o destinaţie norocoasă, dar reuşise să ajungă acolo pe o rută extrem de înşelătoare. Era de ajuns să privească ruinele pe care le lăsase în urmă. Owen rânji. Ceva în expresia lui nu era în regulă. Înainte ca Nate să găsească răspunsul, mătăhălosul bărbat se repezi la el. Cu o secundă înainte, Nate îl privea pe temnicerul său stând picior peste picior în faţa lui, iar în clipa următoare faţa lui era pocnită, ceea ce-l făcea să privească în cu totul altă direcţie. Maxilarul său ţipa de durere după acea lovitură cu dosul palmei. Dacă nu ar fi fost legat de ceva, lovitura l-ar fi trimis la podea.

— Nu-mi vinde gogoşi, zise Owen. Jovialitatea pe care o afişa dispăru ca prin minune. Ceea ce rămase era o expresie glacială şi tăioasă. Te cunosc, Nate. Ţi-am omorât iubita. Nimeni nu poate ierta aşa ceva. Şi în niciun caz Regele Furtunii.

Nate simţi pe limbă gustul propriului sânge. Nu ştia cum avea să iasă viu din acea încăpere de la subsol.

— Ştii despre puştii aceştia, zise Owen, aplecându-se spre Pete. Deschise pleoapele băiatului. Irisul lui Pete era normal, dar Nate observă că Owen nu sesizase: mâna dreaptă a băiatului se strânse într-un pumn. Puştiul încă se prefăcea inconştient şi făcea asta într-un mod remarcabil. Owen lăsă capul băiatului să cadă pe stâlpul de care era legat.

— Ce vor ei de fapt? zise Owen.

— Te vor pe tine, zise Nate.

— Pe mine?

— Liderul lor este James Bennett. Fratele lui Lucy. El are jurnalele ei. Le-a folosit pentru a întocmi o listă cu persoanele din trecut care ar fi putut să o ucidă. Aşa şi-au ales vandalii ţintele.

— Dar de ce?

— Sunt furioşi, aşa cum eram noi. Ecuaţiile suferinţei. Agenţii justiţiei karmice. Orice şi-ar fi spus în sinea lor, Lake era un loc în care un lucru rău creşte imediat după altul. Şi, de fapt, consecinţele acestor acţiuni sunt cele care contează, nu raţionalizarea lor. Nate înţelegea asta acum, prea târziu ca să mai poată face ceva pentru a repara situaţia.

— Atâta tot? Nu au niciun plan?

— Nu am crezut asta la început. Acum nu mai sunt sigur.

Nate se văzu nevoit să reexamineze strategia lui James. După paisprezece ani de tăcere, în sfârşit se făcuseră unele descoperiri care elucidaseră

misterul dispariţiei lui Lucy. Acest lucru se datora indiciilor oferite de rămăşiţele ei, dar şi haosului dezlănţuit de James şi de prietenii acestuia după descoperirea cadavrului. Scutură un copac destul de tare şi ceva o să cadă din ramurile lui.

Owen îşi pocni degetele în faţa lui Nate.

— Nu vrei să împărtăşeşti totul cu restul grupului?

— Vor şti că eşti tu, zise Nate. Vandalii au reuşit să dea lovituri în atât de multe locuri în acelaşi timp pentru că s-au împărţit în grupuri. James a repartizat câte o ţintă celor din echipa lui în cursul nopţii trecute, iar Maura şi Pete au acţionat împreună. James ştie unde trebuiau să meargă. Ar fi trebuit să mânjească cu vopsea casa bunicii, dar eu i-am luat prin surprindere şi i-am alungat. James credea că eu am ucis-o pe Maura, pentru că locuinţa bunicii a rămas intactă. A presupus că tinerii nu au ajuns mai departe, la casele care erau pe lista lor. Dar casa bunicii nu era ultimul loc în care au mers Maura şi Pete. Acesta era ultimul. Mai devreme sau mai târziu, James şi ceilalţi vor trece pe aici şi vor vedea fereastra aceea spartă, aşa cum am văzut-o şi eu. O să-şi dea seama. În locul tău, aş pleca mai repede de aici.

Şoapta pe care Nate o auzise mai devreme dinspre capătul puternic iluminat al subsolului se auzi din nou, de această dată aproape inteligibil:

— Nu, nu poţi pleca, nu ai pleca niciodată, nu ai părăsi niciodată...

Nate miji ochii, iar dimensiunile camerei deveniră mai clare. Încăperea nu se extindea până la capătul veşniciei, aşa cum i se păruse când se trezise prima dată. Aşa interpretase creierul lui confuz un alcov mare ai cărui pereţi erau acoperiţi cu oglinzi din podea până în tavan. Lumina becurilor fluorescente din tavan era reflectată la nesfârşit de oglinzi, aşa că acea parte a subsolului radia pur şi simplu. Dar ceva mare şi întunecat zvâcni lângă centrul acestui alcov caleidoscopic. Vederea lui Nate încă nu era perfectă, dar sesiză acea formă proeminentă reflectată de faţetele pereţilor într-o infinitate de replici.

La fel ca alcovul plin cu oglinzi din care provenea, şuvoiul de cuvinte şoptite părea să nu se mai termine.

— E un mincinos, întotdeauna a fost şi întotdeauna va fi...

— Ce-i asta? Nate descoperi că propria lui voce devenise aproape o şoaptă. Owen îl pălmui din nou, de această dată cu palma lui cât un hartan. Când durerea sosi, îl izbi ca un val care se sparge la mal. Interiorul obrazului său i se părea zdrenţuit la contactul cu molarii săi. Sângele se aduna în spatele dinţilor. Nu se putea gândi decât la faptul că aceea era mâna care storsese viaţa din trupul lui Lucy.

— Eşti un mincinos. Vei spune orice ca să ieşi de aici.

Nate scuipă o cantitate mare de sânge pe covor. Unul dintre incisivii lui

era aproape rupt. Bărbatul era la fel de puternic pe cât părea. Nate făcu un efort să se concentreze asupra lui Owen şi nu asupra vocii din capătul îndepărtat al subsolului.

— Pot să-ţi spun ceea ce vrei să auzi sau pot să-ţi spun adevărul.

— În regulă, Nate. Minte-mă!

Cu tot cu domnul Liffey şi domnul Vanhouten, Owen era un criminal cu cel puţin patru victime, încă două dintre victimele sale fiind acum legate la subsol. Orice persoană sănătoasă la cap ar fi fost cuprinsă de panică, dar nu şi Owen. Ceva ardea în privirea lui, dar nu era frică.

— Adevărul este că eşti terminat. Să scapi după ce ai ucis-o pe Lucy a fost un noroc chior. Nici nu ai idee cât de norocos ai fost. Şeriful a ascuns dovezi pentru că voia să-l protejeze pe Tom. Acum a mai murit o fată. Ei au cadavrul lui Maura şi vor afla ceva care să facă legătura cu tine.

— Mă îndoiesc. Fata era într-un hal fără de hal, dar eu am dezbrăcat-o şi am spălat-o, mai întâi cu apă şi săpun, apoi cu înălbitor. I-am tăiat unghiile şi i-am ars hainele.

Owen îşi apropie faţa de a lui Nate.

— De unde ştii atâtea despre fată şi despre ceilalţi puşti?

— Oamenii îmi spun tot felul de lucruri. Sunt o persoană cunoscută.

Nate nu era destul de puternic ca să se elibereze de legăturile de la mâini, dar dacă ar fi ajuns într-o poziţie mai bună şi dacă l-ar fi putut face pe Owen să-l lovească din nou...

— Probabil că ai vorbit cu ei. La funeralii?

— Priviţi-l pe Purcel încercând să-şi folosească micul său creier înecat în grăsime.

Fusese prea uşor să-l insulte, dar asta nu însemna că nu reuşise să-şi atingă obiectivul.

Pieptul şi gâtul lui Owen se acoperiră de pete roşii.

— Încerci să mă enervezi. Poate crezi că voi face o gafă, spunându-ţi ceva ce nu ar trebui, dar dacă ai vreo întrebare, tot ce trebuie să faci e să întrebi. Astăzi sunt ca o carte deschisă pentru tine.

Owen zâmbi. „Pentru că în curând ceea ce ştii nu va mai conta”, îi spunea zâmbetul său lui Nate. „În curând, toate lucrurile pe care le doreşti, de care te temi şi pe care le iubeşti nu vor mai conta pentru nimeni”.

— Te-ai simţit atras de Lucy de la bun început?

— Toţi se simţeau atraşi de ea.

Owen rânji, privindu-l pe Nate.

— Aşa că i-ai spus ce simţeai. Nate clătină din cap. A fost un gest curajos din partea ta, O. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că avea să te refuze. Vreau să spun, imaginează-ţi doar cum v-ar fi stat împreună. Nate chicoti, ca şi cum i

se părea ceva ridicol. Prinţesa şi Purcelul. Este o poveste cu care poţi speria copiii şi cu care îi poţi ţine departe de zahărul rafinat.

Roşeaţa de pe gâtul lui Owen se extinse pe toată faţa. Pentru o clipă, Nate îl văzu cu ochii minţii pe băiatul Owen de pe vremea în care trupul mătăhălos îl făcuse o ţintă greu de ratat în timpul celor mai vulnerabili ani ai vieţii lui – un băiat timid care abia ce-i cântase celei mai frumoase fete din oraş imnul său de victorie, că fusese respins, ea râzându-i în faţă.

Şoaptele se auziră iarăşi din celălalt capăt al subsolului.

— Nu te merita târfa aceea, fata aceea mizerabilă, tu eşti mult mai bun, tu eşti cel mai chipeş...

Nate ştia acum de unde venea vocea. O parte din el ştiuse încă de prima dată când o auzise. Dar asta nu însemna că era gata să o înfrunte şi să suporte consecinţele.

— Taci! strigă Owen răsucindu-se pe călcâie în direcţia vocii.

Bruscheţea furiei lui era terifiantă. Când se întoarse din nou spre

Nate, dinţii lui erau rânjiţi că ai unui animal sălbatic. Dar, peste o clipă, grimasa lui se transformă într-un zâmbet.

— Tocmai mi-am amintit ceva despre tine, Nate. Suferinţa e capriciul tău, nu-i aşa? Aşadar, cum poţi să răneşti pe cineva căruia îi place suferinţa?

Adam Decker spusese cam acelaşi lucru în laborator, pe când Nate era în clasa a unsprezecea, chiar înainte de a-l bate pe Tom cu bâtul de lacrosse.

Owen se ridică, îndreptându-se spre capătul strălucitor al subsolului. După ce Owen se îndepărtă, Nate analiză dintr-o privire împrejurimile. Camera nu avea ferestre. De unde era legat, nici nu putea vedea scările care duceau la nivelul principal. Dexteritatea lui se îmbunătăţise suficient cât să se poată ţine pe picioare şi să se mişte în jurul stâlpului de care era legat, dar asta nu i-ar fi fost de niciun folos atât timp cât avea în jurul încheieturilor acel cordon flexibil.

Se întrebă peste cât timp avea cineva să sesizeze că lipsea şi cât timp le-ar fi luat până să înceapă să-l caute. *Prea mult.*

Owen se întoarse în spatele unei mase diforme. În timp ce se rostogolea spre el, marginile acestei mase tremurau precum suprafaţa agitată a unei ape.

— Îţi aminteşti de mama.

Nate se pregătise pentru ceva teribil, dar avu totuşi nevoie de câteva secunde ca să accepte că silueta pe care o avea în faţă era o formă umană. După cum bănuise, biata femeie era sursa acelor şoapte de la subsol, precum şi a oribilului miros.

O persoană aflată în ghearele unei maladii ar putea fi considerată uscată. Nate vedea astfel de oameni în spital: pacienţi devastaţi de boală, reduşi de

maladiile lor la nişte schelete învelite în piele. Femeia, care era împinsă spre el în scaunul cu rotile, era exact opusul unei astfel de persoane. Umflată, obeză, ca un balon: Imaginile evocate de aceste cuvinte nu erau în aceeaşi emisferă cu teritoriul pe care locuia acum doamna Liffey. Buzele ei deshidratate zvâcneau şi se strângeau în timp ce bolborosea cuvinte interminabile.

Nate îşi spuse că trebuia să aibă între o sută optzeci şi două sute douăzeci de kilograme. Pentru o persoană de numai un metru cincizeci înălţime, efectul era monstruos. Saci de carne alunecaseră în jos pe lângă braţele scaunului ei cu rotile şi îi atârnau până la genunchi. Faţa ei era pierdută undeva în mijlocul obrajilor umflaţi, capul ei tuns aproape scufundându-se între munţii de carne care se revărsau de pe gâtul ei plin de cruste. Nişte pături pătate erau cusute unele de altele ca să o poată acoperi, dar femeia tremura de parcă era ger.

— *Un băiat rău*, *un prieten rău*, *cel mai rău prieten*, *otravă*, *otravă*, *otravă...*

Ultima dată când Nate o văzuse pe doamna Liffey, aceasta era suplă şi elegantă, având o ţinută impecabilă. Acum nici nu mai putea să-i recunoască ochii, care erau mici ca nişte nasturi pe faţa ei cât o pernă. Ochii ei erau umezi şi exprimau o panică animalică.

— Owen!

Gura lui Nate se uscase. Întoarse capul, ca să nu o mai vadă pe femeie. Privind-o, avea senzaţia că îi călca în picioare orice urmă de demnitate rămasă. Cu toate astea, ea şoptea în continuare, aruncând printre dinţi acuzaţii şi blesteme. El nu înţelegea de ce vocea ei era doar o şoaptă răguşită.

Owen se ghemui lângă Nate şi îi întoarse faţa cu forţa, astfel încât să o privească din nou pe doamna Liffey.

— Îi place să fie văzută. Îşi verifica întotdeauna machiajul în oglinda maşinii, admirându-şi reflexia în ferestrele magazinului. Nu se sătura niciodată să se privească. Acum sunt mult mai multe de privit.

— Ce ai făcut?

Un accident vascular cerebral ar fi putut să o facă dependentă de scaunul cu rotile, dar asta nu explica dimensiunea trupului ei.

— Hai să-i arătăm, mamă.

Owen traversă din nou camera.

În dreapta lui, ochii lui Pete erau mari şi străluceau de groază la vederea doamnei Liffey. Nate îi făcu un semn din cap băiatului. Instinctele puştiului erau bune: să facă pe mortul era cel mai bun mod de a rămâne în viaţă. Pete închise ochii, dar umerii îi tremurau de frică.

Owen se întoarse cu o sacoşă maro din hârtie, plină cu ceva care foşnea când îşi schimba poziţia.

— Ştiu că tocmai te-am hrănit, dar întotdeauna ai loc pentru mai mult, nu-i aşa? Bestie lacomă ce eşti. Scoase o prăjitură din sacoşă. Un tub alungit de culoare galbenă, cu o textură spongioasă, umplut cu o cremă imposibil de albă.

— *Îmi plac foarte mult astea*, *da*, *mulţumesc*, *mai mult*, *sunt atât de flămândă* – zise doamna Liffey, dar, în timp ce vorbea, vocea ei se stinse, transformându-se într-un scâncet, iar tremurul ei se intensifică. Pentru prima dată, Nate observă că podeaua pivniţei era presărată cu nişte folii transparente din plastic, precum cele utilizate de pictori.

— Îţi aminteşti cum obişnuia să mă strige „Purcelul”? întrebă Owen. Un porc încă mai trăieşte aici, dar nu sunt eu acela. El desfăcu prăjitura şi începu să o clatine deasupra gurii ei. Deschide gura mare, acum. Doar ştii cum.

Ea deschise gura şi suspină de plăcere în timp ce Owen îi îndesa prăjitura printre buze. El repetă gestul cu o altă prăjitură, apoi cu o a treia şi a patra.

— Te-ai înfometat ca să arăţi bine atâţia ani, dar asta era tot ce voiai, nu-i aşa? Nu este o uşurare să nu-ţi pese de ceea ce cred ceilalţi?

Femeia spuse ceva, dar gura ei era plină şi la un moment dat se înecă. Mormanele şi pliurile ei de carne se cutremurau ca un peisaj prins de cutremur.

Un jet de cremă marmorată ţâşni din gura ei. Crema ajunse pe ea, pe podea şi pe Owen. Nate înţelegea acum urmele vâscoase de pe pieptul lui Owen.

— Ştii că nu are rost să te împotriveşti. Aminteşte-ţi, îţi plac pufuleţii cu brânză, cartofii prăjiţi şi litri întregi de cola, astea sunt preferatele tale. Owen o apucă pe doamna Liffey de antebraţ şi o strânse cu putere. Femeia tremura de durere, de parcă ar fi fost în agonie. Nate observă acum că pielea ei avea mai multe urme, fiind umflată şi plină de vânătăi în diverse nuanţe – de la negru până la galben. Owen îşi puse mâna peste nasul mamei lui pentru a-i da şansa de a opta – ori înghiţea, ori se sufoca.

— O să-ţi spun ce ştiu, zise Nate.

Nu mai putea privi scena aceea.

— Îi dau şi jumări de porc cu kilogramele. Îţi place cum le simţi pe limbă? Eşti ceea ce mănânci, nu-i aşa?

Owen imită un guiţat strident, care-l făcu pe Nate să tresară.

— Termină!

— Dar nu vezi că-i place? Trebuie să mă duc tocmai până la Wallmart în Bright Mill ca să mă aprovizionez pentru acest sac de gunoi. Prea mulţi

oameni mă cunosc prin vecinătate şi nu m-ar crede dacă le-aş spune că le mănânc eu. Trupul meu este un templu, nu-i aşa, mamă?

— *Atât de sănătos*, *da, corpul perfect*, *un fiu perfect*, *sunt atât de norocoasă*, reuşi să îngaime cu ochii umezi doamna Liffey.

— Îţi voi spune tot ce ştiu despre copii, zise Nate.

— Poate că ar mai trebui să-i mai dau câte ceva.

— Când şeriful m-a dus la secţie, a început prin a mă întreba despre Lucy, apoi despre Maura. Mi-a arătat fotografia Maurei. Aşa am ştiut că ea a fost cea pe care am doborât-o pe peluza bunicii.

— Dar James Bennett? De unde ştii că e liderul lor?

Owen retrase prăjitura din gura doamnei Liffey, dar cu cealaltă mână încă o ţinea de nas.

— Am vorbit cu el la Night Ship. El şi prietenii lui voiau să mă rupă în bucăţi.

— Şi ei şi-au stabilit cartierul general tot acolo? întrebă Owen. El se uită peste umăr, de parcă ar fi putut vedea vechiul debarcader prin zidul subsolului. Nu am mai fost acolo de secole.

— Jurnalele lui Lucy au fost ca un manual de instrucţiuni pentru ei. Au schimbat unele lucruri, dar nu cartierul general.

Night Ship era centrul tuturor poveştilor lor: ale lui Nate, Tom, Lucy, Owen, James. Până şi a poveştilor lui Just June. Dintr-un anumit punct de vedere, Night Ship era originea fiecărei unde – al fiecărui fir roşu care se întindea pe zidul de la subsolul lui Just June. Oare Nate ar fi avut la fel de multe regrete dacă debarcaderul nu ar fi fost construit niciodată?

Ar mai fi fost în viaţă, în primul rând?

În ciuda groazei stârnite de situaţia în care se afla, gândurile lui Nate se întoarseră în trecut în timp ce analiza acest lucru. Odinioară fusese pe docul de la Night Ship cu pieptul gol, îmbrăţişat de o fată pe care o iubea. În acea dimineaţă, privise nemărginitul ţinut al viitorului şi găsise un plan minunat în jurul căruia totul era conectat. În jurul căruia nimic nu avea să se piardă vreodată.

Amintirea îi făcu ochii să înoate în lacrimi. Printre gene, văzu faţa lui Owen destul de neclar. Acesta părea îngândurat.

— Şeriful ştie că fata aceea, Maura, era una dintre vandali?

— Ştie că singurul motiv pentru care am putut să o identific de la bun început a fost faptul că i-am prins pe ea şi pe acest băiat în fapt – Nate făcu semn cu capul spre Pete. Ţi-am spus, vor pune totul cap la cap. Nu are rost să-ţi înrăutăţeşti situaţia.

Owen zâmbi, iar Nate îşi dori să nu fi văzut acest zâmbet, pentru că era un abis.

— Mulţumesc, Nate. Ştiu că îţi plac secretele tale, dar asta seamănă cu adevărul.

Owen se îndepărtă de mama lui, iar Nate avu sentimentul că tocmai făcuse o greşeală fatală. Dacă îi spusese lui Owen tot ce voia să ştie, atunci el tocmai devenise inutil. Uriaşul bărbat îşi flexă gâtul, apoi se îndreptă spre un colţ al subsolului pe care Nate nu-l putea vedea. Pe măsură ce se îndepărta, marginile groase ale cicatricelor păreau să ticăie pe spatele lui ca nişte secunde trecătoare.

— Owen, stai puţin. Unde te duci?

Dar atenţia lui Owen părea să fie deja în altă parte. Nate se retrase din conversaţie, încercând să-şi dea seama ce-i scăpase. Ce-i spusese lui Owen şi nu ar fi trebuit să-i spună?

Ceea ce rămăsese din doamna Liffey se cutremură şi îl fixă pe Nate cu ochii ei sticloşi.

— *Atât de norocoasă, atât de norocoasă, atât de norocoasă...*

Owen se întoarse câteva momente mai târziu pentru a trânti două canistre mari şi roşii în faţa lui Nate.

— Amintiri, nu? Bătu în una dintre canistrele de benzină. Păreau nişte canistre de patruzeci de litri: dacă erau pline, acestea ar fi reprezentat o greutate absurdă pentru oricine nu avea construcţia unui minotaur. Owen îşi scutură crema şi firimiturile de pe piept. Vreau să te întreb ceva.

— Bine.

— Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva tu ai fost cel care a ucis-o pe Lucy?

— Desigur că nu.

Dar era o minciună. Acesta era secretul de care Nate se temuse atâta vreme, crezând că-l aştepta în ochiul tornadei care tuna şi fulgera în interiorul lui. Dintre numeroasele pericole care-l aşteptau de fiecare dată când se întorcea în pădurea trecutului său, niciunul nu se iţea mai mătăhălos decât acesta. Era piatra de temelie în jurul căreia tot ce era legat de el se ridica sau se prăbuşea.

— Dar de ce? Înainte să fie găsit biletul acela, ştii doar că asta spune toată lumea. Acum spun din nou acest lucru.

— Nu am crezut că am ucis-o pentru că *nu am făcut-o.*

Nu el o omorâse pe Lucy. Nate se lăsă în voia acestei certitudini. Voia să simtă asta. Nu era un criminal. Orice s-ar fi întâmplat, acest lucru era ceva de care putea să se agaţe.

— Dar *ai fi putut* să o faci? În noaptea aceea, în care Lucy l-a lăsat pe Adam Decker să flirteze cu ea, îi era destul de frică de ceea ce ai făcut, aşa că a fugit din poiană. Toată lumea a văzut-o. Iar tu erai varză după petrecerea

aceea. Nu-mi spune că îţi aminteşti fiecare lucru care s-a întâmplat după ce l-ai bătut măr pe Adam.

— Toţi eram varză.

— Dar tu nu eşti ca toţi ceilalţi, nu-i aşa? Regele Furtunii credea că regulile erau pentru alţi oameni. El credea că era mai bun decât oricine altcineva. Credea că putea scăpa după ce a făcut o crimă. Paisprezece ani mai târziu, tipul acesta se întoarce în oraş, continuă Owen. Chiar în ziua următoare, o altă fată este adusă de ape la ţărm. Coincidenţă? Mai ales când admite chiar că a atacat-o cu o noapte în urmă? Apoi, pubul bunicii sale explodează cu aceasta înăuntru. Oricine se crede acest tip, oricine pretinde a fi el – nu mai contează. Ar putea spune că e un doctor sau un tată, dar e un monstru.

— Te rog, O.

— Toţi acei copii, continuă Owen. Clătină din cap şi îşi muşcă buzele ca şi cum vorbea prin satelit cu gazda unui show matinal. Toţi acei bieţi copii morţi.

Nate simţi un nod în stomac. Trei noduri de frică legate cu o fâşie de îndoială.

— Nu au avut nicio şansă, zău, continuă Owen. Odată ce ai dat foc clubului Night Ship, nu au mai avut unde să se ducă. Trase cu piciorul în una dintre canistrele roşii. Acei bieţi nevinovaţi pe care tu i-ai făcut să plătească preţul suferinţelor tale. Pentru că durerea nu dispare de la sine, nu-i aşa, Nate? Ea trebuie să ardă.

Douăzeci şi doi

Nate îşi înţelese greşeala. Îi spusese lui Owen că vandalii folosiseră jurnalele lui Lucy drept manual de instrucţiuni şi că se întâlneau la Night Ship. În toiul uraganului Medeea, ei aveau să rămână, cu siguranţă, la debarcaderul abandonat, aşa cum ar fi făcut şi Nate împreună cu prietenii lui din liceu. Nate îi spusese lui Owen că acei copii aveau să-l demaşte, iar acum criminalul ştia exact unde să-i găsească.

— Dar cum rămâne cu Pete?

Nate simţea nevoia să-l ţină de vorbă pe Owen, de parcă ar fi vrut să câştige timp pentru ceva. Pentru orice.

— Tu l-ai ucis şi pe el, evident. Încă nu ştiu exact cum. Owen zâmbi, aruncând o privire capului lăţos al lui Pete. Într-o lume perfectă, tu ai scăpa de el odată cu ceilalţi, dar nu-l poţi căra atâta drum până acolo. Nu-ţi face

griji, totuşi. Vom găsi cea mai bună soluţie. Îl vei ucide astăzi, chiar după ce te vei întoarce de la Night Ship, pe care îl vei incendia.

— Dar Pete lipseşte de noaptea trecută. Unde a fost?

— La casa bunicii, la Night Ship, undeva în promontorii. Cine poate şti?

— Nu te-ai gândit prea bine la asta, zise Nate. Să i se însceneze toate aceste crime părea un imposibil coşmar. Dar chiar era imposibil? Atât de puţine lucruri erau cu adevărat imposibile. De ce l-aş fi ţinut pe Pete legat ore întregi înainte de a-l ucide?

— Din acelaşi motiv pe care l-am avut eu: voiai să afli despre ceilalţi puşti.

— În regulă. Deci l-am ucis şi apoi am dat foc la Night Ship cu toţi acei copii înăuntru?

— Ai dat foc mai întâi. Voiai să te asiguri că Pete nu a minţit când ţi-a spus unde îi poţi găsi pe ceilalţi. Apoi îl ucizi. Şi apoi te sinucizi. Te vei îneca în lac, la fel cum s-a înecat familia ta. Oamenii vor crede că e un gest poetic. Un soi de cerc complet.

— Nimeni nu va crede asta, Owen. Tom nu o să creadă aşa ceva.

Nate obişnuia să moţăie printre rădăcinile unui copac străvechi şi încerca să descifreze mesaje de la cei morţi din freamătul frunzelor. Acum încerca să facă opusul acestui lucru. Prin pereţii subsolului şi peste toată întinderea acelui oraş umed, el îşi dori ca ploaia să-i transmită suferinţa răpăind în ferestrele şi pe acoperişul maşinii lui Tom.

— Tom va vedea că a scăpat basma curată, norocosul. Din nou.

Owen îşi puse pe el o cămaşă. Nate era în criză de timp.

— Sunt doar nişte copii, Owen. Sunt furioşi, speriaţi. Nate nu observase niciodată cât de asemănătoare erau furia şi frica. Mai mult decât verişoare, puteau fi surori. Furia doar arăta ca puterea, dar frica, cel puţin, era sinceră. Oferă-le lor îndurarea de care tu nu ai avut parte. Asta îşi dorea Nate cel mai mult pentru băiatul furios care fusese în trecut. Ca acesta să înveţe ce însemna virtutea compasiunii. Nu ştiu ce fac, insistă el.

— Au rănit-o pe bunica ta şi pe Johnny, iar pe mine aproape că m-au omorât când mi-au tăiat frânele. Nu sunt nevinovaţi. Dacă ai fi băiatul care erai în liceu, m-ai implora să te las să mă ajuţi. Owen termină de încheiat nasturii cămăşii şi ridică de pe podea canistrele cu benzină. De obicei leg scaunul mamei de oglinzi, astfel încât să se poată admira pe îndelete. Dar cred că o voi lăsa aici, cu tine. O atinse uşor pe părul ţepos. Te-ai ales cu public azi, mamă. Ce plăcere!

Femeia se cutremură la atingerea lui Owen.

— *Mulţumesc, da, o asemenea plăcere, ce lucru drăguţ...*

— Ne vedem în curând, Nate.

Owen îi făcu cu ochiul şi plecă în direcţia în care Nate bănuia că erau

scările.

Strigă după Owen, dar nu primi niciun răspuns. Oricum nu mai conta. Owen avea convingerea unui fanatic, la fel ca Nate în adolescenţă. Era o credinţă oarbă care nu putea fi învinsă.

Nate ascultă paşii grei ai bărbatului pe trepte, apoi zgomotul înfundat al uşii de la subsol. Aerul greu din încăpere părea să înăbuşe toate sunetele. Nate nu auzi zgomotul zăvoarelor, dar era sigur că Owen încuiase uşa cu toate yalele şi lanţurile pe care le văzuse.

— Ai un plan, nu-i aşa? întrebă Pete imediat după plecarea lui Owen. Vocea băiatului era răguşită, stinsă. Ochii lui erau plini de groază. Când Pete îl privi în faţă, Nate realiză cât de tânăr era acest puşti. Fruntea lui era mult mai mare decât maxilarul, de parcă chipul lui de adult era numai pe jumătate dezvoltat. Ştiu cine eşti, zise el. Pari mai în vârstă decât credeam.

— Nimeni nu arată aşa de bine astăzi. Ai încercat să strigi după ajutor?

— Vorbeşti serios? Da. Am strigat de multe ori după ajutor. Am strigat ore în şir odată ce am fost sigur că nu mai era în casă. Pete întoarse capul în direcţia materialului spongios care acoperea pereţii şi avea textură geometrică. Cred că încăperea e izolată fonic. Au aşa ceva în sălile de repetiţii de la şcoală. Cred că nu voia, înţelegi – aruncă o privire femeii din scaunul cu rotile – să o audă cineva.

— *Fiţi băieţi cuminţi acum, nu-l înfuriaţi...*

— Mda, probabil. Nate nu ştia de ce vocea doamnei Liffey părea fixată la intensitatea unei şoapte. Izolarea fonică sugera că nu fusese întotdeauna aşa.

— Doamnă Liffey? i se adresă Nate femeii pentru prima dată.

Ochii femeii clipeau frenetic, buzele ei gustând aerul de parcă ar fi muşcat dintr-un fruct. Mirosul care venea dinspre ea îl făcu pe Nate să lăcrimeze – o duhoare de putregai sub straturi întregi de sudoare şi mizerie.

— Doamnă? Cum putem ieşi de aici? insistă el.

— *Doar nu vreţi să-l înfuriaţi...*

— Doamna Liffey a părăsit clădirea, frăţioare.

Nate nu ştia când suferise femeia atacul cerebral. Probabil că nici nu făcuse un atac cerebral. Poate că Owen o ţinuse acolo jos ani întregi, imobilizată în scaun şi făcându-i Dumnezeu ştie ce.

Era prea grea ca să se poată mişca pe propriile picioare, iar mintea ei nu părea a fi într-o formă mai bună decât trupul.

— Nicio şansă cu legăturile de la mâini, presupun? îl întrebă Nate pe Pete.

— Nu par cine ştie ce, dar sunt rezistente. Am crezut că se vor lărgi de la transpiraţie, dar nu a mers.

Nate smuci şi trase cu putere de cătuşele flexibile, dar nu reuşi decât să-şi

irite pielea de pe încheieturi. Încercă să-şi imagineze legăturile. Era un singur inel de plastic, prevăzut cu un mecanism de blocare – pentru a asigura o strângere perfectă. Se gândi că, dacă ar fi reuşit să strice acel mecanism, banda elastică s-ar fi lărgit, dar nu putea să găsească poziţia potrivită pentru a face asta. Îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe stâlpul cilindric de care era legat, căutând o muchie de care să poată freca plasticul.

— O să ne omoare, zise Pete.

— Nu, n-o să facă asta.

Dar puştiul avea dreptate. Dacă Owen îi găsea acolo, erau morţi.

— Crezi că o să ne dea foc? Ca şi celorlalţi?

— Nu. Nate se gândi la masacrul care urma să aibă loc pe lacul argintiu şi se cutremură. Ai ceva prin buzunare? întrebă el.

— Îmi fac griji pentru ei, zise Pete. Pentru prietenii mei.

— Tocmai de aceea trebuie să ieşim de aici. Ai ceva prin buzunare? Chei, monede? Nu m-ar deranja niciun cuter pentru cutii.

Dacă Pete ar fi avut un asemenea obiect, Nate ar fi reuşit să îl apropie de el cu picioarele, trăgând folia de sub ei.

— Cheile sunt în buzunarul meu, dar nu pot să ajung la ele.

Nate îl privi pe băiat cum încerca să se contorsioneze, lipit de conducta de care era legat. Între timp, el continuă să lucreze la propriile cătuşe. Trăgând şi relaxând strânsoarea. Încordându-se şi încercând să le lărgească. Secunde sau minute trecură astfel. În subsolul acela fără ferestre, era imposibil de spus.

— Nu pot să ajung la chei. Pete rămase fără aer. Chiar crezi că ar putea să incendieze Night Ship? E un loc atât de vast. Şi totul trebuie să fie ud acum, cu uraganul şi ploaia.

— Benzina va face orice să ardă, iar Owen cunoaşte debarcaderul. Probabil că va da foc în interior.

Nate bănuia că Owen avea să dea foc în capătul dinspre coastă al debarcaderului, acolo unde fuseseră magazinele şi cafenelele, pentru a bloca accesul copiilor la pontonul care făcea legătura cu ţărmul.

— Ar putea înota până la mal, zise Pete destul de nesigur.

— Da, ar putea, aprobă Nate.

Dar acest lucru era mai uşor de spus decât de făcut. În larg, lacul era înşelător, iar Medeea îl punea să izbească pilonii de susţinere ai debarcaderului cu mai multă sălbăticie decât de obicei. Just June, o înotătoare matinală expertă, înfruntase apele într-un costum de scafandru, în timpul unei acalmii, dar cum ar fi putut face asta nişte neiniţiaţi?

Nate se temea că nu ar fi contat, oricum. Owen era masiv şi puternic. Nu trebuia să se furişeze sau să aibă răbdare dacă nu voia. Dacă ar fi vrut, ar fi

putut să se năpustească asupra copiilor ca un lup printre păsări. Ar fi putut fi la fel de brutal cum alesese să fie pentru a preveni scăparea lor, apoi să-şi facă ieşirea şi să aştepte ca focul să pârjolească dovezile.

Poate că vechiul loc fusese deja distrus odată cu toţi cei care erau acolo, apele nemiloase fiind luminate de flăcările pe care le reflectau. Între zidurile izolate fonic ale subsolului nu aveau cum să audă sirenele maşinilor de intervenţii sau ale celor de pompieri de pe străzi. Prietenii lui Pete puteau fi deja morţi şi era posibil ca Owen să se întoarcă acolo dintr-un moment în altul.

Nate îşi izbea mâinile de stâlpul cilindric într-un spasm de frustrare. Degetele lui erau lipicioase în locurile în care se atingeau unul de celălalt. Încheietura mâinii stângi îl durea. Probabil că-şi julise pielea când încercase să-şi rupă legăturile. Sângele îi făcea încheietura mai alunecoasă în cătuşele de plastic, dar nu atât de mult cât ar fi avut nevoie.

Tremurul doamnei Liffey se potolise. Ochii ei aveau pleoapele căzute, nefiind nici deschişi, nici închişi şi sclipeau ca nişte semilune pline de vinişoare. Gura ei era încă în continuă mişcare, dar Nate nu mai putea să înţeleagă ce spunea.

Era dificil pentru Nate să-şi adune forţele stând în poziţia aceea ciudată, cu mâinile legate. Măcar dacă mâinile lui ar fi fost în faţă şi nu în spate. Sau dacă ar fi fost lipite de partea de jos a spatelui şi nu trecute pe după un stâlp gros de susţinere. Dar Nate fusese mereu în stare să-şi găsească forţa atunci când avea nevoie de ea. Se gândi la bunica lui, aflată pe patul de spital. Se gândi la Lucy. Îşi imagină cum i se umflaseră ochii în ultimele ei clipe de viaţă, cum i se înroşiseră obrajii sub greutatea lui Owen. Nate îşi căuta mânia, dar tot ce găsi fu suferinţă.

Poate că astăzi era ziua în care lacul revendica în sfârşit ceea ce-i scăpase cu atâţia ani în urmă.

Alături de el, Pete se smiorcăia. Lacrimile îi lăsau dâre lucioase pe faţă. Băiatul nu se mai uita la Nate. Nu se mai uita la nimic. Şi Pete avea să moară. La fel şi copiii de la Night Ship. Când Nate se gândea la ei adunaţi acolo – la James, la Tara şi la toţi ceilalţi –, încerca să nu ţină cont de ce făcuseră, ci de cine erau ei de fapt. Copii cu familii şi cu un viitor. Copii ca Livvy. Copii cum fuseseră el, Lucy, Tom şi Johnny.

Se aplecă în faţă pentru a-şi apăsa degetul mare stâng pe curbura stâlpului. Ca şi cum ar fi fost în ghearele unui dispozitiv medieval de tortură, mări presiunea, aplecându-se în faţă milimetru cu milimetru.

— Spune-mi ce intenţionai să-i faci lui Owen după ce ai intrat pe fereastra spartă de sus, fu curios Nate.

Vizualiză prima articulaţie metacarpiană. Se mută pentru a atenua

unghiurile, strânse din dinţi şi se smuci înainte.

— Cum? O! Aveam de gând să umblăm la filtrul lui de apă. Să adăugăm o cantitate de colorant roşu concentrat, astfel încât la toate robinetele să curgă apă roşie ca sângele.

Durerea de la baza degetului mare al lui Nate se intensifică – de la o înţepătură la un junghi, apoi la o durere alarmantă.

Simţea că lucrurile se întindeau în feluri în care nu erau menite să se întindă.

— Apoi am văzut-o pe... *ea*, zise Pete. Şi el ne-a prins. Apoi cred că Maura a reuşit să ajungă sus, dar el... el trebuie să fi...

Nate făcu un efort şi se aruncă brusc în faţă cu toată greutatea corpului. Nu fu sigur la început dacă trosnetul care se auzise fusese audibil sau fusese genul de sunet ce rezona numai în interiorul corpului din care provenea, dar în timp ce viziunea lui periferică deveni neagră, Pete încetă să vorbească.

Durerea era incandescentă. Nate transpira neputincios pe podea, minunându-se câte nuanţe de agonie existau. Cam la fel de multe ca nuanţele furiei şi tristeţii.

Dar ce zici de fericire? întrebă el folia de plastic. Mâncând direct din recipiente de unică folosinţă cu bunica lui, la mica ei masă din bucătărie. El, Tom şi Johnny aruncându-se de pe doc într-o dimineaţă de vară. Zâmbetul lui Meg când se trezeşte şi o vede uitându-se la el. Micul deget al lui Livvy, când indică un lucru pe care nu l-a mai văzut niciodată. Pentru el, fericirea sosea într-o singură aromă, dar acest lucru nu o făcea niciodată mai puţin dulce.

— Ăăă, domnule McHale? Sunteţi bine?

— Spune-mi Nate.

Degetele îi tremurau în timp ce le apăsa pe degetul său dislocat. Fu nevoie de încă un efort ca să-şi strecoare mâna schilodită prin legătura de plastic. În anii săi tulburi, îşi dislocase acest deget de două ori. Crezuse că degetul său, fiind deja traumatizat anterior, urma să fie mai uşor de dislocat acum. Crezuse că era posibil ca suferinţa căreia deja îi supravieţuise să fie singurul lucru care îl putea ţine în viaţă.

Nate era vag conştient că Pete înjura uimit când el se ridică în picioare, masându-şi degetele.

Îi luă un moment ca să-şi găsească echilibrul. Un val de greaţă îl lovi în timp ce-şi cerceta degetul strâmb. Încercă o manevră clinică şi îşi puse brusc degetul la locul lui. De această dată, adrenalina care-i circula în sistem îi amorţi durerea. Aceasta şterse cea mai mare parte a efectelor cloroformului.

— O să caut ceva să-ţi tai legăturile.

— Nu mă lăsa aici.

— Nu te voi lăsa.

Pereţii alcovului cu oglinzi erau dispuşi la fel ca pereţii unei cabine de probă de la un magazin.

Un stâlp asemănător celui de care fusese legat Nate era aproape de centrul alcovului. Legată de acesta cu un lanţ, în scaunul ei cu rotile, doamna Liffey nu avea altă opţiune decât să vadă din mai multe unghiuri ce i se făcuse. Un al doilea alcov, alături de primul, avea o mică bucătărie, cu frigider şi chiuvetă. Colţul din faţa frigiderului era acoperit cu gresie şi avea un duş. Dacă aşa ceva era posibil, acolo mirosea mai rău decât în oricare alt loc din subsolul fetid. Acesta trebuia să fi fost locul în care Owen îşi spăla uneori mama. Un coş de gunoi plin cu pături groase era în apropiere.

Nate găsi un cuţit într-un sertar. Lama era puţin mai ascuţită decât a unui deschizător de scrisori, dar se dovedi folositoare, pentru că Nate reuşi să taie legăturile lui Pete. Băiatul icni, ducându-şi braţele la piept şi începu să-şi frece mâinile pentru a-şi pune sângele în mişcare. Pentru a se ridica în picioare trebui să se ţină de stâlpul de care fusese legat.

— O să fac pe mine. A trebuit să mă ţin o zi întreagă.

— Este o chiuvetă în spate.

— Crezi că e în regulă?

— Nu voi spune nimănui.

În timp ce Pete se îndepărtă târându-şi picioarele, Nate se aplecă spre doamna Liffey pentru a-i şopti la ureche.

— Noi vom pleca de aici.

Femeia părea pe jumătate adormită, dar tot reuşi să îngaime acelaşi cuvânt:

— *Nu, nu, nu...*

Nate urcă treptele pentru a verifica uşa de la etajul principal. Părea mult mai groasă decât o uşă obişnuită de interior, iar încuietorile şi lanţurile o făceau şi mai rezistentă. Nate le auzi zdrăngănind când se izbi cu umărul în uşă. Din cauza degetului său rănit, fiecare izbitură îi provoca dureri în partea de sus a braţului. Degetul era din nou în articulaţie, dar probabil că avea ceva rupt.

Chiar dacă treptele i-ar fi oferit un avantaj cât de mic, Nate nu credea că ar fi fost în stare să dărâme uşa.

Auzi paşii lui Pete, care foşneau pe folia de plastic de pe podea.

— E mai bine acum?

Buzele lui Pete schiţară un zâmbet. Zâmbetul îi rămase doar o clipă pe buze, dar lui Nate nu îi trebui mai mult ca să-şi dea seama că băiatul era înnebunit de groază.

— Care-i treaba cu uşa? întrebă Pete.

— E solidă şi are o tonă de încuietori pe cealaltă parte.

Un topor sau un baros i-ar fi ajutat să treacă de uşă, dar Nate se îndoia că puteau găsi asemenea unelte acolo jos. Subsolul era imens, dar, cu excepţia bucătăriei cu duş, era aproape gol.

— Vezi dacă nu a lăsat telefonul tău – sau al Maurei – aici, jos. Încearcă să găseşti orice obiect care ne-ar putea fi de folos ca să dărâmăm uşa. Sau arme, zise Nate. Cuţitul tocit pe care-l folosise pentru a-l elibera pe Pete nu ar fi fost bun de ceva împotriva lui Owen, dar cu arma potrivită poate că aveau o şansă.

Pete îl privi alarmat. Nici lui Nate nu-i surâdea ideea de a se lupta cu Owen. Băiatul cel mătăhălos slăbise faţă de cum era pe vremea liceului, dar tot avea cu vreo zece kilograme mai mult decât Nate şi era numai muşchi.

Făcură un ocol al subsolului în direcţii opuse. Departe de alcovul cu oglinzi şi luminile din tavan, unele nişe erau complet ascunse în întuneric. Sub palmele lui, materialul izolator fixat pe pereţi şi cea mai mare parte a tavanului păreau aproape organice la atingere. Nate bâjbâi, verifică şi speră, dar nu găsi nimic folositor.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută, ştii? zise Pete când se întoarseră amândoi în mijlocul camerei. Aveam de gând să provocăm stricăciuni la casa bunicii tale. Nimic foarte grav, vreau să spun, dar nu ar fi trebuit să o facem. Aşa că...

Pete tăcu, zgâindu-se la picioarele sale.

Nate făcu un semn că era în regulă. Nu avea nevoie de scuzele lui Pete. Era greu să-şi imagineze că irosise o clipă făcându-şi griji pentru nişte graffiti sau pentru nişte ferestre sparte.

— Nu e nimic folositor aici, zise Pete. Nu avem nici măcar cu ce să-i ţinem piept. De fapt, sunt vreo două furculiţe şi alte obiecte în bucătărie, dar...

— Există multe alimente nesănătoase în dulapuri şi, probabil, mai multe în frigider. Vezi dacă poţi găsi nişte grăsime şi răspândeşte-o pe folia de la baza scărilor. Şi crema de la aceste prăjituri ar putea funcţiona, zise Nate. Poate că îşi va pierde echilibrul când coboară iar noi am putea sări pe el – eu dintr-o parte şi tu din cealaltă.

Lui Pete părea să-i placă această idee şi intră în acţiune. Măcar îi dăduse puştiului ceva de făcut. Nate presupunea că Owen putea, într-adevăr, să alunece pe ceva uleios, dar nu mai era nerodul neîndemânatic pe care şi-l amintea Nate din liceu. Poate că Owen nu fusese niciodată aşa de la bun început. Nate îşi aducea aminte de Owen doar prin ochii unui adolescent agitat, furios şi narcisist, şi se dovedise deja că acel băiat se înşelase asupra multor lucruri. Crezuse că putea face totul după bunul său plac, fără să se mai gândească la consecinţe.

În timp ce Pete se strecură în bucătărie, Nate se întoarse în alcovul cu oglinzi şi lovi cu piciorul în pereţii sclipitori. Avu ghinion de nenumărate ori înainte ca oglinda să se spargă iar el să obţină un ciob lung şi strălucitor al cărui aspect îi plăcea nespus. Era posibil să nu poată face prea mult împotriva cuiva de dimensiunea lui Owen, dar dacă Nate viza o arteră sau un tendon important... Nu era arma ideală, dar tot era ceva.

Nate îşi scoase sacoul şi îl înfăşură în jurul bazei armei lui improvizate, apoi îşi suflecă mâneca stângă. Trasă literele de la îndoitura cotului până la jumătatea antebraţului. Apoi îşi înţepă pielea cu vârful ciobului. Era un tăiş grosolan pentru o astfel de muncă, aşa că Nate tăie pielea cât de uşor putu, până la dermă, astfel încât liniile şi curbele literelor să se umple încet cu sânge. Durerea era distinctă, dar mult mai slabă decât tortura provocată de degetul dislocat.

Când termină, privi ultimele sale cuvinte stacojii sângerând pe pielea fină de pe partea inferioară a antebraţului.

O'S BSMNT

Un mesaj gravat pe piele era unul care nu putea fi ignorat. Owen putea să-i omoare pe el şi pe toţi ceilalţi, dar nu trebuia să scape. Lacul dă înapoi ceea ce ia, iar dacă avea să-l înece pe Nate, ar fi dus la mal în cele din urmă acest ultim mesaj din partea lui.

Nate se gândi să lase mai multe mesaje pe pielea trupului său. Îi putea spune lui Tom şi şerifului că Owen îi omorâse pe Lucy, pe domnul Liffey şi pe domnul Vanhouten. Îşi putea cere iertare de la Tom şi de la Johnny pentru toate modurile în care le otrăvise vieţile. Putea scrijeli misive de dragoste pentru Meg, pentru Livvy şi pentru bunica sa, pe pielea care nu mai avea oricum timp să se acopere cu cruste, şi, cu atât mai puţin, să se vindece.

Tăieturile începură să-l ardă pe Nate, iar el dădu capul pe spate, făcând o grimasă. Cu acest gest, observă că o margine a materialului izolator se desprinsese din locul în care se unea cu tavanul. Un colţ al acestuia atârna ca o pagină marcată. Se duse acolo şi trase de colţul materialului izolator. Desprinse un panou de aproape doi metri lungime şi un metru înălţime. Când ultimul centimetru al secţiunii căzu, Nate descoperi o parte dintr-o fereastră. O perdea de ploaie acoperea geamul acesteia.

Fereastra era mică: nu avea mai mult de treizeci de centimetri înălţime. Cutia toracică a lui Nate nu ar fi încăput prin ea, dar Pete era înalt şi slab. Puteau să spargă fereastra şi să cureţe toate cioburile de pe ramă, apoi Nate avea să-l ridice pe Pete, care urma să ceară ajutor.

Ar fi trebuit să fie fericit, în schimb Nate se blestema pe sine însuşi. Niciodată în viaţa lui nu fusese într-un subsol fără ferestre. Până şi coliba lui Just June avea ferestre. Căutarea lor ar fi trebuit să fie primul lucru pe care

să-l fi făcut. Depindeau oameni de el şi nu-şi putea permite să mai facă greşeli.

Nate puse ciobul de sticlă deoparte şi îşi înveli mâna în sacou. Dădu cu pumnul în geam. Dacă puştii de la Night Ship erau încă în viaţă, mai aveau foarte puţin timp.

Douăzeci şi trei

Noaptea pusese stăpânire pe oraşul situat de-a lungul ţărmului.

Singura lumină era cea a fulgerelor care pâlpâiau printre legiunile de nori ai Medeei, precum şi cea provenită de la câteva case cu generatoare electrice care ieşeau în evidenţă pe fundalul întunecat ca nişte nave pe mare.

Percuţia furtunii, produsă de tunet şi de ploaie, era atât de puternică, încât Nate nu putea să-şi audă propriii paşi în timp ce înainta cu greu pe străzile inundate, alergând spre casa lui Tom. Trebuiau să meargă la Night Ship. Ei trebuiau să înfrunte în cele din urmă datoriile tinereţii lor.

După ce îndepărtase geamul îngust de sticlă şi-l ridicase pe Pete ca să treacă prin fereastră şi să ajungă pe marginea unui strat de flori, Nate petrecuse multe minute aşteptând ca băiatul să intre din nou în casă şi să deblocheze uşa subsolului. El şi Pete nu se cunoşteau de mult, iar trecutul lor înainte de povestea cu subsolul nu era deloc încurajator.

Adolescentul ar fi putut decide să i-l lase pe Nate lui Owen şi poate că Nate chiar merita asta.

— Se va întoarce, îi zise Nate atât doamnei Liffey, cât şi sie însuşi. După aceea vom ieşi cu toţii de aici.

Orice viitor ar fi aşteptat-o pe doamna Liffey dincolo de acel subsol împuţit ar fi fost mai bun decât prezentul, dar Nate nu putea şti cu cât ar fi fost mai bun.

Deşi îl aştepta, Nate tresări când auzi zgomotul de la uşa bucătăriei. Se furişă până la partea laterală a scărilor în timp ce zăvoarele de la uşă erau trase, răsuflând uşurat abia când Pete îl strigă de sus. Era norocos că Owen asigurase subsolul doar ca să ţină oamenii înăuntru şi nu în afară.

— Ce facem cu ea? întrebă Pete, făcând semn în josul scărilor.

— Nu vom putea să o cărăm pe scări doar noi, zise Nate, apoi se întoarse către femeia legată de scaunul cu rotile. Ne ducem după ajutoare, doamnă Liffey. O să vă ducem într-un loc unde să fiţi în siguranţă.

Ea era din nou complet trează şi tremura atât de tare, încât Nate crezu la început că avea o criză.

— O să vă ucidă, o să ne ucidă pe toţi, o să ucidă pe oricine...

— Ne vom întoarce, promise Nate.

Urcă şi ultimele trepte până la uşă şi păşi din nou în bucătărie.

— Începe să baţi pe la uşi, îi zise el lui Pete.

Nu avea niciun motiv să vorbească în şoaptă, dar o făcu oricum. Picioarele lui erau încă grele de la cloroform, dar fiecare gură de aer proaspăt îl ajuta să-şi revină.

— Roagă pe cineva să sune la poliţie, adăugă Nate. Spune-le despre Owen şi despre copiii de la Night Ship. Dacă liniile telefonice fixe şi telefoanele mobile nu mai funcţionează, spune-le să te ducă cu maşina până la secţie.

— Şi ce fac dacă nu mă vor crede? întrebă Pete când ajunseră în holul de la intrare.

Nate se uită la băiat. Avea ochii roşii de la plâns, pielea lui era palidă, iar hainele şi părul, murdare de noroi şi ude de ploaie. Cuvintele formau doar un fel de limbaj, iar Pete se exprima fluent în limba suferinţei pure. Era uşor să uiţi că Lake fusese în mare parte doar un oraş obişnuit, plin de oameni obişnuiţi. Dacă acest băiat apărea la uşa lor, niciunul dintre ei nu avea să se îndoiască de povestea pe care o spunea.

Nu aveau timp de pierdut, dar Nate se trezi apucându-l uşor de bărbie pe băiat, de parcă Pete ar fi fost fiul lui.

— Îmi pare rău pentru ce i-am făcut tatălui tău.

Cu o viaţă în urmă, Nate şi prietenii lui prăbuşiseră un copac peste casa lui Corso. Urmaseră o condamnare pentru conducere sub influenţa alcoolului, concedierea şi divorţul. Era imposibil de spus cât de mult erau conectate aceste evenimente.

Viaţa clădeşte un lucru rău peste altul. Dar într-un univers în care lucrurile mici ar putea distruge întreaga lume, Nate şi prietenii lui ar fi făcut vieţile oamenilor să meargă mai rău şi nu mai bine.

— Nu am ştiut nimic pe vremea aceea. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş face-o. Aş face totul altfel.

Nu se gândea doar la familia Corso sau la familia Jeffers, ci şi la Lucy, Tom, Johnny şi chiar la Owen. Ei credeau că Nate era prietenul lor, dar el nu le adusese decât durere.

Pete împinse mâna lui Nate.

— Doar salvează-i, bine? Pete nu mai vorbea în şoaptă. Salvează-mi prietenii!

Râuri de frunze sfâşiate, luminate de cerul în flăcări, îl ghidau pe Nate în timp ce cobora pe ţărm. Abandonă străzile cât de repede era în stare, străbătând peluze şi sărind garduri pentru a accelera, îşi simţea mâna stângă de mărimea unei mănuşi de baseball. Mâna îi pulsa şi ţipa de durere

la fiecare mişcare a degetului său slăbit.

Tom răspunse la uşă deja îmbrăcat în echipamentul său de vreme rea. Casa modestă a prietenului său se afla între casa lui Owen şi Night Ship. Nate nu fusese sigur că avea să-l găsească acasă pe Tom, dar se bucură atât de mult când îl văzu.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat? întrebă Tom.

Nici el nu arăta prea grozav.

— Trebuie să mergem la Night Ship.

Nate abia răsufla şi tremura de frig.

Cât de mult şi de cât timp alergase prin furtună? Cât de departe trebuia să meargă? Avea să ajungă vreodată acasă?

— Owen, el a fost... el este cel care...

Nate nici nu putea să termine fraza.

— Am fost pe chei de când ai plecat. M-am întors acasă pentru o uniformă uscată, dar tocmai m-au sunat prin staţie. Mă trimit la casa lui Owen. Pete Corso a apărut şi spune nişte chestii nebuneşti...

— Totul este adevărat. Dar nu poţi merge la casa familiei Liffey. Trebuie să mergem la Night Ship.

— La... Dar de ce?

— Owen va ucide copiii. O să-i prindă în clădirea de la Night Ship şi o să incendieze totul.

— Nu trebuie să mai stai în ploaie. Tremuri cumplit. Haide. Îi făcu semn lui Nate să intre în casă, adăugând: îţi voi da nişte haine uscate şi – *Iisuse!*, ce s-a întâmplat cu mâna ta?

— Te rog, Tommy! *Te rog!* A omorât-o pe Lucy. A ucis-o în timp ce o viola şi i-a ascuns trupul în promontorii.

Acest lucru păru să-l convingă pe Tom. Îşi puse gluga pe cap şi trecu pe lângă Nate, pe uşa din faţă, ieşind în ploaie. Nate îl urmă în curtea din spate, fără copaci, unde o fâşie din vechiul debarcader putea fi spionată printre siluetele întunecate ale caselor din vecinătate şi văluri nenumărate de ploaie.

O strălucire oranj inconfundabilă pâlpâia la ferestrele dinspre coastă ale promenadei.

Era deja prea târziu.

Douăzeci şi patru

Forma zdrenţuită a unui alt stejar prăbuşit străluci la lumina farurilor.

Alături de Nate, Tom înjură în timp ce călcă frâna. Arborele era atât de masiv, încât nici măcar dacă ar fi condus pe peluzele adiacente nu ar fi reuşit să treacă de el. Toate rutele spre Strand erau blocate.

Promenada fiind deja în flăcări, singura cale spre Night Ship era prin trapa platformei de lansare a vechiului debarcader şi aveau nevoie de una dintre bărcile lui Johnny pentru a ajunge acolo. Vila Vanhouten se afla la mai puţin de două străzi distanţă, dar fiecare clipă conta.

Abandonară maşina şi trecură peste scoarţa alunecoasă a copacului. Medeea lupta cu ei la fiecare pas.

Tom sunase la secţie din maşină în timp ce încercau să găsească o cale liberă până la mal. O altă unitate de patrulare se îndrepta deja spre casa lui Liffey, iar Tom îi avertizase de incendiul de la Night Ship. Dispecerul avea să anunţe nava de stins incendii ancorată la chei, dar cum străzile erau în acea stare, nu aveau cum să ştie când puteau voluntarii din Lake să alcătuiască o echipă pentru a le sări în ajutor. Două garduri şi cinci peluze mai târziu, ajunseră pe Strand, de unde se vedeau coşurile de fum ale vilei Vanhouten. Trecură prin gardurile vii şi pe aleea pavată cu ardezie care flanca veranda. Johnny trebuia să fie în continuare la spital, iar locul acela părea la fel de lipsit de viaţă ca şi restul oraşului.

Fie Johnny, fie tatăl său, comanda construcţia unui hangar de-a lungul unuia dintre capetele docului. Două ambarcaţiuni cu motor erau ancorate acolo, alături de un ansamblu de caiace legate în capătul hangarului. Între barele de protecţie, bărcile se cutremurau sub asaltul lacului. Acoperişul hangarului le proteja de ploaie, dar valurile treceau pe deasupra şi printre scândurile de la picioarele lor.

— Owen trebuie să fi luat Scarabeul, spuse Tom. Hangarul avea trei dane şi anexa centrală era goală. Nu am cheia de la Sundowners. Va trebui să vâslim.

Nate simţi privirea prietenului său în timp ce se întoarse spre locul în care se aflau caiacele. Erau lustruite, foarte puţin adânci şi întunecate precum cerul.

Prinse un capăt al ambarcaţiunii de două persoane şi încercă să nu se gândească la topografia unduitoare a lacului. În panteonul unor astfel de lucruri, lacul nu era semnificativ ca mărime, însă Medeea îl biciuise într-o frenezie de valuri. Când erau într-o dispoziţie mult mai bună, aceste ape înghiţiseră de două ori viaţa lui Nate.

Ambarcaţiunea se clătina periculos în timp ce o coborau la apă, de parcă lacul ar fi vrut cu înverşunare să o apuce. Valurile îi mângâiau părţile laterale ale carenei atingând ramele cocpitului, dar compartimentele caiacului erau rezistente, căci fuseseră proiectate pentru o bună flotabilitate.

Nate se repezi primul în barcă.

— Tu nu trebuie să mergi, îi zise el lui Tom.

Carena din fibră de sticlă a caiacului îl cuprinse ca un giulgiu sau ca un pântec matern. Nu ştia ce aveau să găsească la Night Ship. Trecutul era un capitol încheiat şi numai viitorurile lor puteau fi schimbate. Tom trebuia să aleagă. Peste ape, flăcările de la piciorul debarcaderului se ridicau în ploaie, dar focul nu era singura ameninţare. Un monstru vâna nişte copii pe coridoarele în flăcări ale clădirii. Turnurile acelui tărâm al basmelor scânteiau în lumina din ce în ce mai intensă.

Ceva se sfârşea.

Nate se simţea copleşit gândindu-se la Meg, la Livvy şi la faptul că era posibil să nu le mai vadă niciodată. Îi venea greu să creadă că ele puteau exista în aceeaşi realitate cu Night Ship şi cu furtuna aceea interminabilă. Dar toate erau conectate. Binele şi răul. Trecutul şi viitorul. Uraganele şi zilele însorite, cu cer senin. Poveştile şi realitatea. Victimele şi ticăloşii. Fiecare lucru era în acelaşi timp altceva. Acesta era planul de aur al universului. Aceasta era viaţa însăşi.

Când Nate ridică privirea spre Tom din caiac, îşi imagină că putea fi iarăşi nou, fără pată şi inocent. Putea fi din nou băiatul de zece ani care căzuse din copac şi pe care cei doi buni prieteni ai lui îl ridicaseră din nou în picioare, unindu-şi forţele. Băieţelul care stătuse ghemuit între poala mamei lui şi o carte, uimit să găsească la fiecare pagină o lume nedescoperită încă.

Şansele clădite peste şanse nu-i permiseseră niciodată să fie în acelaşi timp fiu şi tată, sau frate şi soţ, dar poate că era posibil să locuiască simultan în toate acele părţi ale sinelui său.

Poate că trebuia să o facă. Nate nu ştia dacă Tom avea să se urce în caiac. De fapt, nu mai ştia ce să creadă. Ambarcaţiunea se balansa nesupusă, apoi se opri când Tom urcă la bord. Se îndepărtară de doc şi începură să vâslească, strecurând vâslele printre crestele înspumate ale valurilor. Apele înfuriate erau aproape imposibil de navigat. Parcă dansau continuu pentru a-şi menţine echilibrul pe suprafaţa volatilă a lacului, dar vântul îi duse în partea de nord a clădirii Night Ship de parcă Medeea acolo ar fi vrut să-i trimită. Aveau multe de discutat în aceste ultime clipe. Ce aveau să găsească la vechiul debarcader? Cum aveau să-l înfrunte pe Owen? Cum puteau să-i salveze pe copii cu nimic altceva decât cu acel caiac de două persoane? Furtuna îi purtă în viteză până la Night Ship şi, înainte ca Nate să se gândească la aceste întrebări, mătăhăloasa structură îi ocupă întregul câmp vizual. Focul părea să cuprindă partea din faţă a promenadei, deşi Nate nu putea ghici cât de mult mistuise în interior. Locul acela dărăpănat era o lume în sine, iar de afară era imposibil de ştiut ce se întâmplase cu labirintul lui de

coridoare şi nişe. Copiii puteau fi deja morţi sau poate nici nu ştiau că Night Ship era în flăcări.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva în neregulă. Când am văzut că nu te-ai mai întors la NYU după Crăciun.

Lui Nate i se făcu rău când îşi aminti cât de puţin timp pierduse gândindu-se la plecarea precipitată a prietenului său de la New York şi nu ştia dacă mai avea vreo şansă să-şi ceară iertare pentru asta. „Bietul Tom", probabil că-şi spusese el într-un moment pe care îl furase din cine ştie ce activitate făcută din interes propriu sau din sacrificiu, „e prea slab de înger ca să se descurce în marele oraş".

— Ar fi trebuit să ne întâlnim la fel de des cum am stabilit la început. Îmi pare atât de rău.

Neîmpiedicată de crengi şi de clădiri, vremea pe suprafaţa lacului devenise o masă fizică de forţă şi apă. Ploaia era o bătălie constantă, iar Nate lăsa rafală după rafală să-l lovească în faţă.

— Ce s-a întâmplat cu Lucy a fost din vina mea, indiferent ce a făcut Owen, zise Tom în cele din urmă. Nu te-am învinuit pe tine pentru nimic din toate astea. Dacă am spus asta, nu am vorbit serios. Ar trebui să dai vina pe mine.

— Voi doi nici nu aţi mai fi rămas aici dacă nu eram eu. Tatăl tău a zis că am fost o otravă şi avea dreptate. Am dat foc vieţilor voastre. Pentru prima dată, Nate simţi miros de ars. Eu ar fi trebuit să mor odată cu familia mea, Tom.

Nate se gândi la milioanele de coincidenţe care se petrecuseră în aşa fel încât Just June să fie în acea parte a ţărmului chiar în momentul accidentului.

— Dacă m-aş fi înecat odată cu ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Lucy, tu, bunica, Maura, Johnny, Owen, doamna Liffey...

Acesta era doar începutul listei. Peretele din pivniţa lui Just June se extindea în tot oraşul de pe malul lacului. Erau aproape de platforma de lansare. Vântul îi împingea de două ori mai repede, aşa că trebuiau să folosească vâslele doar ca pe nişte cârme. Trapa de lansare era deschisă şi o barcă albastră şi lucioasă era legată în apropiere, în faţa lor: Nate îşi spuse că era barca pe care Owen o şterpelise din hangarul lui Johnny. Se prinse de stâlpul de acostare şi trase caiacul paralel cu rampa.

— Nu aşa s-a întâmplat totul, zise Tom. Mai rămase puţin în caiac, pregătindu-se să păşească pe rampă. Nu-ţi aminteşti lucrurile cum trebuie, Nate. Nu ai făcut-o niciodată. Nu a fost vorba doar de furie şi răzbunare. Cum putea fi? Strânse parâma, legând-o de stâlpul de acostare şi trase caiacul mai aproape de doc. Noi am fost alături de Johnny ori de câte ori mergeau prost lucrurile cu tatăl lui. Am încercat să-l ajutăm şi pe Owen, chiar dacă el nu-şi

amintește acest lucru. Eram prieteni. Cum ai putea uita cât de mult râdeam împreună? Noi te iubeam. Era rândul lui Nate să păşească pe platforma de lansare, iar Tom îl apucă de braţ ca să-l ajute. Încă te iubim, adăugă el.

Nate încă îşi ştergea obrajii când urcară în incinta de la subsolul clădirii. Ştia că pentru ceea ce avea să urmeze, îi trebuia toată puterea lui de concentrare. Ştia că el şi Tom aveau nevoie de un plan pentru a-l anihila pe Owen, dar ţipetele de copii care răzbăteau printre urletele vântului anunţau că nu mai era timp pentru strategii şi comploturi.

Douăzeci şi cinci

Subsolul era întunecos, dar tălpile lui Nate îşi aminteau drumul. Ţipetele proveneau de la mai multe persoane, iar acestea îl atraseră spre scara în spirală, unde se ciocni de un obiect care îl făcu să se împiedice. Simţi un val de căldură ridicându-se de la bărbie spre gură. Lanterna lui Tom dezvălui o baricadă de dulapuri, mese şi scaune. Cineva baricadase acea intrare spre etajul superior.

— Bucătăria, şopti Tom.

Intrarea de serviciu a personalului era singura rută de rezervă care făcea legătura între subsol şi etajul principal. Ştergându-şi sângele de pe faţă, Nate alerga după raza săltăreaţă a lanternei lui Tom. Coridorul de aici era îngust şi podeaua neregulată. Just June şi sora ei, May, locuiseră odinioară în una dintre camerele care comunicau cu acest coridor. Tom şi lumina lui dispăruseră după un colţ, iar Nate rări pasul pentru a găsi drumul până la ungherul în care ştia că trebuiau să fie scările de serviciu. Bucăţi de vopsea coşcovită se crăpau sub degetele lui în timp ce bâjbâia prin întuneric, urcând şirul de trepte înguste şi întortocheate ca să-l ajungă din urmă pe prietenul lui.

— Şi această intrare e blocată.

Tom se împinse cu toată forţa în uşa care ducea în bucătărie. Nate i se alătură, izbindu-se şi el cu umărul în uşa din lemn masiv. De fiecare dată când umărul său izbea uşa, avea senzaţia că-i zdrăngănea creierul şi mâna lui rănită se umfla şi mai tare, fiind pe cale să explodeze. Uşa protestă şi nu se clinti. Ceva masiv trebuia să fie proptit de cealaltă parte.

Tom numără şi se izbiră amândoi odată în uşă. Se auzi un scrâşnet când bariera fu împinsă pe gresia din bucătărie mai în spate cu vreo şase milimetri. Tom numără din nou – şi din nou. Odată ce reuşiră să împingă bariera cu încă vreo câţiva centimetri agonizanţi mai în spate, loviră cu

picioarele în uşă, încercând să o scoată din balamale. În cele din urmă, reuşiră şi o împinseră într-o parte.

Acum, că încetaseră să mai facă zgomot, Nate realiză că şi ţipetele din fostul club de noapte se opriseră. Absenţa subită a acestora îi făcu sângele să-i îngheţe în oase.

Tom trecu peste obiectul care blocase uşa. Când Nate îl urmă, văzu că obstacolul era un masiv cuptor industrial de la jumătatea secolului.

Singura lor lanternă nu era de ajuns ca să lumineze bucătăria enormă. Praf şi pânze de păianjen acopereau ca un giulgiu rândurile de tejghele murdare. Umbrele se regrupau cu fiecare spasm al luminii şi fuioare încolăcite de fum se înălţau spre tavan. Camera mirosea atât a mucegai, cât şi a fum. Nate se repezi la uşa batantă care se deschidea în caverna clubului de noapte.

— Eşti gata? îl întrebă el pe Tom. În lumina aceea ciudată, chipul prietenului său era numai pe jumătate vizibil. Dincolo de uşă, clubul de noapte era animat de gemetele Medeei şi de loviturile lacului. Nu aveau de unde să ştie ce era de cealaltă parte.

Tom încuviinţă, apoi deschise drumul cu lanterna sa. Din fericire, uşa batantă se dovedi neaşteptat de tăcută când se deschise în vasta încăpere întunecată. Ploaia îşi trimitea tunetele asupra ferestrelor impunătoare în timp ce fulgerul îşi etala luminile albastre şi cenuşii pe fundalul tremurător şi arhitectural al cerului. Fumul începu să irite ochii lui Nate. Raza lanternei era doar o fărâmă de lumină într-un ocean de întuneric, dar Nate observa cu atenţie fiecare detaliu dezvăluit de aceasta. Încăperea păruse ordonată când fusese ultima dată acolo, cu numai câteva ore înainte, dar haosul pusese stăpânire pe ea de atunci. Spaţiul era presărat cu cioburi sclipitoare de sticlă. Resturi de mâncare erau împrăştiate pe ringul de dans. Mesele şi scaunele fuseseră răsturnate. Uşile care făceau legătura cu puntea de promenadă erau blocate cu un morman de mobilier, aşa cum fusese şi scara în spirală.

Un cataclism de fulgere erupse deasupra dealurilor submontane, luminând lacul şi munţii ca pentru un daghereotip al furiei Medeei. În momentul în care clipi, lui Nate îi rămase întipărit în ochi clişeul negativ al fulgerelor albastre zimţate. Un imens copac luminos şi viu sclipi pe cer pentru numai o clipă. Tunetul ajunse la ei două secunde mai târziu. Unda lui de şoc zgudui debarcaderul: o avalanşă care distrugea tot ce exista dedesubt.

Nate se împiedică de o butelie de propan răsturnată, rostogolind-o înainte ca aceasta să se oprească, pentru ca apoi să se ciocnească de carcasa unui felinar stricat. Tom îi urmări traseul cu raza lanternei sale.

— A stricat toate felinarele, şopti Tom.

Frica înflorea în întuneric, iar teroarea era aliatul fiecărui monstru. Unde era Owen, se întrebă Nate. Unde erau copiii? De ce era atâta liniște?

— Acolo, spuse Tom. Lumina lanternei ilumină o învălmăşeală de saci de dormit viu colorați. Aceştia erau răsuciți şi abandonați în grupuri albastre şi roşii. Toți, cu excepția unuia. Un băiat era căzut pe o parte, pe o saltea matlasată. Pe gât şi pe cămaşă avea stropi stacojii. Părul lui blond aproape alb strălucea ca un halo, cu excepția locului în care era întunecat şi năclăit.

Nate trecu repede pe lângă Tom. Îngenunche lângă băiat şi se aplecă destul de aproape de gura lui pentru a simți mirosul de unt de arahide al respirației acestuia.

— Respiră. Pulsul îi este normal, zise Nate. Căile lui aeriene erau libere. Încă mai sângerează, adăugă Nate. Rana arăta de parcă fusese făcută cu o armă tocită. Nate ezită să investigheze mai departe, dar era posibil ca băiatul să fi avut o fractură craniană. Poți să-mi dai acea...

Băiatul icni, iar sunetul neaşteptat îl făcu pe Tom să înjure şi să sară în spate.

— Eşti teafăr, amice, îi zise Nate băiatului. Mai multe haine erau îngrămădite în jurul sacilor de dormit, aşa că Nate împături un tricou şi îl presă pe rana de la cap a băiatului. Mă bucur că ți-ai recăpătat cunoştința. Îmi poți spune numele tău?

— El m-a lovit, şopti băiatul. Enormii lui ochi căprui scânteiară de groază. A apărut din pereți. A apărut din...

Apoi tremură uşor, închise ochii şi capul îi căzu inert pe umăr.

— A apărut...? întrebă Tom. Respira precipitat, de parcă ar fi rămas fără aer. El a apărut...?

— Încă respiră, e doar inconştient, zise Nate. Poți lumina aici?

Trebuia să oprească sângerarea.

— A apărut din pereți? întrebă Tom. Ce naiba vrea să însemne asta?

— Ştii poveştile. Nate începu să sfâşie tricoul în fâşii. Se spune că Morton Strong avea găuri în pereții Sălii Century pentru a-şi spiona clienții. În acele poveşti, erau anumite culoare secrete prin care oamenii puteau să urce de la subsol până la nivelurile superioare fără să fie văzuți.

În dimineața aceea, Just June fusese ceva mai mult decât o poveste. Înainte ca rămăşițele ei să fie găsite, chiar Lucy, a cărei amintire pălise, începuse să fie considerată un mit. Într-un deceniu, cine mai ştia ce poveşti ar fi putut circula în oraşul aflat de-a lungul ţărmului despre Regele Furtunii şi despre ziua în care Night Ship arsese până la stâlpii de susținere în toiul unui uragan nemilos? Tom plimbă raza lanternei sale prin încăpere ca şi cum ar fi fost pulsul rotativ al unui radar.

— Probabil că dormeau când a ajuns Owen aici, zise el. După ce a dat foc, se întoarce aici şi îl loveşte pe acest puşti. Ceilalţi fug. Owen îi urmăreşte şi, cum ieşirile sunt blocate, ştie că nu mai au pe unde să fugă. Probabil că am ajuns aici chiar când s-a întâmplat asta. Probabil că ei toţi...

Tom se opri, iar Nate realiză că prietenul lui nu mai mişca raza lanternei, ci o ţinea fixată asupra unui singur punct.

— Iisuse!

— Ce e?

Nate începuse să înfăşoare fâşiile de ţesătură în jurul capului băiatului, fixând pe rană un tampon improvizat din material drept bandaj compresiv.

— Pe la bucătărie, zise Tom.

Nate termină de acoperit rana şi urmări raza lanternei lui Tom. Aceasta dezvălui un loc de lângă intrarea în bucătărie. Dar în loc de peretele care ar fi trebuit să fie acolo, raza lanternei ilumină o trapă deschisă – o uşă pătrată, de vreun metru lăţime. Marginile ei erau aliniate perfect cu contururile naturale ale lambriurilor din lemn ale încăperii şi cu baghetele decorative lipite de-a curmezişul peretelui. Când se duseseră în bucătărie, ei trecuseră pe lângă ea fără să o observe. Pe vremuri, în liceu, trecuse pe lângă acel perete de sute de ori fără să-şi imagineze că putea fi altceva decât părea să fie. Acelaşi lucru putea să-l spună şi despre Owen Liffey.

— A apărut din pereţi, zise Tom, apoi îndreptă din nou lanterna spre copilul rănit. Crezi că e bine să-l mutăm?

— E mai sigur decât să-l lăsăm aici. Aproape toată mobila fusese mutată ca să blocheze uşile late de sticlă către promenadă, dar o strălucire deja apăruse în jurul marginilor acestora. Mirosul de arsură se intensifica. Ar fi bine să-i stabilizez gâtul, dar pentru asta va trebui să fac o improvizaţie.

— Du-l jos, la platforma de lansare, zise Tom.

Vorbi pe tonul lui oficial de ajutor de şerif.

— Unde?

Nate folosi cea mai inocentă voce pe care o avea în repertoriu. „Tu eşti şeful” era mesajul pe care voia să-l transmită. „Cum spui tu, Tommy”.

— Pune-l în Scarabeu. Chiar dacă nu avem cheile bărcii, să plutească în derivă e mai bine decât să încerce să înoate, luptându-se cu furtuna şi curenţii, zise Tom. Eu voi lua restul. Ar fi trebuit să fie patru, nu? Tara, James şi ceilalţi doi. Toţi cei de la funeralii. Trebuie să fie la următorul nivel. Fii gata să tai parâma dacă Owen o să mă bată aici, jos.

— Şi atunci ce vom face?

Nate îşi imagina cum arăta faţa lui în acele momente – la fel de deschisă ca a unui copil. El scrisese scenariul oricărei posibile turnuri a conversaţiei chiar din momentul în care îl văzuse pe băiatul rănit. Acum trebuia doar să

aştepte semnalul regizorului şi să-şi amintească replicile.

— Ambarcaţiunile de patrulare şi nava de stins incendii vor veni aici în cele din urmă. Lacul este periculos, dar unele dintre aceste lucruri vor pluti.

— Dar cum rămâne cu pilonii? Nu este chiar Atlanticul, dar e un lac capricios şi...

— Nu este altă cale să facem asta.

Tom spuse acest lucru într-un mod care îi sugeră lui Nate că gândurile lui urcau deja pe scările în spirală spre Sala Century pentru a întâlni orice l-ar fi aşteptat acolo. Nate dădu din cap şi se întoarse spre băiat. Inspectă bandajul pentru a se asigura că avea să reziste. Manipulă capul adolescentului cu foarte multă delicateţe, de parcă ar fi fost un ou crăpat.

— Sunt sigur că eşti un doctor bun. Vocea lui Tom era groasă şi şoptită, abia auzindu-se pe fundalul sonor al ploii care biciuia ferestrele. Sunt sigur că eşti şi un tată bun.

Când termină, Nate îşi trecu mâinile pe sub corpul fragil al băiatului. Icni din cauza efortului, când ridică trupul slab. Puştiul nu cântărea mai mult de vreo patruzeci şi cinci de kilograme, dar Nate trebuia să arate că era în stare.

Încercă să-şi cruţe mâna dreaptă şi să-şi lase genunchiul drept să se îndoaie, ca să facă faţă noului dezechilibru. În tot acest timp, proteja capul băiatului, ţinând coloana cervicală a acestuia cât mai drept posibil.

— Trebuie să cântărească doar...

Tom se aplecă brusc pentru a-l prinde pe Nate înainte să se răstoarne.

— Mâna mea, zise Nate. Degetul lui mare tremura când îl ridică în lumină. Chiar şi fără tremur, arăta convingător. Baza degetului era o umflătură de culoarea fripturii de vită şi avea dimensiunea unei mingi de baseball. Aşteaptă, îngăimă el, poate că...

Încercă să-l pună pe băiat pe umărul lui drept, încercând să-i stabilizeze capul. Era imposibil, bineînţeles, dar voia ca Tom să vadă asta cu ochii lui.

Lui Tom îi trebui o clipă, dar înţelese în cele din urmă. El înjură încet.

— La naiba! Îl luă pe băiat din braţele lui Nate, spunându-i: Voi reveni într-un minut. Stai aici. Să nu te duci sus fără mine.

Nate se asigură că poziţia capului băiatului era cea corespunzătoare, apoi trase lanterna din mâna lui Tom.

— Mă duc doar să arunc rapid o privire la acea trapă ascunsă.

— Stai, spuse Tom. Nate!

Dar Nate nu ezită nicio clipă, grăbindu-se să se întoarcă spre bucătărie, şi îşi vârî capul în ciudatul spaţiu din perete. Plimbă raza lanternei în sus şi în jos. Era un puţ cu pereţi din lemn brut, prevăzut cu suporturi care puteau servi drept scară. Baza acelui puţ era la subsol, dar partea superioară părea să meargă până deasupra Sălii Century, poate chiar până în vârful unuia

dintre turnurile decorative ale clădirii Night Ship. Generaţii de pânze de păianjen încărcate de praf se strângeau şi se întindeau, de parcă s-ar fi aflat în calea răsuflării unui uriaş. Oare văzuse un picior? Nate ajustă lumina pentru a vedea până sus printre pereţii acelui puţ. Era imposibil de spus.

— Trebuie să fi fost cam strâmt pentru el. Are construcţia unui Sasquatch. Tom se afla în spatele lui Nate, ghemuit pe podea şi uitându-se peste umărul acestuia. În braţele lui, băiatul era nemişcat. Nu cred că ar trebui să ne despărţim, zise Tom.

— Trebuie să-l scoatem pe acest copil de aici şi tu eşti singurul care îl poate căra. O să vă aştept şi o să-mi ţin ochii deschişi şi urechile ciulite.

— Nu cred că vei sta pe loc.

— Atunci, ar fi bine să te grăbeşti.

Puse din nou lanterna în mâna lui Tom.

— Aşteaptă, spuse Tom. Se întoarse cu tot cu băiat, astfel încât Nate să poată ajunge la pistolul pe care îl ţinea în tocul de la şold.

— Păstrează lanterna şi arma, zise Nate.

— Dacă nu pot fi aici, atunci vreau ca tu să...

O cascadă de bubuituri zgudui debarcaderul. Nu era tunet de data asta. Erau geamuri sparte şi scrâşnete de oţel şi trosnete de scânduri. Night Ship murea.

Tom avea de gând să spună altceva, aşa că Nate i-o luă înainte.

— Ultima dată când am tras cu o armă, tot ce trebuia să fac era să apăs pe trăgaci. Dacă nu ai fi vorbit atât de mult, acum ai fi fost pe drumul de întoarcere. Îşi permise să folosească pentru câteva clipe tonul său de Rege al Furtunii: *Du-te*, Tom. Şi să-i protejezi capul.

Nate nu putea vedea faţa lui Tom, dar nici nu era nevoie. Putea să o schiţeze pe de rost. Ţinu deschisă uşa de la bucătărie, apoi îl susţinu pe băiat în timp ce Tom escalada cuptorul care bloca intrarea de la subsol. Înainte de a coborî pe scările de serviciu, Tom se întoarse din nou spre el.

— Nate, eu...

— Hristoase, Tom, du-te odată! Încearcă să te întorci înainte să se prăbuşească întregul debarcader.

Ascultă paşii prietenului său care cobora scările cufundate în întuneric. Nate nu ştia ce ar fi putut să facă pentru a le salva viaţa copiilor şi pentru a-i duce departe de acel debarcader, dar ştia că avea să fie neplăcut. Viitorul se ramifica în sute de feluri, iar uşile din capătul acelor coridoare se deschideau în suferinţă. Tom purta deja pe umeri toate poverile pe care le putea suporta. Dacă ar fi putut, Nate l-ar fi scutit pe Tom de tot ceea ce avea să urmeze. Vieţile unor tineri erau în joc, printre care fratele şi sora lui Lucy. Nate trebuia să-i salveze. Cu orice preţ, trebuia să-i salveze.

Îşi descălţă pantofii şi străbătu din nou bucătăria către uşile batante. Vederea lui nocturnă fusese întotdeauna perfectă. Clubul de noapte era gravat în tonuri de gri închis, dar nu complet negru.

Umbre în diferite nuanţe şi schiţe ale amintirilor sale îl ghidară pe treptele în spirală acoperite de catifea putredă. În timp ce urca, îşi lăsă mâna să mângâie catifeaua zdrenţuită. Cu decenii în urmă, catifeaua aceea fusese luxoasă, moale şi fină, dar totul se descompune într-un final. Totul se termină.

Ajunse în capul scărilor şi străbătu balconul de deasupra ringului de dans. Formele banchetelor putrede şi ale şezlongurilor stăteau ca nişte santinele de-a lungul pereţilor. Un hol aflat de cealaltă parte a balconului făcea legătura cu o serie de încăperi folosite pe vremuri pentru diverse activităţi ilegale. Lumina candelabrului făcea ca mătasea din care erau confecţionate smochingurile bărbaţilor să strălucească divin, în timp ce aceştia jucau zaruri şi râdeau. Pe aceste podele scorojite, femei în dantelă şi pene dansau în norişori de fum de ţigară. Erau fantome, dar acum ceva mai rău bântuia aceste săli.

Departe de ferestre impunătoare ale ringului de dans, Sala Century era cufundată complet în întuneric. Nate ar fi putut să vadă la fel de clar şi cu ochii închişi. Încerca să diferenţieze sunetele furtunii de toate celelalte şoapte ale locului. De pârâitul şi trosnetele focului din apropiere. De învolburarea şi retragerea apelor lacului. Undeva înăuntru, cineva trebuia să respire. Undeva, sub orice altceva, erau nişte inimi tinere cuprinse de frică. Doar dacă nu era prea târziu.

Porni încet pe coridorul central, picioarele lui ude plescăind încet pe podea. Mai mult simţea decât vedea camerele pe lângă care trecea. Acestea erau cufundate în tăcere, dar asta nu înseamnă că erau goale. Dacă Owen era undeva în pereţi, atunci putea fi oriunde. Coridorul continua. Nate încercă să-şi amintească dacă acest pasaj intra şi înainte atât de mult în interiorul clădirii. Pentru prima dată, se întreba cum era posibil ca o structură atât de mare să existe pe un debarcader. Niveluri multiple, un labirint de coridoare şi de camere. O întreagă lume stătea cumva deasupra acestor piloni vechi de secole. Când momentul sosi, urechile lui Nate se dovediră mai folositoare decât ochii lui. Auzi scârţâitul unui pas greu. Foşnetul hainelor. Zbârnâitul unui obiect care sfâşia aerul cu o viteză uimitoare.

Nate avu timp doar să ridice braţul în dreptul feţei înainte să primească lovitura. Un baston sau o bâtă. Avu o străfulgerare şi, pentru o clipă, era din nou într-un laborator, auzind zgomotul de sticlă spartă, în timp ce trupul lui accepta pedeapsa administrată cu un băţ de lacrosse din genunchi până în creştet. Urmă un alt atac, dar vechile abilităţi ale lui Nate ieşiră la suprafaţă.

În ciuda întunericului, prinse bâta în palme. Ignorând durerea degetului său rănit, îl trase pe atacator spre el şi se trânti deasupra lui pe podea. Silueta de sub trupul lui era prea plăpândă ca să fie Owen.

— James?

— Ştiam că eşti tu, spuse James. Începu să se zbată sub trupul lui Nate. Nate trase bâta din mâna băiatului şi o aruncă. Era aceeaşi bâtă de baseball pe care o văzuse la copii mai devreme.

— Unde e Owen?

— Dă-te jos de pe mine.

— Unde sunt ceilalţi?

— James? se auzi o şoaptă din apropiere.

— Mută canapeaua înapoi şi încuie naibii uşa, Teej!

Pupilele lui Nate făcură implozie în faţa luminii de intensitatea unei supernove.

— *Teej!*

— James, nici măcar nu poartă haină de ploaie.

Nate se simţea periculos de vulnerabil în faţa fasciculului luminos al lanternei. Ca un actor în lumina reflectoarelor sau ca un prizonier care încearcă fără folos să evadeze.

— Uită-te la el, James, spuse Tara. Uită-te la el!

Nate încă stătea cu ochii mijiţi din cauza luminii, iar băiatul se linişti.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă ea.

Nate îşi aminti că faţa lui se murdărise de sânge de la coliziunea cu grămada de mobilier care bloca scările de la subsol.

— Multe. Trebuie să plecăm de aici. Dar închideţi odată lumina. Ne va găsi.

— Nu mergem nicăieri cu tine, spuse James.

Aveau aproximativ aceeaşi înălţime, dar lui Nate nu-i fu greu să-l apuce pe tânăr de gulerul cămăşii. James protestă atunci când Nate îl trăgea după el prin deschiderea uşii în care stătea Tara.

— Este el! ţipă un băiat din colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Nate îl recunoscu. Era cel care îl ameninţase cu bara de fier-beton cu câteva ore mai devreme. Băiatul făcu un pas înapoi, dând peste fata gotică cu o mulţime de piercinguri – ultima dintre cei patru adolescenţi care-i ceruseră socoteală.

Fata gotică îi ceru băiatului să tacă şi îl cuprinse protectoare pe după umeri.

— Linişte, Carlos, spuse ea.

— Închideţi uşa, îi zise Nate Tarei.

Nu aveau timp pentru asta, dar nici nu mai avea timp să-i conducă pe toţi patru jos, unul câte unul. Trebuia să-i convingă că nu era duşmanul lor.

Simţea locul în care îl lovise bâta peste braţ. O contuzie îi înflorise în scobitura cotului. Braţul era lovit, dar nu rupt.

În sfârşit, putea să o vadă pe Tara – acum că raza lanternei nu mai era în ochii lui. Ea evita să-l privească, dar Nate credea că acest lucru se datora mai mult vinovăţiei decât fricii.

— Ce arde? întrebă fata gotică.

Vânturile Medeei şi lamentările lacului umplură încăperea cu sunete ascuţite şi joase.

— Totul. Există o barcă şi un caiac la platforma de lansare şi nu avem cheile Scarabeului, dar...

— Unde e Pete? întrebă Tara.

— Pete e bine. E cu poliţia chiar în acest moment.

— Păi, cred că totul e *grozav* atunci, mârâi James, administrându-i lui Nate o doză de venin din partea familiei Bennett. El se smulse din mâna lui Nate şi se îndreptă spre umbrele din capătul opus al încăperii.

— Cum rămâne cu Mikey? întrebă Carlos. El şi fata gotică se duseră lângă Tara, mai aproape de lumină. Omul acela îl lovea şi...

— Mikey a fost rănit destul de rău, zise Nate, presupunând că Mikey era băiatul pe care-l găsiseră jos, rănit la cap. Tommy – adjunctul şerifului Buck – îl duce la una dintre ambarcaţiuni. Trebuie să ajungem şi noi acolo, jos.

Camera în care se aflau era atât lungă, cât şi largă. Raza lanternei lui Tara lumina petecul de podea pe care se îngrămădeau toţi, cu excepţia lui James. Nate nu putea să vadă din pereţi decât porţiuni pe care vopseaua era scorojită. Striaţii întunecate pătau tencuiala de sub stratul de vopsea ca arterele groase şi capilarele fine ale unui sistem cardiovascular, ca şi cum Night Ship însăşi ar fi fost viu.

— Cum ai ajuns aici? întrebă fata gotică. Am blocat toate căile de acces şi ne-am asigurat că fiecare fereastră a fost acoperită cu scânduri.

— *Voi v-aţi* baricadat aici?

Nate presupunea că Owen fusese cel care înfundase ieşirile şi schimbase poziţia cuptorului pentru a scăpa de adolescenţi, deşi era greu de imaginat cum ar fi putut Owen să facă toate acele lucruri de unul singur atât de repede.

Fata gotică se uită urât la el.

— Acesta este locul nostru.

Pentru o clipă, Nate rămase stupefiat, apoi îşi aminti ce obişnuia să însemne acel debarcader pentru el. Acesta era un loc al lui, în care el putea fi el însuşi, cel autentic. Sau asta fusese iluzia lui.

Problema era că Night Ship era o capcană deghizată într-un refugiu.

— James a spus că nu vei reuşi să ne sperii şi să ne alungi din casa

noastră, zise Carlos.

— Şi nu vei putea face asta, spuse James din perimetrul luminat. Nate îşi aruncase bâta de baseball, dar James ridică acum o coadă de metal care poate că fusese pe vremuri o lampă de podea. Băiatul era foarte supărat. Furia lui era la fel de orbitoare cum fusese pe vremuri furia lui Nate. Nu vom cădea în capcana ta. Ce încerci să obţii de la noi?

— Owen încearcă să ne omoare. Nu simţiţi fumul? El a incendiat Night Ship. El l-a lovit pe Mikey şi a ucis-o pe Maura. Umerii lui căzură. Epuizarea îi făcea să se încovoaie. El a ucis-o pe Lucy, adăugă Nate.

În cameră se lăsă o linişte deplină.

— Şi are de gând să ne ucidă pe noi acum, continuă Nate. Trebuie să ajungem la trapa de lansare. Nate deschise din nou uşa camerei. *Vă rog*, insistă el. Prietenul vostru rănit e acolo, jos. Nu mai avem timp.

Carlos şi fata gotică se uitară din nou la James, la Tara şi apoi unul la celălalt. Nate şi-a fi dorit ca ei să se mişte, iar el ar fi putut cădea în genunchi de uşurare dacă ar fi făcut asta.

James înaintă un pas ca şi cum ar fi vrut să-i împiedice să plece, deşi nu făcu asta. Faţa lui părea de alabastru în lumină, maxilarul fiindu-i încleştat ca o menghină.

Dar ochii lui – ochii îi erau injectaţi de suferinţă.

— Trebuie să fiţi rapizi şi să nu faceţi niciun zgomot, le spuse Nate după ce primii doi trecură pe lângă el şi păşiră în hol. Calea către platforma de lansare era liberă deocamdată, dar nu ştia unde era Owen.

Perechea nu avea o lumină, dar aceşti copii erau de la Night Ship. Aveau să-şi găsească drumul.

— A ucis-o, spuse Tara când sunetul paşilor prietenilor ei se diminuă.

Nu rostise aceste cuvinte ca şi cum ar fi fost o întrebare.

— Minţi, spuse James, dar nu părea prea sigur de cuvintele lui.

Se uită la Tara. O lacrimă îi strălucea pe marginea bărbiei.

— El...

Nate simţi un nod în gât. Un sunet ieşi din gura lui, dar nu era un cuvânt.

— A fost Owen Liffey în tot acest timp? întrebă Tara.

Nate dădu din cap, pentru că nu avea încredere deplină în sine însuşi ca să vorbească.

— Nu am putut vedea cine a venit la noi, zise ea. Eram toţi jos. Dormeam. Mikey a început să ţipe. Avea sânge peste tot, apoi l-am văzut pe un tip cu haină de ploaie şi glugă. Dar a fost doar pentru o secundă. Omul a început să spargă felinarele şi am fugit toţi aici, sus... Ochii erau mari şi plini de lacrimi. Semăna atât de mult cu Lucy. Am crezut că eşti tu.

Avea sens ca Owen să fi spart corpurile de iluminat. Dacă adolescenţii nu-

l vedeau deloc, nu l-ar fi putut identifica. Chiar dacă unii dintre ei aveau să scape de la Night Ship, Owen încă putea încerca să-l facă pe Nate ţapul ispăşitor.

Nate uita însă că Owen era tulburat mintal, dar nu prost.

— Owen Liffey a omorât-o pe Lucy, murmură James ca pentru sine. De parcă dacă ar fi auzit acest lucru rostit de propria voce, i-ar fi fost mai uşor să înţeleagă acest lucru. Owen a ucis-o pe Lucy.

— Am crezut că am blocat totul, spuse Tara. Ce ne-a scăpat?

— Există nişte pasaje în pereţi, explică Nate. Exact ca în poveşti. Noi nu le-am găsit niciodată, dar cred că Owen a reuşit să le găsească.

— Cineva a încercat să intre aici imediat după ce am pus canapeaua în uşă, zise Tara. Aproape că a rupt-o. A trebuit să ne opunem toţi ca să ţinem uşa închisă. Apoi s-a oprit şi când nu am mai auzit nimic un timp, James a ieşit să arunce o privire.

James părea din nou furios, dar de această dată, furia lui nu era îndreptată asupra lui Nate.

— Nu ştiu unde este, spuse Nate. Dar scările bucătăriei sunt libere acum. Putem coborî pe acolo. Dacă îl vedem, nu va putea să ne oprească pe toţi.

Dacă s-ar fi întâmplat aşa, el l-ar fi oprit pe Owen suficient timp pentru ca adolescenţii să scape.

— Night Ship arde, zise Tara întorcându-se spre fratele ei. Trebuie să plecăm.

James închise ochii şi apoi dădu din cap. Părea dintr-odată complet epuizat. Adevărul era greu, mai ales când se schimba în dezavantajul tău.

Lăsă bara de metal să cadă zdrăngănind pe podea şi făcu câţiva paşi spre uşă, apoi se opri şi se întoarse în întuneric.

În acelaşi timp, întunericul din spatele lui James se mişcă.

Tara ţipă. Era un tânguit jalnic de bocitoare, dar acesta abia ajunse la nota maximă înainte ca braţul lui Owen, gros ca un trunchi de copac, să se încolăcească în jurul gâtului fratelui ei.

Douăzeci şi şase

Ţipătul Tarei nu se stinse de tot. Începu să horcăie în timp ce fratele ei era strâns de gât, de parcă amândoi ar fi împărţit aceeaşi trahee.

În cercul proiectat de fasciculul luminos al lanternei, Owen era un monolit negru în spatele lui James. Purta aceeaşi haină de ploaie pe care obişnuia să o poarte când dădeau Loviturile de Trăsnet. Cu gluga trasă pe

faţă, parcă era ieşit dintr-un coşmar.

— Lasă în jos lanterna, spuse Owen. Calmul vocii lui era chiar mai tulburător decât nuanţa purpurie care se intensifica pe faţa lui James. Băiatul trăgea şuturi în picioarele lui Owen şi încerca să-şi înfigă coatele în pieptul de fier al bărbatului. Ar fi luptat la fel de bine cu un munte.

Raza lanternei păli când Tara se supuse.

Noua poziţie a lanternei lumina podeaua din spatele lui Owen, unde Nate observă un covor pe jumătate putrezit. Un colţ al acestuia era îndoit de o trapă deschisă, care părea special proiectată pentru a fi confundată cu plăcile parchetului ce acoperea pardoseala. O altă cale de acces la pasajele ascunse care făceau legătura cu trapa de lângă ringul de dans.

— Cred că nu ar trebui să fiu surprins, Nate.

Owen îşi drese glasul. Ochii lui Nate începură să lăcrimeze din cauza fumului. Bolta sa palatină dobândise o textură aspră şi dură.

— Lasă puştiul să respire, Owen.

— Nu-mi spune că eşti de partea lor. Aceşti copii – îl scutură el pe James fără să pară că ar fi făcut vreun efort – au comis vreo cincizeci de delicte în ultimele două săptămâni. Unii dintre ei sunt infractori. La naiba, nu trebuie să uiţi că înainte de sfârşitul săptămânii ar putea chiar să adauge şi o crimă pe lista lor.

Nate alungă o imagine fugară din minte – bunica lui în patul de la terapie intensivă, conectată la o mulţime de tuburi şi înfăşurată în tifon.

Lângă el, Tara se scufundă mai adânc în întuneric.

— Trebuie să te gândeşti la asta.

Vocea lui Nate era calmă, dar mintea lui gonea. Atât bâta de baseball, cât şi bara de metal erau departe de el. Nu ar fi ajuns la ele înainte ca Owen să-i rupă gâtul lui James, care era în cel mai mare pericol. Tommy ar fi trebuit să ajungă la ei în curând, dar poate că nu destul de repede. Nate ştia că trebuia să încerce cumva să-l ducă de nas pe Owen. Încercă să-şi imagineze textura minţii lui Owen. Ştia ce voia vechiul său prieten; Nate trebuia doar să-l convingă că acest lucru era exact cel pe care i-l oferea.

Fumul se aduna în valuri pe tavan, iar viitorul lor se restrângea clipă de clipă.

— Unde sunt ceilalţi copii? întrebă Owen. Credeam că erau toţi aici.

— Sunt în siguranţă.

— Mai încearcă o dată.

Owen îl ridică pe James şi faţa băiatului se întunecă. Picioarele lui se bălăngăneau în aer precum cele ale unei jucării.

— Sunt jos. Dar nu contează, Owen, pentru că...

Owen făcut doi paşi gigantici către Nate. Atunci Nate realiză că abia îi

ajungea bărbatului la bărbie. Fiecare celulă a trupului său îi spunea să fugă, dar suprimă acest impuls. Încă mai avea doi copii de salvat.

La apropierea lui Owen, Tara se întoarse în uşă, iar Nate îşi spuse că asta îl oprise pe Owen din drum.

— Nu, Tara. Nu vrei să pleci, zise Owen. Ar fi foarte rău pentru fratele tău. Crede-mă pe cuvânt. Apoi îi spuse lui Nate: Ei ştiu prea multe. Tu ştii asta.

— Nu contează ce ştiu ei. Contează ceea ce spun, zise Nate. Vorbea cu vocea Regelui Furtunii. O lamă a încrederii şlefuite cu viclenie. Nu sunt nevinovaţi. Ai spus-o cu gura ta: sunt într-o lume plină de necazuri. Putem folosi acest lucru, Owen.

Owen îl dominase pe Nate la ultima lor conversaţie, dar asta se întâmplase în subsolul lui Owen, când simţurile lui Nate fuseseră amorţite de cloroformul preparat în casă. Acum, lamele minţii lui Nate erau ascuţite de adrenalină. Acum se aflau în Night Ship, care era teritoriul lui.

— E prea târziu pentru asta, zise Owen clătinând din cap, dar Nate descoperi ceva în privirea lui. Îndoială? Speranţă? Indiferent ce era acel sentiment, era ceva ce putea folosi.

— Bineînţeles că nu este prea târziu, oftă Nate. Pentru câteva minute, avea nevoie ca Owen să creadă din nou că el era Regele Furtunii. Amândoi ne dorim tăcerea celuilalt. Aşa că putem face o înţelegere cu ei. Încă mai putem ieşi din asta.

— Ştiu că încerci să intri în mintea mea, Nate. Ce vrei să spui prin „o înţelegere”?

— Nu vrem să mergem la închisoare! zise Tara.

Nate se uită la ea, destul de surprins. Nici dacă ar fi planificat asta, nu ar fi ieşit mai bine.

Emoţii contradictorii se ciocniră pe faţa lui Owen. Nate îşi putea imagina rotiţele minţii lui Owen învârtindu-se şi sfărâmându-se. Trebuia să-şi amintească trecutul în timp ce încerca să planifice viitorul. Cântărind cine era Nate cu ceea ce făcuse Owen. Mai era o singură întrebare: era Nate duşmanul lui, sau, chiar şi după tot ce se întâmplase, mai exista vreo şansă ca Nate să fie încă prietenul lui?

Tipul mătăhălos slăbi strânsoarea suficient cât James să fure o singură gură de aer.

— Trebuie să le arătăm că suntem de încredere, spuse Nate. Apoi vom veni cu o poveste care să funcţioneze pentru toată lumea. Aşa vom face.

— Şi putem? întrebă Owen încruntându-se. Nate înţelese că Owen încerca să ţină pasul, să se ancoreze la ceva care era adevărat. Putem... fi de încredere?

— Bineînţeles!

Nate râse, apoi îi făcu din ochi.

Era un fel de magie – să se joace cu cutia de puzzle a minţii altuia pentru a obţine rezultatul pe care-l dorea. Dar, mai mult decât magie, era jonglerie. O persoană putea fi păcălită numai dacă nu ştia unde să se uite şi numai dacă voia să creadă – în adâncul sufletului ei – minciuna.

— Adu-i pe ceilalţi, Tara, horcăi James. Trebuie să ne punem de acord.

Gemenii Bennett erau rapizi, Nate trebuia să recunoască. La fel ca sora lor mai mare.

— Vino cu mine, James, zise Tara.

— Nu, spuse Owen. El rămâne aici.

Nate dădu din cap. De parcă aceea ar fi fost o concesie pe jumătate câştigată şi nu vreun soi de capcană. Deoarece ştia că tocmai îl prinsese în laţ pe Owen şi că, în scurt timp, mintea bărbatului avea să înceapă să funcţioneze împotriva lui însuşi. Psihologia era o armă minunată dacă ştiai cum să o foloseşti. Owen credea că reuşise să-l păstreze pe James, când, în realitate, nu făcuse decât să o piardă pe Tara. În scurt timp, disonanţa lui cognitivă avea să înceapă a folosi o decizie proastă pentru a întări o alta. În scurt timp, lanţul lui Nate avea să se strângă atât de mult, încât Owen ar fi ajuns să implore să fie eliberat. Atunci, ei ar fi putut să iasă de acolo.

— Grăbeşte-te, îi zise Nate Tarei. Se întoarse cu spatele la Owen şi păşi către fată. Aici aerul începe să fie din ce în ce mai irespirabil, îi zise el, adăugând din buze: Fugi!

— În regulă, zise Tara, citindu-i mesajul de pe buze.

Dar ea nu plecă. Cu ochii în lacrimi, întoarse capul spre fratele ei geamăn.

— *Du-te*, Teej! E deja destul de greu să respiri! cârâi James în mâneca lui Owen. Te iubesc!

Nate urmări privirea băiatului, care îi spunea din ochi Tarei: „Te iubesc şi vreau să fii în siguranţă”.

Nate îşi dorea ca Lucy să fi trăit pentru a-i vedea pe cei doi fraţi ai ei cum se maturizaseră.

Tara puse lanterna pe podea, aşa că Nate nu-i văzu faţa când plecă. O auzi cum suspina şi îşi imagină lacrimile ei, dar începeau cu toţii să lăcrimeze şi să tuşească.

— Şi cum o să funcţioneze asta? întrebă Owen.

Încă părea nesigur după voce, dar mersese prea departe ca să-şi mai permită să se îndoiască de ceva. Acesta era un joc al încrederii şi el pierduse deja.

— Mai întâi trebuie să plecăm de pe acest debarcader, spuse Nate. Nava de stins incendii va fi aici în curând şi nu vrem să ne găsească cineva. Putem merge acasă la Johnny, ca să ne putem regrupa.

Nate se apropiase de uşă în timpul plecării Tarei. Bâta de baseball era în hol, ascunsă vederii lui Owen, dar Nate trebuia să-l ocolească pentru a ajunge la ea.

— Şi apoi?

Owen era disperat să-l creadă pe Nate. Regele Furtunii avea întotdeauna un plan.

Dar totul se nărui.

— Apoi te vei preda poliţiei. Vocea lui Tom venea de undeva de după umărul lui Nate. S-a terminat, Owen.

— Tommy! Owen părea perplex, dar şi cumva încântat. La fel ca în vremurile bune! Păcat că Johnny este momentan pe lista celor invalizi. Niciodată nu îi plăcuse să fie lăsat pe dinafară.

— Pete Corso e cu poliţia, O, spuse Tom.

Nate privea neputincios cum majoritatea uşilor către viitor se închideau brusc.

— Poliţia? întrebă Owen de parcă nu ar fi reuşit să înţeleagă. Tu eşti poliţia, Tommy, dar eşti şi prietenul meu în acelaşi timp, nu-i aşa?

Owen era într-adevăr condamnat, indiferent ce s-ar fi întâmplat, dar nu le era de niciun folos ca el să-şi dea seama de asta. Dimpotrivă. Chiar şi un animal inofensiv atacă atunci când este încolţit, iar Owen era departe de a fi inofensiv. Tom stricase totul.

Nate trebuia să găsească rapid o altă cale de scăpare.

— M-ai auzit? întrebă Tom. Scosese pistolul din toc, dar arma nu era îndreptată spre Owen. Nu încă. Puştiul pe care l-ai ţinut legat de noaptea trecută încoace e acum cu poliţiştii. Ofiţerii sunt la tine acasă. Sunt în subsolul tău. Cu mama ta. Înţelegi?

Ultimele fire ale vrăjii pe care Nate o ţesuse căzură în jurul lor.

— Ai minţit? Owen clipi uitându-se la Nate, cu expresia stupefiată a unui copil care tocmai trăsese de barba lui Moş Crăciun pentru a afla că sub acea deghizare se ascundea tatăl lui. Nu mă vei ajuta, de fapt.

— S-a terminat, Owen, spuse Tom. Nu are niciun rost să faci asta. Lasă-l pe copil...

Tom se opri, din cauza unui acces violent de tuse.

Nate îşi acoperise nasul cu mâneca, dar capul încă îi vâjâia din cauza fumului. Trebuiau să iasă de acolo.

— Nu. Owen clătină din cap, vârful glugii sale legănându-se dintr-o parte în alta. Încă putem să scăpăm. Întotdeauna am scăpat.

Auzită destul de des, până şi cea mai îndrăzneaţă minciună suna ca adevărul. Faţa lui James se întunecă în timp ce şuiera, încercând să respire aerul acela acid, iar Owen îşi încordă şi mai mult braţul.

— Nu înrăutăţi şi mai mult situaţia, spuse Tom.

Owen ţinea gâtul subţire al băiatului în strânsoarea lui de titan. Tom avea un pistol. Night Ship ardea. Camera se umplea cu fum. Nate nu avea nicio armă sau vreun alt avantaj. Se îndreptau spre o destinaţie teribilă, iar el era doar un pasager.

— Încă ne putem gândi la o soluţie, zise Owen. Ce mai contează încă o minciună sau două? Vibraţiile structurii care era pe cale să se prăbuşească zdruncinară debarcaderul. Nate ţi-a spus cum te-am acoperit, Tommy? Ţi-a spus cum te-am salvat în noaptea aceea când ai împins-o pe Lucy în apă?

— Am o idee, zise Nate.

Owen începu să râdă. După o secundă, râsul lui se transformă într-o tuse convulsivă, dar cu toate astea nu slăbi strânsoarea lui James, care era acum inert în braţele lui.

— Ascultă-mă, zise Nate. În primul rând, trebuie să mergem jos. Astfel vom câştiga câteva minute înainte de a muri din cauza fumului.

Ordinele Regelui Furtunii nu mai aveau acelaşi efect ca pe vremuri, dar logica lui era incontestabilă. Dacă rămâneau acolo sus, aveau să moară – şi repede. Nate ieşi din încăpere fără să mai aştepte un răspuns. Cheia era să iasă rapid şi să-l lase pe Owen prea uimit ca să poată face altceva decât să-l urmeze.

Odată ajuns în hol, alergă spre scări. Flăcările încă nu ajunseseră în pragul clubului de noapte, dar aerul din Sala Century era otrăvitor. Nate începu să se clatine, iar viziunea lui se îngustă în timp ce păşea pe treptele în spirală. Trebuia să se bazeze pe propriile braţe care se ţineau de balustradă – ba fugind, ba clătinându-se ameţit, la un pas să cadă.

Fumul negru curgea acum dinspre uşile de sticlă ale punţii de promenadă. Fumul se ridica în valuri până în tavan, la fel ca apa năvalnică a unui râu de munte într-o fotografie cu expunere lungă. Dincolo de mobilierul pe care copiii îl îngrămădiseră în faţa ieşirii, strălucirea focului devenise la fel de intensă ca lumina zilei la amiază. Nate se aştepta la nişte negocieri între Tom şi Owen, în timp ce aceştia îşi coregrafiau ieşirea din Sala Century, dar el ştia că nu avea prea mult timp.

Mai multe dărâmături cutremurară debarcaderul din direcţia uscatului.

Tunetul Medeei părea să răspundă bubuiturilor clădirii care se dărâma.

Ferestrele înalte orientate spre sud fuseseră acoperite cu scânduri.

Nate se grăbi spre una dintre ferestrele din spatele clubului, în fostul salon, dincolo de piedestalul care susţinea cuva acvariului distrus. Majoritatea acestor scânduri fuseseră la locul lor pe vremea când era în liceu, dar peste acestea erau adăugate altele noi. Şipcile păreau la fel de groase şi de rezistente ca un zid, dar Nate cunoştea acest loc. El ştia că Night

Ship era putredă de la turnuri până la pilonii de susţinere. Lemnul era ca lutul sub degetele lui. Chiar dacă avea mâna rănită, nu dură prea mult până ce reuşi să rupă destule cuie ruginite pentru a elibera o secţiune de la baza ferestrei până la înălţimea umerilor.

Abia atunci când privi prin geamul crăpat la lumina unui fulger, îşi dădu seama de starea jalnică a punţii de promenadă care era aproape de această fereastră. Cel puţin o treime din pasarela ce mărginea această parte a debarcaderului căzuse. Trebuia să aibă grijă. Nate risca să înfrunte apele furtunoase doar ca ultimă soluţie. Lacul nu era de încredere.

Accese violente de tuse răsunau dinspre scări, în timp ce raza unei lanterne tăia valul de fum care se acumula sub plafonul boltit. Probabil că Tom îl obligase pe Owen să meargă înaintea lui. Când uriaşul apăru la baza scărilor, îl purta pe James pe umăr, atârnat într-o poziţie precară. Owen nu purta greutatea puştiului la fel de uşor ca înainte. Probabil că aerul plin de fum îşi spusese cuvântul. Deşi se mişca greu, Nate se duse repede înaintea lui cu o palmă ridicată în semn de pace.

Bărbatul mătăhălos tresări atunci când Nate îl ajută să-l pună jos pe băiat. Apoi făcu câţiva paşi în faţă, se aplecă şi începu să tuşească din cauza fumului care-i invadase plămânii. James era încă inconştient – fie din cauza fumului, fie din cauza strânsorii lui Owen. Nate se asigură că băiatul avea căile respiratorii libere şi că respira.

Owen horcăia în întuneric şi Nate se duse la el. Nu trebuiau să se lupte. Universul era nemilos şi crud, clădind în modul său unic şansă după şansă. *El era* duşmanul, nu altcineva: şi mai puţin decât oricine, prietenii cuiva. Doar că în cazul prietenilor mai exista o şansă. Dar acestea erau nişte idealuri ale unor oameni mai buni, născuţi pentru nişte vieţi mai norocoase.

După cum se zărea raza lanternei în întuneric, Nate înţelese că Tom se afla încă pe palierul de sus, dar că avea să ajungă curând acolo.

Atât de multe emoţii se îngrămădeau în sufletul lui Nate. Acest loc. Acest oraş. Aceşti oameni. Trezeau atâtea sentimente în el.

— Tu ai omorât-o pe Lucy, dar moartea ei nu a fost numai vina ta, O, spuse Nate. Se întrebă când fusese ultima dată când Owen primise compasiunea cuiva. Se întreba dacă lui îi spusese cineva vreodată că nu era prea târziu să fie bun. Îl apucă de umăr pe Owen, de parcă ar fi fost din nou prieteni. De parcă nu ar fi fost amândoi nişte monştri. Ca şi cum toţi acei ani de coşmar ar fi fost îndepărtaţi ca prin minune şi ei erau din nou în acea furtună de la început, când Owen era un copil durduliu, cu ochi somnoroşi, iar Nate era ceva mai mult decât un zombie.

— E şi vina mea, în acelaşi timp. Acum înţeleg asta. Şi îmi pare rău.

— Îţi pare rău?

Owen respira precipitat, încă îndoit de mijloc, cu mâinile proptite deasupra genunchilor. Scuipă ceva vâscos pe podea. Asta nu schimbă nimic. Vocea lui era un scrâşnet aproape neauzit sub răpăiala ploii şi trosnetul din ce în ce mai pronunţat al focului care mistuia promenada. Ai spus că ai o idee, zise el. O cale de a ieşi din această situaţie.

— Ceilalţi copii au plecat, O. Dar eu trebuie să-l salvez pe acesta. Nu te pot lăsa să mă opreşti.

— Spune-mi ideea ta, şuieră Owen.

— Nu o să-ţi placă.

Nate se lăsă în genunchi şi înfipse fulgerător un pumn de cuie ruginite în tendonul lui Ahile din piciorul stâng al lui Owen. Urletul bărbatului sfâşie vuietul focului şi mugetul înfiorător al furtunii.

Atât de puţine dintre poveştile oraşului Lake aveau eroi.

Nate făcu un fort pentru a-l trage pe James de lângă mătăhălosul bărbat, dar nu reuşi să facă asta destul de repede. În timp ce Owen se prăbuşea, apucă glezna lui Nate, făcându-l pe acesta să aterizeze brutal pe podea.

— Mincinosule! urlă Owen. Trădătorule! Încă încerci să mă manevrezi ca pe toate celelalte păpuşi ale tale.

Owen îl trase pe Nate către el. Nate încercă să se prindă de scândurile pe care era întins. Ştia că trebuie să se ridice, trebuia să gândească limpede. Dar nu putea.

— Trageţi de un fir şi îl veţi vedea pe purcel cum dansează!

Owen scoase un sunet ciudat – ceva între tuse şi urlet. Îl pocni pe Nate în coaste cu pumnul său, iar acesta avu impresia că fusese lovit de o maşină.

— Crezi că vreau scuzele tale?

Noua durere pe care o simţea Nate era mai rea decât trauma musculară. Avea cel puţin o coastă fisurată. Încercă să-l strige pe Tom, dar nu putea decât să respire.

Owen încercă să se ridice în picioare, dar nu reuşi, înjurând din cauza durerii provocate de rana de la picior. Unul dintre cuiele înfipte de Nate în piciorul lui Owen făcu un zgomot pe podea. Era lung de zece centimetri, negru şi strâmb din cauza zecilor de ierni îndurate. Mai erau şase în locul din care provenea.

— Ştii când mi-am dorit ceva de la tine? Când eram copii. Când mama tăia câte o bucată din mine o dată pe săptămână. Unde erai tu atunci? Unde era Regele Furtunii?

Îngenunche pe coloana vertebrală a lui Nate şi apăsă pe vertebre. Durerea era electrică. Nat se cutremură din vârful degetelor de la picioare până în cele de la mâini.

— Dar *tot* mai crezi că dai ordine aici. Nu eşti un zeu, Nate. Iată, îţi voi

dovedi.

Owen îl apucă pe Nate de păr şi îi trase capul înapoi. Ţintuită de greutatea lui Owen, coloana lui vertebrală se întindea şi se îndoia spasmodic, iar creierul nu-i putea spune de unde provenea toată această agonie.

Dacă vântul ar fi ascultat, i-ar fi transmis toată dragostea lui. Ar fi telegrafiat-o în zbuciumul Medeei, de-a lungul kilometrilor întregi devastaţi de furtună, până în dealurile din New Jersey, unde locuiau cele mai bune părţi din el însuşi.

Sunetul împuşcăturii îl făcu să simtă că focul de armă era destul pentru a anihila o persoană. Bubuitul îi răsuna în urechi la fel cum răsuna pe coridoarele clubului de noapte.

— Tommy! strigă Owen.

Durerea îi făcea vocea mai guturală, deşi exprima aceeaşi ciudată încântare de înainte. Owen îi dădu drumul lui Nate şi se rostogoli pe spate. Căzând din nou pe podeaua scorojită, Nate nu scotea niciun sunet. Fiecare respiraţie chinuitoare părea să-l scufunde şi mai adânc între scânduri.

— Ce ţi-a luat atât de mult? întrebă Owen.

— Am verificat celelalte camere, spuse Tom. Trebuia să mă asigur că nu mai era nimeni acolo. Nate îşi putea simţi degetele în timp ce acestea cercetau aşchiile de lemn pe care era întins. Nu îşi putea vedea picioarele, dar ele păreau să se mişte când el le cerea să o facă.

— Eşti un exemplu pentru toţi cei din breasla ta, ştii asta?

Nate încercă să-şi ridice genunchii până la stomac. Partea dreaptă a corpului său începu să urle de durere. Protestul său fu remarcat, dar avertismentele lui fură ignorate.

— Nu are un plan pentru noi. E doar o altă minciună de-a lui. Deci te-ai gândit la ce am spus, Tom? întrebă Owen. Am dreptate, nu-i aşa?

Nate se rostogoli pe o parte pentru a-i privi pe cei doi. După poziţia trupului, Tom părea îngrijorat, dar ajunsese la ringul de dans într-o formă mai bună decât Owen. Ţinea lanterna într-o mână şi arma în cealaltă, îndreptată în sus – spre aerul în care Nate presupunea că fusese tras focul. Tom avea o fâşie de pânză legată la nas şi la gură.

— Poate.

— *Cu siguranţă.* Toate au pornit de la el. E numai vina lui. Chiar el spune asta. Tocmai mi-a mărturisit acest lucru.

Deşi trebuia să fie o adevărată tortură, uriaşul bărbat se ridică în picioare. De asemenea, Nate îşi schimbă poziţia, ridicându-se cu un efort chinuitor.

L-ar fi bătut pe Owen, dar nu l-ar fi scos din joc. Trebuia să-l scoată pe James de acolo.

— Tu, eu, Lucy, bunica lui Nate şi aceşti copii. Totul a început cu Nate. Ştii

ce spunea Regele Furtunii. Toată acea suferinţă. Toată acea durere. Cineva trebuie să *plătească* pentru asta.

Nate ar fi dat orice pentru a vedea faţa lui Tom.

— Iar ceilalţi copii nu ştiu că tu ai împins-o pe Lucy în lac în noaptea aceea.

— A fost un accident.

Uşa de sticlă care făcea legătura cu puntea de promenadă se făcu ţăndări şi strălucirea flăcărilor umplu clubul de noapte. Umbre lungi săreau şi se aplecau peste pereţi.

— Ştii că asta nu contează. Voi sunteţi parte din motivul pentru care el a pierdut-o pe Lucy, iar Regele Furtunii nu iartă.

Nate se aplecă să-l ridice pe James de pe podea. Adolescentul era subţire, dar greu. Nate văzu numai alb în faţa ochilor când ceva în tâmpla lui pocni din cauza efortului. Când această durere scăzu în intensitate, devenind doar un junghi, începu să-l tragă pe James, centimetru cu centimetru, spre fereastra de pe rama căreia scosese scândurile.

— Încă putem să ne punem de acord cum să scăpăm. Copiii te vor asculta, îi zise Owen lui Tom. E ca atunci când am ars casa lui Decker în liceu. Acel foc ne-a legat pe toţi. La fel cum uciderea lui Lucy ne-a legat pe noi doi, Tom. Iar asta compensează toate lucrurile neplăcute, nu-i aşa? Şi din asta poate ieşi ceva bun.

Fumul distrusese complet Sala Century. Flăcările devoraseră mormanul de mobilier care blocase ieşirea spre puntea de promenadă.

— E prea târziu pentru el, Tom, spuse Nate. Când vorbi, avu senzaţia că gâtul îi luase foc. Vino aici şi vom pleca de aici împreună. Nu te învinovăţesc pentru Lucy şi nici ea nu ar face asta.

— Nu poţi avea încredere în el, zise Owen. După tot ce ne-a făcut? Cum poţi să crezi ce spune? Uită-te la piciorul meu, Tom. Uite ce mi-a făcut. Chiar crezi că va face tot ceea ce este corect pentru tine în loc să facă tot ceea ce i se pare corect pentru el?

Nate era aproape de fereastră, dar simţea infernul iminent ca pe nişte mâini pe spatele lui.

— El pleacă, Tom, spuse Owen. Îl are pe puşti şi are şi viitorul tău în mâinile lui. Vei pierde totul când adevărul va ieşi la lumină. Slujba, familia. Ce va spune tatăl tău? Dacă nu o să te arunce în închisoare, te vor alunga din oraş. Atunci unde te vei duce? Cu *el*? La fel ca în facultate, nu? Te va scoate la cină de trei ori pe săptămână, nu-i aşa? Owen râse. Dar imaginează-ţi viaţa fără el, Tom.

Nişte degete se încleştară pe bicepsul lui Nate. Nate se întoarse absolut uşurat. Pânza de pe gura lui Tom dispăruse. Dar privirea de pe faţa

prietenului său şterse zâmbetul lui Nate, scurgându-l şi de ultimele sale puteri.

— Nu pot să o fac, Nate, spuse Tom. Pur şi simplu nu pot.

Mâna care ţinea arma se ridică.

— Imaginaţi-vă cum e să fii liber, zise Owen.

Pe faţa lui Tom se citea neliniştea.

— Îmi pare rău, remarcă el şi se aruncă asupra lui Nate.

În urma impactului, Nate şi băiatul pe care-l căra se prăbuşiră prin fereastră, aterizând violent pe puntea de promenadă. Prin geamul spart, el îl zări pe Tom întorcându-se spre Owen şi îndreptându-şi Glockul spre ringul de dans. Lemnul putred de sub Nate se mişcă.

În secunda următoare, Nate se afla în aer, căzând printre scândurile rupte ale punţii, direct în gura fără fund a lacului.

Pentru o clipă, rămase suspendat în aer ca un pescăruş purtat de vânt, apoi ajunse sub apă. Răceala cu care îl lovi lacul era mai dureroasă decât piciorul tras de Owen în coaste. Deasupra şi dedesubt, aer şi apă, vii şi morţi. Totul deveni incert după şocul coliziunii. Dar braţul lui era în continuare încolăcit în jurul trupului inert al lui James şi ultimele bule de aer ale respiraţiei lui se îndreptară spre lumea celor vii. Ţinându-l strâns de cămaşă pe James, mişcă picioarele pentru a se ridica amândoi la suprafaţă.

Când ajunse la numai un braţ distanţă de aer, purgatoriul lacului explodă în cel mai glorios răsărit. Apele izbucniră în mii de mozaicuri unduitoare de flăcări, umbrite de frânturile dantelate ale valurilor.

Douăzeci şi şapte

Lumile pier în tot felul de moduri. Night Ship arsese şi se scufundase.

Un val de fierbinţeală încinse plămânii lui Nate când reuşi să se ridice la suprafaţă şi trase cu nesaţ aer în piept. Scoase capul lui James deasupra apei. Era prea mult zgomot ca să poată auzi dacă băiatul respira. Nate trebui să-şi lipească urechea de gura adolescentului pentru a se asigura că acesta era încă în viaţă.

Deasupra apei, lacul era un dezastru.

Grămezi plutitoare de resturi aprinse pâlpâiau printre crestele înspumate ale valurilor ca nişte oraşe arzând pe întinsul tundrei. Medeea scuipa apă, fum, abur, cenuşă şi scântei în rafale care se aprindeau, se uscau şi se răceau.

Spatele lui Nate preluă violenţa impactului atunci când curentul îi izbi într-unul dintre piloni. Deasupra lor, podeaua subsolului clădirii era doar o

gaură enormă, mărginită de flăcări. Fusese o explozie, înţelesese Nate. Una dintre buteliile de propan pe care copiii le păstraseră în clubul de noapte. Era sigur că Tom trăsese intenţionat cu pistolul în butelie.

Tom.

Nate îl strigă pe prietenul său, în timp ce lacul îl împingea iute printre ceilalţi piloni. O parte din clubul de noapte se prăbuşise şi desprinse o bună parte din structura de susţinere a debarcaderului. Scufundarea acestei structuri înălţă ziduri de apă care îl acoperiră din nou pe Nate. De această dată, îi era mai greu să dea din picioare ca să se ridice la suprafaţă.

Avea braţul încolăcit în jurul gâtului lui James în acelaşi fel în care îl ţinuse Owen, deşi intenţiile lui erau diferite. Băiatul era în urma lui, în timp ce Nate făcea tot posibilul ca să rămână amândoi la suprafaţă. În jurul lor, şuvoaie de foc se înălţau spre cer, biciuite de uragan. Nu toate resturile debarcaderului erau în flăcări. Bucăţi de şindrilă de pe acoperiş pluteau ca nişte frunze pe apă. Valurile se spărgeau de carcase masive din lemn putred.

Când îşi recăpătă suflul, Nate îl strigă din nou pe Tom. Vântul îi înghiţi glasul. Abia îşi putea auzi vocea.

Privi cum ultimul turn al clădirii Night Ship se prăbuşi într-o galaxie de scântei. Acestea se răsuciră ca o nebuloasă în furtună şi apoi se stinseră. Sigiliul debarcaderului fiind rupt de explozie, uraganul alimentă focul de pe promenadă, trimiţându-l în partea dinspre uscat ca pe o torţă. Acolo unde valurile nu erau negre, din ele se ridicau flăcări.

Nate nu ştia dacă adolescenţii luaseră atât caiacul, cât şi barca cu motor, dar nu mai conta, pentru că oricum nu putea să vadă nimic.

Faţa lui James se afundă din nou în valuri, iar Nate făcu un efort pentru a-l ţine într-o poziţie mai bună, dar era imposibil. Apa era prea agitată. Valurile se prăbuşeau fără oprire peste capetele lor, iar Nate era sleit de puteri.

Curentul îi avea în puterea lui şi ţărmul nu se vedea.

Ar fi trebuit să-şi simtă picioarele fierbinţi din cauza efortului de a se menţine la suprafaţă, dar apa era atât de rece, încât acestea îi amorţiseră. Un alt val îi aruncă pe cei doi din nou sub apă, dar de data aceasta Nate zări ceva: o lumină în faţa lui, dar şi sub apă, unde niciun foc nu putea să ardă. Îl ţinu pe James deasupra lui şi îşi afundă din nou capul în apă ca să se uite. Nu avea sens. Două coloane de lumină spintecau apa limpede ca farurile unei maşini.

O *maşină în lac*, se gândi Nate. *Imposibil* Dar nu era imposibil. Ştia mai bine decât oricine. Începu să înoate către lumină şi curentul îl purtă mai repede în direcţia aceea. Poate că acesta era locul în care lacul îl îndemnase întotdeauna să meargă. Înghiţea apă din plin în timp ce încerca să respire şi să-l ţină pe James la suprafaţă.

Trecu pe lângă nişte resturi, dar niciunul dintre acestea nu era destul de mare sau suficient de stabil ca să poată fura măcar o clipă de odihnă. Lacul îi atrăgea tot mai aproape de centrul său, iar Nate îl lăsă. Oraşul aflat de-a lungul ţărmului deveni o amintire. Oare îşi pierduse minţile? se întrebă Nate. Încercă să-şi amintească efectele exacte ale intoxicaţiei cu monoxid de carbon.

Erau departe de ceea ce amintea de Night Ship, dar aproape de locul în care Nate credea că văzuse farurile. Confirmă acest lucru printr-un nou plonjon sub suprafaţa apei. În loc de două, acum vedea o singură rază de lumină, iar el nu ştia dacă asta era bine sau rău.

Văzu în faţa lui un morman de resturi plutitoare. Obiectele nu aveau conturul unor piese de mobilier în stil victorian. Nu era mobilier sau vreun turn al unei ţări de basm. Avea o lanternă aprinsă, legată de încheietura unei mâini şi profilul celui mai bun prieten al lui Nate.

Tom plutea cu faţa în sus, legănat de valuri. Nate se cutremură şi strigă la el, dar nu auzi niciun răspuns. Nu putea să-şi dea seama dacă respira. Pielea feţei lui era rece, dar la fel era şi pielea lui Nate. Cu mâinile lui umflate, Nate apucă gulerul hainei de ploaie a lui Tom şi începu să-l târască după el la fel ca pe James. Pentru câteva momente, acest lucru i se păru posibil. Departe de incendiul şi de fumul de la Night Ship, era mai uşor să vezi ţărmul. Mult în faţă, putea să vadă plaja cu pietre pe care fusese odată salvat şi condamnat. Plaja se ivea şi dispărea. Curenţii îl purtaseră atât de departe doar ca să-l tachineze. Mişcă picioarele cu furie, încercând să se apropie de ţărm, dar lacul îi trăgea pe el şi pe ceilalţi departe de uscat, spre ţărmul lui nordic. Valurile îi pocneau faţa şi îi inundau gâtul. Capul lui Tom căzu sub apă şi Nate încercă să-l ridice, dar atunci James începu să se scufunde.

Nu mai simţea fierbinţeală în braţe, pentru că acum le simţea grele, împietrite. Îl trăgeau în jos împreună cu Tom, cu James şi cu hainele lor îngreunate de apă. În adâncul apei reci, unde morţii lui îl aşteptaseră atât de mult. În strălucirea fulgerelor, Nate zări silueta unei persoane pe plaja din faţa lui. Stătea în mijlocul bolovanilor, haina ei udă de ploaie semănând cu giulgiul unui spectru. Poate că June voia ca el să fie în siguranţă, dar universul era un loc incert. Ce fel de consecinţe aveau să apară dacă ea l-ar fi salvat şi de această dată, se putea întreba ea. O a treia şansă ar fi făcut să apară mai multe fire albastre decât roşii? Era imposibil de ştiut. Periculos de ghicit.

De această dată, trebuia să se salveze singur. Plămânii lui urlau şi respiraţia îi era din ce în ce mai slabă. Deasupra lui, lovituri de tun izbucneau şi scânteiau între norii de furtună.

Nate realiză că se îneca. Se îneca.

Înţelese că nu aveau cum să reuşească. Îl ucisese pe cel mai bun prieten al său şi pe fratele mai mic al primei sale iubiri.

— Îmi pare rău, Meg. Încă o gură din apa lacului îi ajunse în stomac. Livvy. Vocea lui era sfâşiată de vuietul furtunii şi zdrobită de loviturile neîncetate ale valurilor. Îmi pare rău, Tommy. Fulgerul lumină ţărmul. O ultimă imagine a unei lumi pierdute pentru el. Văzduhul bubui de parcă un gigant ar fi bătut furios la uşa cerului.

— Îl auzi, Nate?

Tommy.

Nate nu ştia cât de puternic fusese ancorat până ce nu fu eliberat. Poverile lui, regretele lui, se desprinseră de el ca nişte greutăţi în apele incolore.

Mâna prietenului său se strânse pe încheietură.

— Auzi tunetul?

REGELE FURTUNII

Povestea se schimbă dacă aşa vrea povestitorul.

Într-o zi, gemenele numite după cele mai frumoase luni ale anului au fost născute de o femeie care nu s-a îndurat să le omoare.

Într-o zi, un bărbat şi-a condus familia cu maşina pe un drum care şi-a schimbat brusc direcţia spre nori, plonjând apoi cu toţii sub valuri.

Într-o zi, o casă rustică din şindrilă, de la poalele munţilor, a ars în timpul unei furtuni violente cu grindină.

Lacul îşi iubeşte poveştile. Acestea sunt spuse, împărtăşite şi preţuite.

Dar nu spun adevărul.

Detaliile sunt înfrumuseţate, iar personajele sunt abandonate, adăugate sau compuse.

Transmiterea emoţiei şi a acţiunii prin cuvinte este o alchimie schimbătoare.

Schimbi o poveste doar spunând-o.

Şi, mai devreme sau mai târziu, sticla rămâne goală, barca se întoarce la chei şi focul arde până se termină cărbunii. Fiecare poveste se termină.

Dar viaţa? Viaţa are probleme neterminate.

* * *

Night Ship nu mai era.

La săptămâni după Medeea, oamenii încă îi mai adunau resturile de pe ţărm. Părţi ale structurii de fier a promenadei încă se profilau arcuite pe

baza ei carbonizată, dar totul avea să dispară în curând.

Câteva fonduri de reabilitare ale oraşului Lake după stricăciunile provocate de uragan fuseseră alocate pentru demolarea sa. Nate urmărea cum echipele de muncitori ruinele îi dezmembrau. Sunetul ferăstraielor aluneca peste ape, până la chei, ca nişte ţipete de păsări.

— Ar trebui să-i arăţi lui Livvy plaja, îi zise bunica.

— Bună idee. Putem sări peste pietre.

Nate îi dusese pe toţi la plaja cu pietre cu o zi înainte. Trebuise să o ducă în braţe pe bunica lui până acolo, dar ea nu era grea – numai oase şi pulovere. Era dificil să ajungi în acel refugiu aflat pe ţărm, dar acesta îi salvase viaţa de două ori.

Toamna venise de mult printre ei. Frunzele şi culorile acestora se uscau şi păleau, pregătindu-se pentru venirea iernii. Cerul era albastru şi nu păstra nimic mai sinistru decât norii cumulus. Bărci cu vâsle tăiau apele de argint spre promontoriul nordic al lacului. Dar Nate şi bunica lui aveau ochi doar pentru ceea ce mai rămăsese din Night Ship.

— Mă întreb dacă vor uita, zise bunica lui.

Mintea ei era ca o înregistrare strigată. Uneori repeta la nesfârşit acelaşi lucru. Alteori recita versuri şi frânturi de secvenţe muzicale. Dar dacă ştiai destul de bine partitura, puteai urmări melodia.

— Nu vor uita.

Nate credea acest lucru.

Auzi paşii grăbiţi ai lui Livvy înainte să o vadă. Fetiţa abia încetini înainte să se năpustească asupra scaunului cu rotile al bunicii.

— Johnny spune că fantomele de pe Night Ship ar putea fi oriunde acum!

Faţa fetiţei era roşie din cauza vântului, iar ochii ei străluceau de bucurie.

— Ce ar trebui să facem? întrebă bunica.

— Să fugim! Să fugim!

Livvy o luă la fugă pe aleea din scânduri, speriind un cârd de pescăruşi care îşi luară zborul.

— Să-i invit la o cafea ar fi ceva mult mai potrivit pentru mine, draga mea, zise bunica.

Uneori redevenea cea de odinioară.

Johnny se apropia de ei în cârje, şchiopătând.

— Ai o influenţă foarte puternică asupra ei, îi spuse Nate. Ce ar trebui să facă terapeutul, să trimită facturile la hotelul Empire sau direct pe adresa ta?

— M-am gândit să-i zic o poveste. Johnny respira precipitat. Se descurca groaznic cu cârjele. Copiilor le plac poveştile, nu-i aşa? Cu îngheţata am greşit. Unde intră atâta îngheţată?

O priviră pe Livvy terorizând păsările. Acestea zburau de la balustrade la

bănci şi înapoi.

Dincolo de ea, Tom şi Meg stăteau rezemaţi de balustrada aleii de scânduri, urmărind operaţiunile de demolare din nord. Tom nu era în uniforma lui de poliţist. Niciodată nu avea să mai poarte o uniformă.

Distrugerea clubului Night Ship fusese o nenorocire, dar una destul de izolată. Când lumea aceea se sfârşise, luase multe păcate cu ea. Dar încă mai existau consecinţe.

Owen nu mai era. Atât Pete Corso, cât şi Nate îl auziseră mărturisind că-i omorâse pe Maura Jeffers, pe domnul Liffey, pe domnul Vanhouten şi pe Lucy. Închisoarea şi tortura propriei sale mame dovedea că bărbatul fusese capabil de astfel de crime. Povestea avea monstrul ei, iar monstrul era mort.

Într-un fel, Regele Furtunii avusese dreptate în privinţa ecuaţiilor suferinţei. Loviturile de Trăsnet ale lui Nate şi recentele manifestări de vandalism pe care le inspiraseră acestea încetaseră. Vandalii hărţuiţi de Owen în timp ce Night Ship ardea credeau cu tărie că Nate şi Tom le salvaseră vieţile. Erau chit. În mare parte.

Tom demisionase din poliţie imediat ce ieşise din spital. Avusese loc o investigaţie internă. Nate nu era sigur ce aranjamente fuseseră încheiate sau ce înţelegeri fuseseră făcute, dar tatăl lui Tom ieşise la pensie imediat după aceea – după ce fusese atâţia ani şeful poliţiei din Greystone Lake. Nate nu ştia cât de mult din implicarea lui Tom în moartea lui Lucy sau din faptul că tatăl lui ascunsese unele probe ieşite la lumină.

În vremuri grele, oraşele mici îşi fac propriile lor reguli. Ce ştia Nate era că Johnny contribuise substanţial la campaniile mai multor politicieni locali care se confruntau cu alegeri dificile în următorul an.

Lacul îşi iubea poveştile, dar se şi bucura de secretele sale.

Telefonul lui Nate începu să sune, iar el îl scoase din buzunar.

JAMES: TIPUL CARE A VENIT ÎN INSPECŢIE SPUNE CĂ MARŢI E ÎN REGULĂ

Tom îi supraveghea pe contractorii însărcinaţi cu reconstrucţia pubului Union, cu ajutorul celor doi fraţi gemeni, James şi Tara. Existau avarii structurale ale clădirii şi aveau să treacă luni întregi înainte ca pubul să se deschidă din nou. După deschidere, gemenii aveau să ajute la administrarea localului.

— Eşti un băiat bun, spuse bunica. Uneori ea nu era prezentă deloc, iar alteori părea să aibă un soi de telepatie.

— Lucrez la asta.

Nate înţelese acum că ecuaţiile suferinţei Regelui Furtunii erau probleme care nu puteau fi niciodată echilibrate. Una dintre părţi era întotdeauna în

dezavantaj. Matematica lui era concepută pentru reciprocitate, mizele ei devenind exponenţiale.

Bunica lui Nate nu avea să mai fie întreagă – nici la minte, nici la trup. Tara nu intenţionase să o rănească pe bunica lui când incendiase pubul Union, dar o făcuse. Acest lucru îl tortura pe Nate. În fiecare zi simţea un cuţit în stomac. Nepotrivirea nedreaptă a şanselor.

Avea atât de puţină experienţă când venea vorba de iertare! Ori de câte ori bunica lui repeta ce spunea, sau uita anumite excursii pe plaja cu pietre, ori încurca numele lui Livvy, trebuia să-şi amintească faptul că ea nu ar fi învinovăţit-o pe Tara şi nici nu ar fi vrut ca Nate să facă asta.

Ea i-ar fi spus că nu era niciodată prea târziu să fii bun.

Pentru că toată lumea este vinovată de ceva.

Toţi merită să fie pedepsiţi.

Şi atunci unde se termină? Pentru că trebuia să se termine. Trebuia.

La rândul ei, Tara ştia că această clemenţă nu era uşor de acceptat pentru Nate. Tocmai de aceea era atât de valoroasă. Tocmai de aceea conta.

Încă alergând cu viteză maximă, Livvy făcu un salt spre Tom. Acesta avea o cicatrice lucioasă, care semăna cu o mână strânsă – de la maxilar până la urechea stângă –, dar cicatricea nu o speria pe fetiţă. Ochii lui se făcură mari pentru o clipă înainte de coliziune. Când o prinse pe Livvy în braţe, faţa lui se extinse în acelaşi zâmbet pur din copilărie.

Câţiva Matinali tăiau apele spre sud. Costumele lor de neopren erau nişte particule întunecate pe suprafaţa vastei oglinzi a lacului. Nate nu-şi putea da seama dacă June se afla în acel grup de înotători, dar, oriunde ar fi fost, el spera ca fantomele care o conduceau în aceste ape reci să o bântuie cu mai puţină înverşunare decât o făcuseră. Nate credea că June ar fi fost mulţumită de modul în care plănuia să-şi trăiască acea a treia viaţă.

Puternic, dar şi sincer în acelaşi timp. Dur, însă şi blând. Nu asamblat, ci întreg.

Dar pentru a începe bine această viaţă, ştia că trebuia să fie curată.

Îi mărturisise totul lui Meg. După ce supravieţuise, să-i spună despre băiatul care fusese odinioară şi despre lucrurile pe care le făcuse nu i se păruse atât de greu pe cât se temuse. Adevărul schimbase lucrurile în moduri subtile între ei, aşa cum îl schimbase şi pe el. Dar relaţia dintre ei era în regulă. Erau nişte oameni buni. Şi acest dar depăşea orice alt noroc de care s-ar fi bucurat Nate, pentru că ştia că avea să-şi petreacă viaţa încercând să o merite.

Meg sărută capul lui Livvy, iar pletele lor se contopiră în bătaia vântului.

Împreună cu Tom, ele zâmbeau când îşi făcură drum spre Nate, spre Johnny şi bunica.

Nate cel răzbunător din trecut obişnuia să aibă multe idei despre viitor, dar nu şi-ar fi putut imagina o astfel de după-amiază. O zi în care puterea nu era confundată cu fericirea şi nici teama cu iubirea.

Dacă ar fi putut, Nate i-ar fi spus acelui băiat că o viaţă construită pe răzbunare şi susţinută de furie nu este deloc viaţă. I-ar fi spus că mila şi puterea puteau fi acelaşi lucru. Că indiferent cât de întunecate păreau lucrurile, îl aşteptau zile bune. De fapt, nici nu-şi poate imagina cât de bune vor fi acele zile.

Meg, Tom şi Livvy ajunseră lângă Nate. Un alt fel de zâmbet era pe faţa fiecăruia dintre ei.

Lacul dă înapoi ceea ce ia.

Este un avertisment, dar şi o rugăciune.

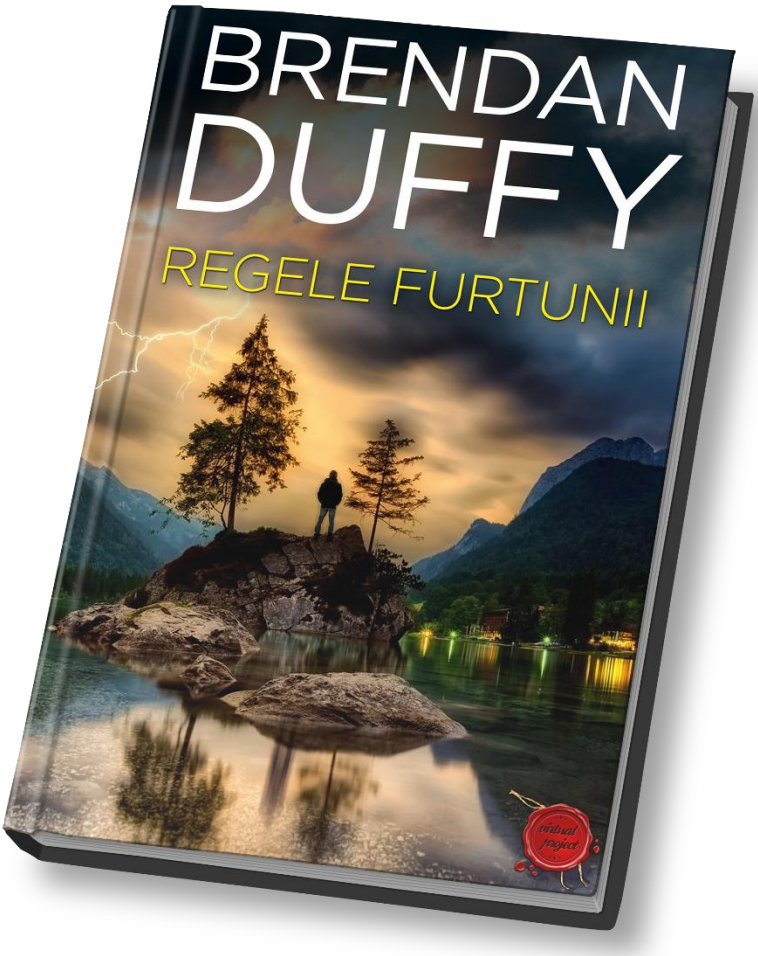

virtual-project.eu

violin